C:\Users\Plazma\Desktop\302\Peter_David_-_StarTrek_TNG_-_Vendetta.pdb

PDB Name: Vendetta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.2.2003
Modification Date: 16.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Úvod a technické poznámky

Pro ty, kdo opravdu sledují moji práci a slyšeli o mých plánech do budoucna, toto skutečně není kniha s Q. Ta se objeví za několik měsíců.
Když vyšla Skála a kruté místo (Rock and a Hard Place), upozornil jsem čtenáře, že v porovnání s mou předcházející knihou Pásmo úderu (Strike Zone) v sérii Star Trek, bude mít vážnější tón - až lehce morbidní. Zdá se, že to čtenáři ocenili. Cítím, že v případě Vendetty není třeba žádného podobně dramatického prohlášení. Vezmeme-li v úvahu, že v této knize se opět objevují Borgové v plné síle, jistě chápete, že to nebude žádná fraška.
Vendetta jako dílo vděčí za svou existenci několika lidem. V první řadě Kevinu Ryanovi, vydavateli Pocket Books, jehož to celé napadlo. Kevin je také jediný mezi lidmi, které znám, kdo vám dokáže říci, že rukopis je ohromný, báječný, fantastický, že je to nejlepší věc, jakou jste kdy napsali, a pak vám pošle faxem
šest stránek požadovaných změn. Měl by působit v Hollywoodu. Výborně by tam zapadl.
Pak je tu neuvěřitelně chápavá falanga editorů, pro které pracuji a kteří mě ochotně zbavili mých každoměsíčních povinností na poli komiksů, abych mohl vytvořit tuto knihu. Neměli moc na vybranou, protože jsem nezvedal telefon a vybavil jsem záznamník značně hrubými výroky.
Patří sem také moje rodina - manželka Myra a dcery Shana a Guinevere, které pochopily, že věta: "Tatínek potřebuje dopsat knihu", znamená, že se po domě chodí po špičkách, dokud ta zatracená věc není hotová.
A pak je tu samozřejmě samotná Nová generace, oslavující už čtvrt století nehynoucí sen Gena Roddenberryho, který nám tím, že přivedl na svět hrozivé Borgy, dal plemeno, před kterým Klingoni i Romulané dohromady vypadají jako neškodní skautíci.
A teď něco naprosto cizího mému obvyklému stylu - technické, poznámky. Přistihl jsem se, jak bedlivě studuji Technický manuál pro spisovatele Star Treku, skvělý dokument vytvořený Rickem Sternbachem a Mikem Okudou, který je oficiálním, nefalšovaným a nenahraditelným průvodcem každého, kdo se snaží o scénáře pro televizní podívanou. Zatímco obvykle se při psaní knihy do manuálu jen sem tam letmo podívám, abych si upřesnil stanoviště na můstku nebo něco takového, v případě Vendetty jsem ho měl neustále po ruce a pořád jsem z něj čerpal.
Ve Vendettě najdete diskuse o možnostech hyperprostorové energie, o fázerech a podobné výzbroji, o umístění strojovny, atd., atd. Všechno pochází přímo z Technického manuálu, s mými pouhými několika vlastními extrapolacemi, dodanými v průběhu psaní. To skýtá dvojitou výhodu. Za prvé to Vendettě dodává zdání autenticity, jak doufám, a za druhé to znamená, že když si mi přijdou fanoušci stěžovat na vylíčení hranic hyperprostorové rychlosti a podobně, prostě je odkážu na Sternbacha a Okudu. Technický manuál je poslední oficiální slovo kanceláře Star Treku, takže jestliže s něčím nesouhlasíte, nechoďte s tím na mne. Já jsem tu jenom opisoval.
Zvláštní diky patří jistému inzerentovi v Comics Buyer's Guide, jehož pseudonym jsem si vypůjčil pro jednu postavu.
A nakonec poděkování Miguelovi de Cervantes, který věděl houby o hyperprostorovém pohonu, ale zato všechno o tom, co pohání lidská srdce.

PŘEDEHRA

První kapitola

JEAN-LUC PICARD se opřel o stěnu a prohrábl si kštic hustých hnědých vlasů. Nohama vyťukával neurčitý, nekoordinovaný rytmus, spíš jako doprovod plynulého toku myšlenek než cokoli jiného. Často takto přemítal a analyzoval všemožná fakta číslice a další zlomky informací, které se mu současně valily hlavou a skládaly se do možných souvislostí.
Učitelé tomu říkali "myslet empiricky". Podlé jeho otce to znamenalo "rozeznat přes stromy les".
"Ustupte, pánové, dopřejte tomu mladíkovi prostor."
Picard ani nepohlédl směrem, odkud se ozval lehce posměšný hlas. "Jenom trochu přemýšlím, Korsmo. Nemusíš kolem toho dělat takový rozruch. To se tobě stává tak zřídka, žes to asi ne poznal."
Korsmo k potěšení okolostojících kadetů zavrávoral dozadu jako by byl zasažen do srdce. "Ó," zaúpěl, "ó! Sžíravý vtip Jeana-Luca Picarda. Zásah přímo do srdce. Jakpak se jen z toho vzpamatuju?"
Picard zakroutil hlavou. "Copak nedokážeš nikdy nic brát vážně, Korsmo?"
Korsmo byl vysoký a hubený, vyčouhlý jako tyč. Jeho schopnost přecpávat se byla pověstná, ale tělo spotřebovalo

jídlo tak rychle, že nikdy nepřibral. Černé vlasy mu padaly do očí a on s je automaticky stále uhlazoval dozadu. "Je rozdíl mezi člověkem, který bere věci vážně, a mrtvolou. To by ses měl naučit, Picarde. Ty jsi největší suchar na Akademii. Jediný větší suchar v historii školy byl prý James Kirk."
"To bych si pokládal za čest," prohlásil Picard chytře, "ocitnout se v tak vznešené společnosti."
Chodba před třídou se zaplňovala, jak přicházeli jeden po druhém další kadeti na přednášku. Pobaveně sledovali obvyklé mírné škádlení Picarda s Korsmem. Začalo prakticky hned první den v prvním ročníku. Ti dva nebyli právě přátelé, ale nebyli také nepřátelé. Spatřovali v sobě navzájem vlastnosti, které instinktivně nesnášeli, ale zároveň si je záviděli. Po třech letech nabyly jejich věčné půtky téměř rodinného charakteru.
"Tvoje péče je dojemná, Korsmo," pokračoval Picard, "úplně mě..."
Zarazil se, protože ho upoutalo něco na vzdáleném konci chodby.
Objevila se tam nějaká žena. Vypadala téměř nehmotně, rozplývala se v přítmí chodby. Picard si okamžité všiml, že na sobě nemá uniformu Hvězdné flotily, ale nějakou skoro průsvitnou róbu.
Přestože ji nikdy dřív neviděl, bylo v ní něco, co vzbuzovalo dojem, jako by tam zároveň byla i nebyla - jako by mu něco v mozku našeptávalo, že vlastně nevidí vůbec nic.
Korsmo něco drmolil, ale Picard to ani trochu nevnímal. Spolužák si to uvědomil a plácl Picarda po rameni. "Je ti něco, Picarde?"
Picard stočil pohled na okamžik ke Korsmovi, zaostřil a zeptal se: "Kdo je ta žena?"
"Jaká žena?" podivil se Korsmo.
Picard se obrátil s ukázal na konec chodby, ale tam nikdo nebyl. Otevřel na chvíli ústa a - jak si Korsmo uvědomil - poprvé vypadal skutečně zmateně. "Stála tam," vydechl, "přesně támhle stála."
Ostatní kadeti se dívali, kam Picard ukazuje, a udiveně se k němu obraceli. "Někdo z vás ji musel vidět," naléhal Picard.
Korsmo se chabě pokusil skrýt údiv v hlase: "Další příklad slavného Picardova smyslu pro humor... ne, počkejte, už si vzpomínám, ještě jsme žádný příklad jeho smyslu pro humor nezažili, takže, kdo ví?"
"Zatraceně, Korsmo, tohle je vážná věc. Potlouká se tu nějaká ženská a nemá k tomu žádné oprávnění a..."
Korsmo, o hlavu větší než Picard, ho popadl pevně za ramena, ale oslovil ostatní. "Pánové... náš spolužák tvrdí, že došlo k porušení bezpečnostních předpisů. Jeho oznámením se musíme zabývat. Rozběhněte se, pánové a dámy, a uvidíme, zda objevíme Picardovu záhadnou ženštinu."
Všichni rychle přikývli. Když se objevil nějaký problém, mladické dobíráni bylo odsunuto stranou. Picard pocítil krátký záblesk vděčnosti Korsmovi, ale během úsečného příkazu si uvědomil, že se Korsmo hlavně snaží ho zesměšnit.
A zdálo se, že se mu to podařilo. Kadeti se rozběhli s obdivuhodnou pílí a za necelou minutu prohlédli celé patro, ale po údajné vetřelkyni nebylo nikde ani stopy.
Picard kroutil hlavou v naprostém údivu. Zuřivě pochodoval na místě, na malém prostoru, tři kroky tam a tři kroky zpátky. Když se přiblížil Korsmo, nemusel nic říkat. Z postoje a výrazu vysokého kadeta bylo jasné, že nenašli nikoho, takže Picard vypadal jako nějaký blázen.
"Byla tam," tvrdil paličatě. Ostatní se shromáždili kolem a Picard trval na svém. "Viděl jsem ji. Není to žádná fantazie."
"Prozkoumal jsem přední bezpečnostní pásmo," prohlásil Korsmo. "Nikdo kromě členů Hvězdné flotily dnes nedostal povolení ke vstupu ani k návštěvě."
"Myslím, že Jean-Luc netvrdí, že tady ta žena musí nutně být," vmísila se do rozhovoru kadet Leah Sappová. Picard se na ni krátce usmál. Leah byla vždy první, kdo se přidal na jeho stranu, když vznikl nějaký spor. Věděl zatraceně dobře, že je do něj trochu poblázněná, ale nebral to vážně. Nebral vážně nic, vyjma studia. Panebože, možná že v tomhle opravdu je největší suchar na akademii.
"Ne, to netvrdím," souhlasil. "Říkám jen, že bychom možná měli..."
Ozvalo se hlasité zakašlání a kadeti se obrátili ke zdroji hlasitého ehm, ehm. Ve dveřích třídy stál profesor Talbot, ruce měl založené na prsou a na snědé tváři se mu zračily temné mraky hněvu.
"Nemám ve zvyku," skřípal zuby, "čekat na studenty, až se jim uráčí zavítat do třídy."
"Pomáhali jsme kadetu Picardovi najít nějakou ženu," vysvětloval Korsmo snaživě.
Picard si mnul čelo a tvářil se utrápeně.
"Kadete Picarde," ozval se mrazivě Talbot, "buďte tak laskav a věnujte se sexuálnímu životu ve svém volném čase a neutrácejte můj."
"Já... ano, pane," spolkl Picard odpověď, kterou měl na jazyku. Něco mu říkalo, že mu žádná odpověď nepolepší, spíš značně pohorší.
Studenti se nahrnuli do třídy na hodinu historie Hvězdné flotily, kterou profesor Talbot přednášel. Třída byla pečlivě klimatizovaná, ale přesto se Picardovi zdála vždy dusná. Posadil se a přemítal o možnosti, že ten dusný pocit vězí spíš v jeho hlavě. Nějak ho dusilo mluvení o hrdinských činech a velkolepých cestách báječných důstojníků Hvězdné flotily, které se ve třídě probíraly. Picard nechtěl sedět a poslouchat o hrdinských činech druhých. Chtěl, aby druzí studovali jeho hrdinské činy.
Rozumem chápal, že to není možné bez solidních základů, získaných studiem. Kdyby se nenaučil, jak napodobit úspěchy a vyvarovat se neúspěchů svých předchůdců, jaký by z něho byl kapitán Hvězdné flotily (neboť takový byl jeho cíl)?
S největší pravděpodobností mrtvý kapitán. Talbotova úsečná otázka ho okamžitě přivedla k pozornosti: "Picarde... vy jste si jistě opakoval látku o životě a kariéře komodora Matthewa Deckera, že?"
Hned vyskočil a postavil se do pozoru s vyrovnaným a sebevědomým výrazem. "Ano, pane," odpověděl sebejistě.
"Pověděl byste nám laskavě o komodorově poslední misi?"
"Ano, pane. Byly chvíle, kdy šel Picard ostatním studentům na nervy svou cílevědomostí a bezvýhradnou snahou

udělat si jméno. Takové příhody ho trápily a někdy si v noci ve tmě svého pokoje, kde byl sám se svými nejistotami, dělal starosti, zda bude vůbec schopen získat u ostatních respekt tak potřebný k tomu, aby se stal kapitánem kosmické lodi. Takové pochybnosti ovšem neexistovaly, když se jednalo o teorii. V oblasti faktů, historie a prostých znalostí byl vždy na výši.
"Loď komodora Deckera, Constellation, se setkala se strojem ničícím planety," vykládal. "Pocházel z prostoru mimo galaxii a používal hmotu planet jako palivo. Postupoval srdcem naší galaxie jako součást nějakého věčného programu destrukce."
"Pokračujte," vyzval ho Talbot se založenýma rukama.
"Loď byla vyřazena z boje. Komodor poslal posádku na planetu, která byla poté zničena požíračem planet. S pomocí Enterprise NCC-1701 byl takzvaný osudný stroj zneškodněn, ale komodor Decker obětoval v boji s nim život."
"Jaké byly podrobnosti toho boje?" zeptal se Talbot.
Picard se zamračil. "Palubní deník Enterprise udává pouze, že Decker hrdinsky zemřel. Podrobnosti nejsou zaznamenány."
"To si vymýšlíte."
Picard v mysli prošel různé možné scénáře, které dávaly smysl. Nakonec pravil: "Zničení Constellation v útrobách požírače planet bylo příčinou jeho zneškodnění. Tak je to zaznamenáno.
Domnívám se, že když se komodor Decker rozhodl obětovat svou loď, asi řídil Constellation sám. Transportéry Enterprise asi utrpěly v průběhu bitvy s požíračem planet škody a nemohly ho včas přepravit zpět."
"Velice rozumná domněnka, kadete," prohlásit Talbot. Pomalu se prošel po stupínku. "Jelikož, jak jste tak přesně poznamenal, podrobnosti nejsou zaznamenány, nikdy se to jistě nedozvíme, že ano?"
"Ano, pane," odpověděl Picard a chystal se posadit.
Strnul v poněkud směšné poloze, napůl vsedě, protože Talbot se na něho zamračil tak vyzývavě, jako by s ním nebyl ještě docela hotov. Picard nevěděl jistě, co má dělat, proto se znovu postavil a trpělivě čekal na profesorovy instrukce."
"Myslíte si, že Decker pociťoval vinu, Picarde?"
Picard pozvedl tázavě jedno obočí. Nějak se mu zdálo, že pomyšlení na vinu nebo výčitky nebo nějaké jiné lidské city nepatří do studia historie. Člověk studuje fakta, čísla, vzdálené události a strategie - ale ne lidi.
"Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, pane."
"Přemýšlejte o tom teď," vyzval ho Talbot. "Máme na to spoustu času," rozmáchle pokynul rukou a s pečlivou a okázalou nenuceností se opřel na židli.
Picard si nedovolil projevit údiv. To poslední, co si přál, bylo pobavit spolužáky. "Máte na mysli vinu za smrt posádky?"
Talbot pouze přikývl a čekal, až bude Picard pokračovat.
"Komodor učinil správné rozhodnutí," řekl Picard. "Za daných okolností by to mohl právem udělat znovu. Proto se neměl proč cítit vinen."
"Přestože jeho lidé zemřeli?"
"Ano, pane."
"Přestože nepochybně slyšel jejich úzkostné výkřiky, když se jim planeta, která se měla stát jejich útočištěm, lámala pod nohama na kusy?"
Talbotův hlas byl plný pohrdání, ale Picard nehodlal ustoupit. Jedna z prvních lekcí v důstojnické škole - de facto první lekce byla o tom, že když člověk učiní rozhodnutí, nemění je. Nic tak nenaleptá důvěru posádky jako nerozhodnost.
"Ano, pane, i přesto."
Talbot dál obcházel kolem stolu a nepřítomně na něj ťukal klouby prstů, jak měl ve zvyku. "Budu se za vás modlit, Picarde, abyste nikdy na vlastní kůži nezažil, co to je, když ztratíte posádku. Ale obávám se, že modlitby budou marné, protože vesmír je rozlehlá a nelítostná dáma. Přehnanou sebedůvěru neodměňuje zvlášť milosrdně."
Picard neřekl nic. Žádná odpověď se nezdála vhodná nebo očekávaná.
Sebedůvěra. Dobře, tu s největší pravděpodobností má. A pomyšlení na to, že by někdy ztratil posádku, mu bylo naprosto cizí. Takové věci se stávaly velitelům, kteří nebyli připraveni, kteří se nechali nějak zaskočit. Takovému osudu se dalo zcela prostě vyhnout přípravou, přípravou a zase přípravou. A Jean-Luc Picard byl více než odhodlán věnovat se přípravě.
"Posaďte se, Picarde," ozval se Talbot se stopou známé netrpělivosti.
Picard to velice poslušně učinil. Jako vždy si v duchu úlevně povzdechl, tak jako všichni kadeti, kteří přežili Talbotův křížový výslech. Za takových okolností člověk vždycky cítil, že z toho vyšel se štěstím...
Pak se zamračil. "Ne daleko," poznamenal pomalu.
Talbot se zarazil uprostřed věty a ústa se mu trochu pootevřela, ještě než zaznamenala, že mozek už dál nevysílá slova.
Za celý semestr se nikdo neodvážil Talbota přerušit. Jistě to také nebyl Picardův úmysl. Na tom však vůbec nezáleželo.
V místnosti se rozhostilo očekávání. Ostatní kadeti se pomalu a nedůvěřivě otočili k Picardovi. Byl tak pohroužen v myšlenkách, že mu nebezpečná situace teprve začala docházet.
Talbot pomalu vycházel po schodech k němu zlověstným, pečlivě odměřeným krokem, který používal vždy, když se chystal přetrhnout nějakého bezbranného studenta vpůli. Podrážky rytmicky klapaly na stupních, jedna po druhé, za každým klapnutím zazněla ozvěna a rozplynula se, aby ji nahradila další jako hlasité kapáni vodovodního kohoutku.
Klap.
Klap.

Klap.
Zastavil se v uličce, ve které seděl Picard, a stál tam jako sup nebo nějaký jiný dravec, přitahovaný pachem a pohledem na mrtvolu.
Picard si s pochmurnou hrůzou uvědomil, že tou zřejmě už opravdu je - mrtvolou.
"Vy jste," začal Talbot tichým hlasem se zlověstnou výhrůžkou, "mě přerušil? Jestliže jste to udělal, mělo by to být kvůli něčemu velice závažnému. Možná jste najednou odhalil jedno z největších tajemství vesmíru, nebo jste dokonce přišel na věčnou záhadu, jak si kadeti mohou myslet, že smějí drze mluvit, kdy se jim zachce!"
"Já..." Picard si olízl náhle suché rty. Zdálo se mu, jako by mu z těla vyprchala všechna vlhkost a soustředila se v botách. "Myslel jsem nahlas, pane."
"Myslel," vykřikl Talbot. Sepjal teatrálně ruce za zády. "A mohl byste nám laskavě říci, na co jste myslel?"
Picard se rychle rozhlédl po třídě a cítil, že kdyby se mohl na okamžik spojit se svými spolužáky, načerpal by z nich něco jako emocionální podporu. Ale ne. Místo toho se jim v očích zračilo chladné pobavení. Picard se sám dostal do louže a to poslední, co se kdokoli z nich chystal udělat, bylo tahat ho z bryndy.
Jean-Luc poprvé mlhavě okusil, co je to samota velitele.
"Jenom jsem přemýšlel o tom," vysvětloval hlasem, který jako by nebyl jeho, "že požírač planet nemohl přiletět z nějakého místa moc daleko od naší galaxie. Řekněme, že k nám například nemohl přiletět z galaxie Andromeda. Naopak, musel přiletět z nějakého místa nepříliš vzdáleného od hranic naší galaxie."
"A jak jste k takovému závěru došel?" zeptal se Talbot.
"Totiž..." odpověděl Picard přiškrceně, zoufale se mu chtělo odkašlat, ale to by znělo, moc nervózně, "říkal jste nám, že požírač planet prostě... požíral planety jako výživu. Potřeboval konzumovat hmotu, aby měl dodávku paliva. Ale mezi galaxiemi by neměl žádnou planetární hmotu, kterou by mohl pozřít. Neexistuje žádná zmínka o tom, že by požírač planet byl schopen vyvinout nějaký druh transgalaktické rychlosti; Enterprise ho de facto sledovala bez velkých potíží. Předpokládáme-li tedy, že se pohyboval standardní rychlostí, vyčerpal by palivo během jakéhokoli pokusu překonat galaktickou vzdálenost.
Ovšem, kdyby se dodávka paliva vyčerpala, pohyboval by se dál, protože těleso v pohybu obvykle v pohybu zůstává. Ale takový prostý pohyb by nestačil na to, aby prorazil energetickou bariéru na okraji naší galaxie - tu, kterou proletěla původní Enterprise. Bez nějakého vnitřního pohonného systému by byl ničitel planet bariérou odražen a nikdy by se mu nepodařilo přes ni proniknout. A už by mu nefungoval pohonný systém, protože, jak říká staré pozemské rčení, došel by mu plyn."
"Jste zběhlý ve starých pozemských rčeních?" zeptal se Talbot neutrálně.
"Ano, pane," odpověděl Picard. "Můj otec je neustále používá. Má rád tradice."
"A jestlipak víte, jak zní, jak si vzpomínám, staré pozemské rčení o tom, že člověk má mluvit, jen když se ho někdo táže?"
Picard cítil, jak mu vyprchala krev z tváří, ale nechtěl sklopit oči. Zatraceně, oči klopit nebude. Místo toho se podíval zpříma na Talbota a řekl prostě: "Ano, pane."
"Dobře. Zapamatujte si to do budoucna." Obrátil se, pak se zarazil a ohlédl zamyšleně na Picarda. "Mimochodem, je to bod pro vás. Řekl bych, že to může být základ vědecké studie, nebo tří studií. Myslí vám to, Picarde."
"Děkuji, pane."
"Pokuste se, aby vám to tak myslelo pořád, a možná v budoucnosti nebudete pro Hvězdnou flotilu žádnou velkou přítěží."
Picard se beze slova posadil. Pohlédl na Korsma a pocítil jistý triumf. Korsmo jen blahosklonně pokrčil rameny, jako by chtěl říct: Tak jo, povedlo se ti to. Picard v duchu povzdechl. Bylo naprosto nemožné vyčouhlého spolužáka něčím ohromit. Přesto si mohl na chviličku dovolit pocit vítězství a byl v tom okamžiku se sebou docela spokojen. V duchu si poklepal na rameno.
A pak ji znovu uviděl.
Stála tam, na vrcholku schodiště na vzdálenější straně třídy. Všichni kadeti upírali zraky na Picarda, nebo je od něho začali odvracet. Nikdo ji neviděl a ona se už protahovala dveřmi jako stín.
Picard vyskočil tak prudce, že se praštil kolenem o desku lavice. Vyrazil krátký výkřik, takže se Talbot otočil na schodech tak rychle, že z nich málem spadl. Zachytil se zábradlí a podrážděně vyštěkl: "Copak je zase, Picarde?"
Picard se rozhlédl kolem a pak se obrátil dozadu. Zase zmizela, zatracené, zase zmizela. Ale teď mu neujde.
"Prosím, abych mohl odejít, pane. Není mi dobře," vyhrkl. Chytil se za břicho, aby své tvrzení zdůraznil.
Talbot pouze pozdvihl obočí a lehce pokývl. Picard se nezdržoval déle, než bylo nutné. Popadl sešit a vystřelil po schodech. Bral je přitom po dvou. Vrazil do chodby a proběhl jí tak rychle, že téměř narážel do dveří, které se před ním otvíraly v posledním okamžiku. Chodba byla prázdná. Pohlédl vlevo, pak vpravo, proběhl chodbou, jak nejrychleji uměl, svaly mladých nohou ho poháněly, jako by závodil v přespolním běhu.
Dorazil na konec chodby a poznal, že dál nevede. Obrátit se a podíval se zpět. Nic. Nikde nic.
"Co se tu k čertu děje?" zašeptal.

Picard ležel v posteli a hleděl na strop.
Nechal dnes večer otevřené okno, protože mu byly příjemné svěží závany větru ze sanfranciského zálivu. Ovívaly mu odhalenou hruď a laskaly ji. Ruce měl založené pod hlavou, polštář podepřený o zeď. Tak to dělal vždy, když chtěl místo spánku přemýšlet. Myslel si, že se mu tak lépe prokrví mozek, a jeho mozek skutečně potřebuje veškerou podporu, říkal si v duchu.
Ztrácí snad zdravý rozum? Opravdu?

Byl si jist, že tu ženu viděl, přestože byl jediný. Je možné, že by to byla jenom nějaká představa, která se zjevila pouze jemu? Pro něco takového existuje výraz. Ano, určitě existuje, pomyslel si zachmuřeně. Je to slovo halucinace. Ne moc hezké, ale jistě přesné. Měl halucinace. To vypadalo neskutečně, neuvěřitelně. Vypětí z přílišného učení a snahy po úspěchu ho ohrozilo tak, že se pomátl.
Ne - tomu nechtěl uvěřit. Moc se dřel, zašel moc daleko, takže se náhle stal obětí nějakého tajemného šílenství.
Nevybájil si to, k čertu - přece ji viděl. Bylo v ni ovšem něco neskutečného, ale to nic neznamenalo.
Zatraceně, existují přece teorie, že jediné skutečné věci ve vesmíru jsou ty, které lidstvo považuje za neskutečné. Jestli to byl ten případ, pak je ta žena bezesporu jedná z nejskutečnějších věcí, se kterou se kdy setkal.
Povzdechl a nechal myšlenky jen tak bloumat. A přestože si ještě před okamžikem připadal naprosto vzhůru, ucítil, jak jeho mysl zastírá známý závoj jako tmavý mrak, který mu zvěstuje, že se brzy dostaví spánek.
Pomyslel si, že slyší v dálce šplouchání vody kolem mohutných pilířů věže nad mostem u Zlaté brány. Vzduch byl cítit mořem a Jean-Luc téměř cítil pomalé převalování vln. To byl ten obrovský rozdíl mezi velením námořní lodi a kosmické lodi. Pohyb kosmické lodi člověk ani necítí. Slyší vzdálený hukot motorů, kolem se míhají hvězdy - zářivé světelné body - ale necítí žádné pohupování. Loď nenajede na hřeben vlny a nesklouzne dolů
k další vlně.
Námořní kapitáni se plaví podle hvězd. Kapitáni kosmických lodí také. Rozdíl je v tom, že ti druzí mávají hvězdám, které míjejí.
V polosnu se mu zdálo, že vítr zesiluje. Pokusil se vztyčit na loktech, ale vypadalo to, jako by jeho tělo opustila veškerá síla. V každém kloubu cítil únavu. Nemilosrdně se v uplynulých týdnech štval a možná jeho tělo prostě selhalo, odmítlo se podrobit dalším příkazům, dokud se mu nedostane pořádného nočního spánku. Pěkný velitel, pomyslel si v šířícím se omámení, jak může zvládnout posádku, když nedokáže poručit ani svému vlastnímu tělu?
Vítr ještě zesílil a zněl truchlivě, jako by najednou naříkal milion duší, jako by na něho volaly. Jejich dlouhé ledové prsty ho hladily a s každým pohlazením se mu v hlavě ozýval pláč. Pomoz nám, zachraň nás, pomstí nás, nezapomeň na nás - nikdy na nás nezapomeň.
Ucítil, jak jím projel chladný nůž. Zachvěl se, jako by se objevilo něco, co je mimo jeho chápání. Zuby mu mimoděk začaly drkotat. Šílenství. Za celý život se nestalo, že by mu drkotaly zuby.
Zavřel oči, jako by tím mohl utišit hlasy v hlavě. Pronikly do něho, zaplavily ho, a proto vykřikl, aby je zahnal s pocitem autority, kterou začal pociťovat.
Když oči opět otevřel, stála tam ona.
Vypadalo to, jako by vykročila z jiné doby. Dívala se na něho zářivýma očima, které jako by vyzařovaly studenou temnotu. Měla tmavou pleť, docela tmavou, oči měla kulaté a posazené dál od sebe, než je obvyklé, ale to jen zvyšovalo její exotický vzhled. Černé vlasy jí visely až na boky a zdálo se, že se neustále pohybují, jako vlnící se pole ebenového obilí. Šaty se kolem ní vzdouvaly, a když promluvila, její hlas byl stejný jako slabý šepot duší, které v něm plakaly.
"Ovšem," promluvila odevšad a odnikud, "ovšem. Zrodil se za hranicemi naší galaxie. Odtamtud přiletěl. Proto byl stvořen. Aby je porazil."
"Koho porazil?" zeptal se Picard zmateně. Znovu se pokusil posadit a jeho tělo se opět vysmálo tomu úsilí. Vítr odvál slova, ale on věděl, že je přesto slyšela. "Nerozumím."
"Nemusíš," ozvala se. "Stačí, že já rozumím. Stačí, že jsem slyšela tvoje moudrá slova. Proto jsem sem teď přišla, abych ti poděkovala za pochopení. Možná jsi udělal víc, než si dovedeš představit." Měla hluboký hlas, jako když ho šeptem konejšila matka, když jako dítě v noci plakal. Byl to hlas dívky, kterou poprvé políbil, hlas jeho první milenky, která se pod ním pohybovala a vzrušeně šeptala jeho jméno, byl to hlas hvězd, které ho volaly, hlas větru a vln, hlas všeho ženského, který ho kdy oslovil a vábil a hýčkal...
Přinutil se posadit a vztáhl k ní paže s dychtivě roztaženými prsty. Vypadalo to, jako by okraj jejího oděvu tančil v jeho blízkostí a vzdaloval se, aby jej nemohl uchopit.
"Najdu jeho původ," šeptala, "a najdu i je. A zastavím je."
"Koho?" vykřikl Picard. Myslel si, že křičí z plných plic do kvílení větru.
"Modlím se, aby ses to nikdy nedozvěděl, Jeane-Lucu," odpověděla. "Modlím se, abys nikdy nepoznal ty, kteří nemají duši. Modlím se k bohům, kteří neexistují a kteří jsou lhostejní, kteří opustili mne i můj národ."
Každý její rys se mu vryl do duše: každá křivka těla, které mu odhaloval poletující oděv; sklon brady, vysoké čelo, téměř neviditelné řasy; její čistá, zářivá krása, která se dala skoro nahmatat.
"Chraň se bezduchých," řekla mu. Ustoupila sotva o půlkrok dozadu, ale to stačilo, aby se dostala naprosto z jeho dosahu.
V srdci zaplakal, protože se mu právě na krátký okamžik podařilo sevřít prsty jemnou látku jejich šatů. Chtěl je z ní stáhnout, přitáhnout ji k sobě, a přesto zároveň cítil, že kdyby to udělal, dopustil by se rouhání.
"Kdo jsou bezduší?" vykřikl.
"Ničitelé. Antiživot. Bezduší. Zničí vás, jako zničili můj rod. Jako budou ničit všechny rody. Ale já je zastavím." Měla temný hlas, který naplnil vzduch ledem. "Zastavím je, ať to bude trvat, jak chce dlouho, i kdybych měla putovat nevím jak daleko."
Rychle k němu přistoupila mezi vztaženými pažemi a políbila ho na čelo. Když k němu přitiskla rty, bylo to, jako by mu přejel čelo rampouch. Stejně rychle uklouzla zpět a rozvlněné sukně skryly její pohyby.
Všude se rozhostil vítr a chlad, ale Picard se přesto přinutil vstát, vylezl z postele a vztáhl paže proti divokým poryvům větru. "Kdo jsi?" zvolal a pak ještě jednou: "Kdo jsi?"
Plula ke dveřím, na okamžik se zastavila a vrhla na něho neuvěřitelně starý pohled.

"Jsem bolest, jsem ztráta, jsem zármutek." Její hlas nabyl diamantové tvrdosti, rozpřáhla ruce a zakřičela do větru, duším, které se k ní připojily v jediném chóru: "Jsem neúprosná, neodvratitelná! Jsem vášeň přerostlá v zuřivost, láska změněná v nenávist! Jsem vendetta!"
Zvedl se vítr a srazil Picarda zpět. Převalil se na postel a narazil hlavou do stěny, až to nepříjemně zadunělo. Sklouzl na polštář a i v takové chvíli si přál jenom jedno, alespoň letmo ji naposled zahlédnout.
Vendetta, zašeptal v duchu a pak ztratil vědomí.
Když se ráno probudil, měl kolem sebe zamotané přikrývky, a přestože vzduch byl chladný, na celém těle cítil tenkou vrstvu potu.
Sen předešlé noci v ranním slunci nevybledl a vzpomínka ani v následujících letech nezmizela, přestože s uplynulým časem přirozeně ztratila svou bezprostřednost.
Nikdy nikomu nevyprávěl o událostech té noci. Někdy v noci ležel beze spánku a čekal, že se ta žena znovu objeví a vysvětlí mu záhadný popis "bezduchých" i svou vlastní tajemnou existenci.
Prostudoval si všechny události týkající se ničitele planet, včetně otevřené nezodpovězené otázky jeho původu. Existovala teorie, že byl stvořen jednou ze dvou početných ras, které spolu bojovaly. Ale kterých? Proč, po nich nezůstaly žádné stopy? Copak se navzájem úplně vyhubily?
Otázky. Tyto a tucty dalších, a na žádnou z nich během své kariéry na akademii nedokázal uspokojivé odpovědět. Nakonec se začal zabývat jinými záležitostmi a otázky upadly v zapomnění.
Ale ne ta největší.
Často naslouchal větru, ale ten ho po té noci už nikdy nezavolal, nikdy už to slovo nezašeptal. Slovo, které ho pronásledovalo stejně jako žena, která k němu té noci přišla:
Vendetta.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Druhá kapitola

DANTAR OSMÝ pohlédl přes stůl na Dantara Devátého s naprostým uspokojením, jeho tykadla se lehce chvěla na souhlas. Dantar Devátý se zase připravoval provést dobře nabroušeným nožem řez přes trup pečlivě připraveného zinátora. Mrtvé oči zvířete hleděly na Dantara Osmého a jeho rodinu.
Na lidské poměry to byla skutečně početná rodina. Na poměry Penzattiů, rasy, ke které Dantar patřil, to byl pouhý průměr. Ve skutečnosti o něco méně než průměr - třináct členů rodiny zahrnovalo tři manželky a několik dětí. Ano, opravdu horší průměr. Dantar Osmý se příležitostně stával terčem popichování svých spolupracovníků, které smetal břitkým komentářem o kvalitě versus kvantitě. Tajně si však pohrával s myšlenkou získat ještě jednu družku, anebo zplodit další děti s těmi, které už měl. Zdravá hlava rodiny Penzattiů měla tolik možností výběru.
Dantar Devátý, nejstarší syn Dantara Osmého, bral svou porcovací povinnost naprosto vážně. Zinátora pečlivě upravila jeho matka, potřela ho všemi náležitými příchutěmi a kořením, vhodným pro tento den k uctění bohů. Dantar Devátý ani na okamžik nezapochyboval o tom, že mu otec dovolí zvíře rozporcovat.
Na okamžik se zarazil, zhluboka se nadechl a přejel jazykem suché zelené rty. Ruka se třemi prsty, která svírala rukojeť nože, se slabě chvěla. Ale Dantarovi Devátému se zdálo, jako by ho zachvátil silný třas a pořádně jím otřásal. Půvabné antény měl natažené a ztuhlé napětím. V druhé ruce držel dlouhou vidličku se dvěma bodci, pečlivě zapíchnutou do růžové, nevařené kůže zinátora - chutné a lahodně syrové - a všichni členové rodiny ho pozorovali a čekali, kdy už konečně něco udělá.
Ne že by to byl tak obtížný čin. Jen říznout nožem a začít krájet. Zvíře už bylo bohužel mrtvé, musel je jenom nakrájet k jídlu. Ale nesl na sobě tíhu očekávání, tradice, nadějí otce, který svou odpovědnost přenáší na syna. Každé říznutí musí být dokonalé, každý plátek přesný, každá...
Cítil, jak mu na paži jemně spočinula nějaká ruka. Otočil se a pohlédl na otce, který mu pevně stiskl ruku a pravil vlídně: "Vím, jak se cítíš. Jestli to neumíš..." A záměrně nechal hlas doznít doztracena...
Dantar devátý dotčeně pravil: "Umím to dobře, otče," a antény se mu zkroutily vztekem. Obrátil se zpět k zinátorovi a rychle přejel čepelí ostrou jako břitva přes krk zvířete.
Krev vytryskla naprosto nečekaně a postříkala Dantarovi Devátému úpravnou bílou tuniku. Trhl sebou a zaklel, což vyvolalo chichotání jeho mladších sester.
"Děti!" ozval. se káravě otec.
"Dantar mluvil ošklivě," žalovala nejmladší sestřička Lojene. Vždycky spolehlivě vybreptala všechno na své sourozence.
"Ano, já vím," odpověděl otec, "neměl to říkat. Ale... dá se to pochopit." Vzal ubrousek a osušoval synovi tuniku. "Zbylo tam ještě něco, synu?"
Dantar Devátý se krotce usmál a chápající úsměvy ostatních členů rodiny ho trochu povzbudily. Připomněl si, že toto má být čas uznání a díků a teplé rodinné atmosféry. Opravdu nebylo třeba žádného napětí.
Vstřebal do sebe opar přátelství a dobrých pocitů, které ho obklopovaly, a řekl si v duchu, že tento okamžik bude v jeho vzpomínkách trvat věčně.
A vtom spustily sirény.

Ve vesmíru samozřejmě nebylo slyšet žádný hluk, takže vše, co jím putovalo, se přirozeně pohybovalo bez hluku. Avšak objekt, který se blížil k domovům Penzattiů, se probíjel prostorem s daleko větším tichem než ticho vakua. Bylo v

tom ještě víc. Pohyboval se s tichem blížící se smrti.
Byl obrovský, velikosti malého měsíce. Jeho zjev vypovídal sám o sobě, svou velikostí a samotným tvarem, protože to byla kostka - dokonale utvářená krychle se světly zářícími tu a tam na povrchu stroje.
Neměla žádnou eleganci, žádný půvab. Když vytvořili loď humanoidi, vždycky bylo znát - ať už to vyjádřili jakýmikoli způsoby a jakoukoli úpravou povrchu - že se jedná o loď určenou k letu vesmírem. Často nesla náznak křídel - ta vybíhala z oblého povrchu lodí Klingonů nebo Romulanů - až k labutímu půvabu plavidel Federace. Také často mívala vpředu výčnělek, který měl symbolizovat - ať už vědomě, nebo ne - myšlenku, že se loď vrhá do propastí.
Ale tahle obrovská krychlovitá loď opovrhovala takovým pojetím a náznaky... a tím pohrdáním také odrážela s bezděčnou přesností ducha stvořeni, která ji obývala, stvoření s mechanickými dušemi a srdci s podobným citovým obsahem,jako kolečka hladce fungujících hodinek.
Jejich mozky, obrovské propojené mozky klapaly s podobnou hodinovou přesnosti. A stejně jako hodiny se ta stvoření vůbec nezajímala o minulost ani o budoucnost. Existovala jen pro současnost, pro věčné, všudypřítomné teď.
U ničeho, co se přihodilo v minulosti, neprodlévala dlouho a neuvažovala o ničem, co by se mohlo stát v budoucnu.
Minulost byla irelevantní.
Budoucnost byla irelevantní.
Záleželo jen na tom, co se děje tady a teď.
Krychlový tvar lodi byl proto posledním výrazem jejich filozofie, jestli se slovo filozofie dá použít na bytosti tak neschopné uvažovat o odstínech lidské představivosti.
Jejich loď vypovídala podobně jako lodi humanoidů. Ty napodobovaly přírodu. Ale dokonalá krychle v přírodě neexistuje. Musela být vyrobena, pečlivě a úzkostlivě, se stejnou hodinářskou přesnosti, která ji poháněla. Nebylá krásná ani elegantní, ale výkonná jako přesný stroj.
Byla to loď, která hlásala, že je víc než příroda. Že příroda je irelevantní. Že krása je irelevantní. Že elegance je irelevantní. Všechno bylo irelevantní vyjma jejich vlastní, tvrdé a bezcitné dokonalosti.
Bylo třeba lehce pozměnit kurs a velká loď to zvládla rychlostí spojené myšlenky.
Byla to druhá loď Borgů, která pronikla do této části galaxie. První byla už zničena. Jednalo se o první významnější porážku, kterou si spojená paměť celku mohla vyvolat. Přesto však Borgové neprodlévali u minulosti nebo budoucnosti. Nepotřebovali to.
Minulost mohla koneckonců obsahovat jenom dvě věci: porážku a úspěch. Porážka mohla být něco tak prostého, jako když jeden z celého množství padne zasažen zbraní, nebo něco tak obrovského jako stovky jejich druhů, dohnané k sebezničení. V takových okamžicích nebylo třeba o nich přemítat, protože obrovský mozek se okamžité přizpůsobil tak, aby se stejně násilné postupy a metody nedaly použít znovu. Zatímco lidé se mohou dohadovat o tom, na čí straně je vina, nebo dokonce truchlit nad okolnostmi, které všechno zapříčinily, pro Borgy to bylo naprosto irelevantní.
Co se týče úspěchu - ten nebyl irelevantní. Ten byl prostě... nevyhnutelný.

Planetu Penzatti zachvátilo šílenství. Planetární obranný systém zburcoval vládu bezprostředně v okamžiku, kdy do jejich, prostoru vnikl vetřelec. Armádní špičky se okamžitě shromáždily, aby zkoumaly a určily povahu útočníka a nejlepší způsob, jak mu odpovědět. Planetární počítače byly nakrmeny specifickými údaji o lodi, jejích rozměrech a velikosti.
Počítače byly pýchou a radostí slavných Penzattiů. Jednalo se o nejskvělejší a nejmodernější počítačové sítě, jaké kdy byly vyrobeny. O světelné roky předběhly dokonce i počítače, které sloužily na lodích Federace. Penzattiové se nechtěli o svou techniku dělit s Federací kvůli arogantnímu tvrzení, že UFP, jak uvedli jejich přední vědci, "na to ještě není připravena".
Počítače prohlédly všechny obranné systémy, výukové a regulační systémy - všechno, s čím si Penzattiové kdysi dali velkou práci. A zdálo se, že právě nastává čas, kdy skvělé mozky počítačů budou velice zapotřebí. Jenom velikost útočníka, opar nelítostné síly, který k němu lnul jako zhoubný nádor, to bylo naprosto zdrcující.
Ohromné strojové mozky, které radily Penzattiům, vyplivly identifikaci za necelou vteřinu - jednoduché a strašlivé slovo:
BORGOVÉ.
Vojenští odborníci Penzattiů se ještě neznepokojovali. Zajisté slyšeli o ničení a zmaru, které strašliví Borgové způsobili v jiných končinách Federace. Ale jiné končiny nebyla země Penzattiů, jejichž všemocné počítače mohou snadno a hladce problém s Borgy vyřešit. Obtíže jiných národů nebyly obtížemi, se kterými by se trápili všemocní Penzattiové. Zvláště ne v tento den všech dní, kdy mocní Penzattiové vzdávají díky svým slavným bohům za to, že je stvořili jako Penzattie, a ne jako nějakou nižší rasu.
To všechno napadlo vojenské představitele Penzattiů, dokud se na velké obrazovce velkého počítače neobjevilo další mrazivé slovo. Znělo jako umíráček jednoho národa. Bylo to slovo KONEČNĚ.

Kolem Dantarova domu se rozpoutalo peklo. Uvnitř to nebylo o mnoho lepší. Děti plakaly, nebo zmateně křičely. Nerozuměly ničemu, co se dělo. Po pravdě řečeno, vůdcové ve vzdáleném hlavním městě to nechápali o mnoho lépe.
Dantar Osmý popadl syna za rameno a otočil ho k sobě. Hledal nějaké známky strachu, aby věděl, nakolik může synovi důvěřovat v této chvíli, kdy se zdálo, že nad nimi visí krize globálních rozměrů. Všude bylo slyšet nelítostné kvílení poplašných sirén.
Chlapcova tvář byla pevná a odhodlaná. Dantar Osmý v duchu souhlasně kývl. Bylo přijatelné být nervózní kvůli rozkrájení nějakého bezvýznamného jídla, které asi nikdo z nich neokusí. Ale teď, když vyvstala situace nefalšovaného nebezpečí, teď nadešel čas, kdy potřeboval, aby se jeho syn stal mužem. Aby se stal předčasně mužem. Ovšem,

pomyslel si Dantar nejasně, možná že čas jeho syna už nepřijde.
Naposledy houkal klaxon před dvaceti léty, při velkém útoku Romulanů. Mocné obranné počítače Penzattiů - všemocný mozek jejich světa - vymyslely a provedly plán útoku a protiútoku a měly úspěch. Ale došlo k několika ztrátám na životech - bohové vědí, že došlo ke ztrátám, včetně životů Dantara Sedmého a Šestého.
Dantar Osmý neměl čas na to v tom okamžiku myslet. Pokusil se nebrat na vědomí pláč svých manželek a dětí a místo toho pohlédl synovi do očí. Chlapcovy antény se zuřivě chvěly.
"Musíme být stateční, synu," prohlásil Dantar Osmý. Syn rychle a souhlasně přikývl. "Naše rodina a naši lidé se potřebují bránit. Dole pod námi..."
"Skladiště zbraní," dokončil Dantar Devátý. Všechny slušně postavené rodiny Penzattiů si udržovaly dobře vybavené skladiště zbraní. Vpád Romulanů zanechal hluboké stopy a jizvy, které se nikdy úplně nezahojily. "Hned tam letím."
Obrátil se a zamířil ke sklepním prostorám domu. Dantar Osmý si mezitím prorazil cestu mezi tápajícíma a vztaženýma rukama členů své rodiny. Chtěli ho chytit, obejmout, přimknout se k němu a prosit ho, aby jim řekl, že se nic zlého neděje, že všechno bude v pořádku. Neměl však čas se tím zabývat. Zamumlal něco uklidňujícího, jak jen nejlépe uměl, než se mezi nimi protlačil a došel k obrazovce počítače, která ho spojovala společně s ostatními rodinami Penzattiů - s obrovskou počítačovou pamětí jejich planety.
Položil tři tápající a chvějící se prsty do identifikačních otvorů a obrazovka se rozzářila. Očekával, že na monitoru uvidí obvyklý třícípý emblém Penzattiů, společné s poselstvím osobních pozdravů.
Místo toho se však objevilo slovo, na které zíral a nemohl je pochopit.
"Konečně?" mumlal si. "Co konečně?"

Vojenské mozky slavných Penzattiů byly s rozumem v koncích. Jako první věc je napadlo vytvořit výbor, který by studoval význam těch slov. Mezitím nejvyšší vojenský velitel, který neměl trpělivost čekat, zatímco kolem bezhlavě pobíhali různí přidělenci, odešel do své soukromé kanceláře. Zavřel za sebou dveře a pokročil ještě dál, do malé utajené místnosti, kde měl možnost napojit se na všechny obrazovky počítačů najednou. Bylo to jakési mechanické lůno a nejvyšší vojenský velitel si připadal jako popletené děcko, které se vrací pod mateřskou ochranu, aby tam našel odpovědi na zdrcující otázky.
Udal počítači soukromý kód a požádal o vysvětlení významu toho podivného prohlášení.
Když svou soukromou konzultaci s počítačem ukončil, měl tvář zelenou a zachmuřenou. Přešel kanceláří, ale jeho kroky nepůsobily na plyšovém koberci žádný hluk, stejně jako se k jeho světu neuvěřitelnou rychlostí bezhlučně blížila mocná loď Borgů - ke světu, o kterém přísahal, že jej bude chránit, ale už neumí.
Počítač mu sdělil, co znamená "KONEČNĚ". Sdělil mu naprosto přesně, čí je to svět a čí svět to bude. Sdělil mu, kdo stojí v čele, kdo bude stát v čele a kdo je už nemoderní. A nakonec mu přesně sdělil, které formy života budou vítány. A které ne.
Nejvyšší vojenský velitel se posadil na svou velkou pohodlnou židli a pohlédl z okna. Proti slunci se objevila skvrna, která vypadala jako kostka, a rychle se zvětšovala. Podle hrubého odhadu za necelou půlhodinu zastíní slunce.
Rozplakal se nad osudem své planety, nad svou neschopností a nade vším, co mohl a měl udělat, ale neudělal. Slzy mu padaly na sako, vsakovaly se do něj a vytvářely velké tmavé skvrny.
Pak sáhl do zásuvky, vytáhl z ní odpalovač - ten, který mu dal otec, když začal stárnout, a který rodina vlastnila po generace.
Nejvyšší vojenský velitel vložil hlaveň do úst, zmáčkl kohoutek a ustřelil si hlavu.

Nebe nad domovy Penzattiů se zatáhlo, když obří krychle zastínila slunce. Slavní Penzattiové se shromáždili na ulicích nebo se krčili doma a modlili se k bohům, aby je z toho vyvedli, nutili své neméně slavné počítače, aby od nich odvrátily nejnovější a největší kalamitu. Jestli to bohové slyšeli, nedali to nijak najevo. Co se týče počítačů, ty to slyšely určitě. Ale nedaly najevo soucit, pobavení ani jiný cit, který by Penzattiové pochopili, vyjma obrovské úlevy, že konečně nastane pravý pořádek.
Oceány začaly hučet, pěnit se a vzdouvat, jak blížící se loď Borgů vyvolala příliv a způsobila tak pohromu. Tisíce obětí zahynuly v prvních vzedmutých vlnách, které se přelily přes pobřežní města. Desítky metrů vysoké vlny se valily přes Penzattie, stejně jako se přes své oběti valili Borgové.
Vlny necítily žádnou agonii a hysterii, výlevy emocí, volání o milost od vyšší síly, která prostě nebyla po ruce. Necítily vůbec nic. Stejně jako Borgové.

První z těch strašných bytostí se materializovala na povrchu planety, následována druhou, třetí a pak tucty a stovkami dalších. Objevily se náhle po celé planetě. Postupovaly kupředu a zdánlivě si nevšímaly forem života kolem.
Několik slunečních paprsků, kterým se podařilo proklouznout, se odrazilo od masivních kovových nástavců, které jim sloužily jako pravé ruce. Tváře měly uniformně bílé, bílé jako smrt.
Veškerou obranu planety ovládaly počítače - stejné počítače, které se rozhodly, že Borgové jsou jejich dlouho očekávaní zachránci. To znamenalo, že převážná většina útočných zařízení byla neutralizována - stejně by situaci nijak zvlášť nezlepšila.
Většina Penzattiů plně nechápala to, co pochopil jejich vrchní vojenský velitel, a neuvědomovala si, v jak beznadějné situaci se nacházejí. A tak bojovali.

Dantar Osmý, shrbený ve vchodu svého domu, uviděl, jak se jeden z prvních vetřelců materializuje tři metry od něho. Byl vysoký, štíhlý, a měl na sobě něco jako brnění. Dantar doširoka rozevřel oči, když si uvědomil, že to ve skutečnosti

není brnění, ale nějaké kybernetické přístroje. Stvoření před ním bylo strojem stejně jako jiné stroje.
Vedle prvního se objevil druhý. Pomalu, odměřeně kráčeli a zkoumali domy, stejně jako mrchožraví ptáci prohlížejí svou budoucí hostinu, než se na ni vrhnou.
Dantarova rodina se držela vzadu v domě, s výjimkou nejstaršího syna, který stál za ním. Sousedé už byli na ulicích a s hrůzou a děsem sledovali nově příchozí.
"Kdo jste?" vykřikl Dantar.
Kybernetičtí vojáci si ho nevšímali. Jeden z nich se pustil k Dantarovu domu.
Dantar pozvedl svůj dvojitý odpalovač a zavrčel: "Zastavte se! Varuju vás!" A pak, téměř okamžitě, začal střílet.
Cíl byl jasný. Zasáhl olověného vojáka přímo do prsou. Ten se zapotácel a padl na zem, tělo se ještě nějakou chvíli škubalo, ale pak zůstalo tiše ležet. Dantar povzbuzený snadným vítězstvím se otočil a vystřelil na druhého.
K jeho hrůze se na místě, kam dopadl paprsek z jeho zbraně, začala formovat silová stěna. Zdálo se, že voják útok ani nezaznamenal. Místo toho přehlížel domy, jako by plánoval, že jeden z nich koupí.
Teď začal střílet současně se svým otcem i Dantar Devátý, stejně jako několik dalších sousedů. Pole kolem vojáka se pod palbou jasně zablýskalo a Borg, se zapotácel, zřejmě zmatený a nerozhodný, kterým směrem se obrátit. Štít zajiskřil, zachvěl se a pak se rozpadl. Voják se zhroutil pod střelbou, padl na zem, zkroutil se a zmítal.
Rychlost, s jakou se objevil další Borg, dodala nový význam rčení "krátkodobé vítězství". Sotva padl druhý voják, už se objevili tři další a zaujali jeho místo. Dantar a sousedé s úžasem sledovali, jak se nově příchozí sklánějí k padlým průzkumníkům, vyjímají jim z ramen nějaké součástky a pokračují v cestě, jako by se vůbec nic nestalo. Dva padlí Borgové se okamžitě rozpadli na popel a hned poté zmizel i ten.
Zoufalí Penzattiové začali zase střílet, ale tentokrát ani nejsilnější odpalovače neměly vůbec žádný účinek.
Jeden z Borgů zamířil přímo k Dantarovu domu. Ten i se synem opakovaně střílel, ale Borg tomu nevěnoval pozornost a kráčel rovnou ke dveřím. Po celou dobu otáčel hlavou a všeho si všímal, zaznamenával každou drobnou informaci.
Dantar se zuřivě vrhl na Borga. Stvoření to ani v nejmenším nepřekvapilo, ucouvlo o krok a máchlo masivní pravou paží. Udeřilo jí Dantara do hlavy a ten se složil na zem. Z rány na hlavě vytryskla krev.
Syn k němu přiběhl a snažil se mu pomoci na nohy, zatímco Borg vkročil do domu.

Předsunutí Borgové už dokončili své průzkumy v hlavním městě Penzattiů. Překračovali nehybná těla lidí, kteří se pokusili postavit se jim do cesty - lidí zasažených zbloudilými kulkami, které minuly cíl, nebo kteří Borgům překáželi, a ti je prostě přešli nebo odhodili stranou.
Průzkumníci objevili inteligenci centrálního počítače, který řídil svět Penzattiů, a byli s ním spokojeni. Počítač se obrátil na průzkumníky se žádostí, která se dostala do spojeného mozku všech Borgů.
Miliony Penzattiů vzývaly své bohy, ale bohové neodpovídali. A tak došlo ke konečnému důkazu nadřazenosti strojů.
Počítače Penzattiů - počítače, které získaly schopnost vnímat a tím i odhodlání určit si svůj osud, vyzvaly Borgy.
A narozdíl od bohů Penzattiů Borgové odpověděli hlasem složeným z tisíců. Ten hlas vyslovil jedno slovo.

"Ano,"odpověděli Borgové.
Hlavní město zasáhly paprsky neuvěřitelné intenzity a síly, pohladily je a začaly krájet půdu s přesností chirurgického skalpelu. Země pod nohama udivených Penzattiů začala dunět. Všude kolem nich se vzduch smažil horkem paprsků. Molekuly vzduchu se rozpadávaly a práskající hromy rachotily se zuřivostí, která rvala Penzattiům tykadla. Výkřiky lidí se ztrácely ve všeobecném hluku, kterému se nedalo uniknout.
A vtom slétl z nebe paprsek, jako by Bůh otevřel jedno oko a dolů na ně zasvítilo svaté světlo. Země pod nimi se zvedla - vlastně byla vykrojena ze sytících prsou jejich domovského světa - a tažena vzhůru k nebesům.
To se stalo v celém městě. Někdo ukrajoval obrovské kusy planety jako ironickou připomínku toho, že pouhých několik hodin předtím Penzattiové oslavovali své životy rozkrajováním masa mrtvého zinátora. Teď byli obětí oni, jenom si to ještě plně neuvědomovali.
Kusy planety se řítily vzhůru k plující krychli, která byla kosmickou lodí Borgů. Zvětšovala se a každou vteřinou vypadala hrozivěji. To však Penzattie příliš dlouho neznepokojovalo, protože silové paprsky, které je táhly k nebesům, neobsahovaly žádný vzduch, ani je nijak nechránily před ničivými účinky horní vrstvy atmosféry a vesmíru. Borgové nepokládali za nutné poskytnout humanoidním Penzattiům takovou ochranu, protože humanoidní život je irelevantní. Borgy zajímal pouze život strojů a technika.
Výsledek toho byl, že Penzattiové, kteří nezahynuli při zemětřesení nebo úlekem, zjistili, že se jim čím dál tím hůř dýchá. Pobíhali a pokoušeli se najít nějaký úkryt, ale nic takového nenašli. Pukaly jim plíce, točily se jim hlavy, krev se jim vařila v žilách a jejich křik, znějící jako umíráček celého národa, nebyl slyšet, protože nezbyl žádný vzduch, kterým by se nesl.
Jakmile se kusy planety dostaly na palubu, Borgové rychle zastavili paprsky. Protože nikdy ničím neplýtvali, rozložili mrtvá těla Penzattiů na základní molekulární strukturu a nakrmili jimi přímo energetické buňky, které jim dodávaly energii.
Potom přikročili k rozkrájení zbytku planety. Byla to obrovská práce, která vyžadovala čas, ale oni nespěchali. Budou postupovat s hodinářskou přesností - tik tak - jako neúnavné a nezastavující se ozubené kolečko v hodinkách, které rozemele všechno, co mu stojí v cestě.

Manželky a děti Dantara Osmého sebou trhly hrůzou, když se Borg rozhlédl kolem. Pak se pustil přímo k počítači, umístěnému v rohu. Na obrazovce ještě pokojně zářilo slovo KONEČNĚ.
Borg neviděl ani necítil náhlý útok jedné z manželek. Rychle popadla ze stolu nůž a s máváním se na něho vrhla.

Křičela: "Vypadni! Vypadni z našeho domu!" Zdálo se, .že si v poslední chvíli uvědomil hrozbu, napůl se otočil, ne v obraně, ale ze zvědavosti, jaký nový způsob útoku se chystá.
Ostrý nůž se mu zabodl do obvodu, to té části, kterou Borgové předtím odstraňovali ze svých druhů padlých v bitvě. Borg se otočil s bezvýraznou tváří, ale tělo se mu kroutilo a svíjelo, jako by jím probíjela elektřina. Otáčel se na místě a silné paže mu vířily kolem těla. Jedna z nich zasáhla holčičku Lojene, která se přiblížila moc blízko. Byl to tak silný nástroj, že jí na místě roztříštil lebku.
Lojenina matka vykřikla, stejně jako Dantar Devátý, který vběhl dovnitř v zoufalém a odhodlaném úsilí chránit rodinu. Otec stále ještě ležel před domem napůl v bezvědomí a chlapec si uvědomoval, že všechno spočívá na něm. Vyrazil kupředu, vrhl se mezi vířící paže, narazil do Borga a odhodil ho na stěnu.
Mezitím přišel Dantar Osmý k sobě a potácel se k domu. Otevřenými dveřmi viděl, jak syn bojuje s Borgem a odhazuje ho ke stěně. Pocítil záchvěv pýchy. Ta se rychle změnila v hrůzu, když spatřil manželku, která držela v náručí nehybné zakrvácené tělo nejmladší dcerky. Vykřikl a Dantar Devátý byl na krátký okamžik otcovým výkřikem vyrušen.
Borg se stále ještě svíjel, ale jeho pravice vyrazila kupředu a roztrhla chlapci hruď. Mladík se zapotácel, vystříkla z něho krev, zavzlykal otcova jméno a padl na podlahu. Tykadla se mu na okamžik zkroutila v křeči a pak zplihla.
Vzduch se naplnil zdrcující kakofonií zvuků, kvílením a pláčem. Dantar Osmý neslyšel ani své vlastní žalostné výkřiky. Viděl však, že se Borg stále potácí s nožem vyčnívajícím z paže a jeho rodina se krčí strachy.
Pokusil se vztyčit. Z rány na čele mu proudila krev a oslepovala mu jedno oko. Na krátký okamžik se zastavil, aby si ji setřel. Přitom chroptěl zuřivostí a nenávistí k tomu vraždícímu stvoření.
Potom kolem něho zasyčel vzduch. Obrátil se a pohlédl ohromeně k nebesům. Vycházely z nich ostré paprsky, které ukrajovaly linii horizontu. Země vyletěla do vzduchu, stromy se kácely nebo začaly hořet a podlaha pod ním zlověstné duněla. Nevěděl, že ostatní části jejich světa už byly rozlámány a s nemilosrdnou výkonností odtaženy... že vlastně pouze náhodou je tento malý kousek planety posledním zbytkem jeho světa. Stejně jako v každé válce musí být první a poslední, který zemře, tak musel i poslední kus domova Penzattiů čekat, až přijde na řadu a bude pohlcen Borgy. Osud a náhodný los poskytly Dantarovi, jeho rodině, sousedům a městu několik minut života navíc.
Zdálo se, že na tom ani moc nezáleží.

Loď Borgů mapovala svět pod sebou. Většina techniky byla odstraněna a pohlcena. Planeta, na které kdysi vzkvétala celá rasa, byla poseta obrovskými zejícími krátery. To bylo pro Borgy irelevantní. Zůstalo tam jedno malé území, které možná ještě obsahovalo zajímavé kousky. To bylo ale také irelevantní, protože za několik okamžiků krájící a vlečné paprsky dokončí svou práci a také tato část planety bude patřit Borgům. A pak budou moci letět dál.
Ledaže...
Loď Borgů najednou objevila něco pohybujícího se směrem k ní, něco pulsujícího silou. Něco, co podle prostorového uspořádání mělo stejnou velikost jako samotná loď Borgů... ne - bylo to ještě větší! Něco, co se rychle přibližovalo!
Borgové se o to nestarali. Nebylo čím se znepokojovat. Důvěřovali si, chovali takovou jistotu o své nadřazenosti a nevyhnutelnosti svých cílů, že každý náznak možného ohrožení byl irelevantní.

Dantar cítil, jak se mu kroutí vlasy na hlavě. Těžký a hustý vzduch zasáhl jeho nosní dírky a ohlašoval požár a smrt. Obrátil se a chtěl do domu, protože si uvědomil, že to jsou poslední okamžiky jeho života i života celé rodiny. Chtěl všechny sevřít v náruči, až přijde konec.
Vykročil k domu a pak se pod ním zavlnila země. Cítil, jak se mu noha otáčí skoro dozadu, a upadl. Do levého kolena mu vystřelovala bolest. Pokusil se ještě jednou vstát, ale zhroutil se. Zavyl bolestí a zuřivostí. Pokusil se doplazit ke svému skromnému domu po rukou, prsty se mu zarývaly do hlíny, dech ho drásal v hrudi.
Země se zachvěla a zavlnila jako oceán. Spatřil, jak se střecha domu s povzdechem hroutí. Dům se zřítil, na puklé stěny dopadly těžké paprsky a beznadějně rozdrtily každého, kdo byl uvnitř.
Jeho rodina vyrazila nechápavý výkřik a Dantar Osmý, kterému bylo upřeno právo zemřít s nimi, také. Ty výkřiky přehlušily smrtelné výkřiky samotné planety a ozářilo je světlo - bohové - světlo, které teď svítilo shora a obklopovalo je.
Dantar se odkutálel na zadní dvorek a ruce rozhodil podél těla, jako by ho ukřižovali. Uvědomil si, že už není Dantar Osmý. Je Dantar Poslední. Jedna část mu říkala, že by měl běžet k troskám, dostat se pod ně, odtáhnout je a zjistit, zda někdo nepřežil.
"Nemá to cenu," zašeptal popraskanými a krvácejícími rty. Zíral vzhůru na světlo, které doprovázelo ohlušující hučení. "Žádnou cenu."
Malý zbytek jeho světa začal stoupat vzhůru.

Zatímco část spojeného mozku Borgů dokončovala porcování planety Penzattiů, zbytek se soustředil na nezvaného hosta. Blížila se k nim určitě nějaká loď. Loď... a přece i něco víc. Něco mnohem, mnohem víc.
Borgové připravili průzkumníky, kteří se měli dostat na palubu lodi a prozkoumat ji, a pak plán rychle změnili, když si uvědomili, že návštěvník nezpomaluje ani se jim nevyhýbá. Mířil přímo na ně.
Společný mozek Borgů vystřelil k vetřelci výzvu. Byla jednoduchá: VZDEJTE SE!
Odpověď vetřelce byla stejně stručná: JDĚTE K ČERTU!
Vetřelec si prorazil cestu paprskem složeným z čistých antiprotonů. Vysmál se štítům Borgů a narazil do jejich lodi. Přitom urazil horní část krychle.

Paprsek zmizel a Dantar cítil, že země pod ním padá, jak si gravitace planety přitáhla zpět kus své hmoty, zoufale jako

matka natahující se po dítěti, které jí odtrhávají od prsu. Chvíli cítil nevolnost a nevěděl, co se děje, a pak země pod ním zapadla zpět do prohlubně, která po ní zbyla. Nezapadla dokonale, nebylo to hladké přistání a budovy, které se ještě nezřítily, se teď tím tlakem rozpadly. Domy tu nebyly postaveny tak, aby odolaly podobnému náporu. Ani mozek Dantara mu neodolal. Ztratil prostě vědomí.

Borgové nepropadli panice. Panika je irelevantní. Místo toho okamžitě vyslali své opravné mechanismy do práce, neboť předpokládali, že budou mít čas opravy dokončit před dalším útokem.
Svým strojově přesným způsobem si nepřipustili možnost, že by byli přemoženi.
Mezitím, jakmile začali dávat krychli dohromady, vyslali další zprávu vetřelci. Ten v tom okamžiku setrvával na místě, jako by odhadoval sílu úderu.
Nemůžete nás porazit. Jestli se pokusíte nás znovu napadnout, potrestáme vás. Neexistuje síla, která by nám odolala.
A útočník znovu odpověděl a Borgové si uvědomili, že odpovídá také chórem hlasů. Ale zatímco hlas Borgů byl jediný tón, opakovaný do nekonečna, hlas útočníka byl skvělou směsicí nekonečných tónů. Kdyby byli Borgové schopni něco takového rozeznat, vnímali by to jako krásu. Krása však byla irelevantní.
Věříte tomu, protože to ještě nikdo nedokázal, pravil vetřelec. Jste zvyklí porazit všechny formy života, a proto si nedokážete představit, jaké by to bylo pro vás. Nikdy jste nepocítili hrůzu beznaděje.
Hrůza je irelevantní, odpověděli Borgové. Beznaděj je irelevantní.
Vetřelec vydechl hlasem milionů duší. Vy jste irelevantní, vy kosmické zrůdy.
Útočný paprsek vystřelil, ještě než Borgové zmobilizovali své systémy k protiútoku. Udeřil do středu obrovské krychle, prorazil ji a vyrazil ven druhou stranou. Krychle se zachvěla, otřásla a obvody se rozlétli kolem. Na celém povrchu se objevily praskliny. Paprsek udeřil potřetí, s ještě větší intenzitou než dřív, a silou, která byla víc než prostá energie. Byla to síla živená obrovským rozhořčením, drtivým hněvem a zuřivostí, a triumfálním výkřikem nekonečných hlasů.
Borgové vyslali varování centrálnímu spojenému mozku, upozornili ostatní lodi, které se blížily a dříve či později měly být na místě. Varování, že v galaxii je nová síla, se kterou je třeba bojovat. A pak se ve stejně tajemném tichu, jakým se vyznačoval jejich přílet, rozpadli - rozlétli se současně v milionech směrů. Kousky lodi a úlomky Borgů se rozmetaly do vesmíru; některé odsvištěly do jeho hlubin, jiné prorazily porušenou atmosférou planety Penzattiů a shořely.
Trosky se odrazily od útočníka, ale nezpůsobily mu ani tu nejmenší škodu. Vetřelec se pohupoval nějaký čas ve vesmírném prostoru, vychutnával vítězství a slunil se v zadostiučinění nad úspěšným úderem.
A oddechl si, vydechl nevýslovnou úlevou. Byl pyšný na dobře vykonanou práci. A pak odletěl.

Třetí kapitola

Nějaký čas už nepršelo a bezcitné slunce vysušilo zemi na troud. Ten den foukal alespoň silný severní vítr. Čechral hřívy dvou koní, kteří se pomalu ubírali přes vyprahlou pláň, a zanášel neustávající dusot kopyt na velkou vzdálenost. Kdyby byl někdo nablízku, upozornilo by ho to na jezdce. Ale poblíž nebyl nikdo, kdo by je viděl nebo se o ně staral.
Nazývat ty dva tvory koňmi bylo přemrštěné a nepřesné. Jedno ze zvířat byl vlastně osel. Druhé se prohýbalo a hroutilo, a kdyby neslo nějaké těžší břemeno, kleslo by pod ním a nemohlo dál.
Muž na hřbetě koně měl na sobě černé kalhoty, bílou košili se širokými rukávy, které profukoval větřík, černé vysoké boty a kupodivu také pancíř nedbale upevněný vpředu i vzadu. Na hlavě mu seděla otlučená helmice, která odrážela slunce, a tak hrála alespoň nějakou roli, protože kdyby se muž vrhl do boje, helmice by měla nanejvýš neužitečnou hodnotu.
Pod paží měl zastrčené dlouhé, rezavé a poněkud zkřivené kopí; bylo by pochybné nazvat je kopím, ale držel je před sebou v rozpačitě obranné pozici.
Ze své poněkud zvýhodněné výšky zavolal na svého společníka: "Máme skvělý den, že, Sancho? Člověk cítí ve vzduchu nebezpečí, vůni hledání, která čekají na své naplnění."
Jeho společník byl oblečen méně okázale, v prostém venkovském šatě. Zhluboka se nadechl a zamračil. "Necítím žádnou takovou vůni."
"Ale ano, je tu. Musíš jen vědět, kde ji hledat. Řeknu ti, Sancho, že náš největší nepřítel číhá někde kolem, čeká, až polevíme v ostražitosti, aby nás mohl zničit některým ze svých prohnaných mistrovských kousků."
"Náš nepřítel! To by byl nekromant, jak jste ho myslím nazval. Kouzelník, čaroděj."
"Správně. Čaroděj..." Náhle se odmlčel a zarazil koně. "Bohové! Viděl jsi je, Sancho?"
"Sancho" lehce zvedl obočí v mírném údivu. "Koho?"
"Obry!" Jezdec ukázal kopím. "Obři! Přímo před námi!"
"Vidím jen pár větrných mlýnů."
"Ne! Jsou to obři! Jak to, že je nevidíš?" Jezdec hned pobídl koně ostruhami vpřed a zvedl kopí. "Vysmívají se mi! Útočí! Ale potulného rytíře s boží pomocí nemohou porazit."
"To nejsou obři!" namítl jeho společník. "To jsou..."
Bylo pozdě. Jezdec vyrazil kupředu, napřáhl kopí a ze rtů se mu vydral výkřik: "Vzhůru, Rosinanto!" Kopyta koně, už zmíněné Rosinanty, dusala pod ním. Přestože kůň nezaútočil šťastně, zaútočil statečně. Nevzpomínal si už, kdy ho naposledy pobídli do boje.
Kůň i jezdec se řítili nerovnou krajinou k vysoké konstrukci nejbližšího větrného mlýna, který se pokojně otáčel a nic nedbal nadcházejícího útoku. Výkřiky společníka se ztrácely v dusotu kopyt.
Jezdec vrazil do větrného mlýna, kopí prorazilo tenký materiál, kterým byly potaženy velké lopatky: Kůň se ostře naklonil napravo, aby se vyhnul neochvějně se otáčejícím lopatkám. Kopí potulného rytíře bylo pevně vklíněno do

mřížoví lopatek, které se díky silnému větru dále otáčely. Kopí vězelo v lopatce a muž byl vymrštěn vzhůru k nebi. Zuřivě kopal kolem sebe.
Zachytil se na kostře lopatky a výhrůžně křičel. Stoupal vzhůru výš a výš, dosáhl vrcholu a znovu klesal. Pevné sevření se uvolnilo a on začal klouzat dolů. Polekaně vykřikl, natáhl zoufale ruku a podařilo se mu zachytit se potrhané látky. Obtočil nohu kolem rámu lopatky, jak klesala dolů, ale než se mohl vyprostit, začala znovu stoupat.
Pak se s drcnutím zastavila. Muž zbavený koně narazil hlavou do dřevěné kostry a na okamžik ztratil orientaci. Pak pohlédl dolů.
Jeho společník stál pod ním a držel nižší okraj lopatky pevným a bezpečným stiskem. Větrný mlýn skřípal a zbylé lopatky se otřásaly na protest. "Jestli rychle slezete dolů, bude to pro vás bezpečné," prohlásil.
Jezdec zaúpěl zklamáním a rychle sešplhal na zem. "Vyhrával jsem!" protestoval.
"Byl jste ve vážném nebezpečí, že se zraníte " informoval ho "Sancho" klidně. "Navíc jste riskoval kvůli dosažení cíle, který je nedosažitelný. Pokládat tenhle větrný mlýn za obra, " uvolnil lopatku a nechal ji pokračovat nerušené vzhůru, "zajisté znamená šílenství. Navíc nechápu, Geordi, proč si vybíráš k sehrání takové skličující okamžiky naprosté porážky literární postavy."
Geordi zakroutil hlavou a mnul si spánky. "Ty tomu vůbec nerozumíš, viď, Date?" Uskočil stranou, když se kopí samo vyprostilo z lopatky mlýna a třesklo o zem vedle něho.
"Zdá se že lidstvo fascinují ti, kdo se hodně liší od normy - zvlášť takoví excentričtí šílenci jako Don Quijote. Nerozumím tomu, kromě toho, že se snad hodí jako případ ke studiu."
"Ale to bylo nádherné šílenství, copak to nechápeš!" zvolal Geordi. Napadal v chůzi lehce na nohu, aby napodobil mírné kulhání. "Quijote a já máme spoustu společného." Zamířil zpátky ke koním, takže viděl Datovi do obličeje. Poklepal si na visor, který tvořil obroučku na jeho obličeji. "Oba vidíme věci jinak než ostatní lidé."
"Ale visor ti přece ukazuje aspekty skutečnosti," prohlásil Dat moudře. "Vnímáš věci tak, jak jsou."
"Ano!" potvrdil Geordi vzrušeně. "A Quijote vnímal věci tak, jak by mohly být. Kdo může nakonec říct, který způsob je přesnější?"
"Já," tvrdil Dat. "Tvůj způsob je přesnější. Chtěl bych ti co možná nejvíc vyhovět, Geordi, stejně jako všichni. Tenhle scénář simulátoru je koneckonců dárek k tvým narozeninám, který sis přál. Ale vypadá to všechno dost nesmyslně."
Geordi se vyšvihl na koně. Dat ho následoval. "Bylo nesmyslné, když lidé snili o cestách do vesmíru? Nebo o vymýcení válek? Nebo o objevení léku proti rakovině?"
"Ovšemže ne. To vedlo k výsledkům."
"Přesně tak!" vykřikl Geordi vzrušeně. Pobídl koně do kroku a ten se váhavě vydal kupředu. "Ale když snílci začali spřádat své sny, neměli představu, kam je zavedou - zda do blázince nebo ke hvězdám. A Quijote představoval celého ducha lidské představivosti v jednom, balíku. Jeho představy ho dovedly k..."
"Ke komplikovaným zlomeninám, jestli pokračoval v boji proti větrným mlýnům," dokončil Dat.
"Date," oponoval Geordi podrážděně a sevřel pevně kopí, "smysl je v tom, že každý boj má cenu. I ten nejbeznadějnější. Místo toho, abys přijímal věci povrchně, měl by ses podívat pod povrch. Měl bys vidět to, co by mohlo být, místo toho, co je. Každý může bojovat v bitvě, která se snadno vyhraje. Ale bojovat v bitvách, které je nemožné vyhrát, vede lidstvo k velkým skokům kupředu."
"Když je pro lidi dobré bojovat v beznadějných bitvách, proč někdy ustupují?"
"Víš..." řekl Geordi v rozpacích, "mezi statečností a sebevraždou a mezi dobrým bojem a prohraným bojem vede tenká hranice."
"Ale žádný boj není ztracený, dokud není u konce, a když člověk ustoupí dřív, než skončí, nikdy se nedozví, jaký typ boje bojoval."
Geordi vzdychl. "Zapomeň na to, Date."
"To mi už řeklo dost lidí o spoustě věcí," bránil se Dat. "Dospěl jsem k názoru, že to je spíš způsob, jak ukončit rozhovor na nějaké téma, než instrukce, abych ten rozhovor vymazal z paměti."
"To je správný názor," souhlasil Geordi.
"Musím konstatovat, že mi to připadá jako poněkud poraženecký přístup ze strany mnoha lidí," Dat přitáhl otěže ve snaze pobídnout koně kupředu. "Jestliže se lidé, jak tvrdíš, tak usilovně snaží dosáhnout těch nejúžasnějších věcí, je škoda, že je pro ně tak nepřekonatelné lidské cíle vysvětlit."
"Ach!" vyrazil Geordi zoufale. "Zámek!"
Dat otočil hlavu směrem, kterým se díval Geordi. "Mluvíš o té poněkud zchátralé hospodě asi deset kilometrů odsud?"
"Ty vidíš prostou hospodu, věrný Sancho? Ale já vidím skvělý palác, kde nám snad poskytnou přístřeší!"
Dat se zamračil a zoufale se snažil sdílet božské šílenství svého přítele. "Řekl bych," prohlásil pomalu, "že kdyby se vnější zdi pořádně opravily - nahradily kamennými místo polámaných dřevěných - a kdyby se přistavěly nějaké věže, cimbuří a celé se to obehnalo vodním příkopem... kdyby se to vše vzalo v úvahu, dokázal bych si tu hospodu představit jako zámek."
Geordi se souhlasně usmál. "To je ono," pochválil ho.
"Opravdu?" Dat o tom uvažoval. "Neříkám, že mi to připadá jako zámek, tak jak jsi viděl - nebo jak tvrdíš, že jsi viděl - větrný mlýn jako obra. Jenom probírám možnosti, jak by se ta hospoda dala přestavět na zámek."
"Snílkové jsou ti, kdo předjímají, co by se mohlo stát," řekl Geordi, "a vědci jsou ti, kdo to uskutečňují. Nejlepší z lidí v sobě spojuji oba rysy."
Pobídl vyčerpaného koně kupředu. Dat se držel těsně za ním na nešťastném oslovi, známém jako Dapple.
Když Geordi vypracoval scénář simulátoru o dobrodružstvích Dona Quijota, narozeného jako Alonso Quijana, smíchal všechno dohromady. Neprožívali postupně celý život Quijota, ale ocitli se na chvíli v jeho světě, kde se různé prvky

mísily dohromady. Tak dosáhl intenzivnějšího účinku.
Za několik okamžiků vjížděli na svých zvířatech do dvora hospody. Zachytili nepřívětivé pohledy unavených pocestných, kteří odpočívali poblíž se džbány piva. Ozvalo se několik úsměšků a úštěpků a někteří si na ně ukazovali. Dat to všechno zaznamenal, ale nebyl schopen se urazit, i kdyby se jednalo o skutečné lidi místo simulátorových napodobenin. A co se týče Geordiho - Don Quijote by se neurazil, a proto se neurazil ani Geordi.
Shodil nohu s koně a jezdecká bota na chvíli uvízla ve třmeni, takže málem spadl na zem. Včas nabyl rovnováhy a nepříliš elegantně se zachránil před bolestivým a nečekaným pádem. Několik mužů si toho všimlo a početně ho dalšími úsměšky. Dat elegantně seskočit z menšího osla.
Geordi se otočil a ucouvl, překvapen ženou, která se k nim blížila. "Guinan?" zeptal se zmateně.
Stevardka klubu Deset na přídi lodi, oblečená ve volné modré říze a klobouku s širokým okrajem jako vždy, rozpřáhla ruce a pronesla půvabně: "Pakliže mě oči nemýlí, můj prostý hostinec navštívil rytíř...?"
"Váš...?"
Geordi pohlédl zmateně na Data a pak se mu na tváři rozhostil úsměv. Dat přikývl a pravil: "Někteří členové posádky se dozvěděli o tvém scénáři a využili příležitosti, aby se také zúčastnili a překvapili tě."
Geordi pokývl hlavou a nevědomky si urovnal košili a upravil pancíř podobnými pohyby, jaké dělal kapitán pokaždé, když vstal nebo si sedal - pohyby, kterým se v dobromyslném žertování na lodi říkalo "Picardovy manévry"
"Potulného rytíře," odpověděl bystře, "nepřekvapí nic, protože očekává vše. Že je to tak, Sancho?"
"Správně, pane," potvrdil Dat přívětivě.
"Hledáme přístřeší," pokračoval Geordi vznešeně.
"A máte peníze, kterými byste za svůj pobyt zaplatili?" Guinan vypadala přiměřeně skepticky.
"Peníze!" opáčil Geordi pobouřeně. "Musím vás poučit, dobrá ženo, že poskytnout přístřeší rytíři je povinností a dluhem, což by všichni lidé měli ctít. Měla byste se cítit polichocena, že jsem si vybral váš příbytek, a v bezpečí, že meč Dona Quijota de la Mancha bude jednu noc připraven hájit tento palác!"
Guinan to vše vyslechla a pak lehce pokynula hlavou. "Bylo by největším bláznovstvím přít se s tak statečným a odhodlaným rytířem. Nebo jeho panošem," přidala, jak ji dodatečně napadlo, a pokývla směrem k Datovi.
"Jste velice laskava," řekl Dat.
Ale Geordi už neposlouchal. Upřel visorem zostřený pohled na ženu, která se skláněla nad studnou a vytahovala vědro s vodou. Každý jiný člověk na lodi by musel čekat, až se obrátí, aby poznal, kdo to je, ale Geordiho visor okamžitě zásobil informacemi o tělesných údajích, termálních hodnotách a jedinečných identifikačních biologických rysech, které ho rychle seznámily s identitou další neočekávané účastnice této simulované fantazie. Na okamžik ho napadlo, že se snad objeví nakonec všichni. Kolika lidem se však doneslo, že pořádá tuto malou neformální oslavu?
Žena se otočila a na pevném rameni jí balancovalo vědro vody. Měla střední postavu, černé kadeře jí spadaly na ramena, otrhané a ubohé šaty na ní visely a místy v nich prosvítaly díry. Dívala se na něho zvědavě. "Seňor Quijana?" zeptala se překvapeně. "Copak tady děláte?"
Pokročil k ní s takovou uctivostí a překvapením, jaké jen dokázal sehrát. "Stojí přede mnou! Ach, ctná paní přišla ke mně nyní, když jsem na své výpravě! To je ona, Sancho!" Popadl Data pevně za paži a přitáhl si androida k sobě. "To je paní Dulcinea."
Dat lehce sklonil hlavu. "To je paní poradkyně Troi."
"Pšt!" dupla Deanna Troi netrpělivě nohou v pantoflíčku.
"Pani Dulcineo," prohlásil Geordi dramaticky, "dlouho jsem vás na dálku zbožňoval. Teď jsem se vydal na velkou výpravu, oddán ideálu ženské krásy, který představujete. Abych uskutečnil velké činy, musím mít ideál ženy, pro jejíž čest bych je podnikal!"
"Ale seňore Quijano, copak mě nepoznáváte?" pokračovala Troi. "Jsem jenom dcera vašeho souseda. Znáte mě mnoho let. Proč mi teď dáváte to podivné jméno?"
"Nazývám vás jen takovým jménem, jaké jste nosila vždy, ale nikdo se je neodvážil vyslovit," mluvil Geordi. "Ale já, potulný rytíř na výpravě zasvěcené Bohu, musím..."
"Hlaste se v zasedací místnosti."
Naprosto nečekaný hlas je mírně řečeno překvapil. Geordi trhl hlavou stejně jako ostatní.
Stál tam kapitán Picard v bezvadné uniformě s rukama zkříženýma na prsou.
Geordi cítil rozpaky, které člověk cítí vždy, když někdo vpadne doprostřed připravené scény simulátoru a když závan nepravděpodobnosti zničí připravené rekvizity. Ne že by si Geordi nějak užíval a utápěl se v trýzních a obrazech kraje la Mancha, díky Datově neochvějně racionálnímu pohledu na svět Dona Quijota, nemluvě ani o dobře míněném, ale rušivém účinkování kolegů z posádky Enterprise. A teď se objevil sám kapitán, pravděpodobně aby celou záležitost ukončil kvůli nějakému nouzovému stavu nebo něčemu podobnému.
Když Geordi uvážil současný stav věcí, cítil svým způsobem úlevu.
Poradkyně Troi pokročila kupředu. "Vypadáte znepokojené, kapitáne."
Picard se k ní otočil a lehce protáhl koutky. Hned ji nepoznal, a proto se podivil familiárnosti, se kterou se k němu postava ze simulátoru chová. "Znepokojeně..." pravil opatrně, jako by si stále nebyl jist, s kým mluví, "to je slabé slovo, pani poradkyně." Obrátil se zpět ke Geordimu. "Opravdu se omlouvám, že ruším scénář, pane LaForgi. Vím, že jste do něj vložil mnoho energie. Ale máme tu dost naléhavou záležitost."
"Ano, pane," souhlasil Geordi. S povzdechem se naposledy rozhlédl kolem a zvolal: "Počítači, ukonči program."
Zámek-chatrč kolem nich se tiše rozplynula a nahradilo ji černé, svítivé mřížoví simulátoru. "Za pět minut nahoře v instruktážní místnosti," přikázal kapitán. Jeho důstojníci rychle vyšli ven, aby se převlékli do důstojnějšího oděvu. Brnění nebo rozedrané šaty vesničanů se jaksi nehodily k žádné situaci, která se mohla vyskytnout v životě Hvězdné

flotily.
Guinan se přiblížila k Picardovi a pozorovala ho s pobavenou zvědavostí. "Mohl jste si zavolat Geordiho, Data nebo Troi komunikátorem. Proč jste to neudělal?" zeptala se.
Picard si dovolil pousmání: "Výsada kapitána," připustil. "Rozmar, chcete-li. Sám jsem taky trochu Cervantesův obdivovatel. Chtěl jsem vidět, co pan LaForge vymyslel." Zadíval se na ni na okamžik podezíravě. "Guinan, jste v pořádku? Nevypadáte dnes ve své kůži... trápí vás něco?"
Oči jí na kratičký okamžik potemněly. Pak se usmála, ale když promluvila, přivřela je. "Jenom jsem si v poslední době moc neodpočinula. To přejde."
"Jestli máte nějaké dlouhodobější problémy, chci, abyste zašla na ošetřovnu za doktorkou Crusherovou a nechala se prohlédnout. Rozumíte?"
Lehce přikývla. Nikdy v minulosti jí nemusel dávat žádný příkaz a tentokrát to byt pravděpodobně jeden z nejsoukromějších, jaké kdy vydal, takže to přijala s náležitým respektem. "Rozumím, pane."
Už se obracel, když Guinan dodala: "Deanna byla roztomilá, že?"
"Přesně tak," souhlasil Picard. "Je to koneckonců Dulcinea, ideální žena. Žena, pro kterou Don Quijote bojuje a pro kterou snáší těžkosti, jak přicházejí jedna za druhou. A přesto čerpá sílu ducha pouze z toho, že ona je na světě."
"Koná hrdinské skutky, aby dokázal, že je jí hoden, přestože cítí, že jí nikdy být hoden nemůže," poznamenala Guinan. Pomalým krokem došla až k Picardovi. "Měl jste někdy takovou ženu, kapitáne? Dívku jako sen? Nedosažitelnou ženu?"
Zarazil se a naspulil rty. "Kdysi, před mnoha lety. Snovou dívku. Jestli byla skutečná, to se mi ztrácí v mlhavých vzpomínkách z mládí."
"Co tím chcete říct?" zeptala se Guinan zadumaně.
Obrátil se k ní se vší vážností a svraštil obočí. "Chci říct, že bych byl radši, kdybyste se už neptala, Guinan." Otočil se a vyšel ze simulátoru.
Lehce naklonila hlavu směrem, kterým odešel. "Zpráva přijata," oznámila, ačkoli nikdo nebyl nablízku.

Picard energicky kráčel chodbou a nevnímal kam. Krátkým pokývnutím odpovídal těm, kdo ho zdravili, ale nevěnoval ani špetku pozornosti tomu, kdo to vlastně je. Díky Guinan se jeho myšlenky ocitly - i když krátce - o milion světelných let a půl lidského života nazpět. Avšak když došel k turbovýtahu, dostal svou mysl zpět do řádné a ukázněné podoby, kde by zůstala, kdyby o tom musel promluvit.
Události se však seběhly tak, že nemusel.

Čtvrtá kapitola

KAPITÁN KOSMICKÉ LODI Chekov se díval vyhlídkou do kosmu před sebou a uvažoval o tom, jak se může stát ještě nehostinnějším místem. Nekonečné mrazivé vakuum bylo dost nebezpečné i bez masivních krychlí, které se bez varování vyhouply z hyperprostoru, plné bezduchých mechanických bytostí, drtících všechno, co jim stojí v cestě. Škubl sebou, když pomyslel na přátele, které ztratil v beznadějném boji na Wolfu 359. Čtyřicet lodi. Panebože, čtyřicet lodí. A kde byl on? Příliš daleko. Zatraceně moc daleko.
A kdo to všechno zachránil?
"Picard," mumlal si a potřásal hlavou.
Napravo od něho vzhlédl jeho první důstojník od zprávy o spotřebě paliva, kterou podepisoval. Vlastně podepisovala.
"Jean-Luc Picard?" optala se?
Vrhl na ní pohled, ještě než mu na rtech zahrál žalostný úsměv. "Ano, Jean-Luc Picard."
"Nejlepší kapitán flotily," prohlásila s přesvědčením a pak, když si tiše uvědomila okolnosti, taktně dodala: "S výjimkou přítomných, samozřejmě."
Ale kapitán nad tím mávl rukou. Uvolnil zkřížené nohy, vstal a udělal několik krátkých kroků po můstku. Jeho, můstku, můstku lodi typu Excelsior. Byl to dobrý, pevný můstek...
Ne snad nějak příliš prostorný. Můstek galaktické kosmické lodi ovšem prostorný je. Nikdy neměl příležitost na nějaký vkročit, ale slyšel, že se na takových prakticky dá hrát pozemní hokej. Ale flotila měla jen hrst takových nádherných lodí - jedna z nich byla zničena na Wolfu 359 - a ovšemže nejlepší z těchto vzácných lodí, nejmodernější a nejvytouženější, nevelel nikdo jiný než...
"Jean-Luc Picard," řekl kapitán tiše. "Nemusíte být tak uctivá, první důstojníku. Vím, jak velice si ho všichni z flotily váží - a vy nejste mezi nimi poslední. Vůbec vám to nemůžu mít za zlé. Byla jste u toho, když dokázal 'Picardův zázrak'."
"Tak se tomu teď říká?" zeptala se pobaveně. "Asi to svým způsobem byl zázrak. Bylo to něco, co stojí za to vidět. Byla jsem tehdy přesvědčena, že zemřeme."
Zbytek posádky na můstku se ostentativně věnoval své práci, ale povinnosti plnili velmi pomalu, aby mohli sledovat vyprávění prvního důstojníka Shelbyové. Existovalo tolik historek o ničení a ztrátách doprovázejících útoky Borgů, že členové posádek kosmických lodí - těch několika, co zbyly - vychutnávali každičké vyprávění o jediné příhodě, která skončila vítězstvím Federace.
"Musel to být napínavý okamžik," poznamenal kapitán suše. Poškrábal se líně v šedivějících licousech a rozhlédl se s tichým pobavením po celé posádce můstku snažící se vypadat, jako by ji to vůbec nezajímalo. Zachytil pohled svého kormidelníka, který se usmál jako beránek, když si všiml, že se na něho kapitán dívá.
S výrazem člověka, který odvyprávěl příběh až k bodu, kdy má přijít zvrat a dramatické okamžiky, Shelbyová pravila: "Nikdy nezapomenu výraz poručíka Rikera, když řekl, že vydá rozkaz, abychom vrazili do lodi Borgů. Nejsem si jistá, co

měl za lubem možná ji na pár minut poškodit. Poskytnout Zemi více času...
A u kormidla byl nedospělý chlapec, nejmladší podporučík, kterého jsem kdy viděla. Myslela jsem si, že se složí, když Riker nařídil, aby nastavil kurs na srážku. Ten chlapec se zachoval skvěle. Vzal to na vědomí, řekl: 'Ano, pane', a nastavil nařízený kurs."
Teď už nikdo nepředstíral, že dělá něco jiného, než poslouchá. "Na co jste myslela, poručíku, v tom okamžiku, kdy všechno vypadalo ztraceně?" zeptal se navigátor. Jmenoval se Hobson a čerstvě dokončil akademii. Prakticky to bylo ještě neopeřené mládě.
Shelbyová se odmlčela a zamyšleně si prohrábla husté rezavé vlasy. Hobson ji oslovil s důvěrností, kterou by netolerovala, když poprvé přišla na palubu Enterprise. Ale doba strávená na palubě té lodi ji naučila spoustu věcí o lidech a jejich posuzování. Pomyšlení na to, že napoprvé odhadla Williama Rikera jako člověka, který je neschopný velkých rozhodnutí - krátce před tím, než byl přinucen nedělat nic jiného než velká rozhodnutí - zpochybnilo způsob, jakým byla zvyklá soudit.
"Když jsem byla malá," odpověděla, "existoval takový hloupý vtip, kterým se ostatní děti nekonečně dlouho bavily na můj účet. Vždycky se ujistily, že jsem na doslech a pak hlasitě zpívaly: 'Zlatá brána otevřená, kdo do ní vejde?'a odpovídaly si: 'Shelbyová.' 'Komu hlava sejde? Shelbyové?' 'Shelbyové... '"
"Ať je to ten nebo ten, praštíme ho koštětem?" ptal se Hobson. Jiný důstojník se úsečně zasmál, ale rychle přestal.
"Ano," souhlasila Shelbyová lehce nahněvaně. "A tehdy mi hlavou probíhalo jen: 'Zlatá brána je otevřená naposled. Shelbyovou praští koštětem a konec'. Hlouposti. Myslíte na hlouposti z dětství nebo na schůzku, na kterou nebudete moci přijít, nebo na nějaké záležitosti, které jste nestačili udělat - na všechno
možné, vyjma myšlenky, že zemřete. Riker už začal dávat rozkaz ke srážce. Už řekl zapněte, když přišla zpráva z ošetřovny. A za několik vteřin po té zprávě - musely to být sekundy, protože jsme víc neměli - nařídili Borgům, aby se zničili, prostřednictvím spojení, kterého dosáhli přes Picarda. Picard to řídil, řekl jim, co mají dělat, přestože byl ještě v moci Borgů. Uspal je..."
"Nepochybně jim přečetl svou přednášku o změnách hyperprostorových převodů ze třetího ročníku akademie," ušklíbl se kapitán. "Tím dostal kdysi do kómatu celou třídu."
Shelbyová na něho pohlédla s netajeným ustrnutím. "Kapitáne! Opravdu, jak můžete urážet kapitána Picarda..."
Kapitán pomalu obešel můstek (který po pravdě řečeno vypadal každou minutou menší), kousal se do spodního rtu a bojoval s návaly závisti, kterou tak nesnášel. Podařilo se mu vymáčknout ze sebe krátké, téměř dobromyslné a téměř přesvědčivé zasmání. "Kapitán Picard a já se známe už dlouho, první důstojníku. Od té doby, kdy byl kadetem Jeanem-Lucem Picardem a já jsem byl kadet Morgen Korsmo. Takže na to mám právo. Věřte mi, že k tomu muži nechovám nic jiného než obdiv. Myslím, když - otevřené řečeno - z něho vlastně nezbylo skoro nic jiného než implantáty Borgů, nemám pravdu?"
"To je dost přesné vyjádřeno," připustila Shelbyová.
"Dobře, poručíku, uklidněte se, já budu první, kdo potvrdí, že Jean-Luc Picard je více mužem, když z něho zbývá jen polovina, než většina mužů, kteří jsou kompletní. Jste spokojená?"
"Ano, pane."
Kapitán Korsmo v tichém údivu zavrtěl hlavou. To byl právě Picard. Probouzel zuřivou oddanost i v jedincích, kteří s ním strávili jen krátký čas. Korsmo přemítal, zda bude někdy schopen vzbudit takovou úctu ve svých lidech.
Za ním se ozvalo pronikavé pípnutí a důstojník taktického veleni, Peel, oznámil: "Mám spojeni s Enterprise, jak jste nařídil."
"Výborně," řekl Korsmo. K překvapení přítomných členů posádky, kteří bylí obvykle svědky všech rozhovorů odehrávajících se na můstku - na Chekovu panovala už zásluhou jeho uspořádání velmi uvolněná atmosféra úzké spolupráce - Korsmo zamířil k instruktážní místnosti. "Přepojte mi to do instruktážní místnosti. První důstojník prosím se mnou."
Shelbyová rychle přikývla a pustila se za ním. Věděla, a co jde - Korsmo ji o tom rychle zpravil, hned jak se dozvěděl od Hvězdné flotily o incidentu na planetě Penzattiů. Ale na jeho výslovné přání se o tom nemělo mluvit se zbytkem posádky.
Jako Korsmo sám i mnoho dalších na Chekovu ztratilo přátele a milované bytosti v masakru na Wolfu 359. Cítil, že poslední věc, kterou potřebují slyšet, je, že vítězství dosažené za tak strašnou cenu, bylo jen dočasné. A že se Borgové vracejí vlastně se už vrátili, jak se zdá.
Chystal se jim to říct, až už nebude zbytí. Doufal jen, že to nebude moc brzy. Nebo moc pozdě.

Všichni Picardovi důstojníci se shromáždili v instruktážní místnosti a Picard krátkým pokývnutím ocenil, že se sešli tak rychle. Ve skutečnosti přesně to předpokládal. Očekával takový přístup a byl by zklamán, kdyby to nedokázali splnit.
Proti němu seděl Riker, který zase jednou podlehl svému zvyku otočit židli a sednout si na ní obkročmo. Dat seděl nalevo a Geordi napravo, oba opět v uniformách Hvězdné flotily. Nezbylo ani památky po tom, že před pouhými několika minutami putovali španělskou krajinou. Deanna Troi právě vstupovala a uhlazovala si vlasy. Picarda do jisté míry potěšilo, že stále existuje několik neměnných zákonitostí. Jednou z nich bylo zjevně to, že ženám vždy trvá déle než mužům někam se dostavit.
Worf seděl trochu odtažitě na rohu jednacího stolu. Byl to jemný odstup, ale Picard jej pozoroval pokaždé. Přestože Worf měl k této skupině lidí blízko, stále ještě cítil neotřesitelnou rezervovanost. Nebo to snad byla stará dobrá klingonská obezřelost, nepodceňovat možnost, že zdánlivý přítel může být převlečený nepřítel. Vezme-li se v úvahu okolnost, že Enterprise měla ve své dlouhé historii mnohokrát co do činění s podvodníky, pro šéfa ostrahy to nebyl nevhodný přístup.

Nejblíže k Picardovi seděla Beverly Crusherová. Obvykle velice společenská žena byla v poslední době dost tichá. Picarda to vůbec nepřekvapovalo. Věděla sice, že odchod jejího syna Wesleyho na Akademii Hvězdné flotily je nevyhnutelný, ale nevyhnutelnost ne vždy znamená, že je člověk připraven. Picard věděl, že Wesleyho hodně postrádá, protože když odjel, zmizela z její blízkosti poslední připomínka zemřelého manžela Jacka. Teď jí zbyly jen vzpomínky, a vzpomínky často nestačí.
Ale teď nebyl čas se tím zabývat. "Zapněte obrazovku," přikázal Picard.
V odpověď na jeho povel se na komunikační obrazovce jednací místnosti objevil obraz. Picardovi se pobaveně zvlnily rty, když uviděl poněkud obtloustlou tvář Morgana Korsma. Vzpomněl si na dny v Akademii, kdy Korsmo mohl jíst, co chtěl, a nikdy nepřibral. Ty dny už zjevně pominuly. A vlasy, dříve černé jako uhel, mu prokvétaly šedinami. Čas nikoho nešetří.
"Korsmo," ozval se Picard.
"Picarde," opáčil Korsmo stejně lehkým a bezstarostným tónem, jaký Picard až příliš dobře pamatoval. "Pořád plešatý, jak koukám."
Riker a ostatní pohlédli pobaveně na Picarda. Picard překvapeně odpověděl: "A tebe zřejmě dostihla léta a kila."
"To je pravda. Já jsem tlustý a ty plešatý. Ovšem, já můžu ještě shodit," zdůraznil Korsmo.
Beverly se krátce zasmála. Picard odolal pokušení pohlédnout na ni, protože jeho pohled by ji mohl zakřiknout. Upřímně řečeno, stálo za to vystavit se chvilce posměchu, když to z ní vyloudilo aspoň úsměv.
"Kapitáne," řekl měkce, ale pevně, "vždycky jste se pokoušel špatné zprávy co nejvíc odlehčit. Je mi naprosto jasné, že se snažíte odsunout to, co je účelem naší komunikace. Co se stalo?"
Korsmo krátce pokývl na souhlas. "A ty, Picarde, jsi se vždycky snažil proniknout přes chvástání přímo k podstatě. Člověka uklidňuje pomyšlení na to, že ani jeden z nás se nezměnil. Bohužel, Borgové se taky nezměnili."
"Borgové?" Picard to slovo vyrazil trochu moc ostře a rychle. V duchu si to vytýkal. Všiml si někdo z posádky ostří v jeho hlase? Rychlým pohledem zalétl k Deanně, která si ho prohlížela zářivýma soucitnýma očima. Měl pocit, že od ní zanedlouho něco uslyší. Narovnal si poněkud zbytečně vršek uniformy a naklonil se kupředu s propletenými prsty.
"Kdy a kde? Jak rychle můžeme očekávat útok?"
"K první otázce, cílem byla planeta Penzattiů. Záchranné operace už probíhají, ale Hvězdná flotila vás tam chce mít také, a to co nejrychleji, pro případ, že by se Borgové vrátili."
Chce nás tam jako co? Jako kanonenfutter? prolétlo Picardovi hlavou. Zapudil tu myšlenku stejně rychle, jako ho napadla. Teď na to nebyl čas. Čas vlastně nebude nikdy. "Pane Date, jak dlouho -?"
"Hyperprostorovou rychlostí šest osmnáct hodin "
"Tak tedy zařaďte rychlost šest celých pět."
Riker se naklonil kupředu a zeptal se: "Kapitáne Korsmo, ve vší úctě - máme-li mluvit otevřeně - proč nás posílají k Penzattiům? Jestliže tam byli Borgové a už odletěli, tak je případ Penzattiů ztracený. Měli bychom se snažit zachytit další útok."
"Poručík Riker má pravdu," souhlasil Picard. "Už jsme viděli, co Borgové dovedou. Upřímně řečeno, udivuje mě zmínka o záchranných operacích. Neřekl bych, že by zůstal někdo nebo něco, co by se dalo zachránit. Kam míří Borgové teď?"
"K čertu," odpověděl Korsmo. Zdálo se, že ho to docela těší. "V to můžeme jen doufat, kapitáne," pokračoval Picard. "Otázkou zůstává..."
"Ne, Jeane-Lucu, ty mi nerozumíš " přerušil ho Korsmo: "Borgové, kteří napadli Penzattie, byli zlikvidováni, ještě než stačili útok dokončit. Devadesát pět procent planety je sice zničeno, ale pořád přežilo o pět procent víc než kdykoli předtím."
Picard se snažil vyrovnat s tou zprávou. "Borgové byli zničeni?"
"Kosmickou lodí?" optal se Geordi.
"Klingony," ozval se Worf s přesvědčením. "Určitě přiletěly válečné lodi Klingonů a..."
"Žádné válečné lodi," odpovědět Korsmo. "Ani Klingoni. Nevíme kdo nebo co, pánové. To je právě jedna z věcí, kterou snad zjistíte, jak doufám, až se dostanete na místo. Předchozí hlášení praví, že na Borgy zaútočil někdo nebo... abych to podal dostatečně dramaticky - něco - a to je naprosto zlikvidovalo."
"Tak obrovská síla," pronesl Dat zamyšleně, "by musela znamenat ničivou zbraň proti Borgům."
"Anebo," doplnil temně Worf, "proti nám."
"Přesně tak," potvrdil Korsmo. "A toho se Hvězdná flotila obává."
"Obává?" promluvila doktorka Crusherová s obočím pozdviženým skoro k vrcholku hlavy. "To vypadá jako dar nebes! Borgové zmasakrovali čtyřicet lodí a z Enterprise málem udělali čtyřicátou první, než jsme je s odřenýma ušima porazili. A najednou se někde objeví někdo, kdo má sílu je zastavit, a vy se zajímáte jen o to, jestli se ta síla neobrátí proti vám. Znamená to záchranu životů! A kdo ví kolika životů!"
"O to se nikdo nepře, doktorko." Picard si mnul zamyšleně bradu. "Musíme si však položit otázku, zda ta síla - ať už se jedná o kohokoli nebo o cokoli - která zničila Borgy útočící na Penzattie, to udělala proto, že je na naší straně... nebo proto, že Borgové byli prostě první na ráně."
"Jinými slovy, druzí na ráně můžeme být my," přidal se Worf.
"Přesně tak," potvrdil Korsmo. "Potřebujeme zjistit o těch nových hráčích v poli co nejvíc. Dostáváte na výzkum tolik času, že se nepochybně na ně vbrzku stanete odborníky. My na Chekovu máme samozřejmě v posádce odbornici na Borgy. Až se setkáme u Penzattiů, prohlédne si všechno tak, aby se o nich dozvěděla co nejvíc."
Na tuto narážku Shelbyová vkročila před komunikační obrazovku a s důvěrnou lehkostí pokývla směrem k posádce Enterprise. Na všech tvářích se objevily úsměvy, nejvíc se usmíval Riker.
"Slyšeli jsme o vašem novém postavení. Rádi vás vidíme na místě prvního důstojníka, kde si vás tak považují,

poručíku," ozval se Riker.
"Nevím, který jiný důstojník flotily by si to zasloužil víc," přidal se Picard. .
Shelbyová lehce sklonila hlavu na souhlas a pravila vážně. "Já taky ne." Pak se usmála v ironickém potvrzení své důležitosti. "Opravdu, Hvězdná flotila mi sdělila, že toto je se vší pravděpodobností dočasné pověření. Má-li být hrozba Borgů odstraněna, člověk nikdy neví, jak skončí."
"To se nedá chápat jinak," vložil se do toho kapitán Korsmo, "než že pro nás bude dělat nějakou další prospěšnou práci."
"Určitě bychom neočekávali nic podřadného," odpověděl Picard. "Kapitáne - jaký je postoj Hvězdné flotily, když se střetneme s těmi bytostmi, které zničily loď Borgů?"
"Postoj je takový, že se máte zatraceně snažit, abyste zůstali celí. To je hlavní cíl. Navázat spojení, pokud to vůbec bude možné, ale ať budete dělat cokoli, nepouštějte se s nimi v žádném případě do boje. Každý, kdo dokáže rozdrtit Borgy, si s vámi snadno poradil. Myslíš," prohlásil Korsmo s přehnanou upjatostí, " že to všechno udržíš v paměti, Picarde? Je toho spousta k zapamatování."
Picard pobaveně zakroutil hlavou. "Stále ten starý Korsmo."
"Stále ten starý Picard. Škoda. A bylo tolik času na zlepšení. Uvidíme se na planetě Penzattiů. Chekov končí."
Když obrazovka pohasla, Picard pomalu přehlédl obličeje svých lidí. Přes obtíže, které jim přinesli Borgové, přesto, že se zřejmě opět změnila rovnováha sil a budoucnost Enterprise už nebyla tak jistá, posádka se nezdála méně odhodlaná a jejich sebedůvěra se nezmenšila. Neočekával od nich nic jiného, stejně jako od sebe. Doufal, že obstojí pod tíhou očekávání.
"Všichni znáte své úkoly," pronesl úsečně. "Vím, že je splníte tak kvalitně, jak jsem si na to u vás už zvykl. To je všechno." Vstal a ostatní se také postavili. Pak vyšel z místnosti, ještě než mohl kdokoli něco dodat.

Picard seděl ve své instruktážní kabině a vzhlédl, když uslyšel zvonkohru. "Vstupte," ozval se, věda kdo to je, ještě než se otevřely dveře. Ovšemže vešla poradkyně Troi a v očekávání se před ním zastavila se zkříženýma rukama.
"Vypadáte, jako byste čekala na začátek představení, poradkyně," poznamenal lehce pobaveně.
Okamžitě přešla k jádru věci. "Cítila jsem u vás obrovskou rozpolcenost, co se týče Borgů. Ještě větší než vůči těm neznámým tvorům, kteří představují možná větší hrozbu."
"Rozpolcenost? Ve vztahu k bytostem, které mě rozkrojily jako kousek hovězího?" zeptal se Picard ostřeji, než chtěl. Na okamžik zavřel oči, aby se uklidnil. Když je otevřel, byl opravdu schopen se chabě usmát. "Už jsem zvládl velkou část svých obtíží - během dovolené na Zemi, paní poradkyně, jak dobře víte. Přesto bych se asi nechoval jako člověk, kdyby mě vyhlídka na setkání s nimi trochu... neskličovala. Nepředpokládám ale, že by to nějak ovlivnilo moji schopnost vykonávat svou práci."
"Někdy bych nevěřila, že to tak zvládnete," odpověděla Troi.
"Zdá se mi jen podivné, že u vás necítím žádnou obavu z té nové síly, o které jsme se dozvěděli. Síly, která je mnohem mocnější než Borgové."
Picard zabubnoval prsty na desku stolu. "Vesmír je velký, paní poradkyně. Vždycky jsem měl za to, že se v něm vyskytuje silnější moc než Borgové. A ať potkáme kohokoli, vždycky bude někdo silnější. Kdybych se lekal představy setkání s nějakými silnějšími bytostmi, paní poradkyně, pochybuji, že bych vůbec opustil bezpečí Země. Nová setkání? Těším se na ně. Proto žiju. Čeká nás, paní poradkyně, abych použil starého rčení, ďábel, kterého známe, proti ďáblu, kterého neznáme. Borgové jsou prostě ďáblové, které znám až příliš dobře."
"Zdá se vám, že ať se střetneme s čímkoli, i když to bude mocnější než Borgové, nebude to taková hrozba."
V krátkém okamžiku znovu prožil ošklivý pocit implantátů od Borgů, které se staly jeho součástí, pocit tvrdého a nelidského ovládnutí své mysli i duše, uloupení všech znalostí i osobností, když se jim bez potíží podařilo zničit jeho vůli k odporu; uvrhli ho do velmi osobního a zvláštního pekla, které neslo jméno "Locutus".
"Nikdo nemůže být taková hrozba," pronesl vážně.
"Kapitáne..."
Vstal a rozhodnost jeho pohybů poradkyni umlčela. Prošel k pozorovatelně a pohlédl na hvězdy, které se míhaly kolem nich, jak loď rychlostí 6.5 mířila k poničeným domovům Penzattiů.
"Nedovolím, aby se mnou provedli něco takového, poradkyně. Nikdy jsem nebyl ten typ, který by pohlížel na každou novou rasu, ať už jakkoli silnou, podle toho, jakou představuje hrozbu. Nejsme tu proto, abychom zkoumali nové hrozby a nové civilizace, a bylo by to se mnou zatraceně špatné, kdyby mě teď Borgové donutili uvažovat o každém novém setkání především z toho hlediska, zda nám to může nějak ublížit. To není naše práce. To není moje práce. Nedovolím Borgům, aby to se mnou provedli. Nedovolím," skončil zuřivě.
Troi pomalu přikývla a usmála se. "O tom nepochybuji. A Borgové mohou jen doufat, že další bytost, se kterou se setkají, bude mít slabší vůli než vy. Jinak myslím, že nebudou mít šanci."
Slabě se usmál. "To je, paní poradkyně, to nejmenší, co mě trápí."

Pátá kapitola

NA FERENGA DAIMONA Turana se zapomnělo.
I na to, že patřil mezi Ferengy, se na něho nedalo moc dívat. Oči měl nevzhledně blízko u sebe a chyběl mu kousek levého ucha jako důsledek neshody při jistém obchodu před několika lety. Když mluvil, těžce sípal, což. signalizovalo počáteční stadium nevyléčitelné nemoci, která napadla plíce. Během pěti let bude nepochybně odkázán na nějakou umělou podporu, nebo bude potřebovat úplně nové plíce.

Ale to všechno by se dalo vydržet, jenom jeho nový úkol hrozil, že ho přivede k šílenství.
Turane skončil u tohoto nevýnosného, beznadějného úkolu - úkolu, který ho společně s posádkou deseti ferengských zatracenců posílal do nejvzdálenějších koutů Federace a ještě dál. Údajný důvod zněl, že Ferengové hledají, jak rozšířit své obchodní horizonty. Byli už otráveni neustálým dohadováním s Federací, a tak byla expanze nutná, jestli mají přežít jako národ obchodníků. Turanovi nadřízení si dokonce troufali mu říci, že je to výběrové poslání, a když bude mít úspěch a najde nové trhy, ve jménu všech Ferengů ho zahrnou slávou a ziskem.
To byl, jak věděl, naprostý nesmysl. Důvodem, proč je tu, byl jeho vzhled, jeho hrubé způsoby (hrubé i mezi Ferengy), jeho chování. Ve skutečnosti byl celou svou bytostí překážkou svému bratrovi, který právě náhodou získal vysokou hodnost ve vedení Ferengů. A jeho drahý, milovaný bratr se při nejbližší příležitosti zatraceně dobře postaral o to, aby byl Turane vyslán někam, odkud nebude moci škodit bratrově skvělé kariéře.
A tak byl tady, on i zbytek posádky na palubě nájezdnické lodi, v srdci Beta Quadrantu, na vnějším okraji známého vesmíru. Za pár dní budou cestovat oblastí, která dosud nebyla Ferengy prozkoumána a využita. Jenom jedna loď, bez jakékoli opory, podpory nebo zájmu ústřední rady - bez ničeho.
Turanův první důstojník Martok pohlédl ze svého stanoviště v odpověď na slabé vrčení, které vycházelo od velitele.
"Děje se něco špatného, Daimone?" zeptal se uctivě.
Turane se po něm vztekle otočil. "Špatného, Martoku? Co by se asi mohlo dít špatného?" Pomalu vstal z velitelské židle. "Uprostřed ničeho, na téhle beznadějné cestě, jsme jako kus odpadu, Martoku! Nemá to žádný smysl! Nemáme zisk! Tady není žádný život. Není tu žádný nový trh. Nemá to žádný jiný smysl, než že mě můj zatracený bratr nechce mít nablízku."
To všechno Martok věděl a nebyl z toho o moc šťastnější než Daimon Turane. Vlastně ještě méně. Turana do téhle nešťastné situace přivedl osobní spor, ale Martok tu byl nevinně - prostě sloužil jako první důstojník špatnému Ferengovi ve špatnou dobu.
Martok s posádkou už diskutovali o tom, zda dříve či později s největší pravděpodobností později - přijde čas sesadit Daimona.Turana a dosadit na jeho místo někoho jiného. Pravděpodobně Martoka. Turane to věděl. Ferengijské velení to také vědělo. Všichni to ve skutečnosti očekávali a jediný důvod, proč Martok změnu neuskutečnil dříve, byl ten, že - přes svou naprosto nepříjemnou osobu - Turane v minulosti velel několika velmi výnosným misím. Martok byl při těch eskapádách jeho prvním důstojníkem a měl v sobě něco, co mnoho Ferengů nevlastnilo - základní smysl pro věrnost. Ten v něm probouzel sklony poskytnout Daimonu Turanovi tolik času, kolik je možné. Možná dokonce i najít způsob, jak získat z tohoto beznadějného úkolu něco cenného.
Avšak co je moc, to je moc. Posádka se stávala netrpělivou a Daimon Turane každým dnem stále více sklouzával do melancholie. Blížila se chvíle, kdy bude Martok muset něco udělat, protože když to neudělá, nižší důstojníci uchopí věc do svých rukou. Choval odhodlání, že má-li nepříznivý osud dopadnout na Daimona, on sám bude radši jeho strůjcem než obětí.
Začal mluvit, ale než ze sebe vypravil pár slov, mrtvá paluba se rozsvítila. Martok trhl udiveně hlavou, stejně jako Daimon Turane. Zbytek posádky na můstku, který se utápěl v soukromých představách života bez nešťastného Daimona Turana, se okamžitě začal věnovat povinnostem, které měli plnit, když potkají něco nového a nečekaného.
"Co je to?" zeptal se Daimon Turane. Jeho letargie konečně na chvíli vyprchala. Nahradilo ji cosi jako staré vzrušeni, bušení srdce vzbuzující napětí, že možná objeví něco, co se bude moci využít.
Martok zmatěné kroutil hlavou. "Je to tak velké, že jsem si zpočátku myslel, že jde o malé měsíce, které se nějak vychýlily z oběžné dráhy," prohlásil. "Ale teď to vidím. Jsou to lodi. Neuvěřitelně obrovské lodi."
"Na obrazovku," přikázal Turane a obrátil se na židli k přednímu monitoru.
Obrazovka se zlomek vteřiny zavlnila a pak se vyjasnila. Visely na ní tři krychlové předměty. Byly naprosto nehybné.
"Co to je?" zašeptal Turane, vyděšený jejich obrovitostí. "Co jsou zač?"
Martok okamžitě zpřístupnil lodní počítač a prošel všechny známé typy lodí. Mnohé informace pocházely z archivů Federace, ať už k nim Ferengové přišli poctivě, nebo ne. Když objevil odpověď na svou otázku, cítil, jak mu z tváří vyprchala krev. Hrdlo se mu sevřelo a on se zoufale pokoušel ovládnout chuť panicky křičet. "Jsou to Borgové," oznámil hlasem, který měl velice blízko k šepotu.
Naproti tomu Daimon Turane vypadal nevzrušeně. "Borgové," opakoval přemýšlivé a studoval obrazovku. Ohromné lodi Borgů se stále zvětšovaly, jak se plavidlo Ferengů blížilo: "To je velice zajímavé."
"Nařídím rychlý ústup," navrhl Martok. Navigátor přes uličku se už připravoval zavést loď do opačného směru.
"Nic takového nebudete dělat," prohlásil Daimon Turane pokojně. "Zaveďte nás k nim."
Posádka na můstku po Turanově rozkazu kolektivně zalapala po dechu. Dívali se na svého Daimona s upřímnou hrůzou a s takovou nedůvěrou, jako by jim nařídil otevřít všechny otvory a vypustit z lodi vzduch.
"K nim?"vydechl navigátor hrůzou.
"Daimone Turane," pravil Martok, "tohle jsou Borgové. Nevíš, co udělali Federaci? Slyšel jsem, že na Wolfu 359 bylo v boji s nimi zničeno padesát lodí."
"Sedmdesát devět," vmísil se pevně navigátor. "Já jsem slyšel sedmdesát devět, ale Hvězdná flotila to chce zatajit, aby na to nepřišli Romulané."
"Taky jsem slyšel, že to chtějí zatajit," přidal se kormidelník, "ale můj zdroj tvrdí, že osmdesát tři lodi."
"Je mi jedno," zavrčel na své lidi Turane, "jestli Borgové zničí všechny lodi Hvězdné flotily. Zaveďte nás k nim, a to hned. Je to jasné?"
Nastalo ticho, jak se posádka na sebe dívala. Všichni čekali, až se někdo pohne.
"Hned!"zahřměl Daimon Turane.
"Zabijou nás," namítl Martok tiše.

Pomalu a rozvážně vstal Turane ze židle a kráčel k Martokovi. Jediné zvuky na můstku byly měkké kroky jeho bot a pevné ťukání ze stanoviště taktického velení, které je informovalo o přítomnosti toho, co už viděli. Turanovy rty se rozšklebily ferengskou napodobeninou úsměvu a ukázaly dvojitou řadu ostrých, vypilovaných zubů.
Daimon Turane prohlásil: "Dosáhneme většího zisku, než si kdo dokáže představit. Tak to bude. Chcete říct, že se na tom nechcete podílet?"
"Ne, ale - zisku?" nechápavě se zeptal Martok.
Daimon Turane pomalu přikývl. "Tohle je beznadějná loď a dostala beznadějný úkol, Martoku. To víš." Otočil se tváří k posádce na můstku a zvýšil hlas. "Všichni to víte. Existuje jen jediný způsob, jak dosáhnout života hodného Ferengů. Ale abychom ho dosáhli - abychom se dopracovali velikosti - musíme se velikého odvážit. Jedno bez druhého nejde. Borgové mají nepředstavitelnou sílu, techniku, která je desítky - nebo i stovky - let před námi. Když se nám podaří navázat s nimi obchodní styky, vytvořit trh, udělat z nich spojence Ferengů - pomyslete, jak si nás budou ostatní považovat. Pomyslete na úctu, jakou nám budou prokazovat!" A už nedodal: Pomyslete na otrávený výraz na tváři mého bratra.
"Ale Federace"
"Pf!" odfrkl Turane pohrdlivě. "Federace neumí jednat ani s námi. Proč si u všech všudy myslíš, že by se mohli dohodnout s takovými bytostmi?" ukázal na lodi Borgů, které byly už jen několik stovek kilometrů od nich.
"Ale kdybychom ustoupili a informovali radu o přítomnosti Borgů, nestačilo by to, aby -" začal navigátor.
Turane ho přerušil rychlým mávnutím ruky. "Nic nestačí věčně," pravil lstivě. "Půjdeme do toho jako posádka a podělíme se o zisk, nebo do toho půjdu sám a shrábnu všechno pro sebe. Kdo z vás je tak zbabělý, aby se odvrátil od možnosti největší, nejskvělejší a nejneuvěřitelnější odměny v dějinách našeho národa?"
Posádka zachovávala mlčení a pokukovala po sobě.
Daimon Turane povstal a promluvil s tichou autoritou a zjevně neotřesitelným přesvědčením, že ho poslechnou.
"Letíme k nim."
Loď se vydala k cíli. Tři obrovské lodi Borgů visely nehnutě ve vesmíru.

"Nanité měli právníky?"
V klubu Deset na přídi Enterprise seděli Geordi, Riker a Dat u stolu a před nimi stály sklenice. Geordi se s otevřenými ústy nedůvěřivě díval na Rikera. Právě vyslovil své pochybnosti a cítil potřebu je zopakovat. "Nanité se dostali ven a sehnali právníky? To nemyslíte vážně!"
"Nedostali se ven a nesehnali právníky, Geordi," odpověděl Riker. Přestože chápal rozhořčení a hněv vrchního inženýra, nerad si přiznával, že mu to zároveň připadá i trochu zábavné. "Právníky jim určila rada Federace."
Geordi položil ruce na lenochy židle a zavrtěl hlavou. "To je nářez. To je prostě šílenství."
"Geordi, nevím, kde -"
"Je mi líto, poručíku, ale při vší úctě, to zavání," prohlásil Geordi zklamaně. "Wesley a já jsme se div neuběhali, abychom dali dohromady všechny materiály o Nanitech, které Hvězdná flotila požadovala. Všichni říkali, že to je ono - klíč k poražení Borgů. Jenom je vychovat, uvést do systému Borgů a Nanité by zařídili zbytek. Je to něco tak prostého, že -"
"To vidí i slepý?" zeptal se Riker smutně.
Geordi pomalu přikývl. "Ano. Něco tak jednoduchého. Myslel jsem si, že teď už určitě vypěstovali dost Nanitů na to, aby zastavili všechny Borgy, kdyby se objevili. A místo toho mi říkáte, že ke kroku číslo jedna vůbec nedošlo, protože to brzdí nějaká debata v radě!"
"Ale jestli je to, co poručík Riker říká, pravda, Geordi - a já věřím, že je," přidal se Dat vlídně, "v radě Federace je mnoho jedinců, kteří velice silně podporují práva Nanitů."
Než mohl Geordi něco říci, Riker rychle podotkl: "Spor se vedl o to, že vypěstovat rasu vnímavých bytostí, jako jsou Nanité za zjevným účelem války a ničení, odporuje principům a základní víře Federace. Cílem Federace je podporovat galaktickou harmonii. Vytvoření 'válečnické rasy' - i vysoce specializované válečnické rasy, jako jsou Nanité - by podkopalo všechno, o co Federace usiluje."
"Ale -"
"Vyskytl se také názor, že to omezuje svobodnou vůli Nanitů, když jsou vychováváni přímo pro boj s Borgy. Nemluvě ani o tom, že by se Borgům mohlo podařit nějak Nanity začlenit mezi sebe. Pohltit je. To není nemožné. Neznáme všechny schopnosti Borgů. A kdyby je přece nějak zlikvidovali, tak bychom vlastně dali vzniknout rase stvořené k masovému umírání. Co by to z nás udělalo?"
"Lidi, kteří se pokoušejí přežít," odpověděl Geordi. "Uvážila rada fakt, že když Borgové smetou Federaci, na všech našich vznešených zásadách nebude záležet ani za mák? Rád bych viděl, jak rychle by někteří z členů té rady změnili názor, kdyby byli na palubě Enterprise v dohledu Borgů a jejich zbraní."
"Co se toho týče, pane LaForgi, někteří členové rady s vámi souhlasí," řekl Riker. "Je toho dost na to, aby se tam odehrávaly dost živé debaty, pokud tomu rozumím. Ale dokud si to rada nevyjasní a nedojde k nějaké dohodě, ať už takové či onaké, chov Nanitů na ochranu před Borgy je zastaven." Naklonil se kupředu a prohlásil: "Podívejte, Geordi - jestli vás ten spor o práva Nanitů rozčiluje, ochutnejte tohle..."
Odmlčel se a upil ze své sklenice, ale Geordi byl tak zklamaný, že se neodvážil ani promluvit. Riker pokračoval: "Taky existuje obava, že to až moc připomíná zárodek válčení. Nemáme žádnou záruku, že by se Nanité potom nevrhli na nás. Mohli bychom nastartovat něco stejně nebezpečného jako Borgové. Byl byste ochoten podstoupit takové riziko?"
"Riskovat Nanity proti riziku útoku Borgů? Ano. V minutě." Geordi kroutil hlavou. "Pořád si myslím, že to zavání, poručíku. Jestliže by Nanité mohli zneškodnit Borgy, měli jsme to zkusit."

"Geordi," řekl Dat zamyšleně, "diskutovalo se i o návrhu sestrojit za účelem výzkumu moje repliky. Ale co kdyby se Hvězdná flotila rozhodla podpořit myšlenku na vytvoření celého národa bytostí, bytostí, které by přemýšlely a cítily, a nebylo by je možné ode mne rozeznat - jen proto, aby ty bytosti mohla poslat do války? Bylo by to pro tebe přijatelné?"
Geordi se zamračil. "No... nebylo."
"Proč ne?"
Geordi si před duševním zrakem představil Data - nebo to, co jako Data vnímal - znásobeného na tisíce, vyzbrojené těžkými zbraněmi, jak se plouží v bažinách nějakého bohem zapomenutého světa. Nebo loď plnou Datů letících do boje, kteří vědí, že když bude loď zničená a všichni, kdo na ní slouží, zemřou, nebude... to vadit.
"Protože ty si zasloužíš něco lepšího," odpověděl měkce.
"A Nanité si zaslouží něco míň?" zeptal se Dat.
Geordi těžce povzdechl. "Asi ne. Ale stejně... znechucuje mě, když člověk umí vyřešit problém na místě, vlastní rukou, a..."
"Nemůže ji sevřít v pěst?" nabídl mu Riker dokončení.
"Jo. Nemůže ji sevřít v pěst," opakoval Geordi.
Riker zvedl sklenici a se zřetelným úsilím změnit téma a tón konverzace halasně prohlásil: "Co to vidím před sebou? Jen prázdnou sklenici. To je, pánové, propastně zoufalý stav věcí, který nelze tolerovat." Otočil se dozadu k baru, kde obvykle stála Guinan...
Ale stevardka tam nebyla. Riker se rozhlédl kolem, kde by mohla být, a pak ji objevil na protější straně místnosti. Seděla sama.
Z nějakého důvodu to Rikerovi připadlo divné. Pokusil se přijít na to proč. Pak mu to došlo - nikdy ji neviděl sedět samotnou. Obvykle stála za barovou přepážkou a v těch případech, kdy seděla, seděla vždy za stolem s někým. Poslouchala, jak měla ve zvyku, vnímala, co se povídá, a udílela rady svým klidným, věcným způsobem, takže se člověku vždycky zdálo absurdní, že své dilema nevyřešil sám.
Ale tentokrát ne. Seděla v rohu a dívala se vyhlídkou na míjející hvězdy. Něco se s ní dělo. Kdyby měl Riker psychotronické schopnosti, možná by řekl, že něco tlumí její auru.
Vstal se slovy: "Omluvte mě na okamžik," a na Geordiho a Data už ani nepohlédl. Chvíli si pohrával s myšlenkou zmínit se o své obavě o Guinan před Deannou nebo možná před Picardem, kterého ke Guinan vázalo dlouhodobé přátelství - přátelství nejasného původu.
Ale ne. On je tady a ona taky. A přátelské popovídání je jen přátelské popovídání. Možná právě Guinan má právo být taky jednou bez nálady. A protože mnohokrát pozvedla náladu ona jemu, cítil povinnost vrátit jí laskavost.
Přešel klubovní místnost a postavil se vedle Guinan. Nezdálo se, že by si ho vůbec všimla. To okamžitě zvýšilo jeho znepokojení ještě o stupeň. Guinan si vždycky všimla všeho. "Guinan?" oslovil ji.
Mdle na něj pohlédla. "Dobrý den, poručíku."
"Dovolíte...?" ukázal na prázdnou židli naproti ní. Lehce pokynula hlavou. Riker se posadil. "Máte nějaký problém?" zeptal se.
Usmála se, ale úsměv nedolétl k očím. "To se přece obvykle ptám já," odpověděla.
"Časy se mění a lidé s nimi."
"Někteří ano," povzdechla Guinan a odmlčela se. "Jiní zůstávají stejní." Vstala. Bylo vidět, že jí to působí námahu, opírala se přitom o stůl.
Její zjevná vyčerpanost zvedla i Rikera, který okamžitě opustil zdvořilé chování znepokojeného přítele. Tím sice byl, ale teď byl v první řadě a především důstojníkem Enterprise, který pozná nemocného člena posádky, když ho vidí.
"Guinan, co je s vámi? Vypadáte slabá jako kotě."
"Neodpočinula... jsem si dobře," odpověděla. "To je všechno. Nic, s čím byste si musel dělat starosti. Mám jich sama dost."
"Myslím, že byste to měla uvážit a s někým se o ně podělit. Když ne se mnou, tak s kapitánem Picardem nebo poradkyní Troi."
"To..." zhluboka se nadechla, jako by nebyla schopna dokončit větu s pomocí vzduchu, který měla v plicích. "To není nic, co by se nedalo..."
Zdálo se, že má oči jako za sklem, hlas jí umdléval v polovině věty "Guinan!" ozval se Riker ostře.
Obrátila se k němu, jako by jeho hlas slyšela z velké dálky, a pak se mu zhroutila do náruče. Ruka jí padla volně dolů a srazila se stolu zapomenutou sklenici.
Všichni v klubovně okamžitě vyskočili. Guinan byla pro ně něco jako skála. Když viděli, co se jí stalo, otřáslo to s nimi.
Riker ji jednou rukou držel a druhou se dotkl komunikátoru. "Riker volá ošetřovnu!" nahlásil rychle, a aniž čekal na potvrzení, pokračoval: "Guinan omdlela. Nesu ji dolů. Připravte se."
"Guinan?" ozval se nedůvěřivý hlas Bev Crusherové. Měla z Guinan stejný pocit jako ostatní, jako by byla nějak imunní vůči všem slabostem, které postihují lidi. "Guinan omdlela?" Zjevně si nebyla jistá, zda slyšela dobře.
"Jdeme k vám. Riker končí."
Riker sevřel Guinan oběma rukama a překvapilo ho, že vůbec nic neváží. Bylo to jako zvednout papír nebo vítr. Guinan si něco nezřetelně mumlala, jako by její mysl bloudila někde daleko. Jenom slabiky pořád dokola, které nedávaly žádný smysl...
Neměl čas otálet a pokusit se je luštit. Místo toho se otočil a vydal se s ní ke dveřím. Geordi a Dat mu byli v patách. Několik polekaných členů posádky se pustilo za nimi, ale Geordi je zarazil ostrým pokynem: "Nepotřebujeme žádné davy! Zůstaňte tady."

Udělali, jak měli nařízeno, a když se dveře sykavě zavřely, vzrušeně se rozhovořili. Všichni překypovali obavami, protože každý z nich měl Guinan velmi rád a nikdo si nechtěl připustit, že by s ní bylo něco vážného. Ale věděli o ní ve skutečnosti tak málo, že si nikdo nemohl být jistý, jak vážné by to "vážné" mohlo být

Loď Ferengů se velice opatrně blížila ke třem masivním objektům před sebou. Čekali na nějaké sdělení - verbální komunikaci, útok - na něco. Ale nic nepřišlo. Jako by o nich Borgové nevěděli, nebo jim to bylo jedno.
Turane pečlivě prostudoval povrch lodí. Byly pevné, záhadné, a přesto se zdálo, že pulsují svým vlastním životem.
"Zastavte loď, kormidelníku," řekl tiše.
Kormidelník krátce zamumlal na souhlas, ale v mysli se probíral manželkami (většinou vlastními), které už neuvidí, nejrůznějším majetkem a věcmi, ze kterých se už nebude těšit, a různými soky, které už nebude mít příležitost zabít.
"Vypadá to, že nemají vchod," poznamenal Martok studující zobrazení, kterými ho zásobovaly senzory.
Daimon Turane si zamyšleně mnul bradu a nepřítomně si přejížděl prstem po ostrých zubech. "Něco tak obrovského? Že by to nemělo komory pro raketové čluny?" přemýšlel nahlas. "Žádnou nákladní rampu? Nic?"
"Nic, pane."
Turane krátce přikývl a pak přikázal: "Vylaďte frekvence k pozdravu."
"Jsou vyladěny, pane."
Turane lehce zvýšil hlas, když oznamoval: "Tady je Daimon Turane z národa Ferengů. Nemýlím se snad, když se domnívám, že jste bytosti známé jako..." zamyšleně se odmlčel, jako by se usilovně snažil vzpomenout si na jejich jméno. (Když se začíná obchodovat, je vždycky lepši, když si partner uvědomí, že vám sotva stojí za tu ztrátu času).
"...známé jako Borgové?" dokončil po přesně odměřeném váhání. Měl ze sebe radost. Mluvil se správnou dávkou nedbalosti a obvyklé znuděnosti.
Žádná odpověď.
Zamračil se. Mračící se Fereng nebyl o mnoho hezčí než usmívající se Fereng. "Jste Borgové?" optal se znovu.
Tři masivní lodi zachovávaly kamenné mlčení, nesdílné a záhadné. Podle zájmu, jaký projevily o plavidlo Ferengů, by to také mohly být jen velké kusy vznášející se mrtvé skály.
Turane cítil chladné pohrdání, vyzařující z jeho posádky. "Martoku,"řekl s těžko skrývaným vztekem, "připrav výsadkový tým, který budu tvořit já, lékař Darr a dva muži z ostrahy."
"Myslíš, že je to rozumné, Daimone?" zeptal se Martok.
Turane se otočil a podívat se na něho. Všechen vztek na tajuplně mlčící Borgy, svého bratra, to, že se ocitl v tomhle bohem zapomenutém koutě vesmíru - všechno si vylil na svém prvním důstojníkovi. "Kašlu na to, jestli je to rozumné, nebo ne! Prostě to udělám. Máš s tím nějaký problém?"
Na rozdíl od zuřivosti velitele zachoval Martok překvapivý klid. "Ne, Daimone."
"Dobře." Daimon ještě zcela neovládl hněv. Přikázat: "Prostředek krychle. Prozkoumejte ho. Najděte vysokoenergetický zdroj emisí a připravte paprsek, který by nás tam přenesl."
"Ano, Daimone."
Turane se vydal ke dveřím. Zastavil se jen, aby vítězně prohlásil: "Nadchází úsvit nového věku Ferengů!"
"Máš pravdu, Daimone " souhlasil Martok. Seděl tiše a zamyšleně, když Daimon Turane opustil můstek s hrdě napřímenými rameny a plnou důvěrou ve své schopnosti dojednat největší obchod své doby.
Jakmile odešel, rozhlédl se Martok kolem po zbytku posádky. V jejich očích se zračil nevyslovený pocit, který ani nemusel být vysloven. Všichni věděli, o co jde, a všichni věděli, jak dlouho tam budou trčet, dokud bude velet Daimon Turane.
"Nemá to v hlavě v pořádku," ozval se konečně kormidelník. "Podle zpráv, které máme o národu Borgů... je to jako pokoušet se diskutovat s černou dírou. Riskuje životy nás všech. Měli bychom se odsud dostat. Tohle nemá smysl. Je to sebevražda."
Martok pomalu pokyvoval. "Věřte mi, přátelé," promluvil sykavě, "starám se o bezpečnost náš všech. A když uvidím, že je ohrožena... podniknu příslušné kroky. Podniknu je... velmi, velmi brzy."

Jakmile se Guinan dostala na ošetřovnu, okamžitě ji dopravili do zadní ordinace. Riker, Dat a Geordi se automaticky pustili za ní, protože se o ni upřímně strachovali, ale doktorka Crusherová je pevnou rukou zastavila. "Je to moje pacientka," pravila jednoznačně. "Nepotřebuju žádné publikum."

"Bude v pořádku?" zeptal se Geordi.
"Jsem lékařka," odpověděla Beverly upjatě, "ne psycholožka. To mi něco připomíná." Dotkla se komunikátoru. "Crusherová volá Troi. Mám tady na ošetřovně Guinan a ráda bych tě měla po ruce."
"Už jdu," ozvala se Deannina ustaraná odpověď.
"Proč voláte Deannu?" zeptal se Riker překvapeně.
Doktorka Crusherová zvedla obočí. "Lékařské tajemství, poručíku. Anebo, abych vám to přiblížila přízemnějším způsobem: nic, do čeho byste měl strkat nos." Pak se obrátila a vešla do ordinace. Dveře se za ní zavřely.
Za několik vteřin se otevřely dveře ošetřovny a vpustily Deannu Troi a hned za ní Jeana-Luca Picarda. Deanna se rozhlédla kolem sebe, a než mohl Riker říci jediné slovo, zamířila přímo k postranní ordinaci, jako by ji vedlo návěští. Beze slova vstoupila a zmizela jejich zrakům, když za ní dveře se syčením znovu zaklaply.
"Co se stalo, první důstojníku?" zeptal se Picard naléhavě. "Naznačila něco...?"
"Nic," odpověděl Riker. "Vypadala velice utrápeně a pak se uprostřed věty složila. Vzal jsem ji a donesl rovnou sem."
Picard vypadal pochopitelně znepokojený. On a Guinan měli nějaké společné zážitky. Guinan na to narážela, ale

nevysvětlila to, a Picard držel jazyk za zuby, jako téměř vždy. Hloubka těch zážitků nebo jeho citů.k ní zůstala záhadou jako Guinan samotná.
"Řekla vůbec něco?" zeptal se Picard.
Riker prošel v duchu mumlání Guinan, když ji držel v náručí. "Bylo to něco jako... ven... de. Pořád dokola."
"Ven... de?" Picard se zamračil. Pobíhal místností s rukama za zády. "Ven de? Víte to jistě?"
"Jak říkám, kapitáne, dalo se to těžko rozeznat "
"Ale proč by mluvila o nějakém venku?" kroutil Picard hlavou.. "To nedává smysl."
"Guinan to zřejmě smysl dávalo. Říkala to velmi naléhavě."
"Tak tady prostě musíme počkat, dokud se neprobere a neřekne nám, co tím mínila," rozhodl Picard. Pohlédl na své důstojníky. "Nevidím důvod, proč bychom tu měli čekat všichni čtyři."
Dat se zdvořile informoval: "Hodláte odejít, pane?"
"Picard ho zmrazil pohledem a Riker rychle vykročil. "Myslím, že nás budou potřebovat na můstku, pane Date. Pojďme."
Dat a Geordi poslušně, i když ne s pochopením, následovali Rikera a nechali Picarda samotného na ošetřovně. Na chodbě Geordi poznamenal: "Ať už bylo mezi kapitánem a Guinan cokoli, chce to kapitán zřejmě udržet v tajnosti."
"A my to budeme respektovat, pane LaForgi."
"To je bez diskusí."
"Jestli nám kapitán bude chtít něco říct, tak nám to řekne."
"To je bez diskusí." A pak, po chvíli přemýšleni Geordi dodal: "Ovšem, než nadejde ta chvíle, kdy se kapitán rozhodne nám to říct, budeme si všichni představovat kdovíco."
"To je bez diskusí," opáčil Riker.
Picard zatím otálel na ošetřovně. Po chvíli přestal přecházet, protože to v něm vzbuzovalo obecně rozšířenou představu netrpělivého budoucího otce, čekajícího na zprávu o manželčině porodu.
Po nekonečně dlouhé době, jak mu aspoň připadalo, vyšla z ordinace Bev Crusherová. Jestli byla překvapená, že tam vidí Picarda, nekomentovala to. Místo toho složila ruce na prsou a oznámila. "Je v pořádku."
Picard se předtím konečně posadil, ale teď vyskočil, postavil se do pozoru a zaujal obvyklý dokonalý postoj, jako by spolkl pravítko. Uhladil si uniformu a zeptal se: "Co jí bylo?"
"Vy mi nerozumíte, kapitáne. Když říkám, že je v pořádku, myslím tím, že je v pořádku. Čili že na ní nemůžu nic najít. Nemám absolutně žádnou představu, proč omdlela, a Deannina empatická prohlídka taky nic neobjevila."
"Ví Guinan, co se stalo?"
"Jestli to ví, tak mi to neřekla."
"Tak to řekne mně," prohlásil Picard pevně a zamířil do ordinace.
Když vstoupil, uviděl Guinan stát u stolu. Vypadala klidně a ovládnutě. Zrovna si nasazovala čapku. Poblíž seděla Deanna Troi a vypadala rozrušená, jak si Picard okamžitě všiml. Ale nejdřív obrátil pozornost na stevardku a zeptal se: "Jak se cítíte?"
"Výborně," odpověděla. V jejím hlase bylo něco - pozůstatek jakési utrápenosti, jak popisoval Riker její stav předtím, než omdlela. Ale nevypadalo to nijak nebezpečně. "Výborně, jsem v pořádku. Pravděpodobně jsem jenom přepracovaná."
"Zdá se, že trávíte v klubovně veškerý čas, Guinan," dovolil si Picard konstatovat. "I na vaše... zvláštní schopnosti... je to asi příliš. Přesto ale... máte nějaké jiné vysvětlení pro ty náhlé mdloby?"
"Nic mě nenapadá," odpověděla.
Na kratičký okamžik si pomyslel, že před ním Guinan něco tají. Ale to by znamenalo, že lže, a ve vesmíru neexistoval způsob, jak by mohl připustit, že by mu Guinan lhala. Spíše by uvěřil, že Federaci ve skutečnosti řídí Romulané, nebo že cesty do kosmu jsou jen produktem kolektivní masové hysterie lidské rasy a lidé se stále popelí jen na planetě Zemi. Ale přesto...
"Znamená pro vás něco slovo vende?"
Zdálo se, že o tom krátce přemýšlí, a pak zavrtěla hlavou. "Ne, nic zvláštního."
Pozoroval ji s pocitem, který byl cizí, když se jednalo o Guinan - s podezřením. Neměl podezření, že něco tají před ním, ale přestože to znělo bizarně - že něco tají před sebou.
Vůbec nebyl spokojen. "Guinan, máte nějakou představu, co mohlo způsobit tu náhlou slabost? Je to u vás tak neobvyklé." Zamračila se. "Jediná věc, na kterou jsem schopna přijít," při těch slovech ustoupila od vyšetřovacího stolu, "je ta, že to má něco společného s mým národem. Jsme navzájem citliví na své nálady. Když se něco dělo, když nám něco ublížilo..."
"Myslela jsem, že vaši lidé byli rozptýleni po útoku Borgů," ozvala se Troi.
Guinan na ni vrhla krátký pohled. "Rozptýleni, paní poradkyně, ale ne odděleni." Obrátila se zpět k Picardovi. "Je to drtivý pocit, kapitáne. Nemůžu vám o tom říct nic podrobnějšího, jestli to opravdu je ono. Jakmile se dozvím víc, dozvíte se to taky."
Vykročila ke dveřím a pak ji Picard zastavil prostou otázkou: "Jsou to Borgové?"
Obrátila se na něho přes rameno a Picardovi se zdálo - možná že si to jen vyfantazíroval - že se zachvěla.
"To se můžete vsadit," odpověděla.

Čtyři Ferengové se zhmotnili v hlavní chodbě prostřední lodi Borgů. Lodi se od sebe nijak nelišily, bylo to náhodné rozhodnutí Turana.
Výsadkový tým byl překvapen tím, co spatřil. Zdálo se, že chodby ubíhají do nekonečna v neuvěřitelném labyrintu.

Nevypadalo to, že by byl nějak plánován, jen že prostě organicky vyrostl, ve všech směrech, a přesto s bezohlednou a systematickou výkonností. Zatímco lodi Ferengů nesly aspekty jejich civilizace, které různým způsobem přispívaly k oživení prostředí, loď Borgů byla pravým opakem. Ferengové ji začali prohlížet a kamkoli pohlédli, cokoli zkoumali, vždy shledali, že osobnost Borgů lze definovat naprostým nedostatkem osobnosti.
Darr studoval záznamy svých lékařských přístrojů. "Nenalézám žádné známky individuálního života, Daimone," řekl po nějaké chvíli.
"A jak bys nazval tohle?" odpověděl Turane vzápětí, vyplašeně ucouvl, ale přinutil se ovládnout. Okamžitě vytáhl odpalovač. Pomalým, odměřeným, zlověstným krokem se k nim blížil ozbrojený Borg.
"Stát!" vykřikl Turane, protože Borg směřoval přímo k němu, nepohnul ani brvou, pravou paži měl opatřenou hrozivým plechovým krytem. "Stráže! Zastavte ho! Chystá se na mě zaútočit!"
Strážci stáli přímo mezi přicházejícím Borgem a vyplašeným Daimonem. A pak je řinčení upozornilo, že se zezadu blíží další ozbrojený Borg. Obrátili se a stáli čelem k němu, měl stejně nehybnou tvář jako ten první.
"Zastavte je, idioti!" křičel Daimon Turane. "Na co čekáte?" Strážci na sebe pohlédli a proběhlo mezi nimi nevyslovené rozhodnutí. Pak jako jeden muž sklopili zbraně a nechali cestu ke svému velícímu důstojníkovi volnou.
Daimonovi Turanovi vyprchala z tváří všechna krev a srdce se mu rozběhlo. Pohlédl před sebe i za sebe, Borgové se přibližovali. Z tlustých rtů mu unikla bojácná kletba. "To je zrada!" zavyl. "To je vzpoura! Darre, dělejte něco!"
Ale Darr byl starý a prostě se schoval za nejbližšího důstojníka ostrahy.
Daimon Turane vytáhl svůj odpalovač, zamířil na nejbližšího Borga a zmáčkl spoušť.
Nic.
Vztekle zaskučel. Na indikátoru energie bylo vidět plný zásah, ale někdo jej zřejmě úmyslně pokazil. Možná někdo z těch strážců. Nebo někdo jiný na lodi. Možná dokonce sám Martok. V konečném výsledku na tom nezáleželo. Je mrtvý, to je jasné. Mrtvý a konec.
Borgové už byli u něho, všude se ozývalo těžké řinčení. Minuli se navzájem, prošli kolem něho...
A kráčeli dál v opačných směrech.
Daimon Turane naprosto popleteně zíral, jak ho Borgové vůbec nevzali na vědomí a odešli za svým, jako by na jeho přítomnosti vůbec nezáleželo. Jediné, co za nimi doznívalo, bylo to neúprosné řinčení. Krátce potom zaniklo také. Zůstalo silné hučení a pulsování elektronického života, které plnilo stěny, poschodí a veškerou atmosféru kolem.
Turane však neměl čas ani chuť se tím zabývat. Místo toho se jeho zuřivost soustředila na strážce. Vztekle se k nim obrátil a ledově se optal: "Co mělo znamenat to ostudné chování?"
"Tohle to mělo znamenat," odpověděl jeden, pozvedl těžký odpalovač a vystřelil.
Turane by byl na místě mrtvý, kdyby se lékař Darr nevrhl útoku do cesty. Darr neměl v úmyslu to udělat, dokud to opravdu neudělal. Kdyby nad tím chvilku uvažoval, nebo to snad měl udělat znovu, pravděpodobně by zůstal stát na místě. Ale když se to stalo, už neměl možnost udělat nic, protože zemřel dřív, než ze sebe mohl dostat třeba jen jediné slovo výčitky strážcům za jejich útok.
Turane chvíli ochromeně strnul a zíral na vyhasínající tělo svého lodního lékaře. Pak upřel pohled znovu na strážce, kteří tam stáli s naprosto hloupým výrazem v obličeji.
"K čertu," zamumlal bližší z nich a třeštil oči na to, co způsobili.
Turane si v tom okamžiku uvědomil, že má dvě možnosti: Zůstat a pokusit se znovu ovládnout situaci potvrzením své autority nad členy ostrahy, kteří ho jasně chtěli zavraždit, nebo se zatraceně rychle odporoučet.
Daimon Turane byl opravdu hlavně realista. Bez rozmýšlení byť i jedinou vteřinu navíc se otočil na podpatku a dal se na útěk. Pohyb probral ferengské strážce, z chvilkového ochrnutí. Okamžitě začali střílet, ale to už Daimon rychle zahnul za roh a zmizel. Střely z odpalovačů vybuchly neškodně za ním. Strážci hlasitě zakleli a začali ho pronásledovat.
Turane se řítil lodí Borgů, zuřivě mával rukama a krev mu bušila ve spáncích. Na Ferenga nebyl ve špatné kondici, ale byl daleko od vrcholné formy. Strach o život mu však dodal zvláštní sílu a vytrvalost. Nohama rychle odsekával vzdálenost, uháněl bez ohledu na směr, prchal prostě před pronásledovateli. Pronásledovatele nebylo těžké sledovat, protože jak za ním běželi, působili velký hluk.
Šílený Daimon zahnul za další roh a vrazil přímo do ozbrojeného Borga. Skončili na podlaze ve změti paží a nohou, Turane ječel a voják byl zlověstně tichý. Turane popadl Borga vpředu za oděv a prakticky mu zařval do obličeje:
"Pomoz mi! Chtějí mě zabít! Pomoz mi a já pomůžu tobě!"
Borg neodpověděl. Vypadalo to, jako by si ani nevšiml, že tam Turane je. Místo toho se posadil a odsunul Turana jen tak mimochodem stranou. Nebylo to gesto, kterým by bral na vědomí Turanovu přítomnost jako přítomnost lidské bytosti, bylo to jen odstranění překážky, která znamená pouhou maličkost. Vztyčil se a kráčel dál.
"Říkáte si vojáci!" zařval zklamaně Turane. "A ani nebojujete! Musím udělat všechno sám!" "
Strážci se náhle objevili na vzdáleném konci chodby. "Tamhle!" vykřikl první a začali střílet.
Turane se jako šílený vrhl nalevo a zášlehy odpalovačů vybuchly nad jeho hlavou. Vystřelovaly něco jako žhavé částečky, které se trhaly na kousíčky. Turane nárazem poskočil nad zem. Tvrdě a špatně dopadl, rozbil si kolena a lokty. Uklouzl a narazil do blízké stěny, překulil se na záda a jako krab se sunul nazpět. Zády vrazil do rohu, chytil se rukama za hlavu a chránil se, jak nejlépe dovedl. Dupal nohama jako zklamané děcko a zuřivě řval: "Jsem Daimon, zatraceně. Nařizuji vám přestat!"
Strážci se zarazili a krátký příjemný okamžik si Daimon myslel, že ho poslechnou. Pak si uvědomil, že se zarazili jen z radosti, aby vychutnali patetickou chvíli, jak ho pokořili.
"Prosím," zašeptal s pohledem do ústí jejich zbraní, "prosím..."
V tom okamžiku se na dohled objevili tři Borgové.
Nevšímali si Turana, protože ležel neútočně na zemi. Strážci proto předpokládali, že je polomechanické bytosti prostě

také minou. Byli naprosto nepřipraveni, když první Borg vztáhl paži a popadl bližšího strážce rozštěpeným mechanickým nástavcem.
Ferengský strážce se pokusil zvednout odpalovač na obranu, ale byl příliš pomalý. Z Borgovy paže vyšlehl modrý elektrický plamen a proťal Ferenga, který se začal v jeho sevření chvět a třást. Kůže mu zčernala, otevřel ústa, ale nepodařilo se mu vypravit žádný zvuk. Oči se mu rozšířily a chodbu naplnil nepříjemný zápach spáleného masa.
S dokonalou přesností pustil Borg Ferenga v okamžiku, kdy se z něho místo lidské bytosti stal beztvarý pytel masa, a obrátil se ke druhému strážci, polapenému mezi další dva přicházející Borgy. Fereng se prudce otočil a vystřelil. Jeho výstřel zasáhl jednoho ze dvou Borgů do hrudi. Ten padl na zem bez jediného zvuku. Fereng s na okamžik obnovenou nadějí vystřelil na druhého. Tentokrát však paprsek odpalovače narazil neškodně na osobní štít.
Strážce se pokusil o nápravu zvýšením síly zbraně, ale byl příliš pomalý. Jeden z Borgů máchl kovovou paží s neuvěřitelnou silou a jedinou ranou rozdrtil jemnou schránku Ferengovy lebky. Strážce se složil na zem, z nosu a velkých uší mu vytryskla krev. Chvilku úpěl, než se mu hlas změnil v chrčení v hrdle.
Daimon Turane se díval z jednoho mrtvého strážce na druhého a v duchu se malátně ptal, jak dlouho bude trvat, než je bude následovat do zapomnění. Stojící Borgové se obrátili. Turane se schoulil a čekal nějaký útok, kdy proti němu pozvednou své strašlivé kovové nástavce a zničí ho.
Ale Borgové si ho nevšímali.
V prvním pochybném okamžiku nevěděl, zda to má brát jako úlevu nebo urážku. Mrhali přece časem a energií na to, aby vyřídili řadové strážce. Copak si on, Daimon, nezaslouží více pozornosti? Pak si uvědomil, že takhle by přemýšlel pouze někdo, kdo by ztratil zdravý rozum.
Borgové se pustili do práce a Daimon Turane si uvědomil, že opravují poškozené zařízení, které strážci zničili. V tom okamžiku mu také došlo, co se vlastně stalo. Borgové se tu neobjevili proto, aby ho ochránili, nebo dokonce odvrátili potenciální hrozbu. Zlikvidovali agresivní strážce jen z toho prostého důvodu, že poškozovali hladký chod lodi. Jakmile se tento stav změnil, nebylo zapotřebí - z jejich pohledu - nějak dál zakročovat.
"Poslouchejte mě," zadrmolil Turane a snažil se nezakoktat. "Poslouchejte, jsem Daimon Turane z národa Ferengů. Chci mluvit s vaším vůdcem. Já... věřím, že spolu můžeme udělat dobrý obchod."
Jeden z Borgů sebral padlého druha a nesl ho k jakési zásuvce ve stěně. Uložil tam bezvládného Borga a zásuvka se bezhlučně zavřela. Pak se Borg zastavil, rozštěpený nástavec mu zacvakal a servomechanismy na hlavě se otáčely, jako by přemýšlel.
"Můžu vám toho hodně nabídnout," pokračoval Turane. Vysoukal se už na nohy a pokoušel se získat aspoň trochu své otřesené sebedůvěry. Byl si Vědom toho, že má krajně špatnou výchozí pozici, což pro Ferenga na počátku obchodního jednání není nikdy výhodné. Když si představil přijetí, jakého by se mu pravděpodobně dostalo na lodi, bylo mu jasné, že se tam nemůže vrátit. Poslední věc, kterou by však Fereng přiznal potenciálnímu zákazníkovi, byla, že nemá všechny trumfy v ruce. "Skvělou dohodu, " opakoval. Odkašlal si a poněkud okázale prohlásil: "Jsem Daimon, jak víte. Daimon Turane z národa Ferengů. Navíc k mé vlastní. hodnosti a postaveni mám bratra, který je v radě. To vám, jak doufám, dodá představu o mém významu."
Stál tam se založenýma rukama a čekal na odpověď. Žádnou nedostal. Jeden z ozbrojených Borgů se prostě obrátil a kráčel pryč. Druhý zůstal na svém místě a dál cvakal nástavci, jako by přijímal odněkud vysílání.
"Povídám," opakoval Turane s menší trpělivostí, "že vám mohu nabídnout skvělou dohodu."
Následovalo dlouhé trapné ticho a Turane si nebyl jist, co bude dělat, jestli se Borg prostě vzdálí cestou, kterou odešel první. Bude bloudit zbytek života zklamaně lodí a nikdo ho nebude brát na vědomí? Odsoudí ho k postavení jakési neosoby? Nedočká se od nich jiné odpovědi, než že ho zničí, když nějak zasáhne do chodu lodi? Co to je za osud? On, Daimon Turane, je předurčen k něčemu většímu.
"Odpověz mi, zatraceně!" křičel. "Jsem Daimon z Ferengů a živý nebo mrtvý, nenechám se ignorovat! Slyšíš? Nenechám!"
A Borg ho opravdu poprvé skelným pohledem zaměřil. Nevydal ani hlásku na potvrzení, nepozdravil ho slovy, ale bylo jasné, že si poprvé opravdu uvědomil jeho přítomnost jako jedince. A Daimon si náhle nebyl jistý, zda to je pro něho zrovna dobré.
Borg se obrátil a začal se vzdalovat. Turane zůstal, kde byl, nejistý, co má dál podniknout. Potom se Borg v chůzi zastavil, obrátit a znovu pohlédl na Turana. Tentokrát to byla neklamná výzva. Má ho následovat.
"Dobře," řekl Turane s jistým zadostiučiněním. "Tohle je spolupráce, která může přinést užitek nám všem."
Následoval Borga, který pokračoval ve strnulé chůzi. Turane se rozhlížel kolem sebe, jak zacházeli dál a dál do srdce lodi. Bylo to naprosté bludiště. Kdyby potřeboval najít cestu zpátky, nikdy by to nezvládl. Cítil, že každý čtvereční centimetr lodi slouží nějakému specifickému účelu. Absolutně nic nebylo zbytečné.
Nebylo třeba, aby nějaké obrazy nebo sochy narušovaly povrch, nebo aby byly stěny natřeny různými barvami. Nevyskytovalo se tam nic jiného než naprostá strojová přesnost. Ze všeho čišela jistá... nevyhnutelnost..Jako by všechno, co se zachytí ve velkém soukolí mentality Borgů, bylo vždy nevyhnutelně a neodvolatelně semleto a rozmělněno až na dřeň.
Před ním se ozývalo silné hučení, stále hlasitější a hlasitější. Možná zdroj energie? Nebo ještě něco? Nebyl si jistý. Opravdu si nebyl jistý ničím, kromě toho, že se události zaplétají a on není schopen je ovládat.

První důstojník Martok zabubnoval netrpělivě prsty na lenoch velitelského křesla. Zbytek posádky na můstku čekal, že podnikne nějaký krok nebo projeví své úmysly.
"Zavolejte je," ozval se konečně. "Už mlčeli dost dlouho."
"Žádná odpověď, pane," hlásil důstojník taktického velení po chvíli. "Ani od Daimona Turana, ani od Darra, ani od

žádného ze Strážců."
Martok pomalu kývl.
"Toho jsem se obával," řekl. "Daimona Turana potkala asi nějaká... nehoda."

Zdálo se, že se to rozprostírá do nekonečna.
Turane stál na římse, vyčnívající nad čímsi jako masivní jádro energie. Mátly ho úhly a bezedná hloubka, ale byl si jist, že před ním leží cosi, co se táhne na míle široko a hluboko. Ferengové měli legendu o obrovské jámě, která vede k podzemnímu světu, kam budou svrženi všichni Ferengové na konci svého života. V té jámě čeká mocná bytost, která pečlivě prostuduje všechny obchody uzavřené v životě zesnulého a spočítá, zda skončily ziskem nebo ztrátou. Tím bude určen jeho osud na věčnosti. Turane měl ošklivý pocit, že je předčasně vystaven takovému soudu... nebo to snad není předčasně? Možná už je mrtvý, jenom si to dosud neuvědomil.
Ozbrojení Borgové teď stáli po obou jeho bocích před tváří té obrovské mocnosti. Ano, určitě tam byla nějaká mocnost.
Když k němu promluvila, připomínala ozvěnu nejen v uších, ale i v mysli.
"Jsme Borgové," oznámila mu. Nebyl to jen jeden hlas. Byl to hlas složený z tisíců. A zdálo se, že nepřichází z lodi, ale odněkud zdálky, jako by loď jenom přenášela projev nějaké vyšší inteligence.
Turane pomalu přikývl. Zjistil, že i v této nejneuvěřitelnější situaci, v jaké se kdy ocitl, se mu myšlenky vracejí k nejzákladnějším lekcím o obchodním jednání. Nenech na sobě znát, že jsi nejistý. Nikdy se nenech zastihnout nepřipravený. Vždycky se chovej tak, jako bys byl dva kroky napřed, i když jsi o tři kroky pozadu. Všechno spočívá v sebedůvěře. Všechno spočívá v aroganci. Partner přijme každou dohodu, když se chováš, jako bys od ní klidně mohl ustoupit.
"A 'my'," řekl Turane a napřímil se, "jsme Daimon Turane z národa Ferengů. Jestli se chcete poučit v obchodním jednání a máte zájem o rozhovor s jedním z nejzkušenějších jednatelů říše Ferengů, mohu vám být nápomocen. Chcete-li prodiskutovat možnost nějaké dohody..."
"Dohoda je irelevantní," zahřměl hlas Borgů.
Turane lehce naklonil hlavu. "Těžko mohu uvěřit tomu, že umění vyjednávat..."
"Umění je irelevantní. Tvůj názor je irelevantní. Využijeme tě."
"Využijete mě?" zeptal se Turane.
"Měli jsme hlas," pokračovali Borgové, "pro spojení s lidmi. To spojení bylo poškozeno. Použijeme jiné spojení. Hlas, který bude mluvit za Borgy. Předcházející spojení mělo příliš pevnou vůli. Použijeme někoho, koho budeme snadněji ovládat."
"Kdo byl tím spojením?" zeptal se Turane. Ve skutečnosti neočekával odpověď.
Ke svému překvapení ji dostal. "Tím spojením byl Locutus. Než se stal Locutem, byl to Picard."
"Picard?" zalapal Turane po dechu. "Jean-Luc Picard... z Enterprise? A on byl vaším mluvčím?"
"Špatně fungoval. Na jeho místo přijde jiný."
"Mluvčí," uvažoval Turane. "Ano. Docela se mi líbí, jak to zní. Vrátit se k Ferengům podepřen vaší mocí... ano. Ano, myslím, že spolu uděláme obchod." Tváří se mu pomalu šířil úsměv, když si představil reakci svého proklatého bratra, až se on, opovrhovaný Turane, vrátí zaštítěn silou všemocných Borgů. "Ovšem, musíme dohodnout podmínky..."
'Podmínky jsou irelevantní."
"Počkejte přece..."
"Diskuse je irelevantní. Budeš naším hlasem. Budeš 'prodávat', jak to nazýváš. Řekneš humanoidům, že se musejí sklonit před Borgy. Že se jim musejí vzdát. Že cesta Borgů je jediná cesta."
"To je všechno pěkné," namítl Daimon Turane. "Ale já z toho taky musím něco mít. Jakmile se dohodneme o..."
"Dohoda je irelevantní."
"Ale já mám jisté potřeby..."
"Potřeby jsou irelevantní."
Se vzrůstající zuřivostí probuzenou zvyšujícím se strachem Turane vykřikl: "Mluvíte jenom o tom, co chcete vy, A co já?"
Odpověď nebyla tak neočekávaná, ale to ji nečinilo méně mrazivou.
"Ty jsi irelevantní."

Šestá kapitola

"PANEBOŽE," šeptala Deanna. "Podívejte se na to."
Už dříve viděli ukázky práce Borgů, ale nikdy to nebyl tak děsivý a působivý pohled. Před nimi se rozkládala planeta, která kdysi byla domovem vzkvétající civilizace. Teď se zdála mrtvá, zplundrovaná a plná jam, jako by se na ni snesla obrovská naběračka na zmrzlinu a ukrojila z ní velké kusy.
"Na oběžné dráze kolem planety je záchranná loď Curie, pane, " oznámil Worf. "Hlásí se nám doktor Terman."
"Na obrazovku."
Picard znal Termanovu práci i Termana osobně. Přestože Terman vlastnil hodnost komodora, užíval ten titul zřídka (jen když byl donucen s ním vyjít na světlo), vždycky dával přednost tomu, aby ho oslovovali "doktore".
"Hodnost mi udělili," slyšel ho Picard kdysi prohlásit, "ale na ten zatracený doktorský titul jsem se dost nadřel."
Kdykoli bylo potřeba okamžitě provést záchranné operace, vyskytl se tam Terman se svými lidmi s téměř nadpřirozenou přesností. Někteří tvrdili, že Terman má nejnižší stupeň telepatických schopností, takže se podvědomě

vydává tam, kde se vyskytnou problémy. On tomu říkal smůla.
Obrazovka chvilku blikala a smazala tak ošklivou podívanou na zničenou planetu, kterou nahradila vrásčitá šedivá tvář doktora Termana. Picard okamžitě poznal, co se mu honí hlavou. Terman byl už dost ostřílený na to, aby nějak otevřeně projevil emoce, vyjma uštvaného výrazu v očích, který v něm vzbudilo setkání tváří v tvář se strašlivou silou Borgů... Picard ten uštvaný výraz znal. Vyskytoval se v očích odrazu, na který se na něho každé ráno díval v zrcadle, když se holil. Přinutil se k věcnému tónu. "Jak hodnotíte situaci, doktore?" Terman pokývl směrem k planetě pod sebou. "Už jste něco takového někdy viděl?"
"Dvakrát," odpověděl Picard. "O dvě příležitosti víc, než bych chtěl "
"S touhle planetou je konec," řekl Terman. "Nechal jsem si od svých lidí udělat prognózu." Mnul si kořen nosu, jako by chtěl povzbudit mozek k činnosti. Picard měl podezření, že ten člověk už celé dny nespal. "Množství hmoty, o kterou planeta přišla, nenapravitelně změnilo oběžnou dráhu, nemluvě o blocích atmosféry, které byly odtrženy. Místo výletního místa se z ní stane zmrzlá sněhová koule."
"Máme začít s nouzovou evakuací?" zeptal se Picard. Početně by to nebyl problém. Enterprise mohla v nouzi zvládnout téměř devět tisíc evakuovaných.
"Jestli byste to doporučil "
Picard to chvíli promýšlel. "Jak dlouho bude trvat, než se orbitální změny projeví v klimatu?"
Terman to odbyl ledabylým mávnutím, "ještě měsíce. Jejich rok má 579 solárních dní. Odhadl bych to přinejmenším na šest solárních měsíců, než planeta opravdu začne promrzat."
"Tak bych se tedy klonil k tomu chvíli počkat," řekl Picard. "Jestli jsou nablízku Borgové, nebo se brzo vrátí, tak je nepochybně zaměstnáme."
"Ano, slyšel jsem, že jsou to pilní chlapíci," podotkl suše Terman. Byl to druh šibeničního humoru, který se u lidí vyskytoval v nebezpečných situacích, kdy nebyla nálada na vážné úvahy.
Pochopitelný nástroj, i když trochu nevhodný, a tak Picard nechal poznámku bez komentáře.
"Jestli k tomu dojde, tak být na Enterprise by znamenalo něco podobného jako přijít z deště pod okap," pokračoval. "Jestli ovšem jsou vaše lékařské kapacity..."
"Přecpané," dokončil doktor Terman. "Curie je malá a přizpůsobivá, ale máme své limity, a tohle je překračuje. Řeknu vám, kapitáne, před tímhle jsme pomáhali zaštupovat díry po tholském nájezdu na Tri Epsilon Delta. To byl v porovnání s tímhle neškodný taneček."
"S radostí se pustíme do práce. Letí sem taky Chekov. Za pár dní budete mít víc pomocníků, než budete potřebovat."
"To se nemůže stát," odporoval Terman. "Využiju všechnu pomoc, kterou dostanu. Podívejte, kapitáne, ani nevíte, jak rád bych si s vámi dál povídal, místo abych dohlížel na ty odklízecí operace, ale..."
"Chápu, doktore. Hned jsme dole a pomůžeme vám. Enterprise končí."
Zamračený obraz doktora Termana zmizel a byl nahrazen opět rozvrtaným povrchem planety Penzatti. Picard se na ni díval o chvíli déle a pak nařídil: "První důstojníku, připravte výsadkový tým. Lékařský personál s veškerým vybavením, všechny směny. Nesmíme ztratit ani okamžik."
"Chcete toho stačit co nevíc pro případ, že se Borgové vrátí?" zeptal se Riker.
Picard mu věnoval výmluvný pohled. "To mám právě za lubem."
"A rychle odtud."
"Hyperprostorovou rychlostí," potvrdil Picard. Pane Chafine," oslovil poručíka u kormidla: "Na standardní oběžnou dráhu."
"Ano, pane," odpověděl Chafin a za několik okamžiků byla Enterprise na ladně pravidelné oběžné dráze, 35 tisíc kilometrů nad zjizveným povrchem planety. "Standardní oběžná dráha, pane."
Worf od panelu taktického velení zkoumal prostor. "Pane," oznámil, "senzory hlásí rozsáhlé stopy po typech zbraní, které byly použity."
"Po zbraních Borgů?" zeptal se Picard. To se zdálo evidentní. Romulané přece nepoletují vesmírem a nepožírají planety. A kdo jiný by to k čertu mohl být?
"Nějaké stopy po zbraních Borgů, pane... ale taky něco jiného. Taky jsem zachytil úlomky, které určitě pocházejí z lodi Borgů."
"Úlomky," opakoval Riker. "Tak je to pravda."
"Borgové zřejmě narazili na důstojného protivníka," souhlasil Picard. "Proveďte spektrální analýzu těch úlomků, pane Worfe. Jaká je příčina zničení?"
Worf vzhlédl s nedůvěrou v tváři a s široce rozšířenýma očima. Jestli nějaké věci rozuměl a dokonce ji zbožňoval, byla to síla. Ale teď tu bylo něco, co Klingonovi zarazilo řeč. "Paprsek složený z čistých antiprotonů."
"Čistých?" zeptal se Riker udiveně. "Zbraně takové síly by mohla zničit..."
"Cokoli," doplnil Dat. Ve způsobu, jakým to konstatoval, bylo něco mrazivého - řekl to se svým odtažitým, klidným, nezúčastněným výrazem. "Absolutně cokoli. Poškodila by i molekulární strukturu kastrodinia. Plnou sílu antiprotonového paprsku by naše štíty ani nezpomalily."
Vyslechnutá analýza visela chvíli ve vzduchu. Pak se velice tiše ozval Picard. "To by znamenalo, že máme na bitevním poli nového hráče. A ten vládne značně imponující silou."

Výsadkový tým, složený z Rikera, Geordiho, Data, doktorky Crusherové, doktorky Selarové a deseti dalších zdravotníků s plnou výstroji, se materializoval v jednom sektoru planety, který zůstal po útoku. Borgů nedotčen. Byl to sektor, který měl zhruba dvanáct set kilometrů v průměru, přestože vetká část byla pokryta lesy a nepoškozenou přírodou. Penzattiové i při svém technickém pokroku krásu přírody dokázali ocenit. K tragickému osudu jejich světa

jenom přispělo to, že Borgové žádnou takovou úctu neměli.
Všude kolem se činily záchranné čety z lodi Curie. Bylo vidět zřícené budovy, kolem ležela roztroušena mrtvá těla a ve vzduchu stále visela smrt, nečekaný a nevítaný host. Statečná posádka lodi Curie dělala všechno pro to, aby co nejvíc omezila počet těch, kteří si s tím strašným a posledním návštěvníkem budou nuceni potřást rukou.
Riker byl dlouholetý, zralý profesionál. Vzpomínal na to, když se poprvé dostal do postižené oblasti. Nájezdníci z Orionu napadli základnu Federace. Byl čerstvým absolventem Akademie, důvěřoval svému výcviku a byl si jist, že zvládne cokoli, s čím se setká. Když se materializoval na povrchu základny, okamžitě si uvědomil, že stojí v něčem teplém, co je pronikavě cítit. Pohlédl dolů a uviděl svou levou botu zamotanou v nějakých růžových trubicích. Náhle pochopil, co to ve skutečnosti je. Střeva vyhřezlá z oběti nájezdníků. Pozůstatek té oběti ležel vedle. Na mrtvé tváři byl ponurý výraz.
To byla Rikerova první přímá zkušenost s brutalitou, kterou jsou rozumné bytosti schopny proti sobě použít. Byla to také jeho první zkušenost s naprostou ztrátou sebeovládání, když se zlomil v pase a před svými kolegy z posádky div nevyzvracel vnitřnosti. Stále si pamatoval, jak stál předkloněný, s chvějícími se zády, a díval se pokořeně na němý důkaz své nezkušenosti. A pak ucítil uklidňující, ale přesto pevné poklepání na rameno od svého velitele. "Tohle známe všichni, taky jsme to zažili," řekl mu a Riker si hned připadal o něco lépe, ale ne o moc.
Od té doby si vytvořil krunýř odstupu. Ta jeho část, která byla šokována tím, co vidí, byla pohřbena daleko, daleko od něho, kde nemohla nepříznivě ovlivnit schopnost fungovat jako důstojník hvězdné flotily. V jistém smyslu to bylo děsivé pomyšleni, že prostě může vzít své emoce, odsunout je stranou a nebýt dotčen tím, co vidí. Jak snadné by bylo udělat krok ještě dál a vzdálit se úplně zásadám humanity. Jsou Borgové zvláštní nelidská rasa, nebo jsou logickým a nevyhnutelným osudem lidstva?
Riker se rychle rozhodl, že by dokázal houby, kdyby dovolil myšlenkám pokračovat tímto směrem. "Rozptýlíme se," řekl. "Poskytujte pomoc všude, kde budete moci. Všichni zdravotníci zůstanou ve stálém kontaktu s doktorkou Crusherovou a já, doktorko, od vás chci každou půlhodinu hlášení." Rychle přikývla na souhlas a vzdálila se. Geordi, Riker a Dat zamířili jiným směrem, doprovázeni Selarovou.
,lak procházeli tou zkázou, obklopily je výkřiky "pomozte mi," slyšeli úpění i slova útěchy a povzbuzení od záchranných čet lodi Curie. Riker často zahlédl i zdravotníky z Enterprise. Pokývl na souhlas. Doktorka Crusherová prokázala obvyklou zdatnost při rozmístění svých lidí.
Geordi zkoumal půdu, budovy i vzduch kolem svým visorem. Dat studoval údaje na trikodéru a pak se zastavil nad skvrnou na zemi. "Tady zemřel nějaký Borg," oznámil.
"Zemřel, nebo co se to s nimi k čertu děje," řekl Riker. Sám už ten jev několikrát viděl. Zasažený Borg leží beze smyslů a pak přijde jiný Borg, vyjme některé součástky z jeho oběhu a padlý Borg se sám rozpadne na popel.
Geordi svým visorem mohl luštit stopy a tak pokračoval: "A tamhle taky," ukázal. "Ti lidé se nedali bez boje "
"Tamhle v tom směru jsou nějaké známky života," ozvala se doktorka Selarová a prohlížela svůj lékařský trikodér. Vulkánka ukazovala na západ. "Jeden člověk. Životní projevy na nízké úrovni, kolísají."Výsadkový tým zamířil směrem, který označila. Za několik okamžiků kráčeli ulicí plnou zhroucených budov a trosek, stejně jako ostatní, kterými prošli. Geordiho visor a lékařčin trikodér objevily člověka přibližně ve stejnou dobu. Oba na něho ukázali zároveň a ozvali se: "Tamhle."
Tělo měl umazané od hlíny, a když se dostali blíž, zjistili proč. Zdálo se, jako by někdo chtěl tohoto člena národa Penzatti pohřbít. Byl tu vykopán hrob, velmi mělký, hluboký jen několik centimetrů a dlouhý několik stop. Penzatti byl muž a ležel na břiše, napůl v hrobě, s tváří otočenou na stranu. Vzadu za pasem měl zastrčené dva odpalovače. Jak nad ním doktorka Selarová pohybovala trikodérem, antény se mu lehce kroutily.
"Žije, ale je to na vlásku " Vytáhla z pláště injekční stříkačku a vbodla mu jehlu do paže. "To by ho mělo stabilizovat. Má zlomenou nohu, četné zhmožděniny a odřeniny."
Riker ho chtěl obrátit, ale Selarová ostře pravila: "Naprosto bych nedoporučovala hýbat s ním jakýmkoli způsobem, poručíku."
První důstojník se okamžitě stáhl, mrzutý, že zapomněl na nejzákladnější poučku první pomoci. V tom okamžiku však sám Penzatti tiše zaúpěl a nadzvedl hlavu.
První osoba, kterou spatřil, byl Dat.
Penzatti zalapal po dechu a snažil se natáhnout pro své odpalovače, ale neměl na to sílu. Když si to uvědomil, když pochopil, že nemá obranu, hlava mu klesla zpět do hlíny a znovu tiše zaúpěl.
"Já vám neublížím, pane," ujistil ho Dat mírně. "Patřím k Hvězdné flotile."
"Teď jste v bezpečí," potvrdil Riker.
Penzatti nezvedl hlavu. Místo toho tiše zaúpěl: "V bezpečí," a pak se dal do smíchu. Byl to tichý, ošklivý zvuk, hořký a posměšný, který zněl hlasitěji a hlasitěji, jako chechot blázna.
"Pane " začal Riker, "jsme z Enterprise..."
Muž ho neposlouchal. Smál se stále hlasitěji a vykřikoval: "V bezpečí! V bezpečí!" jako by to byla ta nejsměšnější věc, jakou kdy slyšel. A pak jeho smích začal slábnout, přišly vzlykavé zvuky, během několika vteřin vystřídaly vyzývavost neštěstí a beznaděj..
Selarová zkoumala mužovy životni funkce, čekala, až se stabilizují, a zatím se věnovala jeho zlomené noze. Byla opatrným praktikem a nerada přemisťovala pacienta, jehož životní funkce kolísaly, jestliže nemusela. Transport měl účinky na tělesný systém, to bylo jisté. Pro zdravého jedince byl ten účinek zanedbatelný, ale pro pacienta ve špatné kondici to mohl být šok, který mohl kritický stav. Byla si jistá, že za pár minut dostane pacienta do takového stavu, aby přesun bezpečně snesl.
"Jak se jmenujete?" zeptal se Riker.

"Jsem..." Odmlčel se a zdálo se, že se pokouší vzpomenout. "Jsem Dantar. Byl jsem Dantar Osmý. Teď jsem Dantar Poslední. To zbytečné jméno obsahuje všechno, co jsem a budu už na věky."
"Vypadá to, že se vás někdo pokoušel pohřbít," řekl Geordi.
"Dantar nejzbytečnější," řekl zraněný. Jeho hlas měl ponurou v melodii. "Dantar, kterému zemřela rodina kousek odtud a on jí nedokázal pomoci. Nedokázal pomoci!"
"Udělal to sám," odpověděla Selarová na Geordiho poznámku. "Má za nehty špínu a bláto. Sám se pokusil pohřbít."
"Vy jste se pokoušel vykopat si vlastní hrob?" zeptal se Riker zděšeně a zvědavě zároveň.
"Nemá smysl, abych dál žil," odpověděl Dantar. "Nezbylo mi nic. Nadešel čas, abych zalezl do hrobu a shnil v něm. Nic mi nezbylo. Nic."
"Co jste viděl?" zeptal se Riker. "Kdo vás napadl?"
"Poručíku, teď není nejvhodnější doba..." zarazila ho doktorka Selarová.
Ale Riker jí ostře skočil do řeči: "Když jde o Borgy, doktorko, nikdy nevíme, jaká doba nám zbývá."
"Borgové," řekl Dantar nepřítomně. "Tak se tomu říká? Těm bledým stvořením, která mají místo duší stroje? Jedno přišlo do mého domu. Zabilo moji holčičku. Zabilo moji rodinu. Borgové."
"Někdo je zastavil," pokračoval Riker naléhavě. "Někdo s nimi bojoval, zastavil je a zničil jejich loď. Vyslali sem nějaké bojové jednotky? Viděl jste někoho kromě Borgů?"
"Ano. Ano, viděl."
"Koho?"
"Viděl jsem Smrt," prohlásil Dantar nepřítomně jako předtím. "Stála přímo tamhle, přešla přes moji rodinu. Držela v ruce zářící prstence jejich duší a pak je uhasila. Potom se nesla přes ulici... vypadalo to, že kráčí, ale zvuk jejích kroků nebylo slyšet. Šla od jednoho člověka k druhému." Dantarovi se začaly řinout po tvářích slzy. "Chtěl jsem ji přesvědčit, aby si mě vzala taky. Chtěl jsem si lehnout do hrobu, aby to věděla. Ale nevšímala si mě."
"Dantare," začal Riker.
Ale Dantar neposlouchal. "Víte... naše kultura vždycky zobrazovala smrt jako chmurnou, strašidelnou postavu. Temnou, ošklivou, s lebkou místo obličeje. Jako kostru."
"To je časté i u nás," řekl Geordi.
"Ale taková nebyla. Moc mě to překvapilo," vyprávěl Dantar. Zdálo se, že mu umdlévá hlas a vyčerpání ochromuje jeho schopnost myslet. Jako z velké dálky řekl: "Byla to velmi mladá dívka v bílém, vlajícím šatě. A usmívala se. Myslím, že víte proč, ne?"
"Proč?" zeptala se Selarová. Chystala se nařídit, aby Dantara přepravili paprskem na Enterprise. Byla spokojena s jeho životními projevy, dostatečně stabilizovanými na to, aby bez nebezpečí snesl transport. "Proč se usmívala?"
Díval se zamyšleně. "Řekl bych, že prostě ráda dělá svou práci. To je, přece hezké, v takových nebezpečných časech, nemyslíte?"

Když se Selarová s Dantarem vrátila na Enterprise, Riker zamyšleně pravil: "Řekl, že do jeho domu tamhle přišel Borg. Pojďme to prozkoumat. Třeba někdo přežil. " Udělal krok tím směrem, pak se zarazil a připravil si fázer. Pohlédl významně na ostatní. "Jen pro případ, že by tam nějaký Borg zbyl."
"Nemůže tam být žádný," řekl Geordi. "Jejich loď byla zničena. Když je pryč loď, jsou.pryč i oni. Mají poškozené spojení."
"Jestli bychom se něčeho neměli dopouštět, tak je to podceňování Borgů," varoval ho Riker. "Je to dobrý způsob, jak dosáhnout předčasné a definitivní nezaměstnanosti."
"Chápu, pane," řekl Geordi a vytáhl vlastní fázer. Dat udělal totéž. "
Pomalu se blížili k domu. Všimli si, že má propadlou střechu, a šance, že někdo uvnitř přežil, je nulová. Taky odtamtud bylo cítit nepříjemný zápach, stejný zápach, který v Rikerovi vzbudil vzpomínky na děsivé chvíle, kdy poprvé uviděl smrt ve velkém měřítku. Teď je odsunul rozhodnut nebrat je na vědomí. Dostal se už mnohem dál než tehdy. Ale v jistých směrech, myslel si, je vlastně mnohem blíž.
Geordi se díval temným vchodem a cítil masakr. Ve chvílích jako tato ho těšilo, že - přes oslnivé schopnosti visorem rozšířeného zraku - ve skutečnosti opravdu "nevidí". Zakroutil hlavou a poznamenal: "Je tam spousta mrtvých lidí, poručíku."
Riker zkoumal trikodér. "Nenacházím žádný život." Svým způsobem se mu ulevilo. Vlastně nechtěl, aby se na ně musel jít podívat. Mrtvým už to nemohlo pomoci a bylo jisté, že jeho klidu, mysli to také nepomůže. "Pojďme."
Ale Geordi zvedl ruku. "Počkejte. Něco mám. Není to forma života, ale... něco."
Riker znovu prozkoumal trikodér a odpověděl: "Ať už vidíte cokoli, pořád to nemůžu zachytit. Jste si jistý, že vám visor dobře funguje?"
LaForge se ano neohlédl a zeptal se klidně: " Jste si jistý, že vám dobře fungují oči?"
"To byl jenom takový nápad, pane LaForgi," vysvětlil Riker. Soukromě si pomyslel, že je zajímavé, že po tak dlouhé době ještě může být Geordi LaForge citlivý na zmínku o svém zraku.
Geordi s lehkým napodobením Picardova přízvuku prohlásil: "Beru na vědomí a zaznamenávám." Pak už zase zaujatě a pevně prohlásil: "Je to tamhle."
Ukazoval na hromadu trosek v rohu místnosti. Tři muži se okamžitě pustili k ní a snažili se nemyslet na mrtvoly kolem. Riker se musel přinutit, aby odvrátil pohled od děvčátka s jasně roztříštěnou lebkou, ležícímu v náručí matky, která zemřela pouhých několik vteřin po něm. Došli k hromadě a začali odtahovat trosky, aby se dostali k tomu, co to Geordi k čertu objevil.
Riker zvedl obrovský kus a otočil se, aby popadl další. Vtom sebou škubl a uskočil.

Díval. se na konec smrtonosného kovového nástavce ozbrojeného Borga.
"LaForgi! Date!" vykřikl. "Podívejte!"
Čekal, že se něco stane - že po něm vystřelí elektřina nebo ho popadnou Borgovy kleště. Ale nestalo se nic.
Dat a LaForge mu stáli po boku. "Co je to?" zeptal se Geordi.
"Je to Borg," oznámil Riker temně. "Borg, který přežil rozdrcení své lodi."
"Přesně jak říkáte, poručíku," potvrdil Geordi.
Riker ve snaze nenechat se pohltit vážností situace vyloudil zachmuřený úsměv a odpověděl: "Proto mi platí tak velké peníze, pane LaForgi."
Dat se vmísil do rozhovoru: "Domníval jsem se, že vyšší plat je důsledkem vyšší hodnosti, déle odsloužených let..."
"Teď ne, Date," povzdechl Geordi.
Dat okamžitě opustil tuto myšlenkovou kolej a přehodil výhybku na jinou. "To by vysvětlovalo, proč Borga neodhalily trikodéry. Vypadá to, že Borgové se nedají registrovat jako jednotlivci. Je to zjevně důsledek uniformity jejich povah."
"Nezaútočí?" staral se Geordi.
"Mají sklon nebrat na vědomí moc věcí, vyjma těch, které je přímo ohrožují," odpověděl Riker. "Ale tenhle je zavalený. Nejsem si jistý, jak bude reagovat. A nebudu dělat žádné pokusy."
Poklepal si na komunikátor. "Riker volá ostrahu."
"Ostraha," ozval se hluboký Worfův hlas,
"Worfe, vy a dva muži z ostrahy se přenesete sem dolů na naše souřadnice, rychle," nařídil Riker. "Asi jsme dostali nějakého Borga."
"Postupujte s krajní opatrností, poručíku," varoval je Worf.
"Proto vás voláme, pane Worfe."
Dat a Geordi pilně pracovali a odklízeli trosky z borgského válečníka. Dat odkryl vojákův obličej a díval se mu přímo do očí. "Ten Borg se ale zdá naživu, poručíku," prohlásil po chvilkovém studování. "Vypadá to, že je jen ve stavu nějakého 'výpadku' mysli, jako by očekával nové instrukce.
"Já to prostě nechápu," poznamenal LaForge. Odtáhl kus nějakého bednění a odhodil je stranou. Natahoval se pro další. "Jak mohl přežít, když byl odtržen od centrálního velení Borgů?"
"Kapitán Picard to taky dokázal," namítl Riker. Otočil hlavu, když uslyšel známé zahučeni transportéru, které mu oznámilo, že Worf s ostrahou dorazili. Pochvalně pokývl. Méně než třicet sekund. Nikdo nemohl Worfa obvinit, že by si dával na čas.
"Kapitán Picard byl v okamžiku výbuchu lodi už od Borgů oddělen," vysvětlil Dat. "V důsledku toho byl schopen přežít. Můžeme předpokládat, že to není případ tohoto jedince, tady musí být nějaký jiný důvod."
Geordi zkoumavě hleděl na právě odkrytou druhou paži. "Myslím, že jsem na to přišel. Nebudete tomu věřit."
Worf se objevil se členy ostrahy Meyerem a Boyajianem. Hned se vrhl do práce. "Tohle je potenciální hrozba?" tázal se. Přes Borgovu nehybnost v tom nebyla ani stopa sarkasmu. Riker objevil něco, co mohlo být nepřátelské, a Worf chtěl mít jistotu, aby věděl, na co střílet, kdyby vyvstal nějaký problém. Někdo by mohl říci, že Klingon má osudný zvyk - svrbí ho prst na spoušti - osudný pro toho, na koho namíří svůj fázer.
"To je on," ukázal Riker. "Ale vypadá to, že máme situaci pevné v rukou."
"Tak tady budu pro případ, že by se vám z rukou vymkla," rozhodl Worf pevně, jak se od něho očekávalo.
Riker přešel ke Geordimu, protože zaslechl Geordiho mumláni. "Co to tam máte, pane LaForgi?"
"Podívejte se na tohle," řekl Geordi a ukazoval na Borgovo rameno.
Riker se sklonil a zamračil se. "Co je to...? Kuchyňský nůž nebo něco takového?"
"Správně," souhlasil LaForge. "Vidíte, někdo mu ho vrazil mezi tyhle součástky," ukázal ve vzduchu nad Borgem. "Borga to nezastavilo. Nezabilo ho to, ale pořádně to s ním zamíchalo. A myslím, že právě to mu zachránilo život."
"Nechápu to," přiznal Riker.
Worf se mračil víc než obvykle. "Já tomu taky nerozumím. Jak toho tvora mohl pokus o zabití ve skutečnosti zachránit?"
Dat neodpověděl přímo na Worfovu otázku, ale řekl: "Jsem přesvědčen, že Geordi má pravdu. Tahle součástka tady, právě nad trapézovým svalem, je..."
"Počkejte," řekl Riker a znovu se dotkl komunikátoru. Za obvyklých okolností, dokonce i za neobvyklých, necítil většinou výčitky svědomí, když všechno rozhodl sám. Ale Borgové a všechno, co s nimi souviselo, představovali zvláštní případ a Riker chtěl informovat velitele o absolutně každém zvratu ve vývoji situaci. "Riker volá kapitána."
"Ano, první důstojníku," ozval se Picardův hlas.
"Našli jsme jednoho Borga, živého."
"Živého?" Kapitán byl zjevně udiven. Nebylo divu. Žádná lidská bytost neměla tolik osobních zkušeností s Borgy jako Picard. Uvědomoval si nepravděpodobnost takového nálezu. "Jak je to možné?"
"Když s námi zůstanete ve spojení, pan LaForge a pan Dat se nás o tom právě chystají informovat " Kývl hlavou na oba důstojníky.
"Objevili jsme kuchyňský nůž," opakoval Dat Picardovi, který to nemohl vidět. "Vyčnívá z jedné součástky, kterou Borgové odstraňují ze svých padlých bojovníků. Máme teorii, že právě tohle zařízení - je na rameni, nad trapézovým svalem - udržuje Borgy ve spojení s jejich ústředním mozkem. Předává pravidelně zprávy centrálnímu mozku a centrální mozek naopak vysílá zpětné pokyny. Je to jako nepřetržitá smyčka, a když součástka zanikne... ať už na Borgovi nebo likvidací výchozího bodu... smyčka je přerušena a voják je zničen."
"Velmi alexandrovské řešení gordického uzlu," poznamenal Picard.
"Taková technika při své pokročilosti zřejmě nepočítá s něčím tak primitivním jako je kuchyňský nůž," pokračoval

Geordi. "Je to naprostá náhoda. Jeden zásah z milionu. Došlo, myslím, k tomu, že nůž zajel mezi oběhy, poškodil je a vytvořil nepřetržitou samozásobující se smyčku přímo v Borgovi. V zásadě vysílá neustále žádost o instrukce a pak si sám odpovídá. Ale nemůže si dát instrukce, takže Borg je na suchu. Sedí a čeká na nějaký rozkaz, který nemůže přijít, protože začátek i konec svého malého světa má v sobě."
"Nenapadne ho, že jejich loď byla zničena," přidal se Riker.
"Ani zdání. Je napojen do prázdna," odpověděl Geordi.
"A kdybychom nůž odstranili? Nebo tu součástku?"
Geordi zamával rukama jako kouzelník. "Tak potom pří. Popel na popel, prach a prach "
"Amen," dokončil Riker.
"Chci, abyste ho dopravili sem," přikázal Picard.
"To bych neradil, pane," ozval se Worf pevně. "Jestli se samovolně zničí, mohl by ohrozit každého, kdo je nablízku."
"Nemohl," odpověděl Picard ostře. Možná trochu moc ostře, protože když pokračoval, znělo to trochu klidněji. "Víme, co se děje, když se sami zničí. Udělali to v naší přítomnosti už mnohokrát. Borgové neplýtvají ničím, ani energií na nějaký působivý pyrotechnický výbuch. Chci ho mít tady a je-li to možné, zachránit ho."
"Ano, pane," potvrdil Riker. "Hned tam budeme. Riker končí." Geordi se díval Borgovi do tváře. Bylo to to nejodpornější, co kdy viděl. Živá, a přesto mrtvá. Chtěl se dotknout jeho obličeje, ale Worf ho okamžitě popadl za zápěstí. LaForge překvapeně vzhlédl.
"To bych vám neradil," řekl Worf s pevností, která znamenala, že to je mnohem víc než rada.
Ale Geordi si nemohl pomoci a musel se dívat dolů. "Myslím, že kapitán má pravdu. Myslím, že se tu dá něco zachránit. Jev něm něco... Nevím. Nemůžu si na to sáhnout."
"Jsem si jistý, že kapitána bude těšit, že s ním souhlasíte, pane LaForgi," ozval se Riker a dotkl se komunikátoru. "Riker volá transportní místnost: Přepravte sedm lidi na palubu."
"Další, kdo přežil?" ozval se hlas O'Briena. V těchto dnech zněl neobvykle rozjařeně, ať byla situace jakkoli složitá. Manželství mu šlo k duhu.
Geordi zamyšleně pohlédl na Borga. Voják se na něho díval nevidoucíma očima. A i kdyby ho ty oči mohly vidět, Geordi by to nepoznal. Rozeznal údaje o tělesné teplotě přesně vyjádřené ve stupních, ale neviděl žádný osobní výraz.
"Nepřežil, je to další oběť," odpověděl O'Brienovi.

Picard seděl na můstku a upíral zrak na poničenou planetu pod nimi, ale přítomna byla jenom část jeho mysli. Zbytek se zabýval příhodou Guinan. A slovem, které údajně mumlala v Rikerově náruči. Slovem, na které si nemohla vzpomenout, že je řekla.
Vende. Nedávalo to žádný smysl. A přesto ho to pořád jaksi nenechalo na pokoji.
Měl pocit, jako by to měl znát, nebo tomu porozumět. Jako by to pro něj mělo mít nějaký význam.
Dráždilo ho to a pokoušelo to jeho podvědomí. Opřel se na chvíli v křesle, pak se postavil. Posádka na můstku ho pozorovala a trpělivě čekala nějaký nový rozkaz, ale žádný nepřicházel.
Vende.
To nebylo celé. Věděl, aniž mu bylo jasné proč, že to není celé. A také věděl, aniž mu bylo jasné proč, že pravda je pohřbena někde v jeho mozku. Bylo tam něco dlouho zapomenutého, něco, na co by si měl vzpomenout, ale nemohl, nebo to nešlo. Dotíralo to na něho, popichovalo ho to a ponoukalo, uvádělo v zoufalství a zuřivost.
Vende.
Ven...
"Zatraceně," šeptal si zklamaně.

Sedmá kapitola

KOSMICKÁ LOĎ Repulse zpomalila, aby mohla vyvinout další energii, když její senzory zaměřily něco na pokraji hvězdné soustavy Kalish. Repulse jen letěla kolem na cestě na Howell 320 s několika vyslanci Federace na palubě, kteří se jen třásli na to, uhasit hrozící občanskou válku na zmíněné planetě, unavené vnitřními rozpory. Válka hrozila vypuknout kvůli léku na mor, který vláda zadržela v naději, že nepřátelské frakce jim prokážou tu laskavost a vyjdou z toho mrtvé. Nepřátelské frakce byly každým dnem, dokonce každou hodinou, více a více nepřátelské.
Teď však byly obavy o vypuknutí občanské války druhotné, zvláště když kapitán Ariel Taggertová spatřila údaje pocházející z předsunutých senzorů.
"Nepředpokládám," prohlásila chmurně, "že nám mohl přes talíř senzoru lézt, řekněme, obrovský pavouk. Nebo něco podobně neškodného, co by to mohlo vysvětlit," dodala a uhladila si husté rezavé vlasy, aby jí nepadaly do obličeje.
"To bych si jen přál, kapitáne," souhlasil operační důstojník. "Ta věc, kterou jsme zachytili... je dlouhá stovky kilometrů. A míří naším směrem."
Komunikátor kapitána Taggertové zapípal - určitě proto, aby se všechno ještě přiostřilo. Dotkla se ho a ohlásila se nepříliš trpělivé: "Ano?"
"Zastavili jsme " ozval se rozzlobený ženský hlas.
Taggertová vydechla. "Ne, doktorko, nezastavili jsme. Přecházíme na rychlejší pohon."
"To je stejné jako zastavit."
"Doktorko, myslím, že místo abyste ztrácela čas tlacháním se mnou, měla byste si ve svém vlastním zájmu připravit ošetřovnu. Možná máme na dosah ruky jistý problém "
"Problém? Větší problém než pomoci těm lidem na Howellu 320?"

"Ano, doktorko Pulaski, značně větší problém. Řekněme - abyste si udělala představu - problém několik tisíckrát větší než loď, na které jste sloužila, než jste se vrátila k nám."
Na okamžik nastalo mrtvé ticho. "Enterprise má více než šest set metrů na délku. Něco tisíckrát většího... to je monstrózní."
"Velmi správně, doktorko," pochválila ji Taggertová. Zatraceně. Pulaski je skvělá lékařka a Taggertová byla nadšena, když ji znovu jmenovali na Repulse, loď, kterou opustila, když se připojila k posádce Enterprise. Ale zatraceně, někdy to s ní bylo těžké. "Teď se připravte na svou práci, protože jestli je ta věc nepřátelská, budeme mít víc obětí, než budete moci zvládnout." Neobtěžovala se dodat, že možná celá loď bude obětí, když dojde k nějakému přetlačování.
Nemusela to říkat a Pulaski se na to nemusela ptát. Místo toho řekla prostě: "Rozumím. Ošetřovna končí."
Taggertová se obrátila čelem k obrazovce, přestože od ní oči nikdy úplně neodvrátila. "Nastavte senzory a obrazovku na maximum," nařídila pomalu. "Vyhlašte poplach."
Štíty se zvedly a Repulse pokračovala opatrně kupředu.

Dveře ošetřovny na Enterprise se sykavě otevřely a Picard vstoupil. Zpomalil, aby mohl rychle, chápavě a soucitně pokývnout všem Penzattiům, kteří byli přepraveni na Enterprise kvůli léčení. Jak se zmiňoval doktor Terman, kapacita lodi Curie už byla překročena.
Míjel jednoho Penzattie, který se natáhl a chytil ho za ruku. "Jste kapitán?" ptal se naléhavě.
Picard jemně uvolnil pevný stisk na předloktí. "Jsem kapitán Picard, ano. Omluvíte mě na okam..."
"Jmenuju se Dantar." Přestože ho ošetřili a pohodlně odpočíval, újma na těle i na duchu byla jasně patrná. "Obávám se, že jsem se nechoval k vašim lidem zvlášť dobře. Měli se mnou velkou trpělivost, když jsem byl v.... deliriu. Vážím si toho a chtěl bych jim poděkovat."
"Vyřídím jim to," řekl Picard a pokoušel se zakrýt netrpělivost. Přes všechny zkušenosti ho nikdy nikdo nepodezíral, že by se uměl chovat trpělivě k pacientům.
"Jsme pořád na oběžné dráze kolem planety?"
"Zatím ano."
"Dobře." Dantar klesl zpátky na polštář. "Nezbylo mi tam už nic, ale přesto se nemohu přimět k tomu, abych ji chtěl hned opustit." Pohlédl opět na Picarda. "Moje odpalovače. Moje dva odpalovače značky Keldin. Váš člověk Worf mi je vzal hned, jak mě dopravili na tuhle loď. Kde jsou?"
"Nepochybně ve skladu zbraní. Z bezpečnostních důvodů tam zůstanou."
"Nejbezpečnější budou u mne. My Penzattiové si vysoce ceníme své zbraně," řekl Dantar. "Ty odpalovače se v mé rodině dědily z otce na syna. Jsou velice výkonné. Mohly by prorazit díru ve stěně vaší lodi."
"A proto zůstanou raději zamčené," prohlásil kapitán pevně. "Bohužel to tak bude, Dantare. Aspoň nevznikne žádné riziko proražení lodi."
"Ale kapitáne..."
"Omluvte mě " skočil mu Picard do řeči, obrátil se a spěchal do ordinace.
Tam se mu naskytl působivý pohled.
Na okamžik mu srdce poskočilo až do hrdla a tam se zarazilo. Poprvé od neblahého střetnutí s Borgy, při kterém z něho udělali mechanickou loutku, se opět ocitl nějakému Borgovi tváří v tvář. Bál se toho okamžiku, ale když nastal, uvědomil si, že obava byla horší než skutečnost. Teď, když se skutečně díval na stvoření, které ho pronásledovalo ve snech tak, že se v uplynulých měsících třikrát s křikem probudil, necítil žádnou hrozbu. Viděl jenom osobu, která byla hodna politování.
Alespoň si to pořád říkal.
Borg byl připoután k vertikální biopostely, na které se před pouhými několika měsíci nacházet Locutus. Biopostel byla nadzvednutá a Borg zíral přímo před sebe. Zíral není správné slovo, protože zírání naznačuje, že dochází k nějaké činnosti, ale Borgovy oči byly pouhou náhodou upřeny tím směrem.
Biopostel byla na rozdíl od omezenějších lékařských trikodérů schopna poskytovat všechny potřebné údaje, dokonce i těžko snímatelného Borga. Beverly Crusherová je pozorně sledovala. Poblíž stáli Geordi, Dat a Riker.
Dat měl po straně otevřenou hlavu a bylo vidět kompletní uspořádání obvodů.
"Nevím, jestli to neurální spojení bude fungovat, Date," konstatovala doktorka Crusherová. "Mikroobvody zabudované do kůže toho Borga jsou mnohem rozsáhlejší než ty, se kterými jsme se zabývali v případě... kapitáne," ozvala se, protože si ho teprve v tom okamžiku všimla.
Picard neřekl nic, jenom lehce pokývl hlavou a pomalu obešel nehybného Borga. Ostatní stáli beze slova a s respektem, uvědomovali si, jaké myšlenky se kapitánovi honí hlavou. Uvědomovali si, jakou hrůzu jistým způsobem znovu prožívá.
"Takže interaktivní obvody jsou v interakci sami se sebou, ano?" zeptal se po chvíli.
"Vypadá to tak, pane," odpověděl Geordi. "Dat doufá, že se do nich dostane tak jako u vás - přerušením obvodu na neurální úrovni."
"To nebude fungovat," opakovala Crusherová pevně. "Tenhle Borg je příliš daleko. V kapitánovi zůstalo stále něco z Jeana-Luca Picarda, který nám pomáhal, bojoval, aby se k nám vrátil. Tady nic takového není."
"Nesouhlasím," řekl Geordi. Dost dobře nechápal pocit zvědavosti, který se ho zmocnil pokaždé, když pohlédl na Borga, ale pamatoval si, jak dopadla zvědavá kočka z přísloví, která si spálila čumák v kaši. Na to však nedbal. Byl odhodlán zjistit, co ho na té bytosti tak fascinuje. "Myslím, že to stojí za riziko."
"Riziko," řekla doktorka Crusherová, "je, že když uděláme špatný pohyb - jestli nenajdeme způsob, jak zvládnout ten vestavěný samoničivý mechanismus - budeme mít co činit s mrtvým Borgem."

"Tam je někdo uvězněn, doktorko," řekl Picard zaníceně. "Souhlasím s panem LaForgem. Nemůžeme tu netečně stát, když je nějaký ubohý ďábel uvězněný ve svých mikroobvodech a implantovaných elektronických součástkách." Díval se přímo do skelných, nemrkajících očí. "Uvnitř je muž, který křičí a chce ven."
"O tom vážně pochybuji," namítla doktorka Crusherová a založila si ruce na prsou.
Picardovi se zúžily oči. "To je velmi podivné, doktorko, že máte v sobě tak málo soucitu."
"To nemá co dělat se soucitem," řekla. "Uvnitř není žádný muž, který křičí, že chce ven."
"To nemůžete tak jistě tvrdit."
"Můžu."
"Jak to?"
"Protože," ukázala doktorka na Borga, "je to žena."

Kapitán Ariel Taggertová to bystrým zrakem a s jedinečnou schopností soustředění uviděla první. Ukázala na to a řekla: "Tamhle to je. Šestkrát zvětšit, operační důstojníku."
Obrazovka se krátce zachvěla a pak se ustálila. Objevila se na ní ta věc. Byla obrovská. A hladová. A krmila se.
Na můstku zavládlo mrtvé ticho, až se konečně ozval důstojník u kormidla: "Do prdele!" Pak si náhle uvědomil, že jeho nadřízená neschvaluje takové výrazy, zvláště ne na můstku, a dodal rychle: "Promiňte, kapitáne."
Ale Taggertová pomalu zavrtěla hlavou. "To je v pořádku, pane Sethe. Upřímně řečeno, nenapadá mě v této situaci lepší výraz." Předklonila se a snažila se nebrat na vědomí, že velikost té věci je odstrašující, a pokusila se odhadnout vzdálenost, jaká je od toho ještě dělí. Její část - inteligentní část, bezpochyby by s velkou ochotou tu vzdálenost stokrát znásobila. "Co to k čertu dělá? Ono to..."
"Krájí tu planetu," dokončil. Seth pomalu. "A... požírá ji to. A vypadá to, že to je pořádně při chuti."
"Je to... jsou to Borgové?" zeptal se důstojník taktického velení.
Taggertová si to chvíli prohlížela.
"Ve srovnání s touhle věcí," řekla konečně, "vypadají Borgové jako maličkost."

"Žena?" opakoval Geordi zmateně. "Ale Borgové nemají žádné ženy! Aspoň nikdy nikdo žádnou neviděl."
"Když jsme se s Borgy poprvé setkali, našli jsme místo, kde... vyrůstají," řekl Dat. "Jejich jesle, dalo by se říct, kde vyrůstají a téměř hned jim voperovávají strojové součástky. Žádné ženy tam nebyly "
"Opravdu se nemýlíte, doktorko?" zeptal se Picard.
"Nemýlím," odpověděla Crusherová pevně. "Možná zamíchali strukturou její DNA, ale pořád ještě vidím dva chromozomy x s tím nejlepším, co obsahují. Říkám vám, tenhle Borg je ženského rodu."
"Otázka je," řekl Picard, "co si s tím počneme?"
"Věřím," tvrdil Dat, "že mohu obnovit její nervové cesty tak, že omezím interaktivní oběh jenom na impuls, napájený z pevné základny. Ve stavu, v jakém je teď, čeká stále instrukce, které nepřicházejí. Proto je nepohyblivá. Když vytvořím uzavřenou smyčku uvnitř jejího interaktivního oběhu, poskytne jí to iluzi, že dostává odpověď z ústředního mozku Borgů. Impuls otázek se v zásadě povede zpět a změní se v impuls odpovědí, a tak dále. Udrží ji to v ustáleném stavu."
"Chcete říct, že si sama bude odpovídat," řekla Crusherová.
Dat přikývl. "Za všechny úmysly a účely ano."
"Co bude říkat?"
"Ze začátku nic. Nebude dostávat žádné instrukce. Dostane jenom ujištění, že mozek Borgů, od kterého byla oddělena, stále existuje."
"Můžeš jí dávat instrukce, Date?" zeptal se Geordi. "Můžeš ji dát do pořádku a udělat z ní znovu člověka?"
Dat zavrtěl hlavou. "Nejvýš můžu udělat to, Geordi, že ji naučím nejzákladnějším příkazům. Bude schopna chodit. Bude vidět okolí, ačkoli pochybuji, že mu porozumí. Každá další funkce Borgů je řízena jejich lodí. Je, řečeno lidským termínem, velice zaostalá."
"To nemůžeme vědět," řekl Geordi. "Nevíme nic o bytosti, která sedí před námi. Možná v ní je mozek, který křičí: 'Pomozte mi. Vysvoboďte mě z toho živého vězení.'"
"Necítím žádné takové myšlenky," připojila se Troi, "ale nemáme ponětí o tom, jak rozsáhlé je naprogramování Borgů. Může být pohřbena tak hluboko, že se jí ani já nemohu dotknout."
"To mi připadá jako obrovské plýtvání časem," řekl Riker. "S takovým množstvím práce, která leží před námi, nevím, zda bychom měli plýtvat časem a cennou energií na pokus, který se vší pravděpodobností neponese ovoce."
Troi pohlédla na Rikera s mírným překvapením. Užil nečekaně ostrý tón, hraničící s hněvem. V jeho odpovědi bylo víc než pouhé obavy o rozložení sil.
Picard uvážil vše, co bylo řečeno, a pak se obrátil k Datovi. "Myslíte, že byste s tou bytostí mohl navázat spojení?"
"Je to možné, pane. Ano."
"Pak si tedy zaslouží dostat možnost znovu žít. Udělejte to." A pak, protože nechtěl ve skutečnosti vidět, co se bude dít dál, vyšel z místnosti s Rikerem v patách.
Vešli do turbovýtahu a Picard poručil: "Můstek." Když se výtah dal do pohybu, poznamenal, aniž by na Rikera pohlédl. "Vypadalo to, že mluvíte poněkud agresivně, první důstojníku."
"Řekl jsem svůj názor," odpověděl Riker. "Myslel jsem, že to je obvyklý postup."
"To je. A je to všechno, co k tomu chcete říci?"
Riker si s kapitánem vyměnil přímý pohled. "Ano, pane."
Picard našpulil na okamžik rty a pak řekl. "Nemůžete si dovolit ztrácet objektivitu, když se jedná o Borgy, poručíku."
"Já vím, pane."

"Tak už o tom nemusíme mluvit."
"Ne, pane."
"Dobře."

Taggertová stála, studovala objekt před sebou a mnula si přitom zamyšleně bradu. "Nahlaste mi údaje o planetě, která právě slouží jako hlavní chod oběda té věci," ozvala se.
"Planeta Kalish IX," odpověděl Seth po chvíli. "Třída - B. Vysoký obsah metanu, divoké arktické větry. Neobyvatelná. Žádné formy života."
"Dobře," řekla Taggertová pomalu. "Takže nám zbývá jen uvážit, zda ta věc planetu zničila proto, že na ni není život... nebo jestli ji prostě potkala jako první. Zpomalte na poloviční pohon. Oznamte všichni získané informace."
"Zkoumali jsme to, kapitáne," řekl Seth. "Trup je z neutronia, které znemožňuje senzorům získat podrobnější údaje."
"Jaký je váš odhad?"
"Je to nějaký druh mechanického zařízení. Možná nějaká umělá inteligence, přestože podle toho, co víme, není na palubě žádná forma života. Je těžké to s určitostí říct."
"Vylaďte frekvenci k pozdravení."
"K pozdravení té věci?" zeptal se důstojník taktického velení Goodman.
"Jestli je za tím nějaký humanoidní mozek nebo mozky, chci s tím mluvit," rozhodla Taggertová.
Chápala překvapení svého důstojníka. Ta věc nevypadala jako loď. Nevypadala jako nic, co kdy předtím viděla. Vpředu to mělo široký kruhový otvor jako obrovská zející ústa. Bylo to kilometry široké, jako vchod do tunelu, který vede přímo do pekla. Z toho prosvítaly záblesky nějakého nelidského světla, jako když neviditelní démoni tančí kolem pohřební hranice. Potom se věc ohnula dolů, ústa se natáhla, zatímco zbytek těla se stočil v úhlu devadesáti stupňů. Kroutilo se to a obracelo až na svůj konec, takže to vypadalo jako nějaký druh vesmírného cyklonu.
Nejnápadnějším rysem však byla řada obrovských výčnělků, které se táhly po celém povrchu. Byly dlouhé a nejhustěji se vyskytovaly kolem obrovské tlamy, velikánské špičaté věže kilometry vysoké, které vybíhaly do špiček, tak nahuštěné, že se překrývaly. Přesto však v nich byla souměrnost, pocit smrtelné krásy a účelnosti. Kombinace jiskření uvnitř tlamy a oslnivých výčnělků hustě nasázených kolem úst vzbuzovalo dojem masivní, pohybující se, vysoce stylizované vybuchlé hvězdy. Pohyblivé slunce, požírající všechno, co mu stojí v cestě.
Na zbytku cyklonovitého tvaru, byly rozesety další obrovské, zahrocené výčnělky. Trčely v podivných úhlech všemožnými směry. Kterýkoli z nich vypadal, jako by mohl probodnout jakoukoli planetu až k jádru nebo bez potíží roztříštit kosmickou loď. Znamenalo to, že útočící kosmická loď se ani nedostane do blízkosti té věci.
"Veliteli, máme potíže dostat spojení," hlásil Goodman. "Narazili jsme na nějaké subprostorové rušení. Bude mi nějaký čas trvat, než se přes to dostanu."
"Můžete informovat Hvězdnou flotilu o tom, co se děje?"
"Ne, veliteli. Máme lokální spojení, ale na proniknutí za solární systém je tu příliš mnoho rušivých vlivů."
Taggertová seděla opřená ve velitelském křesle a bubnovala prsty. Loď pohlcující planety. Neutroniový kryt. Subprostorové rušení. Zatraceně, všechno to znělo nějak povědomě. "Pane Sethe," ozvala se, "prozkoumejte záznamy Hvězdné flotily a -"
"Kapitáne, dostali jsme odpověď," V Goodmanově hlase bylo jasně slyšet překvapení.
"Podíváme se na obrazovku."
"Absence vizuálního přenosu."
"Tak vylaďte audiopřenos."
Následovala chvíle ticha a pak se ozval hlas... kombinace hlasů. Symfonie hlasů.
"Ano?' otázalo se to. Ač to byl nesmysl, znělo to téměř zdvořile, jako by poletovat vesmírem a požíral planety byl prostý a obvyklý způsob chování.
Taggertová si olízla náhle suché rty a odpověděla: "Jsem kapitán Taggertová z kosmické lodi Repulse." Odmlčela se a čekala nějakou odpověď, kterou se tvor nebo tvorové na obludném stroji představí.
Místo toho obrovský ničitel planet jenom dál visel ve vesmíru. Odpadlé kusy si hladově přitáhl pomocí něčeho, co vypadalo jako vlečné paprsky.
"No a?" odpověděl konečně. Vypadalo to, že je dokonce jaksi pobaven.
"Představte se," vyzvala ho Taggertová.
"Proč?"
"Protože," odpověděla Taggertová schválně rozzlobeně, aby zakryla niterné přesvědčení, že hlas se ozývá nad jejich hlavami, "bych ráda znala jméno jedince nebo jedinců, kteří si myslí, že mohou jen tak putovat galaxií a beztrestně ničit planety."
Následovalo ticho. Pak se hlas znovu ozval. "Popisuješ Borgy."
"Vy nepatříte k Borgům," odpověděla Taggertová.
"Ne. Ale oni jsou ničitelé. Oni se chovají, jako by byli beztrestní. Ale my je přesto zastavíme. Já je zastavím."
"Právě jste zničili jednu planetu!" vykřikla Taggertová. "O co jste lepší?"
"Nebyl na ní život. Potřebovali jsme palivo, palivo. Máme hlad. Hlad po palivu. Pomsta živí nenávist, ale tělo potřebuje jinou pohonnou hmotu."
"A kdyby tam byl život?"
"Nebyl tam."
"Ale kdyby byl?" naléhala Taggertová.
"Tak by zahynul. To není důležité. Nic není tak důležité jako zastavit Borgy. Bezduché. Protože jestli je nezastavíme,

pak opravdu nebude záležet na ničem."
"Jako zplnomocněný zástupce Hvězdné flotily vás musím po, žádat," prohlásila pevně Taggertová, "abyste zůstali, kde jste. Nemůžeme vám dovolit pokračovat v cestě."
"Nemůžete mě zastavit "
"Uděláme, co musíme udělat."
"Jestli to, co musíte udělat, je zemřít, tak tedy zemřete. Bude nám to líto, ale když je to nezbytné, je to nezbytné. Nikdo mi nesmí bránit ničit Borgy."
"Kapitáne, spojení je přerušeno," hlásil Goodman.
"Planetu už to pohltilo," řekl Seth. "Míří... míří to k další." Vyděšeně vzhlédl. "Kapitáne... na Kalishi VIII je malá kolonie - tři sta lidí."
Taggertová vyskočila. "Rychle, pane Sethe. Uvědomte všechny transportní místností. Začínáme s nouzovou evakuací. Přepravte sem kolonisty."
"Už se ohlásili, kapitáne. Právě máme spojení."
Na obrazovce se objevila zděšená tvář jednoho z kolonistů.
Pleť měl bílou jako vlasy na hlavě. "Repulse, rychle!" mluvil naléhavě. Bylo vidět, jak za ním horečně pobíhají, křičí a mávají rukama další. "Tady kolonie Astra, Kalish VIII. Rychle."
"Slyšíme vás, Astro," ozvala se Taggertová jako zosobněný obraz klidu
"Naše, planetární senzory hlásí -'"
"Víme o tom," odpověděla. "Hned tam budeme. Shromážděte lidi - přeprava bude rychlejší, když ji budeme moci uskutečnit ve větších celcích. A modlete se," dodala, "aby to, co se k vám blíží, už bylo syté."

Borg ležel v biopostelí, implantáty vrhaly kovový lesk na jeho kůži a nůž mu nesmyslně vyčníval z ramene. Doktorka Crusherová pečlivě zkoumala implantáty a vrtěla hlavou. "Strojové součástky přidané do lidí proti jejich vůli, " mumlala. "Vestavěné do těla i duše. Je to jako kybernetické znásilnění."
Dat dokončil zapojení konektorů z vlastního pozitronového mozku na příslušné spoje Borga. LaForge stál poblíž a ještě něco na poslední chvíli upravoval. "Date, jsi si tím jistý?" zeptal se.
Dat na něho pohlédl s tak nelíčeným překvapením, jaké jen dovedl zahrát. "Samozřejmě že ne, Geordi," řekl. "Člověk si může být jist, jen když neexistuje možnost chyby a jsou známé všechny faktory. U Borgů není splněna ani jedna z těch podmínek."
"Umíš dokonale navodit pocit bezpečí," poznamenal Geordi, a pokračoval v práci.
Deanna Troi stála vedle a připadala si bezmocná a nepotřebná. Pokusila se dostat co nejblíž k té bezvládné ženě v biopostelí, ale nenalezla v ní nic. Nevnímala žádné vědomí sebe samotné, žádnou osobnost. Vypadalo to, jako by biopostel byla prázdná.
"Jsem připraven," oznámil Dat klidně.
Crusherová ustoupila stranou, aby hlídala životní projevy. "Já jsem taky připravená," potvrdila.
"Začínám," řekl Dat a ponořil se do mlčení.
Nikdo nepromluvil, neozýval se žádný zvuk, vyjma tlumeného, jemného hučení obvodů. Všechny obvyklé zvuky ošetřovny se náhle jako by znásobily. Troi pohlédla na Crusherovou, která se dívala na ni, a pak přelétla pohledem k Geordimu. LaForge naopak stále sledoval všechny důležité oběhy.
"Objevil jsem nervový kanál, který udržuje kontakt s ústředním mozkem Borgů," oznámil Dat konečně. "Zdá se, že vytváří plynulý proud elektronů, který se vlivem poruchy v oběhu vrací do programovacích center. Bude třeba tuto smyčku zachovat, jinak dojde okamžitě k sebezničení." Náhle se zarazil a prohlásil: "Uvědomuje si moji přítomnost."
"Životni funkce kolísají," oznámila Beverly.
"Pořád nic necítím," hlásila Troi.
"Uvědomuje si to na primitivní úrovni, cítí, že jsem se dostal do jejího komunikačního systému," řekl Dat.
"Ví, že je odtržena od Borgů?" zeptal se Geordi.
"Ne, a nesmí to zjistit. V tomto okamžiku nesmí," varoval Dat. "To by spustilo její samozničující mechanismus... stejně jako každý pokus jí ten mechanismus odebrat, Geordi. Má v sobě tolik pojistek, že ji nemůžeš odzbrojit, aniž bys způsobil, že se zničí. Může se bezpečně zotavit, jenom když vložíme opačné příkazy přímo do jejích řídících center a přitom ji zároveň budeme chránit před sebezničením."
Dat se opět pohroužil v mlčení.
"Údaje o životních funkcích jsou alarmující," hlásila Beverly a vzápětí se ozvaly varovné zvuky z kontrolních monitorů.
Doktorka si začala připravovat injekční stříkačku. Deanna na ni hleděla s obavami.
"Je to moudré?" zeptala se.
"To opravdu nevím," odpověděla jí, "ale musím něco dělat. Můžeme ztratit tělo, zatímco pracujeme s hlavou."
"Pokračuji v primárních stadiích vzbuzení samovolné odpovídajícího signálu," hlásil Dat.
"Puls je rychlý," konstatovala Crusherová. "Srdce buší jako o závod."
"Date... " začal Geordi.
"Tělesná teplota stoupá," všimla si Beverly. Pak varovně zvýšila hlas: "Dramaticky stoupá. Date, začíná se přehřívat."
"To je pojistka, Date," řekl Geordi. "Ona vybuchne. Její antivměšovací příkaz se každou chvíli spustí!"
"Má vestavěné primární poplašné systémy," odpověděl Dat klidně. "Snažím se je ovládnout."
"Tělesná teplota stále stoupá," hlásila Crusherová. "Pokusím se zpomalit její metabolismus," přitiskla stříkačku k Borgově rameni.
"To vám nedoporučuji," ozval se Dat.

Geordi viděl visorem, jak se vzduch kolem ženy mění z modré na oranžovou: "Date, chystá se explodovat! A vezme tě s sebou! Její povrchová teplota stoupá. Vzduch je..."
Ale Dat už neposlouchal.
Místo toho se všechny impulsy jeho mozku rozběhly Borgem doslova jako myšlenky.
Táhlo ho to dolů, dolů po dlouhých točitých schodech. Bludiště propojených obvodů a jasný, neuhlazený, nerozředěný pokyn. Lidé jsou uzlíček citů, všechny se proplétají a lidé se neustále snaží rozeznat jeden od druhého, ale nikdy nemají úspěch. Takovou existenci jim Dat záviděl, a takovou zkázu si přál. Ale tady, tady byla možnost, která na něho téměř volala a zvala ho. Zdálo se mu, že mu ledové úponky ovíjejí pozitronový mozek, pohlcují jeho impulsy a hladově slintají nad jeho myšlenkami. Jako by mu někdo říkal: "Jsi primitivní, ale můžeme tě použít. Můžeš být naší součástí. Můžeš se s námi spojit...
Dat si uvědomil, že se střetává s nějakou zakrnělou pamětí velkého mozku Borgů. Zdrcující jednota účelu, ryzost pojmů, tak zakořeněná v záznamech paměti, že ani mozek, který je ve skutečnosti tabula rasa, do ní nemůže úplně proniknout.
Neodpověděl. Nemohl odpovědět. A přesto musel, aby zachránil život přítomného Borga. Musel se do toho ponořit.
Jeho pozitronový mozek dosáhl až do hloubi základního příkazu Borgů. Zachvátil ho černý příliv a zvuk soukolí, vydávajících pravidelné dunění. Dunění jako stejnoměrné pohupování kyvadla nebo miliony vojenských bot, pochodujících s dokonalou přesností galaxií a zanechávajících za sebou otisky podpatků v podobě planet s vykousnutými kusy a zničenými životy.
Ponořil se do toho a skrýval integritu svého vlastního programování, zatímco se zároveň snažil si ji udržet. Hrál nebezpečnou hru. Bylo příliš mnoho způsobů, jak ji prohrát. Kdyby se Borg sám zničil, jeho mysl by možná vzala za své s ním. Nebo kdyby ztratil pevné spojení s integrovaným jedincem Datem, jeho matrice by mohla být přemožena a nahrazena matricí Borgů.
Zaplavila ho mentalita Borgů, jejich identita, poslání a jejich ryzí, nehynoucí a neochvějné přesvědčení, že zvítězí, že oni představují budoucnost. V kolektivní mysli nebyla naprosto žádná pochybnost. Žádný prostor pro chybu. Žádná možnost pochyb, otázek nebo neúspěchu. K neúspěchu nedojde. Borgové zvítězí.
Borgové zaplaviti každý koutek Data. Nedalo se jim utéci, rozšířili se tělem a duší té ženy jako zhoubný nádor, který nelze vyříznout.
Lidský život je chaos. Život strojů je pořádek. Pořádku je třeba dát přednost před chaosem. Postavil lidi na roveň Borgům znamená dát jim řád. Borgové poskytnou řád a odstraní lidský chaos. Borgové jsou nevyhnutelní.
A to dávalo smysl. Kdyby byl Dat schopen se polekat, polekal by se. Dávalo to dokonalý smysl. Lidé znamenají chaos. Plácají se ve svém chaosu. Mají z toho potěšení... potěšení.
Ovšem.
Žádné potěšení, řekl si Dat a jeho vlastní program se začal kontrolovat. Žádné potěšení. Lidé si libují ve svém lidství. Potěšení je irelevantní. Lidstvo je irelevantní.
Ne, řekl si Dat znovu. Zdálo se mu, že před ním zazářilo světlo čisté pravdy. To jediné je opravdu relevantní.
Světlo se rozšířilo a začalo naplňovat temnotu. Hlas Borgů se na něho obořil: Ukazuješ svou nedokonalost. Předvádíš svoji zastaralost: Budeš irelevantní.
Datův mozek, naprogramovaný k úctě a obdivu k výdobytkům a zázrakům lidstva, se zarazil. Cítil svět a mysl ženy, utíkající z jeho času. Příkaz Borgů, skrytý hluboko v mysli, se jí chystal nařídit sebezničení. Skutečně cítil povel, aby se začalo se sebezničením, který se připravoval jako reakce na jeho počáteční zkoumání.
Pokyn byl vydán. A Dat ho zachytil.
Spletl síť z vlastních neuronů - a udělal synoptický skok, který pohltil konečný povel. Zdálo se, že příkaz Borgů téměř zavyl zklamáním, ačkoli Dat si nebyl jistý, zda se to opravdu stalo, nebo zda se to odehrálo jen v jeho představách. Věděl, že má představivost nebo něco velmi podobného. Poprvé si to uvědomil, když se jednou přistihl při přemýšlení, jaké by to bylo, kdyby žila Tasha Yarová.
Příkaz ke zničení se svíjel v podvědomí ženy a Dat jej tlačil dál a dál, pryč. Na krátký okamžik se Borgové vzepřeli, ale Dat povel ještě postrčil a pak izoloval. Potom si náhle uvědomil, že tím zastavil nepřetržitou smyčku, která zdržovala ženu od vyslání zničujícího příkazu a rozpadnutí se na popel.
Uvědomil si to v necelé milisekundě, protože se nacházel ve stavu, kdy pomyslet na nějaký čin znamenalo jej provést. Vyslal příkaz, který pronikl přímo do vědomí, do operačního mozku ženy, a zněl docela prostě: Jsi funkční. Koneckonců, nebyl důvod k tomu, proč by nemohla být funkční. Potřebovala jen někoho, kdo by jí řekl, že to tak je.
Čekal na odpověď. Na nějakou odpověď, která, jak očekával, měla znít: Jaké máš příkazy? Co mám dělat? Nebo něco takového.
Ale nepřicházelo nic. Na okamžik si pomyslel, že neuspěl, a zkontroloval celkovou diagnózu nervového systému. Ne, měl úspěch. Cítil, že neblahý pokyn je pevně zadržován na místě. V mozku teď měla zasazen pokyn, aby fungovala. V základním slova smyslu jí vlastně nařídil žít. To je všechno. Jenom žít. A udělal to s takovou silou, že to překonalo i sebedestrukční příkazy Borgů. Vtiskl jí do mozkových záznamů své vlastní odhodlání pokračovat v existenci. Ale nebyl schopen udělat nic víc.
Kdyby mohl cítit zklamáni, cítil by je. Kdyby mohl cítit hněv, bezmoc, nebo dokonce politování, zaplavily by ho všechny tyto pocity. Místo toho jenom rozhodl, že udělal, co bylo možné, a s tímto konstatováním se stáhl.
"...stále teplejší," dokončil Geordi LaForge větu, která mu trvala pouhou sekundy. Ale pro Data to bylo, jako by Geordi začal mluvit před celým věkem. Pak LaForge uviděl visorem, že intenzivně produkované teplo začíná slábnout.
"Kruci..."
Crusherová zase studovala lékařské monitory. "Životní projevy se stabilizují," oznámila s velkou úlevou a položila injekční stříkačku. "Puls i dýchání se začínají blížit lidským normám."

"Date, jsi v pořádku?" ptal se Geordi. "Date?"
Dat si stále ještě uspořádával myšlenky. Konečně se otočil k LaForgeovi. "Funguju docela dobře, díky, Geordi."
"Co se stalo? Co jsi dělal?"
"Vložil jsem jí do mozku příkaz, aby dál fungovala," odpověděl Dat. Postavil se, sklonil se nad ženu, a než mu v tom mohla doktorka Crusherová zabránit, vytáhl nůž, který procházel ženinou paži. Ani sebou netrhla. Stále zírala přímo před sebe. "Překonal jsem příkaz Borgů k sebezničení. Z hlediska načasování to bylo v posledním okamžiku. Ta žena je teď funkční."
"Můžu odstranit implantáty Borgů?" zeptala se Beverly.
"Nevidím důvod, proč ne," odpověděl Dat. Sáhl si na hlavu a odpojil dráty, které ho spojovaly se ženou. "Teď už by nemělo hrozit žádné nebezpečí. Bombu v ní jsem v podstatě zneškodnil."
"Může mluvit?" zeptal se LaForge. Geordi důvěřoval Datovi, že má věci pevně v rukou. Obešel proto stůl se svými nástroji a zadíval se ženě do tváře. "Rozumíte mi? Slyšíte mě? Paní poradkyně, je ta žena při sobě?"
"Nic necítím," odpověděla Deanna Troi. "Mozek má pořád prázdný."
"Můžeme, ji znovu vychovat," prohlásil Geordi vzrušeně. "Můžeme..."
"To je prakticky nemožné, Geordi," pokračovala Troi. "Ať už je ta žena kýmkoli nebo čímkoli, jedná se o něco dost vzdáleného od pouhého vygumování paměti. Celá její duše, chceme-li to tak nazývat... byla smazána. Jediný nárok na život představuje pouze fakt, že tělo funguje. Jinak..."
"Poradkyně Troi má pravdu," souhlasil Dat. "Znovu vytvořit znalosti je v silách naší techniky. Je to v našich silách už celá desetiletí. Ale vytvořit znovu celou bytost..."
"Ale udělali jsme to. V simulátoru, já jsem to udělal " trval Geordi na svém.
"To, co je vytvořené v simulátoru, nežije," odporoval Dat. "To, o čem mluvíš, se nedá uskutečnit."
"Ale kdyby..."
"Dívá se na vás," ozvala se udiveně a překvapeně Crusherová. "Zaostřila oči. To nikdy předtím neudělala. Geordi, zaostřila na vás. Teď se na vás dívá."
Geordi se obrátil a zíral na ženu. Neviděl ovšem její oči. Ale hlava byla určitě obrácena směrem k němu a zdálo se, že se na něho soustřeďuje.
Pak ten okamžik pominul a hlava jí klesla zpět. Znovu se zahleděla do prázdna.
Geordi se otočil ke svým druhům a řekl pevně. "Je mi jedno, jestli se to dá uskutečnit, nebo ne. My to prostě uděláme."

Na palubě Repulse se Seth obrátil na křesle a oznámil: "Transportní místnost hlásí, že všichni kolonisté z povrchu planety jsou na palubě. Nouzová evakuace ukončena."
"Právě včas," poznamenala Taggertová zachmuřeně.
Požírač planet se spustil ke Kalishi VIII a z jeho úst vyrazil paprsek energie. Zajel do planety a ukrojil z ní jako chirurgickým řezem.
"Nastavte komunikační frekvenci," zařvala Taggertová zuřivě a hned, aniž by čekala na potvrzení, začala mluvit: "Útočníku, tady je Taggertová z Repulse. Ničíte domovy lidí z kolonie Astra!"
"Máme ještě hlad."
"Ustupte! To je rozkaz."
Následovalo mrtvé ticho a Taggertová se na kratičký okamžik klamala nadějí, že masivní ničitel opravdu chystá poslechnout.
"Unavujete mě," odpověděl a vystřelil paprsek energie, který vykrojil pás do krytu Repulse. Několik štítů, které vlastně fungují jako spojené systémy po celé lodi, se dostalo do přetížení. Energii nebylo možno tak rychle doplnit a obvodové panely vybuchly. Loď se pod nečekaným náporem silně otřásla. Otevřela se jednotka pohlcující radiaci a masivní dveře okamžitě zajely na své místo, aby oddělily poškozené místo, než dojde ke kontaminaci celé lodi.
"Ztrácíme hyperprostorovou rychlost!" křičel Seth. "Deflektorové štíty fungují na třicet procent! Na palubách 33 až 39 poškozen kryt!"
Taggertová pevně svírala lenochy křesla, zatímco kolem znělo hlasité kvílení si signálu nejvyššího poplachu. V duchu slyšela výkřiky svých lidí: "Čím nás to proboha zasáhli?"
"Silový paprsek čistých antiprotonů."
Taggertová na chvíli vykulila oči a pak s přesvědčením, jako by měla navrch, vydala úsečný příkaz: "Vytvořte kombinaci fotonových torpéd a fázerů. Palte!"
Všechny zbraně Repulse vystřelily proti ničiteli planet. Ale bylo to stejné, jako by po něm házely kamením. Fotonová torpéda předčasně explodovala nárazem na tyčící se bodce a střely fázerů se neškodně odrazily od neutroniového povrchu.
Silový paprsek ničitele planet znovu udeřil. Tentokrát byly štíty naprosto neschopné jej zadržet. Roztrhly se jako hedvábný papír a kryt na zádi se zkroutil a propadl, jen tak tak,že nebyl proražen. Celá loď se třásla jako hračka v rukou obrovského dítěte.
"Štíty jsou zničeny!" křičel Seth přes hluk a příval hlášení o škodách, které přicházely z celé lodi. "Zbraně jsou vyřazeny!" Náhle se loď znovu otřásla, ale tentokrát nešlo o silový paprsek. Místo toho se jí zmocnil vlečný paprsek a začal ji přitahovat. Repulse se řítila na jeden z hrozivých výčnělků. Taggertová viděla, jak se tyčí kilometry nad povrchem stroje a je ostrý skoro jako jehla. A loď to táhlo přímo k němu.
"Plnou parou zpět!" vykřikla. Nemusela křičet. Vždycky ji bylo dobře slyšet i normálním tónem bez ohledu na to, jak hlučné bylo její okolí. Ve šťastnějších dobách to vysvětlovala tak, že pochází z velké rodiny.
"Hyperprostorová rychlost nefunguje, přecházíme na impulsní," zvolal Seth. Loď se lehce naklonila a potom vlečný

paprsek potvrdil svou převahu a táhl je dále. Výčnělek se tyčil stále blíž a blíž. Taggertová téměř viděla, jak se na něm tu a tam odráží pár světel a jiskří jako mrtvý vánoční stromek.
Loď bude každou chvíli napíchnuta na bodec. Nic jiného nezbývá. Bodec pronikne buď prvním nebo druhým krytem, nebo možná oběma hyperprostorovými motory. Čím přesně, na tom tak nezáleží. Každou chvíli budou provrtáni, roztrženi a mrtvi.
"Útočníku!" vykřikla Taggertová. "Když nás zabiješ, nic nezískáš!"
Výčnělky se přibližovaly.
"Promluvme si o tom," pokračovala. "Ty a já. Jen my dva. Pusť moji loď a můžeme..."
A náhle Repulse volně poskočila. Taggertovou náraz hodil prudce na opěradlo křesla. Kosmická loď se točila jako kamínek zachycený proudem potoka. "Stabilizujte nás," přikázala Taggertová poněkud zbytečně, protože Seth to právě dělal.
V několika okamžicích nabyli rovnováhy, ale to bylo všechno. Všechny systémy byly vyřazeny a Repulse visela bezmocně ve vesmíru.
"Nemám o vás zájem," přišla nečekaná odpověď obludného stroje s takovou silou, že Taggertová skutečně lehce nadskočila. "Vaše loď mě nezajímá. Chci dostat jen Borgy. Když jsme na vás stříleli, použili jsme jen zlomek energie silového paprsku. Kdybychom ho použili s plnou silou, byli byste mrtví. Pamatujte si to. Byli byste mrtví."
S takovým komentářem v uších bezmocně sledovali, jak ničitel planet hltá velká sousta z Kalishe VIII. Když se dosyta najedl, beze slova se otočil a zamířil si to pryč Beta Quadrantem.
Aniž to věděl, blížil se k Enterprise.
Ale věděl - až moc dobře věděl - že míří do srdce neznámého prostoru, kde žijí... Borgové.

Osmá kapitola

VENDETTA Oslňující množství obrazů a hlasů a pak letmý pohled na něco obrovského a prastarého, schopného velkého ničení, něco k zešílení. A to slovo...
Vendetta, slyšela šeptat v mysli. Vendetta, zarylo se jí do duše. A obraz, obraz ženy s vlasy barvy vesmíru a prastarýma očima, které trpěly. Vendetta, bylo to varování, byla to modlitba, bylo to...
Deanna Troi se posadila zpocená na posteli, těžce oddychovala a nevěděla, kde je.
Měla podivný pocit, jaký má člověk, když se probudí na neznámém místě, ale ona byla ve své kabině. Nepředpokládala však, že v ní bude.
Srdce jí bušilo a puls uháněl o závod. Snažila se nabýt trochu rovnováhy a za několik minut se jí to podařilo. Dech se vrátil k normálu a myšlenky přiměla k obvyklému klidu.
Člověk s empatickými schopnostmi, obklopený lidmi, kteří v duchu své city neovládají, to nikdy nemá lehké. Deanna musela neustále cvičit duševní disciplínu, aby dokázala zkoumat silnou kakofonii emocionálního závaží, které nesla každá lidská bytost. Bylo to, jako by si někdo s velmi, velmi ostrým sluchem musel cpát do uší chomáče vaty, jinak by ohluchl ze směsice zvuků, kterým je vystaven.
Takové zaštítění, jaké používala Deanna, stálo úsilí, ale na to si zvykla. Dokonce ani nikdo nevěděl, že to dělá, protože se to stalo její druhou přirozeností.
Teď se však kdosi pokoušel těmi bariérami prorazit. Měla pocit, ať už se jedná o cokoli, že to není záměrné. Ale někde jaksi existoval někdo s mocnou silou vůle, takže vlastně předával telepatické vjemy, které se daly rozeznat u...
Guinan?
Mohlo to být ono, co jí způsobilo mdloby?
Ale co to bylo? Co se k ni snažilo proniknout? Co, pro všechno na světě, bylo venku?
Deanna si zase lehla a přitáhla pokrývky úžeji k sobě, až pod bradu. Přesně tak, jak to měla ráda, když byla ještě malá holčička a matka ji v noci přikrývala. Pokrývky jí jakoby poskytovaly ochranu před příšerami číhajícími v šeru - před příšerami, které se vzpíraly empatickému odhalení, ale přesto tam byly, připraveny sežrat neopatrné holčičky.
Dívala se na strop a pokoušela se přijít na to, co se vlastně děje. Ale čím víc na to myslela, tím hůř jí to šlo a tím víc ji těžkly myšlenky. Víčka se nedala udržet nahoře a tma vypadala ještě tmavší.
Ještě tmavší... Ještě tmavší... a už tu byla vesmírná tma. Jedno po druhém se začala objevovat drobná světýlka - jedno po druhém, jako by je někdo rozsvěcoval. A každé z těch světýlek se stalo zářivou hvězdou.
V dohledu se objevila jakási loď. Pohybovala se vesmírem v záhadném tichu a Deanna cítila vzdálený zmatek a strach.
Loď měla tvar, jaký nikdy předtím neviděla, tvar, který vypadal starobyle. Byla oválná, s jediným krátkým hyperprostorovým motorem vystupujícím ze hřbetu. Klouzala vesmírem za svým cílem... ale jak to Deanna mohla z lodi uhodnout? Loď nemůže mít cíl, ten může mít pouze bytost, která ji řídí.
Sen plynul dál. Troi jej nemohla ani zastavit, ani ovlivnit, ani nic dělat, jen se jím nechat unášet.
A pak se náhle ocitla uprostřed lodi. Rozhlédla se kolem po vysokých, lesklých ovládacích panelech. Vypadaly velmi primitivně ve srovnání se zářivými souvislými panely Enterprise. Člověk má tendencí přijímat všechno jako samozřejmost a s moderní technikou na Enterprise to bylo to samé.
Pomalu obešla vnitřek lodi a pak si uvědomila, že nemá tělo, že ji zkoumá jen svou myslí. Byl to neuvěřitelný pocit svobody a působil jí téměř závrať. Byla neodhalitelná, neviditelná. Mohla jít kamkoli, dělat cokoli...
A pak ji uviděla.
Žena seděla uprostřed něčeho, co vypadalo jako hlavní kabina. Měla na sobě naprosto účelnou kombinézu a ostražitě hlídala hlavní obrazovku. Něco sledovala, ale Deanna neměla představu co.
Všechno to vypadalo poněkud neskutečně. Odehrálo se to v tajemném tichu, kromě toho, že Deanně v duchu zněla

jakási hudba, bezejmenná melodie, která jí občas zvučela v hlavě, lehce klasická hudba se spoustou smyčců.
Ženě po tváři tančila světýlka.
Světýlka.
Odkud pocházela?
Světýlka byla stále jasnější, zaplnila celou loď i celou bytost. Žena neodtrhla oči od obrazovky. Ta žena...
Byla jako zjevení krásy. Deanna se divila, že si toho nevšimla dřív. Měla velmi dlouhé černé vlasy, úzký obličej a tmavé oči daleko od sebe...
A v těch očích...
V těch očích...
Smutek. Hněv. Posedlost. To všechno se zmocnilo Deanny, když její mysl splynula s myslí ženy. A jméno.
Del... něco, co dobře neslyšela.
A slovo.
Vendetta. Žena navenek nereagovala, ale Deanna cítila, že ji jaksi odstrkuje. Stáhla se a držela se poblíž. Barvy byly strhující...
Obrátila se a pohlédla na obrazovku.
Byla tam hranice, bariéra na okraji galaxie.
Vířila a praskala před nimi, tančily na ní elektrické výboje. Vlnící se miazma čisté síly a moci, ve starých časech byla skutečně nepřekročitelná. Technika se však zlepšila. Zdokonalily se štíty a možnosti se o mnoho zlepšily, ale přesto toho za hranicemi galaxie ještě nikdo moc neprozkoumal. Nešlo to. Vzdálenost k nejbližší galaxii se nedala překonat za dobu kratší než staletí a Federace prostě neměla zájem postavit a obsadit lidmi generační loď, která by takovou cestu podnikla. Mluvilo se o vybavení takové lodi androidy podobnými Datovi, ale plány na vyrobení kopií důstojníka z Enterprise byly odloženy k ledu při uvážení Datovy lidskosti.
Žena se blížila ke galaktické bariéře. Na tváři bylo vidět děsivou rozhodnost, přesvědčení, že se musí dostat na druhou stranu. Ale co ji tam vedlo? Co bylo cílem jediné osamělé ženy, že získala malou soukromou loď a vydala se s ní za okraj galaxie? Nedávalo to žádný smysl.
Loď se řítila k hranici. Pak se začala třást. Žena ovládala řízení s praktickou zkušeností a odhodláním. Deanna si nebyla jista, zda by to zvládla, kdyby byla v její situaci - sama, tak naprosto a strašlivě sama postavena před tak neuvěřitelnou sílu.
Vrazila do bariéry. Mocné síly popadly loď a začaly s ní pohazovat, jako by to byl kamínek skákající přes jezero. Silné motory malé lodi se opřely náporu a monitor obrazovky téměř oslepl. Deanna cítila, jak se loď pod ní chvěje a otřásá. Pokusila se natáhnout a zachytit se něčeho, ale neměla ruce, neměla nic a vesmír se točil.
Žena zaječela. Byl to výkřik vzdoru a zuřivosti, výkřik, který měl zkrotit emoce a vytvořit z nich štít proti strachu. Dovolila, aby se jí zmocnila zuřivost a spalující touha po... pomstě.
Pomstě za co?
Pomstě komu?
Její loď byla chycena a ona se drala stále dál. Její mysl byla napadena a ona se drala dál.
Neuvěřitelné síly tlačily na kryt lodi. Hlavu měla sevřenou, střídavě cítila, jako by měla zmrznout, nebo jako by se jí krev vařila v žilách, ale stále sledovala svůj cíl, snažila se dál řídit loď. Něco pronásledovala, nebo před něčím prchala, nebo možná obojí.
Loď kolem ní se chvěla, ale její zuřivá vůle se nedala překonat. Vypadalo to, jako by žena vedla loď pouhou odhodlaností. Řev byl ohlušující. Jako by celá galaxie doslova obživla, aby se pokusila odradit ji od cíle. Ale ji by nezastavilo nic. Nic ji nemohlo zastavit.
Deanně připadalo, jako by uplynuly celé dny. Ztratila veškerý smysl pro čas, neměla ponětí o tom, jak dlouho je tu uvězněna. A pak síly začaly slábnout. Perimetr galaxie se ztenčil, neuvěřitelné síly, které proti ženě bojovaly, změkly a připustily, že byly přemoženy, překonány. Loď prorazila a vrhla se do prázdna.
Deanna - mlčenlivý, neviditelný divák - vydechla a položila si neexistující ruku na neexistující hruď. Pohlédla na ženu na velitelském křesle.
Seděla zhroucená a vyčerpaná. Ale pak se napřímila a pohlédla do prázdna před sebou, do rozlehlé, širé nicoty, která se rozkládala za hranicemi galaxie.
Přešla k navigačním přístrojům. Určitě je potřebovala, protože tam nebyly hvězdy, aby ji vedly. Ale ne... nepoužívala žádné souřadnice, jak Deanna viděla. Přesto však vedla loď přímo a rovnou, velmi odhodlaně, k nějakému cíli. Troi však neměla představu, co by to mohlo být.
A pak to Deanna začala cítit. Cítila je. Cítila, že někdo volá, láká, jako dávné mýtické Sirény. A se stejným odhodláním jako staří námořníci, kteří oddané nechávali rozbít lodi o skály, když se pokoušeli dostat k nedosažitelným ženám, tato záhadná žena spěchala se svou lodí k hlasům, které mohla slyšet jen ona. Až
na to, že Deanna je slyšela taky.
Pomoz nám, šeptaly. Pomsti nás. Čekali jsme tak dlouho... mysleli jsme, že nás nikdo neuslyší.
A žena odpovídala hlasům v Deannině hlavě. "Kdokoli vás mohl uslyšet," šeptala, "ale museli by poslouchat. A museli by vědět, kam se dívat."
Kam letíme? šeptala Deanna. Kdo jsi? Proč to všechno vidím? Jak?
Zdálo se, že se zastavil čas. Pak žena vydechla. Deanna se obrátila a spatřila to, co bylo na obrazovce. Nemohla věřit svým očím.
Bylo to obrovské, nesmírné, nad všechno očekávání. Nějaké zařízení, s velikánskými hroty a ústy a...
Plakalo to. Konečně, opakovalo to pořád dokola. Konečně jsi k nám přiletěla. A my můžeme zničit naše ničitele.

Co se děje! křičela Deanna neslyšně. Nechápu to! To je šílenství! Musím to zastavit! Hned!
Žena se pomalu otočila a pohlédla na ni - pohlédla přímo na ni.
"Nemůžeš to zastavit," řekla. "To se už stalo. Tohle bude vyvrcholení něčeho, co začalo staletí před tvým narozením. Já jsem článkem v řetězu. Konečným článkem. Budu pilotem. Nástrojem. A ty budeš svědkem."
Deanna zakroutila neexistující hlavou. Svědkem čeho? ptala se.
"Zničení bezduchých." Žena ukázala na velký stroj, který visel před nimi. "Začíná to tady. Končí to tam, kde budou poslední z bezduchých mrtví jako poslední mého rodu."
Ale proč jsme tady? Jak jsem se tu ocitla?
"Uslyšela jsi písně myslí," odpověděla. "Poprvé jste se utkali s bezduchými a zničili je. Napadli jsme ty, kdo nám chtěli zabránit v ničení bezduchých. Byli proti nám bezmocní. Mysli a duše ztracených se radují a jejích píseň byla," zarazila se, "dost hlasitá. Někdy je pro mne těžké je utišit. Ale neboj se. Budeš nás cítit, ale nebudeš vědět. Ještě ne. Dokud se to nedozví on. Zaslouží si být první. Budu se snažit je v budoucnu utišit, takže už tě nebudou znepokojovat."
Počkej! vykřikla Deanna...
A pak byli pryč.
I ona byla pryč.
Posadila se.
Vypotácela se z postele s myslí přeplněnou obrazy. Přehodila si přes sebe župan. Jména a pojmy se jí pletly v hlavě a splývaly navzájem. Vykřikla do tmy: "Osobní deník!"
"Pracuje," ozval se poklidný hlas počítače. "Osobní deník poradkyně Deanny Troi pracuje. Čeká na vstup."
"Sen," promluvila naléhavě Deanna, "bylo to o..."
Světlech. A energii.
Odrazech světla.
"Byla tam nějaká žena a..." Výkřiky v hlavě, pocit radosti.
"Ven..."přitiskla si ruce na uši a snažila se urovnat myšlenky, vzpomenout si. Obraz obrovských věží jako hroty, žádné hvězdy a "Ven..."
"Čekám na souvislou větu " dožadoval se počítač. Ovládal gramatiku všech známých jazyků a příležitostně dokázal pomoci, když měl řečník zjevné potíže.
Troi si mnula spánky, jako by mohla nějak fyzicky povzbudit mozek k činnosti. "Měla jsem sen," začala pomalu, "a... a..."
Ven...
"Nemohu si vzpomenout," dokončila tiše.

INTERMEZZO

"ZKUSTE JE ZASE STÁHNOUT," řekl Martok netrpělivě.
Ztratili spojení s Daimonem, dvěma strážci i s Darrem. Uplynuly už hodiny od té doby, co se někdo z nich hlásil. Martok věděl, co strážci zamýšlejí, a zavrhl představu, že by Darr mohl představovat nějakou překážku. Ala co je moc, to je moc, a stejně tak se mu nelíbila představa, že by mohl poslat jiný výsadek za nimi. To by udělal, jen kdyby to bylo absolutně nezbytné.
Druhý Fereng na můstku u něho pohledem hledal podporu. Zatratili by ho, kdyby je tam nechal. Když pro nic jiného, tak v první řadě proto, že věděl, co se může stát veliteli, když posádka ztratí důvěru v jeho schopnost vést.
Tři lodi Borgů nehybně visely ve vesmíru. Jejich obrázek plnil obrazovku hodinu za hodinou a těžce zkoušel Martokovy nervy. Ten se modlil, aby si od nich mohl odpočinout, nějak si ulevit.
"Zachytili.jsme nějaké vysílání!" V důstojníkově hlase bylo znát velké překvapení, jako by si také myslel, že tam zůstanou věčně.
"Od Borgů?"
"Ano, pane."
"Na obrazovku."
Obrazovka se chvíli vlnila a pak se na ní objevil obraz, který Martoka ohromil, takže zmlkl, ještě než se mohl začít naparovat se slovy: "Tady je Martok, velitel ferengské lodi." Byl to Daimon Turane.
Nebo aspoň to, co z Daimona Turana zůstalo.
Hlavu měl upevněnou v nějakém zařízení složeném z kovu a černé kůže. Jedno oko bylo pryč, nahrazeno zářící červenou čočkou. Tvář měl smrtelně bílou, věčný, vypočítavý a jizlivý úsměv, který je prakticky vrozený všem Ferengům, byl pryč a místo něj nastoupil chladný, nezúčastněný, vzdálený pohled arogantní sebedůvěry.
Když se Martokovi konečně podařilo něco ze sebe vypravit, bylo to drsné a omráčené zašeptání: "Daimon Turane?"
"Už nejsme ten, kterého nazýváš Daimon Turane," prohlásilo stvoření na obrazovce. V jeho hlase bylo ostří, které tam dříve neměl, něco zlověstně temného. "Jsme Vastátor. Vastátor z rodu Borgů."
"Nerozumím," řekl Martok. "Vastátor? Co to... co ti udělali, Daimone?"
"Mluvím za Borgy."
"Daimone, to je nepochopitelné. Co si..."
"Mluvím," prohlásil znovu pomalu, jako by mluvil, k dítěti, "za Borgy."
Martokovi se několik vteřin pohybovala ústa, a pak se mu tvář uklidnila. "Výborně," pravil ledově. "Mluvíš za Borgy. A co chtějí Borgově říct? Mají Borgové zájem jednat o sestavení obchodní dohody s Ferengy?"
"Jednání je irelevantní. Obchod je irelevantní."

"Cože?" To, co Daimon tvrdil, bylo doslova rouhání a daleko víc než fyzické změny to Martoka přesvědčilo, že se s bývalým velitelem stalo něco opravdu vážného. "Daimone Turane, to se nedá přijmout. Nevím, co ti udělali, ale..."
"Byl jsem... poučen," řekl ten, který si říkal Vastátor. "Byl jsem vychován. Byl jsem sjednocen s Borgy. Na zisku nezáleží. Zisk je irelevantní. Ferengové jsou irelevantní. Jen Borgové jsou důležití."
"Říkáš, že zůstaneš s Borgy?" Ta představa byla pro Martoka velmi obtížná. Dlouhou dobu vídal Daimona posedlého návratem do srdce říše Ferengů - až se z něho stane někdo, s kým se musí počítat. Představa, že by se nevrátil...
A pak si to začal uvědomovat. Začal chápat, že když je Turane u Borgů, neznamená to, že se nevrátí. Možná ve skutečnosti plánuje návrat... zaštítěn plnou silou a mocí Borgů. To by byla hrozba, se kterou je třeba počítat.
"Tyhle lodi Borgů zůstávají tady," řekl Turane alias Vastátor. "Jedna naše loď byla zničena neznámou silou. Další to má prozkoumat. Čekáme na zprávu a informace. Jakmile budeme vědět víc, poletíme."
"A co čekáte, že uděláme my?" zeptal se Martok.
Vastátor se na něho díval - pokud by se něco takového dalo říci o Borgovi - se zadostiučiněním. "Očekáváme, že zemřete."
Martok se ostře zasmál. "Děláš si legraci."
"Legrace," odpověděl Vastátor, "je irelevantní."
To prosté prohlášení, pronesené s takovým klidem a sebedůvěrou, zmrazilo Martoka až do morku kostí. Náhle v duchu vůbec nepochyboval o tom, že Borgové mohou udělat přesně to, co říkají. Měl také výrazný dojem - ačkoli nemohl říci proč - že Daimon Turane nebo to, co z něho zbylo, přivítá jejich zničení s radostí.
"Přerušte komunikaci," nařídil Martok náhle, rychle a se zřetelným ostřím v hlase. "Kormidelníku, rychle pryč. Zatraceně rychle se odsud musíme dostat. Nastavte štíty."
"Ale Martoku..."
"Udělejte to!"
"Muž u kormidla se okamžitě pokusil mu vyhovět, ale loď se náhle otřásla. Ferengové padali jako žetony v pokeru a Martok narazil hlavou na lenoch křesla. "Co k čertu...?!"
"Vlečný paprsek!" vykřikl důstojník taktického velení. "Mají nás! Přitahují nás k sobě!"
"Motory na plný výkon. Musíme se uvolnit!"
Nájezdnická loď vyslala veškerou energii i všechny své rezervy do motorů. Otřásala se a opírala proti síle vlečného paprsku Borgů. Tlumiče byty vyřazeny, systémy se přetížily a motory vyly stále hlasitěji a hlasitěji. Jejich nepřetržité burácení je však nikam neneslo.
"Systémy selhávají!" ozval se výkřik operačního důstojníka. "Ztrácíme pohon kupředu!"
"Všechnu energii zbraním!" zavrčel Martok. "Palte!"
Loď Ferengů vystřelila na loď Borgů, která se lehce otřásla, jak byla zasažena. Vlečný paprsek náhle zmizel.
"Teď" vykřikl Martok, "Rychle pryč! Okamžitě!"
Loď Ferengů se naklonila kupředu, zoufale se snažila nahradit své poškozené řídící systémy. Ještě pár vteřin a možná by se opravdu dostali pryč.
Prostřední loď Borgů - ta, která byla novým domovem Borga zvaného Vastátor - však vystřelila silový paprsek. Paprsek namířil on sám. Vyžádat si to. Přestože pomsta byla nyní irelevantní, hluboko v něm se skrývalo něco, co z toho mělo obrovské potěšení. Stejně tak se v něm ještě hlouběji choulilo cosi, co plakalo a křičelo. Křičelo to, ale nikdo nebyl slyšet.
Paprsek šlehl do lodi, rozdělil ji a odřízl motory způsobem, jakým se utrhnou křidýlka mouše. Loď se převrátila a pak praskla. Vybuchla a vesmírné vakuum pohltilo zvuk a dopad výbuchů i výkřiky umírající posádky. Během několik minut se ohnivá koule - bývalá loď - spálila a kromě volně se vznášejících trosek a změtí těl nezbyl žádný důkaz, že vůbec kdy nějaká loď Ferengů existovala.
Vastátor pozoroval výbuch z bezpečí lodi Borgů. Roztržením lodi a jejím pohlcením se asi nedalo nic získat. Každý poznatek, který Borgové pokládali za nezbytný, už získali z toho, co nosil v hlavě on. Takže myšlenka ponechat loď plnou Ferengů nablízku neměla cenu. Borgové neměli ani žádnou zvláštní touhu nechat Ferengy odletět, aby varovali své druhy před třemi loděmi, které čekají na zprávu o osudu bratrské lodi.
Kdysi by Borgové považovali varování za irelevantní. Ferengové by klidně mohli letět napřed a upozornit celý národ, že se blíží Borgové, a bylo by to irelevantní. Borgové jsou nadřazení. Borgové jsou nevyhnutelní. Není žádný rozdíl v tom, jestli víte, že přiletí, nebo ne. Můžete začít dělat přípravy, můžete se pokusit je odrazit, nebo být stále o krok napřed. Borgům je to jedno, protože vždycky zvítězí.
Nedávný vývoj však Borgy přiměl k tomu, aby postupovali s větší opatrností. Utrpěli v poslední době hodně ztrát, víc, než kolik jich utrpěli v celé své historii: porážku na jedné z planet Federace v sektoru 001, ztrátu Locuta, ztrátu jedné lodi v bitvě, a ztrátu další lodi u planety zvané Penzatti. Ztráty narůstaly jako otravné bzučení much a staly se něčím, o čem je třeba uvažovat.
Borgové o nich tedy uvažovali. A změnili strategii i přístup. Dělali to, co bylo třeba udělat, aby došlo k nevyhnutelné asimilaci všech životních forem s Borgy. Jestli to znamená zaujmout vyčkávací postoj, pak Borgové vyčkají.
Vastátor si dopřál ještě okamžik nebo déle, když pozoroval, jak v bezvzdušném vesmíru vyhasla poslední stopa ohnivé koule, která svědčila o zániku lodi. Teď už jsou věčně irelevantní!
Otočil se na podpatku a s borgskými vojáky po boku zamířil zpět do srdce lodi. Teď mu zbývá jen čekat a dívat se, co se přihodí příště. Spojená mysl Borgů mu řekne, co má dělat. Spojená mysl ví vždycky všechno a nade vším zvítězí. To je způsob Borgů. To je jejich předurčení.
Ale potom, co všechno se jim přihodilo... a s vychytralostí a zkušeností Vastátora, který jim pomůže... budou postupovat obezřetně. Poučili se ze zkušeností a učí se rychle. To je jejich síla.

Proto nebudou nikdy poraženi.
Nikdy.

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Devátá kapitola

"JMENUJE SE Reannon Bonaventurová a byla před třinácti lety oficiálně prohlášena za nezvěstnou, pravděpodobně mrtvou."
Vyšší důstojníci byli shromážděni kolem stolu v jednací místnosti a naslouchali Datovi, který právě prozkoumal záznamy počítače. Také se dívali na monitor a obraz, který se na něm objevil. Za výhledovým oknem visel teď už známý obraz planety Penzatti. Pomyšlení na to, že tu drží stráž pro případ, že by se objevili Borgové, je vyčerpávalo, protože to znamenalo být neustále ve střehu a nevědět, ve kterém okamžiku dojde náhle k boji. Byla to výjimečně nepříjemná situace.
Troi se zachvěla, protože mladá žena, jejíž tvář se objevila na obrazovce, jí byla nápadně podobná: velké zářivé oči, klasické rysy. Vlasy měla o několik odstínů světlejší než Troi a bylo v ní ještě něco jiného nezvyklého. Důstojníci už viděli mnoho snímků, které byly jako tento určeny na průkaz pilota nákladní lodi. Ale tohle byl jediný; na kterém člověk před kamerou uličnicky vystrkoval špičku jazyka.
"Docela... zajímavá mladá žena," řekl Picard. "A určitě unikátní záběr."
Myslím, že jsem o ní slyšel, pokud se pamatuju," ozval se Riker po chvíli přemýšlení. "Ano, už si vzpomínám!" lusk prsty. "Jak jsem na ni mohl zapomenout? Byla to dost silná osobnost."
"To je vidět i podle toho obrázku," poznamenala Crusherová.
"Ta fotografie k ní neříká ani polovinu. Přezdívalo se jí 'Plechová holka'," pokračoval Riker. "Dopravila jakýkoli náklad kamkoli. Zabývala se vším možným, ať to bylo legální nebo ne. Ať byla nějaká oblast jakkoli nebezpečná nebo riziková, proletěla ji, když bylo potřeba přepravit někam nějaký náklad."
"Taky si vzpomínám, 'Plechová holka'," přidal se Picard. "Panebože. Bylo kolem ní dost povyku. Hvězdná flotila jí chtěla odebrat licenci, protože nerespektovala různé dohody, ale příliš mnoho členů Federace ji využívalo pro své vlastní záměry. Spustili bengál."
"Měla skvělý dopravní prostředek, loď, kterou pojmenovala Fantom, a tolik odvahy jako nikdo," vyprávěl Riker s obdivem. "Jednou, když měla dopravit náklad léků kolonii zachvácené epidemií, rozhodla se, že nejkratší cesta vede přes území Romulanů. Vrhla se přímo tam. Tehdy jsme neměli s Romulany žádné přímé spojeni, ale říkalo se, že došlo k různým šarvátkám a celý sektor Romulanů měl plnou pohotovost. Všem unikla a vyletěla na druhé straně. Zachránila tu kolonii."
"A tahle žena," zeptala se Bev Crusherová s údivem, "tahle žena teď sedí u mne v ordinaci?"
"Jednoho dne zmizela," pokračoval Riker. "Prý něčím pořádně rozzuřila Tholiany... víte, jak jsou nedůtkliví, zvlášť když se jedná o narušení jejich prostoru. Vypsali cenu na její hlavu a tvrdě ji pronásledovali. Vynořily se pověsti, že odletěla daleko do vesmíru, aby se tam schovala, než to trochu utichne."
"Je možné, že by se dostala tak daleko, až zabloudila do prostoru Borgů? Trvalo by jí to léta."
"Všechno je možné, když jde o 'Plechovou holku'," odpověděl Riker. "Jestli cítila, že jediný způsob, jak si udržet hlavu na ramenou, je prozkoumat úplně nová území, udělala to v okamžiku. Vůbec se nebála."
"Mohla docela dobře být první lidskou bytostí, se kterou se Borgové setkali," řekl Picard pomalu. "A oni zjistili, že je pro ně dost zajímavá, aby ji začlenili mezi sebe. Doktorko Crusherová jaký je její současný stav?"
"Odstranila jsem všechny protetické pomůcky a umělé součástky," odpověděla Crusherová, a obnovila jsem nervové cesty, aby mozek začal normálně fungovat. Štěpy kůže budou potřebovat ještě asi den, aby se úplně zahojily, a pravděpodobně budou nějaký čas svrbět jako peklo."
"Činnost mozku?"
Doktorka pokrčila rameny. "Funguje normálně, pokud mohu soudit, kapitáne, ale pořád to ještě není ona."
"Není to ona?"
"Doktorka chce říct, kapitáne," promluvila poprvé Troi, která nemohla odtrhnout oči od obrazu na monitoru, "že její vnímání sebe sama, toho, co je a co byla - zakrnělo, pravděpodobně nenávratně. Celé desetiletí nebo víc měla v sobě i implantáty Borgů, které jí říkaly, co má dělat, kdy to má dělat a jak to má dělat. Nemyslela. Nepřizpůsobovala se zkušenostem, ani nedělala nic pro sebe. Nevyjadřovala svou osobnost, ani ji neměla. Je to jako by byla deset let zamčena ve sféře bez citů. Zkoumala jsem ji před hodinou a necítila jsem v ní nic z Reannon Bonaventurové. Vůbec nic, opravdu. Srdce jí bije, tělo funguje, má všechny základní motorické funkce, ale v ní není nic. Je to skořápka člověka, nic víc."
"Lidově řečeno, 'světla jsou rozsvícena, ale nikdo není doma'," řekl Riker.
"S tím nesouhlasím," ozval se Geordi pevně.
Pohlédli na něho zvědavě. "Chcete říct, že empatické schopnosti poradkyně Troi se mýlí?" zeptat se Picard.
"Chci říct, pane, že když v ní kdysi byla živoucí bytost," ukázal na obraz na obrazovce, "pak tam může být zase. Nemůžeme ji jen tak odepsat."
"Nikdo ji nechce odepsat, Geordi," řekl Riker.
"Mně to tak zní," namítl Geordi. "Tahle žena má handicap. Její mozek je poškozen, ale hluboko uvnitř pravděpodobně někdo je a volá, abychom mu pomohli ven."
"Myslím, že je to nepravděpodobné," poznamenala Troi tiše.

"Já myslím, že ne."
"Geordi..."
"Podívejte se na mne, paní poradkyně," prohlásil Geordi s nečekanou prudkostí. "Já mám, taky handicap, že? Bez visoru nevidím. Ale žiju s tím a jsem spokojený, protože mi v životě vždycky někdo poskytl pomoc a podporu. Ale každou noc, když ležím v posteli a visor mám vedle na stolku a kolem je jen černo, vždycky přemýšlím, jaký by byl můj život, kdybych neměl takové příležitosti, jaké jsem dostal. Stejný mozek, stejné schopnosti, ale žádný visorem zlepšený zrak. Přemýšlím o světě ohraničeném počítáním kroků do koupelny nebo do kuchyně nebo kamkoli jinam a každou noc děkuji osudu, že druhý den ráno budu moci podvést přírodu, která oslepila mé oči, a užívat skutečného světa. A tahle žena - handicapovaná - zaslouží stejnou šanci, jako jsem dostal já. Přesně takovou."
Rozhostilo se mrtvé ticho.
"A dostane ji, pane LaForgi," ozval se Picard konečné s překvapující měkkostí. "Kloním se k tomu, jak zhodnotila situaci poradkyně Troi, ale... byl jsem ve stejných - řekněme nesnázích - jako slečna Bonaventurová. Za to, že jsem tady, vděčím své posádce," přelétl pomalu pohledem místnost, "že riskovala životy, aby mě zachránila, a že se nevzdala. Byli bychom pokrytečtí, kdybychom tvrdili, že slečna Bonaventurová si nezaslouží stejné uznání a úsilí."
"Začnu hned s reedukačním programem," prohlásila Crusherová.
"Budeš potřebovat ještě víc," ozvala se Troi rychle. "Program je efektivní, když jsou přítomny základní schopnosti učení. Jsem přesvědčená, že nemá ani ty."
"Potřebuje vystavit citovým podnětům," řekl Geordi. "Potřebuje někoho, kdo by k ní mluvil, pracoval s ní."
"Vezmete si to jako dobrovolnou povinnost ve volném čase, pane LaForgi?" zeptal se Picard.
"Jsem ochoten vložit čas do toho, o čem tady vykládám," řekl Geordi.
"Výborně. Udělejte to. Vypracujete společně s doktorkou Crusherovou program přístupný vám oběma. To je všechno."
Když ostatní odešli, Picard vstal a řekl tiše: "Paní poradkyně, na okamžik, prosím." Počkali, až se dveře jednací místnosti se syčením zavřou a pak se k ní kapitán obrátil s rukama založenýma na prsou. "Jak jsem pozoroval, paní poradkyně, vypadala jste poněkud nervózně."
Pokrčila rameny. "To pravděpodobně způsobil ten obrázek, kapitáne."
"Opravdu, je vám trochu podobná," připustil Picard.
"Právě proto si představuji, jaké by to bylo v její situaci," odpověděla. "Co by se stálo, kdyby Borgové zajali mne, tak jako..."
"Tak jako mne?" dokončil mírně kapitán. "Víte, čím jsem prošel. Jaké to zanechalo jizvy."
"Je to ošklivé, ošklivé." Mávla rukou k obrazovce. "Je to antiživot, kapitáne. Nemají srdce, nemají duši. Existují jen proto, aby brali, brali a brali. Jsem člověk, jehož celá existence závisí na cítění emocí druhých. Celá rasa, která žije jen proto, aby likvidovala duše jiných... to je prostě strašlivé."
"Ano, je..."
Hlas mu zeslábl.
Oči se mu zamyšleně zúžily. Deanna se otočila a zvědavě se na něho zadívala. "Kapitáne...?"
"Bezduší," zašeptal.
"Kapitáne, co...?"
"Bezduší. Panebože," zamumlal a pak promluvil hlasitěji. "Panebože, jak to, že jsem si to neuvědomil? Jak jsem mohl být tak hloupý? Jak?"
"Kapitáne, cítím, že jste velice rozčílený..."
"Nejsem rozčilený!" Picard se obrátil k ní a každý pohyb byl náhle nabitý emocí. "Zuřím na, svou vlastní hloupost! Jsem slepý jako Geordi! Někdo se pokusil podat mi visor, abych viděl, a já jsem ho odhodil. Ale bylo to tak dávno, před tolika lety..."
"Kapitáne, to nedává žádný smysl."
Naklonil se nad stůl a zakroutil hlavou. "Bylo to jako sen. Vždycky jsem přemýšlel, zda to bylo přepracováním, že jsem měl krátkou chvíli halucinace. Ale bylo to jednoduché jako nos v obličeji a já jsem to neviděl. A teď se blíží oni a blíží se i ona. Je s tím nějak spojená. Cítím to."
"Kdo?"
"Nevím," odpověděl vztekle a s nečekanou zuřivostí uhodil pěstí na výhledové okno. "Neznám její jméno. Nevím, kdo je nebo čím je. Guinan!" Při posledním slovu, když vyslovil to jméno, zase změnil chování. Vypadal jako na pokraji šoku.
"Guinan?" Troi si začala připadat naprosto beznadějně.
"Ne 'ven de'. To není celé, co mumlala. To není celé! To je důkaz! Musí to být ona!"
"Kapitáne, vůbec nerozumím tomu, co povídáte!"
"Vendetta!"
Troi se zarazil dech v hrdle. "Cože?" podařilo se jí zašeptat.
Klesl do židle, jako by mu to slovo odčerpalo všechnu sílu. Na dlouhou chvíli se odmlčel, ztratil se v jiné době, v jiném světě, jiné osobě... v osobě, kterou byl před mnoha lety.
"Byl jsem na Akademii," řekl pomalu. "A tam se objevila žena, která ke mně jednou v noci přišla... až na to, že to možná nebyla žena. Nevím, co to bylo. Snad zjevení nebo to, co myslím. Stalo se to toho dne, kdy jsme diskutovali o stroji, se kterým bojovala původní Enterprise. O robotu, kterému se říkalo ničitel planet. Osudný stroj. Byl zlikvidován Matthewem Deckerem. A já jsem přednesl hypotézu, že z několika důvodů osudný stroj nemohl přiletět moc zdaleka mimo naši galaxii. A té noci ke mně přišla a říkala mi různé věci... věci, na které se nepamatuju, protože jsem byl v

takové mlze. Všechno bylo zmatené. Ale opakovala pořád jednu věc. Nevěděl jsem, zda je to její jméno, nebo cíl, nebo obojí. A to, co říkala, bylo Vendetta."
"Vendetta,"Troi se nadechla. "Kapitáne... včera v noci... jsem měla sen. Nevzpomínám si, co to bylo. Nevzpomínám si na nic, co se v něm dělo, což mě rozčiluje, protože si obvykle pamatuju své sny tak jasně, jako si pamatuju, co dělám v bdělém stavu. Ale jednu věc si pamatuju, slovo..."
"Vendetta."
Kývla hlavou.
Picard vstal.
"Myslím, že bychom si měli promluvit s Guinan."

Geordi vstoupil do malé místnosti stranou hlavního areálu nemocnice, do místnosti, kde byla v izolaci Reannon Bonaventurová. Bev Crusherová už tam byla. A na krajíčku židle jako provinilá školačka seděla Reannon.
Bez součástek Borgů vypadala mnohem menší. Byla ještě holohlavá, ani neměla obočí. Byla oblečená do jednoduché šedé kombinézy, podobné té, kterou často nosil před svým povýšením Wesley.
Hleděla před sebe, ale na nic se nedívala. Geordi se k ní sklonil a čekal na nějakou známku toho, že si to uvědomuje, na nějakou jiskřičku... čehokoliv. "Reannon?" oslovil ji. "Reannon Bonaventurová?"
Nic se nedělo. Stejně tak mohl mluvit do vzduchoprázdna.
"Ahoj," pokračoval vesele. "Jsem Geordi LaForge." Natáhl ruku a doufal, že přijde nějaká automatická odezva.
Zase nic.
Pohlédl na Crusherovou. "Řekla vůbec něco od té doby, co jste jí odoperovala ty implantáty?"
"Ani slabiku," odpověděla Crusherová. "Ani zavrčení. Už jsem začala s předběžným učením struktur, ale nic se neděje. Je to jako by prostě odmítala vzít na vědomí naši existenci."
Geordi klesl na koleno a vzal ji za ruku. Její chlad ho roztřásl, přestože visorem zjistil, že má nízkou tělesnou teplotu. Bylo to jako mluvit se sochou. "Reannon," řekl pomalu, "poslouchejte mě. Jste Reannon Bonaventurová. Jste na palubě kosmické lodi Enterprise. Já se jmenuju Geordi LaForge. Jsem hlavní inženýr. Zachránili jsme vás z vlivu Borgů. Můžete svobodně žít normální život. Musíte nám jen dát vědět, že jste uvnitř: Dejte nám nějaké znamení, naznačte nám něco. Cokoli."
Nic.
Vstal a řekl jí: "Pojďme. Půjdeme se projit."
"To bych neradila," ozvala se Crusherová rychle.
Pohlédl na ni překvapené. "Existuje pro to nějaký lékařský důvod?"
"Ne," připustila Beverly. "Vlastně ne. Jenom chci být opatrná. Právo lékaře."
"Poskytněte mi trochu volnosti v jednání, doktorko, jestli je to možné," prohlásil Geordi po chvíli. "Musí zažít zkušenost se světem. Tady nemůže."
"Dobře," souhlasila Crusherová, když si to trochu promyslela, "ale chci, abyste byli se mnou neustále ve spojení. Kdyby se vyskytl nějaký problém nebo cokoli, dáte mi hned vědět. Ano?"
"Ano."
"Dobře."
"Tak, Reannon," vyzval ji Geordi, "jdeme."
Seděla dál, jako by s ní nikdo nemluvil.
Vzal ji za ruku, obtočil kolem ní paži a lehce ji vytáhl na nohy. Nebránila se, ani nepomáhala, ale Geordi ji dostal do stoje. Vzal její prsty do svých. Byly chladné a poddajné jako zbytek těla.
"Jdeme," řekl. "Levá noha, pravá noha, tak je to."
Ztuhle kráčela vedle něho topornými kroky. Motorické funkce zjevně fungovaly dokonale. Jedině jim nemohla říct, aby něco udělaly. Potřebovala průvodce, aby se vůbec mohla pohybovat. Tuto neschopnost myslet za sebe musel Geordi nějak překonat.
Geordimu náhle přišla na mysl fráze slepý vede slepého. Dveře ošetřovny se otevřely a oni vykročili do hlavního prostoru nemocnice.
Penzattiové, kteří tam leželi, zprvu ani nevzhlédli, když Geordi a žena, která byla kdysi Reannon Bonaventurovou, vykročili z postranní ošetřovny. A potom jedna žena, zakrytá od hlavy až k patě hojivou biopřikrývkou, uviděla, co kráčí po boku důstojníka Enterprise. Uviděla zrádnou kůži barvy křídy a strnulý nelidský pohled. Uviděla, a přestože byly kovové pomůcky odstraněny, pochopila.
A začala křičet.
Ostatní to také uviděli, antény se jim začaly zuřivě kroutit a znovu se dali do žalostného křiku, ječení nebo vytí. Ošetřovatelé běhali zmateně kolem. Před několika vteřinami tam bylo ticho, přerušované jen tichým kvílením a občasným vzlykem.. Teď však celé oddělení zachvátilo běsnění.
Geordi ztuhl, rozhlédl se zmateně kolem, protože si v první chvíli neuvědomil, co se děje a co je pobouřilo. Pak najednou stál někdo před ním a on v něm okamžitě poznal Dantara, Penzattiho, kterého zachránili z trosek.
Beverly Crusherová vyrazila z přilehlé místnosti a začala křičet, aby bylo ticho, ale její hlas se v křiku utopil.
Dantar přiblížil hlavu až k Reannon a s tichým hrdelním zachrčením pravil: "Tohle je on! Poznávám tu tvář! To je ten, co zabil moji rodinu!"
Reannon nedala najevo, že to slyšela, a Geordi se pokusil Dantara odstrčit. "Tehdy se neovládala. Teď už je na tom lépe. Vyléčili jsme ji."
"Vy jste ji vyléčili?!" vykřikl Dantar. "Zabilo mi to rodinu! Děti! Jeho rasa zničila můj národ!"

"Není to žádné to, je to žena a není za to odpovědná."
"Je to obluda z pekel a já nestrpím, aby byla naživu!" A s těmi slovy se Dantar vrhl kupředu a popadl Reannon za krk.
"Ne!" zařval Geordi a popadl Penzattiho za ruce. Penzattiové všude okolo ječeli a řvali a povzbuzovali Dantara. Někteří se pokoušeli vztyčit na postelích a pomoci mu, ale kvůli vážným zraněním jim to nešlo.
Dantar s pozoruhodnou silou odstrčil Geordiho stranou, až vrazil do postele. Pak se ruka vrátila ke krku Reannon a pokračovala ve škrcení. Přitom s ní zuřivě třásl.
Její tvář zůstala netečná. Vůbec se nebránila. Dýchala obtížně, ale neudělala nic, aby útok zastavila.
"Nech ji být!" řva! Geordi a hnal se z jedné strany, zatímco Crusherová spěchala z druhé s injekční stříkačkou v ruce, připravena ho uklidnit. Dantar náhle srazil Reannon na zem, otočil se a popadl útočícího inženýra za předloktí, otočil ho a vrazil jím přímo do doktorky Crusherové.
Geordi cítil, jak na něho něco tlačí a uslyšel slabé syčení vzduchu. "Sakra," ozval se a ponořil se do spánku, ještě než dopadl na podlahu.
Naštěstí pro něho doktorka Crusherová jeho pád zmírnila, ale ležela pod inženýrovým tělem a snažila se ho odstrčit. Byl malý, ale měl silné svaly.
Dantar se shýbl a začal znovu škrtit Reannon. A teď se už další Penzattiové vydrali z posteli a bránili ošetřovatelům dostat se k nim. Během několika vteřin se obvyklá nemocnice Beverly Crusherové změnila v blázinec.
Crusherová odstrčila Geordiho bezvládné tělo a uhodila na komunikátor. "Ostraho!" zakřičela. "Ostraha rychle do nemocnice!"
Dantarovy prsty se zarývaly hluboko do krku Reannon. Antény měl úplně natažené. Vůbec se nebránila...
Ocelová ruka sevřela Dantarovi rameno.
Otočil hlavu, ale byl to jenom reflex, protože o tom už nevěděl. Tělo povolilo a on dopadl tvrdě na podlahu.
Nyní zaútočil další z Penzattiů, který zuřivě kulhal. Doktorka Selarová stála tam, kde právě zneškodnila Dantara. Útočnicí byla penzattijská žena, fyzicky ještě zdatnější než Dantar. Uštědřila vulkánské lékařce ránu, která ale doktorku Selarovou vůbec nesrazila. Levou rukou odvedla ránu stranou a pravou popadla Penzattijku za rameno. Vulkánský stisk nervů měl další oběť.
Když ostatní pacienti, kterým se podařilo dostat na nohy uviděli, co se stalo, ztuhli. Selarová se otočila a změřila si je pevným pohledem.
"Další násilí by bylo nesmyslné," prohlásila odměřeným tónem.
V tom okamžiku vrazil do nemocnice Worf s vždy přítomnými Meyerem a Boyajianem. Právě včas, aby uslyšel poslední slova doktorky Selarové a okamžitě uhodl, co se stalo. Vyměnil si s vulkánskou doktorkou pohled a souhlasně pokývl.
Všeobecně nebyl Vulkánci příliš nadšen. Tak horkokrevná rasa jako Klingoni měla většinou málo porozumění nebo trpělivosti pro lidi, jejichž raison d'etre bylo neprojevovat city. Ale Selarová měla v sobě něco nehmatatelného, proč pro něho byla mnohem snesitelnější než typický Vulkánec.
Věcným hlasem zahřměl naprosto jednoznačný pokyn: "Všichni zpátky do postelí. Hned!"
Penzattiové udělali, jak měli nařízeno. Nikdo netoužil po tom zkřížit meče s Klingonem nebo hrozivou Vulkánkou.
Selarová přešla ke Crusherové a pomohla jí na nohy. "Zdá se, že nejste zraněná, doktorko."
"Myslím, že mám trochu pošramocenou autoritu, ale to je všechno. Poručíku," oslovila Worfa trochu hlasitěji, než bylo třeba. "Oceňuji vaši rychlou reakci. Naši pacienti si asi myslí, že tady je tělocvična nebo římské Koloseum místo nemocnice."
"Mám je všechny zajistit v postelích... připoutat je řetězem?" ptal se Worf vážně.
Crusherová vrhla rychlý pohled na pacienty a spatřila jejich ustrnulé výrazy. "Myslím, že to zatím nebude nutné. Ale kdybych si to rozmyslela..."
"Připravím si je," prohlásil Worf a výhrůžným hlasem dodal: "Pro všechny případy."
Ošetřovatelé vlekli Dantara v bezvědomí zpět na postel a zajistili ho tam. Beverly Crusherová stála nad nehybným tělem Reannon. Stále měla bílou tvář a zírala teď na strop. Nedávala vůbec najevo, že by si aspoň vzdáleně uvědomovala, co se jí stalo, kde je nebo kdo je. Pak Beverly pohlédla na bezvládného Geordiho LaForge.
"To není právě nejslibnější start našeho projektu," poznamenala.

"Vendetta."Guinan pomalu přikývla a mnula si bradu.
Picard a Troi zašli k ní do malé funkční kanceláře vedle klubu. Guinan stála, dívala se zamyšleně a přelétla pohledem místnost. "Vendetta. Ano. Ano. To by mohlo být to, co jsem říkala."
"A význam?"
Zavrtěla hlavou. "Nevím."
Picard na ni pohlédl se zdviženým obočím. "Nemáte žádnou představu?"
Rozhodila ruce. "Dohady. Asi tucet. Každý z nich může být přesný nebo ještě víc zavádějící. Chtěla bych to vědět přesně."
"A to, o čem jsem vám teď vyprávěl, že jsem zažil na Akademii?"
"Je to pro mne stejně záhadné jako pro vás, kapitáne," odpověděla Guinan. Dívala se z Troi na Picarda a pak zase zpět. "Je dost dobře možné, že ta osoba, nebo to vidění, které jste měl na akademii, jsou nějak spojeny s mým zhroucením, ale nemůžu to říct jistě."
"Můžete něco říct jistě?"
"Ano." Zamračila se. "Ať je za tím vším cokoli, dříve nebo později se to objeví samo. A pak budeme moci přestat s dohady."
Picard pomalu přikývl a vstal. "Dobře. Děkuji vám, že jste nám věnovala čas, Guinan. Kdyby..."

"Kapitáne," hlas Guinan i celé její chování se náhle změnily. "Kapitáne, počkejte. Ještě jsem vám něco neřekla." Byl překvapen, jako kdyby ho někdo uhodil do tváře. "Guinan," řekl a na hlase bylo znát, že je otřesen. "Po celý čas, kdy vás znám, byl náš vztah založený na poctivosti. Nemohu uvěřit, že existuje něco, co byste mi nechtěla svěřit. Zvláště je-li to důležité. A jestliže jsou navíc v sázce životy."
"Není to nic, o čem by se mi mluvilo lehce, kapitáne," odpověděla. Poprvé, pokud si mohl vybavit, se k němu otočila zády, jako by nemohla snést pohled na něho. Ruce měla založené na prsou a dívala se dolů na špičky, jako by se snažila najít nejlepší způsob, jak pokračovat. "Nevím jistě, zda je to absolutní.pravda. A nechtěla jsem o tom mluvit, dokud se to nedozvím. Je to poněkud.... bolestné téma, osobní... takové, o které jsem se nechtěla dělit, pokud by se tomu dalo vyhnout." Obrátila se tváří k Picardovi. "Ale dlužím vám je kvůli úctě k našemu vztahu a přátelství. Musím vám říct všechno, co by vám mohlo pomoci."
Seděla za stolem a proplétala prsty. Na dlouhou chvíli se odmlčela, zdálo se, že se dlouze a tvrdě zadívala do svého nitra. Zdálo se, že se v duchu vrací do minulosti. Picard a Troi tiše stáli a čekali.
"Myslím," promluvila pomalu, "že ta žena, která to všechno působí, ta žena, kterou jste viděl tehdy v noci ve svém pokoji, kapitáne, se jmenuje Delcara."
"Delcara." To jméno Picardovi nic neříkalo. Podivné. Vždycky si myslel, že kdyby ji někdy potkal a dozvěděl se její jméno, ucítil by záblesk porozumění nebo něco takového. Ale nic nepřicházelo. Bylo to jen jméno. Tři slabiky. "Delcara. A ona má důvod nenávidět Borgy?"
"Ó ano," odpověděla Guinan. "Velice dobrý důvod."
"A vy ji znáte," ozvala se Troi.
"Dalo by se to tak říci," odpověděla Guinan suše. "Víte, Delcara je moje sestra."

Desátá kapitola

KAPITÁNA MORGANA KORSMU vzbudily sirény ohlašující nejvyšší pohotovost společně s naléhavým hlášením komunikátoru. Korsmo patřil k lidem, kteří se nepotřebují nějaký čas probírat ze spánku. Naprosto připravený se dotkl komunikátoru a ohlásil se: "Tady Korsmo."
"Kapitáne, přijďte raději sem," ozval se hlas Shelbyové, ovládaný, téměř nezaujatý, ale přesto v něm bylo jasně znát skrytý poplašný tón. "Senzory s dlouhým dosahem objevily -"
"Borgy?"
"Ano, pane."
Na okamžik mu bleskly hlavou nechtěné myšlenky. Konečně! Ukážu všem jak si s těmi obludami poradím! Dokážu jim, že Picard není jediný, který se umí držet proti těm zmechanizovaným bastardům. Ale tyto úvahy okamžitě vystřídaly obavy o loď a posádku, které měly nastoupit první, ať se děje, co se děje. "Okamžitě uvědomte velitelství Hvězdné flotily. Hned jsem tam."
V rekordním čase vkročil Korsmo na můstek a praktickým pohledem, přelétl všechny důležité údaje. Shelbyová vyskočila z velitelského křesla a zaujala obvyklé místo, zatímco si tam sedal Korsmo. "Senzory na maximum. Podejte hlášení o stavu."
"Štíty nastaveny na maximum," hlásil Peel ze stanoviště taktického velení. "Baterie zbraní plně nabité. Všechna stanoviště jsou připravena."
"Tak co tam máme?" zeptal se Korsmo a studoval obrazovku. Před nimi se kmitaly hvězdy a rychle je míjely. Ať už senzory objevily cokoli, ještě to nebylo na dosah vidění.
"Jedna loď," oznámil Peel, "jaká přesně odpovídá uspořádání lodi Borgů, která před několika měsíci zaútočila. Pohybuje se hyperprostorovou rychlostí sedm. Současný kurs směřuje k..."
"Planetě Penzatti," dořekla Shelbyová. Korsmo po ní udiveně hodil pohledem.
"Ne, paní," ozval se Peel po chvíli. "Zdá se, že míří směrem k soustavě Kalish."
"To je zhruba směr na Penzatti, ale přesto..." Korsmo nedokončil větu. "Kormidelníku, zaveďte nás tam hyperprostorovou rychlostí sedm. Zkřižme jim cestu."
"Kurs je vypočítán a nastaven," oznámil kormidelník.
"Kupředu," velel Korsmo a loď okamžitě zahnula přímo do cesty blížící se lodi Borgů. "Dejte mi přímou linku k Borgům. Budu je varovat."
"My je budeme varovat?"
Pohlédl na Shelbyovou. "Jsou s tím nějaké problémy, první důstojníku?"
"Kapitáne," odpověděla Shelbyová pevně, "ve vší úctě, nemáme dost silné zbraně na to, abychom dokázali tomu varování dostát. Naše zbraně je ani nezpomalí."
"Jestli vám to nebude vadit, první důstojníku, rád bych si to sám vyzkoušel."
"Tady jsou," oznámil Peel.
Opravdu, na obrazovce k nim plula hyperprostorovou rychlostí sedm známá krychle lodi Borgů. Vypadala jako nezastavitelný přízrak, připravený převálcovat cokoli v cestě.
"Žádná odpověď na žádné komunikační frekvenci," hlásil Peel. "Zkřížíme jim cestu za třicet pět sekund, pane," podal hlášení Hobson u kormidla.
"Opakujte varování," řekl Korsmo pevně, "že se už projevili jako nepřátelská síla... že jestli se neuchýlí ze svého současného kursu a neozvou se, nebudeme mít na výběr, budeme to považovat za akt agrese a přijmeme příslušná opatření."
Shelbyová se přinutila nekroutit hlavou, přestože tomu nemohla uvěřit. Korsmo mluvil jako v dobrém žertu, to se mu

muselo nechat. Ale choval se tak, jako kdyby měl před sebou normálního nepřítele. Nechápal skutečnost, nedbal na to, jak silní jsou Borgové. Možná to nechápal nikdo, vyjma těch, kteří to zažili z první ruky. Jenom doufala, že budou žít dost dlouho na to, aby si vzpomínky uchovali.
"Pořád žádná odpověď."
"Pane Peele," řekl Korsmo za okamžik, "vystřelte varovný výstřel přímo jim do cesty. Dáme jim najevo, že to myslíme vážně."
"Vystřelte z fázerů," vydal Peel pokyn.
Paprsky z fázerů vystřelily do vesmíru a proťaly cestu lodi Borgů. Bylo to jako hranice, varování Borgům, aby nepokračovali v cestě.
Borgové bez váhání hranici přeletěli a vrhli se přímo k Chekovu.
"Dojde ke srážce!"vykřikl Hobson.
Hned za Hobsonovým varováním se ozval Korsmův rozkaz: "Vyhněte se, maximální rychlost!"
Chekov okamžitě zareagoval, uhnul dolů a stranou a loď Borgů se přehnala kolem, aniž by zpomalila.
"Otočte loď," nařídil Korsmo. Rukama pevně svíral lenochy křesla, až mu zbělely klouby. Hlas měl plný zuřivosti. Uměl se vyrovnat s porážkou, s přemožením chytrostí nebo svaly, ale nikdo, Borg ani Romulan, nikdo ho nesměl prostě nevzít na vědomí. "Dohoníme tu loď, pane Hobsone."
Silné motory Chekova vystřelily loď kupředu jako z praku. Na obrazovce byla stále vidět loď Borgů, jak se řítí kupředu a nebere na vědomí jejich přítomnost, nebo je jí lhostejná.
"Ať letí kamkoli, zatraceně pospíchají," poznamenala Shelbyová.
"Letí hyperprostorovou rychlostí osm," potvrdil Peel. "Vzdaluji se od nás."
"Nastavte rychlost osm," nařídil Korsmo. "Peele, zaměřte jejich primární zdroje energie - palte!"
Chekov vystřelil plně nabitými fázery a zasáhl loď Borgů, výstřely zabubnovaly na povrchu a zanechaly na něm stopy.
"Nějaký výsledek?" zeptal se Korsmo.
"Nic, co by stálo za řeč," odpověděl Peel. "A škody, které utrpí, jsou opravovány - téměř okamžitě."
Korsmo se otočil k Shelbyové. "Vy jste odborník, Shelbyová. Mají nějaké slabé místo?"
Na prchavý okamžik to Shelbyové připomnělo starou historku o hráči baseballu - třikrát odpálil a zasáhl druhý úder, třetí a domů. Když přišel počtvrté, nadhazovače stáhli a poslali nového, čerstvého. Když se míjeli, ptal se nový nadhazovač odcházejícího: "Má ten chlap nějaké slabé místo? " A neúspěšný nadhazovač odpověděl zarytě: "Jo, neumí trefit jen jednou."
"Jediná slabost," odpověděla, "spočívá v jejich mentální struktuře. Proti vnějšímu útoku jsou skutečně odolní."
"Jak se dostaneme do té struktury?"
Neusmála se. "Jste ochoten dát se předělat na Borga, kapitáne?"
"Mají rychlost osm celých pět," oznámil Peel. "Plně opravili škody "
"Vyrovnejte rychlost."
Chekov zakvílel rychlostí osm celých pět, a to mělo za následek okamžitou reakci strojovny. "Kapitáne," ohlásila se nejvyšší inženýrka Polly Parkeová, "máte nějakou představu o tom, jakou rychlost budete potřebovat?"
"Přiložte pod kotel, paní Parkeová," varoval ji Korsmo, "budeme asi potřebovat všechno, co máme. Můstek končí. Peele, připravte řadu torpéd a fázerů. Vzbudíme jejich pozornost, i kdyby..." ,
"Nás to mělo zabít?" nabídla Shelbyová dokončeni. "Kapitáne, ve vší úctě, domnívám se, že tohle není správný postup."
"Námitka se zaznamenává. Pane Peele, palte."
Fázery ještě jednou zabubnovaly na povrch lodi Borgů, doprovázeny fotonovými torpédy. Výstřely rozsvítily tmu vesmíru oslnivou podívanou.
Borgové zpomalili, aby mohli odpovědět výstřelem, pouze jedním výstřelem.
Zasáhl Chekova zuřivou silou, až loď poskočila.
"Hlášení o škodách po celé lodi!" křičel Hobson. "Štíty na padesát procent!"
"Loď Borgů nám uniká," hlásil Peel. "Pronásledujte ji."
"Kapitáne..." začala Shelbyová.
Úsečně ji umlčel: "Teď ne! Hobsone, dejte motorům veškerou energii. Neztraťte tu loď z dohledu!"
"Jsou zase na rychlosti osm a zvyšují ji."
"Za nimi."
"Strojovna volá můstek. Kapitáne, máme díry -"
"Ucpěte je!" odsekl zuřivá Korsmo. "Ať se děje cokoliv, Parkeová, zajistěte nejnutnější a zvyšte hyperprostorovou rychlost. Nesmíme ty parchanty ztratit!"
Shelbyová se dívala na Korsma, jako by ho viděla poprvé. Sálala z něho zuřivost, která zaplnila celý můstek a otrávila atmosféru. "Kapitáne," prohlásila s takovým klidem, jaký jen byla schopna předstírat, "horní hranice rychlosti Borgů ještě nebyla změřena."
"Tak ji změříme teď. Kormidelníku, dohoňte je. Rychlost devět."
Chekov začal zmenšovat vzdálenost rychlostí, která mohla přenést loď celou pozemskou sluneční soustavou za dvacet šest vteřin.
"Borgové dokončili opravy," ozval se znovu Peel. "Zvyšují rychlost na devět celých dva."
"Rychlost devět celých dva, kormidelníku. Můstek volá strojovnu."
"Strojovna," ozval se hlas Parkeové, Byla zřetelně rozzlobená, ale to jí nemohlo odvrátit od plnění úkolů. "Kapitáne, máme rychlost devět celých dva. To je naše maximum."

"To je normální maximum, paní Parkeová," odpověděl Korsmo a snažil se předvést chladnokrevnost, kterou necítil. "Možná budeme potřebovat víc. To záleží na našich přátelích před námi."
"Už nemám, co bych vám dala víc, kapitáne," varovala. "Systémy jsou přetížené. Za normálních okolností -"
"Tahle situace je značně daleko od normálu. Transportní místnost, připravte se na přijetí výsadkové skupiny."
"Výsadkové skupiny?" opakovala Shelbyová.
Obrátil se k ní. "Četl jsem vaše zprávy, poručíku," řekl. "Jakmile se dostaneme na tu loď, Borgové se o nás přestanou zajímat."
"Ano, tak to bylo v minulosti, kapitáne," potvrdila Shelbyová, "ale to neznamená, že to tak budou dělat pořád."
"Předběhneme je. Doleťte na dosah transportérů a připravte se," rozkázal Korsmo pevně.
"To bych neradila."
"Ptal jsem se váš na radu, poručíku?"
Na můstku se rozhostilo mrtvé ticho, ve vzduchu visela bodavá otázka. "Ne, pane, neptal," odpověděla Shelbyová po chvíli, "ale myslela jsem to dobře."
"Budu si to pamatovat."
"Pane, mají rychlost devět celých šest," hlásil Peel. "Pořád nejsme na dosah transportérů."
"A všechnu dostupnou energii jsme soustředili do hyperprostorových motorů," dodal Hobson. "Kapitáne..."
"Dosáhněte rychlosti devět celých šest."
Shelbyová zavřela oči a představovala si, že cítí protest otřásající se lodi, která zvýšila rychlost na 1,909 rychlosti světla. Maximální vypočítaná rychlost, kterou mohla loď zvládnout, byla teoreticky rychlost devět celých šest na dvě hodiny. V praxi by se Chekov pravděpodobně roztrhl na kusy dávno předtím, než by jí dosáhl.
"Strukturální stres se zvyšuje o jeden nebo dva faktory," prohlásil Hobson, jako kdyby četl rozsudek smrti.
"Jaký vliv má taková rychlost na loď Borgů," zeptal se Korsmo.
"Na jejich lodi nejsou žádné viditelné nebo odhalitelné účinky," informoval ho Peel po chvíli. A pak, protože věděl, jaký účinek to bude mít na Korsma, dodal tiše: "Borgové přešli na rychlost devět celých devět."
Na můstku opět zavládlo mrtvé ticho. Když Korsmo promluvil, znělo to jako chrapot. "Rychlost devět celých devět."
To je šílenství pomyslela si Shelbyová, ale neřekla nic. "Hyperprostorová rychlost devět celých devět," oznámil Hobson pomalu, každá slabika zůstala viset ve vzduchu.
"Strojovna volá můstek!"
"Čekal jsem, že se ohlásíte, paní Parkeová," odpověděl Korsmo nevesele.
"Pane, tohle se vymyká mojí kontrole," prohlásila. "Hyperprostorovou rychlostí devět celých devět začnou motory automaticky selhávat po deseti minutách. Cokoli se chystáte udělat, udělejte to teď, nebo to budete muset odložit na posmrtný život."
"Kapitáne, vzdalují se nám," zazněl Hobsonův hlas naplněný naprostou nedůvěrou.
"Cože?" Korsmo tomu nemohl uvěřit. "Jak rychle můžou k čertu letět?"
"Myslím, že jsem říkala, že horní hranice rychlosti Borgů nebyla stanovena," odpověděla Shelbyová. Ačkoli věděla, že se jedná jen o její představu, cítila, jak se jí do těla opřely obrovské síly. Rychlost se zvyšovala geometrickou řadou. Pohybovali se teď 3,053 krát rychleji než rychlost světla. Je to neuvěřitelné, lidé by nemohli letět rychleji, myslela si, a možná ani neměli.
"Borgové mají rychlost devět celých devět devět," hlásil Hobson. Loď Borgů opravdu unikala, měla skutečně dvojnásobnou rychlost než byra rychlost Chekova.
"Tomu nevěřím," vykřikl Peel "To vyžaduje téměř neomezenou sílu."
"Borgové jsou velice zruční, když potřebují něco získat," pravila Shelbyová. "Kdyby sami neměli takovou sílu, dostali by ji z nějaké rasy, kterou by porazili. V tom jsou velmi výkonní."
S každou uplývající sekundou se loď Borgů zdála menší a menší. "Maximální zvětšení," nařídil Korsmo a odlétající loď se na okamžik zvětšila, ale pak se zase začala zmenšovat.
"Ztrácíme rychlost," hlásil zbytečně Hobson.
"Můstek volá strojovnu...!"
Parkeová kapitána přerušila, protože věděla, co chce říct. "Útok Borgů nám způsobil škody, kapitáne. Nemůžu vám poskytnout plných deset minut."
"A co mi můžete poskytnout?"
Chvíli bylo ticho a pak Parkeová se skutečným porozuměním pro zklamání svého velitele odpověděla: "Svou omluvu."
Korsmo pohlédl na obrazovku a viděl, jak se loď Borgů zmenšuje a zmenšuje a rychle vzdaluje. Uvědomil si, co v posledních několika minutách dělal. "Taky se vám omlouvám, vrchní inženýrko," ozval se po chvíli. "Snižte rychlost na bezpečný stupeň, kormidelníku."
"Snižujeme na rychlost šest," oznámil Hobson s úlevou v hlase, kterou nedokázal zakrýt.
Korsmo vstal, založil ruce za zády a sledoval, jak se loď zmenšuje, až byla tak malá jako vzdálená hvězdička ve vesmíru. Vydechl. "Nevšímali si nás."
"Podle všeho ne, pane," souhlasila Shelbyová.
"Pošlete zprávu Enterprise na Penzatti," nařídil. "Sdělte jim, že jsme viděli Borgy, a dejte jim souřadnice." Odmlčel se a pak dodal se stopou zadostiučinění: "Možná se ti parchanti umějí pohybovat hyperprostorovou rychlostí devět celých devadesát devět, ale subprostorové radiové vysílání je třicetkrát rychlejší. Uvidíme, jestli se pohybuji rychleji."
"Myslíte," ozval se Hobson za chvíli, "že dokážou vyvinout rychlost deset?"
Všichni na něho pohlédli. "Základní fyzikální zákon, pane Hobsone," odpověděl Korsmo s trochou suchého humoru, který ho obvykle provázel. Shelbyová si nemohla pomoci a musela si všimnout, že kapitán už je zase sám sebou. Byla

za to vděčná. Pokračoval: "Hyperprostorové rychlosti deset nelze dosáhnout. Je to nekonečná rychlost."
"Ale jestli ji někdo může dosáhnout, jsou to Borgové," poznamenala Shelbyová. Korsmo na ni pohlédl. "Nikdo jí nemůže dosáhnout."
"Kapitáne, řekla, "doufám, že máte pravdu. Ale Borgové už vnesli do vesmíru tolik nejistoty. Ničí mě pomyšlení, že absolutní hranice rychlosti ve vesmíru je jen dalším pravidlem, které Borgové poruší."
"Nemějte obavy, poručíku," odpověděl Korsmo. "Já jsem už zjistil, že nejzákladnější pravidlo vesmíru zní: Jean-Luc Picard dokáže zvládnout všechno. Domnívám se, že dokud to platí, fyzikální zákony se nemají čeho obávat."

Jedenáctá kapitola

"VAŠE SESTRA?" Picard se s úžasem opřel na židli. "Vaše sestra?" opakoval.
Lehce pokrčila rameny. "Ne pokrevní sestra, tak jak lidé obvykle chápou příbuzenský vztah. Ale byly jsme spojeny jako sestry dokud..."
Guinan zvedla ruku. "Ale to předbíhám. Pokusím se vám to vysvětlit..."
"Ano, měla byste," souhlasil Picard pevně.
Troi však byla ohromena. Ještě neviděla Guinan jinak než klidnou a v každé situaci naprosto vyrovnanou. Klidná stevardka se zatím vypořádala se vším, od objevení Q až po zmizení kapitána při útoku Borgů. Teď však Guinan poprvé vypadala skutečně vyvedena z míry.
"Jednou jsem vám vyprávěla," začala, "že moji lidé byli napadeni Borgy, že mnoho z nás zemřelo a že nás rozprášili. Nezmínila jsem se vám o tom, jak jsme se o nich poprvé dozvěděli. Stalo se to, když jsme našli Delcaru."
"Kolik je Delcaře?" zeptala se Troi.
"Asi tolik jako mně," odpověděla Guinan. Pak se usmála, přestože na tom nebylo nic moc k smíchu. "Nebudete se ptát dámy na věk, že ne?"
Picard se napjatě naklonit kupředu. "Kdy jste ji našli? Povězte mi o ní."
V Picardově hlase bylo něco, co naznačovalo mnohem víc než pouhý zájem o odpověď. Troi si nemohla pomoci, ale rozeznala u kapitána úzkost, zvědavost a daleko větší zájem o Delcaru, než by byl v takové situaci obvyklý.
"Byla krásná," začala Guinan. "Zářivý zjev. Od té doby jsem se s nikým takovým nesetkala, nanejvýš se slabými napodobeninami. Vyzařoval z ní mír a harmonie, alespoň zpočátku, a to se odráželo ve vnější kráse. Vlasy černé jako hlubiny vesmíru, jiskřivá pleť. Měla silné telepatické schopnosti. Její mysl byla v souladu se zázraky galaxie a přílivem a odlivem osudu. To všechno se jí odráželo v očích. V očích, které..."
"V očích, které se dívají rovnou do mozku," ozval se Picard, "které vykládají celé knihy, i když mlčí."
"Ano," souhlasila Guinan. "Měla prastarou duši s prastarým smutkem, který ji všude pronásledoval. Byla součástí zvaného Shgin. Shginové žili daleko, na vzdáleném okraji toho, co nazýváte Delta Kvadrantem galaxie."
"Tam jsou Borgové," dodal Picard.
Přikývla. "Tam jsou Borgové," potvrdila. "Tak tedy Shginové byli národ válečníků. Když se poprvé střetli s Borgy, vzali to jako výzvu a líbilo se jim to. Přivítali nepřítele " Zkrabatila rty. "Dožili se toho, že litovali. Nebo spíš se toho nedožili. Borgové je zmasakrovali tak důkladně, jako dělají všechno. Delcara měla muže a dvě děti. Všichni přišli o život. Delcara s hrstkou dalších Borgům unikli. Po několika letech zbytek Shginů vymřel a zbyla jen Delcara. Putovala galaxií, sama, ztracená. Nacházela buďto neobydlené planety nebo kdysi zalidněné světy, které 'navštívili' Borgové. Když jsme ji našli, byla sama už mnoho let. Samota, hrůza samoty, na člověka těžce dopadne. Trvalo nám dlouho, než jsme ji dostali z ulity, kterou si kolem sebe vytvořila. Byla to taky moje práce - z velké části moje práce, opravdu. Delcara a já jsme se staly blízkými přítelkyněmi - tak blízkými, že nás vázal vztah podobný tomu, co byste nazvali 'sesterstvím'. Postupem času se Delcara naučila našim způsobům: klidu a pozornosti vůči citům, umění naslouchat. Dokonce se zamilovala do jednoho muže z mého národa a vzala si ho. A pak..."
Odmlčela se, bylo zřejmé, co přijde. "Zaútočili Borgové," doplnil Picard.
Guinan přikývla. "Zaútočili Borgové," potvrdila. "Povraždili mnoho našich lidí, i manžela Delcary. Když jsem ji potom našla, musela jsem ji odtáhnout od zmrzačeného těla jejího partnera. Její výkřiky," dotkla se prsty spánků, "slyším dodnes."
"Ubohá žena," zašeptala Troi. "Ztratit všechny své milované... dvakrát... kvůli Borgům..."
"Zničilo ji to," mluvila Guinan dál. "Naprosto. Pokusila jsem se ji přimět, aby zůstala u mě, ale už to nebyla ta žena, kterou jsem znala. Potemněla, vypadala hrozivě, celá její krása zčernala, sežehla ji hrůza, ztráty blízkých a bezmoc. Před lety zmizela a já nemám ponětí, kam šla."
"Myslím," promluvil Picard pomalu, "že začínám mít zatraceně správnou představu."
V tom okamžiku zapípal jeho komunikátor. Kapitán se ho dotkl. "Ano."
"Pane," ozval se hluboký Worfův hlas, "dostali jsme mnoho zpráv o bojích a střetnutích - obojí s Borgy a zřejmě také s tou silou, kterou kapitán Korsmo a poručík Shelbyová považují za příčinu zničení Borgů tady na Penzatti. Mám..."
"Řekněte panu Datovi," přerušil ho Picard úsečně, "že s ním musím okamžitě mluvit. Pak za patnáct minut chci mít všechny starší důstojníky v jednací místnosti, vás také, Guinan."
"Kapitáne, ty zprávy..."
"Pak si je poslechneme, pane Worfe."
"Ano, pane."
Když se komunikátor odmlčel, Picard se okamžitě otočil ke Guinan a Troi. "Jsem si naprosto jistý, že je můžu shrnout, aniž bych je slyšel. A shrnutí je takové, že se sto let stará válka zřejmě blíží k vyvrcholení - a my všichni se ocitneme uprostřed."

Vyšší důstojníci se opět sešli u jednacího stolu, jenom hladina napětí v místnosti podstatně stoupla.
Právě strávili několik minut poslechem zpráv a vzkazů. Obrovská, planety hltající loď. Záhadná žena z minulosti Guinan. Útočící loď Borgů. Picardovi poskočilo srdce, když uslyšel o bitvách, které svedly Chekov a Repulse. Kolik lidí ještě zemře, než tahle záležitost skončí? uvažoval ponuře. Kolik druhů najde smrt? Kolik bude pohřbených mrtvol, zničených lodí? Jak dlouho bude trvat, než se to šílenství jednou provždy zastaví?
Stejné myšlenky probíhaly hlavou Rikerovi, zvláště když uslyšel o lodi Shelbyové a jejím souboji s Borgy. Měl ji rád, dokonce moc... přinejmenším tak, jak by člověk měl rád ženu, kterou by chtěl jednou k sobě připoutat.
"Vypadáte rozrušeně, první důstojníku," oslovil ho náhle Picard.
Riker rozpačitě vzhlédl a připadal si, jako by ho přistihli nepřipraveného ve škole. "Jenom jsem přemýšlel, kapitáne," přiznal se, "jak jsem měl sílu od Q. Vrátil jsem mu ji s jistotou a důvěrou, že ji nebudu chtít nebo potřebovat. Když si pomyslím, že jsem měl na dosah ruky sílu, která by zastavila národ jako Borgové jen myšlenkou..." Zakroutil hlavou. "Životy, které jsem mohl zachránit. Dobro, které jsem mohl prokázat. Moci zlikvidovat Borgy..."
"Nebo Romulany," poznamenala Troi ve snaze ukázat na nebezpečí takových myšlenek. "Nebo Tholiany." "Nebo Klingony," dodal Worf temně.
Riker pohlédl z jednoho na druhého. Pak si dovolil pousmát. "Těžko říci, kde narýsovat hranici, že?"
"Někdy je nejlepší způsob, jak se vyhnout narýsování hranice, ten, že odmítnete tužku, kterou vám někdo za tím účelem podává," poznamenal Picard. Zakroutil hlavou. "Nemá cenu zabývat se minulostí, první důstojníku, kromě příležitostí, kdy vám to může posloužit. Jako třeba teď."
Vstal a opřel se prsty lehce o stůl. "Doufám, že vím, jak to všechno navzájem souvisí. Je to částečně spekulace, částečně teorie, trochu hádání, ale vcelku jsem si jistý, že máme přijatelnou hypotézu. Také pan Dat byl tak laskav, že mi na základě historických záznamů vypracoval nějaká schémata."
Přešel k monitoru počítače, na kterém se objevila mapa galaxie, rozdělená na kvadranty. Kvadranty Alfa a Beta, zabírající dolní polovinu kruhu, zářily tmavomodře. Gama kvadrant, naprosto neprozkoumaný prostor, byl tmavě černý. Delta kvadrant byl také černý, protože většina z něj byla neprozkoumaná, ale červená křivka ve tvaru U označovala oblast známou jako prostor Borgů.
Území Federace, Klingonská říše, prostor Romulanů a přibližné hranice prozkoumaného vesmíru byly také vyznačeny červeně.
"Před jistým neznámým časem," začal Picard, "začali Borgové svou cestu k moci v Delta kvadrantu. Neví se přesně, zda pocházejí odněkud mimo galaxii, nebo se nějak vyvinuli ze strojů, nebo byli cítícím národem, který využíval stroje. Ale setkali se s odporem velkého a mocného národa neznámého jména. Možná to byl národ známý jako Ochránci, kteří zřejmě 'oseli' nesčetné planety humanoidním životem a pak zmizeli."
"To zmizení by se dalo vysvětlit tak, že byli vyhlazeni Borgy," poznamenal Riker.
Picard přikývl a pokračoval. "Pro naši potřebu jim budeme říkat Ochránci, i když jimi nebyli. Válka mezi Borgy a Ochránci pokračovala a Ochránci prohrávali. Ale zatímco bojovali s Borgy v Delta kvadrantu, také pilně pracovali na místě tak vzdáleném od války, jak jen to bylo možné. Víte, pracovali na nové silné zbrani a chtěli ji vyrobit co nejdál od Borgů. Neměli v úmyslu ji použít. Mělo to být poslední východisko, nástroj pomsty, kdyby byli nakonec poraženi. Zbraň, která mohla případně zničit i velkou část galaxie. Ale radši to, než dovolit Borgům pokračovat beztrestně v dobývání vesmíru. Ochránci nebo kdo to byl, cítili, že jsou poslední, největší nadějí galaxie, a kdyby prohráli, nezáleželo by na ničem.
Ale zatímco pracovali na své poslední zbrani, vytvořili nejprve prototyp. Vytvořili - tohle."
Na obrazovce se objevila rozlehlá kosmická loď s obrovskými ústy a tělem, které se rozplývalo v mírně kuželovitém tvaru.
"Ve srovnáním s navrženým konečným výrobkem to bylo jednoduché," řekl Picard, "ale stejně smrtelné. Dokonale vymyšlené pro pohyb v galaxii, protože to hltalo planetární masu jako palivo. To bylo navýsost logické. Konec konců, Borgové za sebou nechávali života zbavené koule. Takže byla vyvinuta zbraň, která by v krásném zákrutu ironie využila tyto života 'zbavené' planety jako palivo. Ochránci by tak odpad zanechaný Borgy využili proti nim."
Riker se zamračil. "Znám to. To je..." luskl prsty, aby povzbudil paměť, "ničitel planet! Osudný stroj, se kterým se střetla původní Enterprise! Učili jsme se o tom na Akademii."
"My také," přidal se Picard. "Kryt z neutronia, antiprotonový paprsek, který pohlcuje planety... Skoro se stydím, že jsme si na to nevzpomněli dřív.
Pak se zřejmě stalo, že Ochránci - nebo kdo to vytvořil - dostali zprávu o tom, že válka se vyvíjí špatně a že je beznadějná. Vypustiti tedy prototyp ničitele planet a mezitím pokračovali v práci na konečné verzi, která byla o mnoho větší, silnější, rychlejší..."
"O kolik rychlejší?" zeptal se Geordi.
Picard rozhodil ruce. "Záznamy původní Enterprise ukazují, že ničitel planet nepřesáhl nikdy hyperprostorovou rychlost čtyři. Odhadoval bych, že konečná verze musí být značně rychlejší, aby měla nějakou naději na dohonění lodi Borgů."
"Ale jak můžete tak jistá vědět, že ničitel planet byt vyroben jako zbraň proti Borgům?" zeptal se Geordi.
"Vypočítati jsme cestu původního ničitele planet stejně jako posádka první Enterprise" vysvětloval Picard a na obrazovce se poslušně znovu objevil pohled na galaxii, tentokrát s přerušovanou čarou procházející Alfa a Beta kvandrantem. "Vědec specialista důstojník Spock vypočítal z přímé cesty útoku ničitele planet, že má původ mimo naši galaxii. Měl. Domnívám se, že byl vytvořen za galaktickou bariérou, na kosmické stanici nebo v umělém městě. Když pan Spock vypočítal jeho předpokládanou dráhu, zjistil, že kurs míří přímo na Zemi. Také správně. Podívejte se ale,

jakým směrem by letěl a co by bylo jeho konečným cílem, kdyby nebyl zneškodněn."
Zářící čára se rozběhla a zakrojila se přímo do srdce Delta kvadrantu.
"Území Borgů," poznamenal Riker. "Přímo jim do chřtánu," souhlasil Geordi.
"Ničiteli planet by to při jeho rychlosti trvalo stovky a stovky let, než by se tam dostal," pokračoval Picard. "Možná původně neměli v úmyslu ho vypustit, ale potom zřejmě cítili, že nemají jinou volbu. Navíc měli naději, že budou-li Borgové pokračovat ve svém dobývání, nepochybně mu přiletí naproti."
"Ale původní Enterprise ho zničila," poznamenal Riker.
"Správně. Ironií osudu Enterprise NCC-1701 porazila zbraň, která byla stvořena na porážku bytostí, jimž je nucena čelit Enterprise NCC-1701-D."
"Strašné," řekl Geordi. "Ale co mohli dělat jiného?"
"Nic," potvrdil Picard. "A tady je zbytek historie. Konečná verze ničitele planet nebyla vypuštěna. Nevíme, z jakého důvodu. Možná narazili na nějaký technický zádrhel nebo se prostě rozhodli nadobro utéci z galaxie Mléčná dráha."
"Nebo třeba vytvořili tak silnou zbraň," přidala se Guinan, "že se obávali, aby se nestala ještě větší hrozbou než Borgové."
"To je směšná myšlenka," ozval se Geordi.
"Takže nebyla vypuštěna," pokračoval Picard, "a vznášela se tady za hranicemi galaxie," kapitán poklepal na monitor počítače, "nehybná, opuštěná, zapomenutá. Dokud ji neobjevila žena, která vedla krevní mstu - vendettu. Žena, která chtěla zničit Borgy a nedovolila ničemu, aby jí to stálo v cestě. Žena jménem Delcara. Dostala se na loď, přivedla ji k činnosti a teď míří do prostoru Borgů. Setkala se s jejich lodí tady na Penzatti a zničila ji. Pak vrazila do Repulse a poničila ji. Podle Repulse vypadala takto."
Na obrazovce se objevil požírač planet, se kterým Repulse bojovala a prohrála.
Deanna Troi zalapala po dechu, v hlavě se jí rozpoutal zmatek. Ostatní na ni okamžitě pohlédli. "Deanno?" oslovil ji Riker.
"Já ji odněkud znám," ozvala se. "Já... viděla jsem ji, ale nemohu si vzpomenout..." Zavřela oči a napjala se, jako by se snažila vší mocí přimět mozek, aby uposlechl jejího příkazu. "Ten tvar a ty kuželovité výčnělky..."
"Na co si vzpomínáte, paní poradkyně?" zeptal se Picard naléhavě. Nesnažil se ji uklidňovat. Už z minula věděl, jak těžce snáší takový přístup, zvlášť když se cítí zmatená nebo vyvedená z míry.
"Já..." zakroutila hlavou, "nemůžu si to vybavit. Ten sen, o kterém jsem se už zmínila... mihl se tam tvar té lodi. Ale na nic víc si nemůžu vzpomenout. Je mi líto, kapitáne."
"To je v pořádku. Obávám se, že brzy budeme mít víc než dost osobních zkušeností."
"Kapitáne, říkáte, že Země je přímo ohrožena, jako když galaxií putoval původní ničitel planet?"
"Kupodivu ne. Když si to důkladně prohlédnete, uvidíte, že dráha toho nového stroje tvoří spíš elipsu." Objevila se další zářící čára a Picard po ní jel prstem. "Začíná ve stejném bodě, ale zatáčí kolem našeho Sektoru. Přesto se tam vyskytují dost obydlené oblasti, aby byl důvod k obavám. Pane Date, chci nastavit kurs k hvězdnému systému Kalish, poslednímu známému místu, kde se požírač planet střetl s Repulse."
Důstojníci na sebe na okamžik překvapeně pohlédli a nakonec se ozval Riker: "Kapitáne, neměli bychom podle instrukcí čekat tady?"
"Už jsem poslal zprávu Hvězdné flotile a každým okamžikem čekám povolení," odpověděl rychle Picard. "Nemá smysl, aby Enterprise čekala zde. Budeme dál léčit Penzattie, kteří jsou na palubě, ale je zbytečné čekat, že se sem Borgové vrátí. Nevrátí se, dokud si to nevyřídí s ničitelem planet, protože s největší pravděpodobností poznají jeho původ a uvědomí si jeho schopnosti. Je to hrozba, kterou si nemohou dovolit. Proto, ať už je ničitel kdekoli, zamíří tam i oni."
"Kapitáne, jak to můžeme tak jistě vědět?" zeptala se doktorka Crusherová.
Obrátil se a pohlédl na ni. "Protože kdybych byl Borgem, udělal bych to také tak," prohlásil zachmuřeně.
Picard stál v instruktážní místnosti a díval se na rychle mizící planetu Penzatti. Když zazněl zvonek u dveří, ozval se: "Vstupte." Naprosté ticho, které nastalo po otevření dveří, mu okamžitě prozradilo, kdo vstoupil. Nepotřeboval se obracet a potvrdit si svůj úsudek. "Ano, Guinan?"
Založila ruce na prsou a ozvala se: "Nabídl jste nám zajímavé teorie, pane, ale překvapuje mě, že jste se nezmínil o dalším důvodu, pro který chcete zastavit ničitele planet."
Díval se na svůj odraz v okně. "Představuje hrozbu životu a vesmíru. Je to artefakt dávného národa. Bez větších potíží zničil kosmickou loď. Představuje významnou obranu a zbraň proti Borgům. Hvězdná flotila prostřednictvím kapitána Korsma už vyjádřila zájem a obavy. Nevidím, jaké další důvody bych potřeboval."
"Ano, to je spousta dobrých důvodů," souhlasila Guinan. Pak mírně ztišila hlas a lehký, žertovný tón zmizel. "Ale existuje důvod, který je o něco lepší, ne? Ona. Protože ona se jí nějak zmocnila... té věci tam. To je důvod, proč se ten stroj takovým obloukem vyhýbá Zemské soustavě, protože ona ho nějak ovládá. Možná je dokonce uvnitř. A vy jste na ni myslel, ozývala se vám v hlavě celá desetiletí."
Na okamžik se odmlčel. "Jsme nějak spojeni, Guinan," řekl pak. "Svým způsobem ani nevím, zda tomu rozumím. Dokázala si mě najit. Teď musím najít já ji. Musím poznat..."
"Nepoznatelné?"
Pokrčil rameny. "Cokoli se dozvím."
"Aspoň se nemusíme strachovat, že máte zakalený úsudek."
Otočil se a pohlédl na ni pevným, téměř káravým pohledem. "To by nemohlo způsobit nic."
"Naučila jsem se, kapitáne, že není bezpečné říkat nic. Protože nic," mluvila smutně, "má často sklon změnit se v něco moc a moc velkého."

Dvanáctá kapitola

GEORDI LAFORGE VĚDĚL, že jim zbývá ještě několik hodin, než se dostanou na místo bitvy mezi Repulse a ničitelem planet. Motory hladce běžely, všechny systémy byly v pořádku a pracovaly na špičkové úrovni. Neměl proto žádné výčitky svědomí, když sešel do nemocnice, aby strávil nějakou chvíli se ženou, která byla kdysi známá jako Reannon Bonaventurová. Měl dokonce plán, který už začal uskutečňovat, protože si byl jist, že v ní dříme žena, žena, ke které je možno se dostat a která si je nějak vědoma toho, co se s ní děje. Žena, které by mohl nějakým způsobem pomoci.
Bev Crusherová však zaváhala, když spatřila vrchního inženýra vstupovat do nemocnice. "Podívejte, Geordi," začala.
"Vím, co mi chcete říct, doktorko," odpověděl, "ale musíte mi dovolit, abych to zkusil. Vím, že jí mohu pomoci."
"Jak to můžete tak jistě vědět?" stála před ním se zkříženýma rukama, jako by celým tělem říkala nebo spíš křičela. Přesvědčuj mě, jak chceš, ale já ti na to neskočím.
"Nevím to jistě," připustil Geordi, "ale když vy pracujete s pacientem, víte pokaždé jistě, že ho zachráníte?"
"S největší určitostí ano."
"Ale ne na sto procent."
Netrpělivě obrátila oči. Geordi to ovšem neviděl, ale zaznamenal otrávené jiskření její elektromagnetické aury. "Ovšemže ne, Geordi. V téhle galaxii není absolutně zaručeno nic."
"Nemyslíte tedy, že by se mi měl povolit stejný rozsah nejistoty jako vám?"
Crusherová lehce mlaskla. "Co je to s vámi, Geordi? Proč se o ni tak zajímáte?"
"Říkejte tomu instinkt, jestli chcete, doktorko. Vím, co to je, když člověk potřebuje pomoct. Kromě toho jsem si prostudoval záznamy o její kariéře a osobnosti. Byla pořádný charakter. Zaslouží si lepší osud."
"Dobře, dobře," vydechla Crusherová. Věděla, že dříve či později se podrobí nevyhnutelnému. "Měla jsem pocit, že vám neodolám, proto jsem vysvětlila Penzattiům její situaci a oni mi slíbili, že se v její přítomnosti budou ovládat."
"Jsem vám velice zavázán, doktorko."
Obrátil se k Reannon. Seděla na kraji biopostele a na nic se nedívala. Byla tam, protože ji tam někdo posadil. Nepohne se, dokud ji někdo neodvede jako nějakého domácího pejska. Geordi ji jemně vzal za ruku, pořád studenou jako led, a vybídl ji: "Pojď, Reannon." Lehce ji nadzvedl a ona sklouzla z postele a šla za ním, jak ji táhl s sebou.
Když procházeli nemocnici, penzattiové se tentokrát dívali jinam, přestože se jich mnoho roztřáslo. Jediný, kdo se na ni pořád díval, byl, jak si Crusherová všimla, ten, který ji předtím napadl: Dantar. Ale v jeho zelené tváři se nedalo číst, antény se nehýbaly. Tělo měl napjaté, jako by čekal, až dřívější Borg udělá nějaký pohyb, ale Reannon nedávala najevo, že si uvědomuje jeho existenci. Ve skutečnosti si neuvědomovala žádnou existenci, ani svoji vlastní. Geordi ji dovedl ke dveřím nemocnice, a když z nich vyšla, celá nemocnice jako by vydechla úlevou.
Dantar vzhlédl, když uviděl, že nad ním stojí Crusherová. "Ano?" zeptal se tiše.
"Jste v pořádku?" zeptala se ho. Prohlížela mu zraněnou nohu a s uspokojením pokyvovala nad tím, jak se hojí.
"Myslíte, jestli na tu věc zase nezaútočím?"
"Prominete mi, že se o to zajímám."
Pokrčil rameny. "Vysvětlila jste nám situaci. Kromě toho, násilí by moji rodině život nevrátilo. Nevidím v tom žádný smysl." Usmál se, ale úsměv vypadal spíš jako grimasa. "Vy ano?"
"Ne," odpověděla a poklepala ho po rameni. "Jenom se jsem se chtěla ujistit, že si to všichni pamatujeme."

Geordi vedl Reannon chodbou a nevšímal si udivených pohledů členů posádky, kteří je míjeli. Ve skutečnosti bylo snadné si jich nevšímat, protože je neviděl. Byl však schopen vycítit reakce lidí z teploty jejich těla a z aury, kterou vydávali. Kdykoli se někdo blížil, jeho tělesné emise se rozkmitaly, jakmile si všiml Geordiho a jeho společnice. Kolemjdoucí si však nebyli úplné jisti koho - nebo co - vidí. Pak se jim zrychlil puls nebo stoupl počet úderů srdce. Obvyklý vzhled aury se změnil, divoce se rozechvěla zoufale potlačovaným poplachem, jakmile si uvědomili původ Geordiho společnice.
To mu připomnělo staré časy, kdy lidé spatřili malomocného a s hysterickými výkřiky prchali. Byl to předsudek, naprostý předsudek. Reannon nechtěla, aby ji postihlo takové neštěstí, ale teď za něho platila. Geordimu se chtělo na ně křičet a hádat se s nimi kvůli jejich strachu, ale nemělo by to smysl. Viděli jen představitele národa, který zničil tisíce, dokonce miliony životů. Národa, který změnil kapitána Picarda v něco temného a pokřiveného. Nebylo divu, že se jí chtěli obloukem vyhnout. Přesto ho to zatraceně uráželo.
Zastavili se před soustavou dveří. Geordi se otočil k ženě. "Reannon," oslovil ji, protože se snažil říkat její jménem co nejčastěji - doufal, že i pouhé opakování bude mít nějakou odezvu - "Reannon, tohle je simulátor. Mám tu někoho, s kým tě chci seznámit."
Dveře se syčivě otevřely. Prošli jimi do prostorné místnosti se zářícím žlutým mřížovím. Dveře se za nimi zase zavřely a Geordi řekl: "Tohle je místo, kde můžeme vytvořit, cokoli chceme, pokud je to v záznamech našeho počítače. Připravil jsem něco, na co se myslím budeš chtít podívat. Počítači," ozval se hlasitěji, "spusť program LaForge 1 A."
V tom okamžiku žluté mřížoví zmizelo a Geordi s Reannon stáli na můstku lodi. Jako protiklad k čistému, účelnému a nablýskanému můstku Enterprise byla tato loď jaksi nepořádná a upatlaná. Na podlaze ležely odpadky a část přístrojů vypadala, jako by byly slepené slinami a jen ták sdrátované dohromady.
Geordi uslyšel zvuk kovu škrábajícího o kov á okamžitě jej rozeznal. Někdo se snažil něco opravit.
Ve vzdálenějším rohu bylo vidět Jeffriesovu trubici, která se rozšiřovala do vnitřního zařízení lodi, a z ní čouhaly dvě nohy. Uslyšel bručení, tlumené kletby a předpovědi, že čas lodi určený k cestám po galaxii se krátí. "Promiňte," zavolal.
"Jo, co je?" odpověděl zřetelně ženský hlas z Jeffriesovy trubice.
"Mám tu někoho, koho musíte poznat." .

Ozval se otrávený povzdech, z trubice vypadlo několik kusů nářadí a třesklo o podlahu. Pak vylezla také žena. Obočí a konečky vlasů měla lehce sežehnuté a celkově se tvářila netrpělivě. Geordi si v duchu poklepal na rameno. Lekce, které se naučil o vytváření iluze života v simulátoru, padly na úrodnou půdu.
"Tak co?" zeptala se netrpělivě. "Co se děje? Vy jste...?"
"Geordi LaForge. A vy jste tu díky zvlášť podrobnému psychologickému profilu, zanechanému v počítačích Hvězdné flotily ženou, která se bála, že zemře samotná ve vesmíru a nic po ní nezbude. Takže... Reannon Bonaventurová, chci vám představit Reannon Bonaventurovou."
Když měl teď Geordi, příležitost uvidět ji opravdu zblízka, pokud se to tak dalo nazvat, poznal, že ve skutečnosti se poradkyni Troi podobá jen povrchně. Husté černé vlasy měla stažené do uzlu a nebylo v ní nic z aristokratického vzezření jejich poradkyně z národa Betazoidů. Místo toho měla v sobě něco přízemního, jakousi zemitost, která se mu zdála milá.
Simulovaná Reannon pomalu obešla skutečnou Reannon a nepřítomně a zamyšleně si mnula ucho. Lehce se sklonila, opřela ruce o kolena a přiblížila tvář přímo k netečné ženě. Pak se v té samé pozici obrátila ke Geordimu a zeptala se: "Děláte si legraci, co?"
"Bohužel ne."
Uchopila tvář druhé Reannon, otočila ji doleva, pak doprava a prohlížela si ji. "Vím, že nejsem zvlášť pohledná osoba," prohlásila konečně, "ale tohle je směšné."
"Tohle," řekl Geordi, "se ji stalo u Borgů. Chtěl jsem, aby vás viděla. Aby viděla, jaká byla předtím a mohla být zase taková."
"Aha," Reannon ucouvla a rozpřáhla ruce ve všeobsahujícím gestu. "Tak to je. Takhle to se mnou vypadá. Tohle je ta legenda, kterou ze mě udělali. 'Plechová holka'. Ovšem s plechem je problém, že rezaví.".Znovu se zahleděla na svou budoucnost. "Zrezavěl dost děsně, viďte?"
"Mohla byste jí něco říct?" poprosil Geordi. "Něco, co by..."
"Co?" Reannon měla náhle ostrý a hněvivý hlas. Začala pobíhat po můstku jako zvíře v kleci. "Proč to kruci děláte? Kdopak jste? Ježíšek nebo co? Jen se na to podívejte! Tohle mi ukážete, tuhle věc s obličejem jako těsto, to mám být já? A chcete, abych jí něco řekla. Víte co? Tohle jí řeknu." Naklonila se k obličeji skutečné Reannon zařvala: "Jsi idiot! Chápeš? Jsi naprostý debil! Koukni se na sebe! Koukni se na sebe," hlas se jí třásl zuřivostí. "Po tom všem, co jsem dokázala, po tom všem, co jsem překonala, po životě, jaký jsem vedla, mám skončit jako tohle? To je hrůza! Jak ses do toho mohla dostat?" řvala na sebe. "Jsi živá mrtvola! Jsi chodicí pytel! Vždycky jsem si myslela, že když zemřu, tak zemřu a konec. Ale tohle? To není mrtvola! To není nic! To je prostě... odpadl"
Geordi byl ohromen. Nebyl si jist, co se stane, když naprogramuje v simulátoru tak věrnou napodobeninu původní Reannon Bonaventurové, ale tohle určitě nečekal. "Reannon -" ozva! se a nevěděl ani, koho vlastně oslovuje.
Simulovaná Reannon se vrhla do křesla před senzorem. "Jděte pryč, prosím vás!"
"Reannon, jenom vy si můžete pomoci," domlouval jí Geordi. Otočila se na křesle jako vystřelená z praku. "Chcete říct, že tomu můžu zabránit? Že můžu udělat něco, abych se tomuhle vyhnula, aby se to nestalo?"
"Ne," odpověděl Geordi. "Nemůžete dělat nic. Ale můžete si pomoci a vrátit se do skutečnosti."
"Jo?"
"Myslím si to," prohlásil Geordi s jistotou, kterou necítil.
Reannon pomalu vstala a přešla můstek, aby se na sebe podívala. Vzala ženu za ramena a měkce ji oslovila: "Co sis to udělala... holčičko?"
Neodpověděla si.
"Vzpomínáš si?" pokračovala. "No tak, vzpomeň si na staré dobré časy. Chacha! Jak tě jednou chtěli oblafnout Ferengové a tys je pěkně podfoukla. Nebo jak tě tehdy na Savannah 1 chtěli prohlásit za bohyni, protože ještě neviděli ženskou s bílou pletí. Nebo co jsi cítila, když tě pronásledovali," usmála se. "Jak ti stoupal adrenalin a horečně pracoval mozek, když ses pokoušela vymyslet nějakou fintu. A co sex, chacha? V každém přístavu nějaký chlap. Všichni mě chtěli, aby se tím mohli vychloubat. Ve dvou různých sektorech existovali chlapi, kteří tvrdili, že jsem s nimi byla ve stejném okamžiku. Panebože, sex byl báječná věc. No tak! No tak, přece nemůžeš říct, že si na to nevzpomínáš?"
Od bývalé zajatkyně Borgů se nedočkala žádné odpovědi. Dívala se stále přímo před sebe, nezúčastněně a nevypočitatelně.
Reannon s ní zatřásla a pokračovala už s trochou zoufalství: "No tak, musíš si vzpomenout. Musíš něco říct. No tak, řekni něco, pověz mi něco, zatraceně," naléhala a hlas se jí topil ve zmatku a zuřivosti. "Nemohli se mnou tohle provést. Se mnou ne! Já přece něco vydržím. Vydržím víc. No tak!" a zuřivě s ní zatřásla.
Geordi se vrhl k nim. "Nechte toho. To je zby-"
"No tak!" ječela Reannon, zvedla ruku a udeřila ženu vší silou do tváře. Té se hlava otočila a zapotácela se.
"Jděte od ní," křičel Geordi, popadl simulovanou Reannon zezadu a přitiskl jí ruce k tělu. Zuřivě se s ním prala, zatímco druhá Reannon poklesla dozadu, padla na podlahu a zírala do stropu.
"Řekni něco!" řvala Reannon. "Řekni něco, ty žoku masa! Jsi úplně na nic a já jsem uvězněná v tobě! Pusť mě ven! Pusť mě ven!"
"Počítači," promluvil Geordi a chystal se vydat příkaz ke zrušení scénáře.
"Ne!" zaječela Reannon. "Ne, počítači! Ještě ne! Ještě ne! Prosím. Počkejte chvíli!"
Promluvila hlubokým, sotva ovládaným hlasem: "Prosím vás, prosím vás, slibte mi, že něco uděláte. Nenechávejte mě takhle. Prosím. Slibte mi to."
"Udělám všechno, co budu moci," ujistil ji Geordi a stěží mohl uvěřit tomu, že se pokouší uklidnit simulátorovou napodobeninu.

"Nejen všechno," odpověděla Reannon, "udělejte cokoli. Udělejte cokoli, ať to stojí, co to stojí, ale zachraňte mě, prosím vás."
"Dobře," ujistil ji Geordi. "Dobře."
"Slibte mi to."
"Slibuji."
Přestala bojovat a Geordi ji pustil. Dlouhou chvíli stála a dívala se na sebe. Pak se obrátila ke Geordimu a upřela zrak na něho. "Udělám cokoli, ať to stojí, co to stojí," ujistil ji znovu.
"Děkuju," odpověděla a k jeho překvapení uchopila jeho hlavu pevně do dlaní a vášnivě ho políbila. Když ho pustila, věděl naprosto jistě, že nechce, aby ho pouštěla.
Ustoupila a lehce si odkašlala, pak se obrátila a došla k Jeffriesově trubici. "Ať to stojí, co to stojí," opakovala naposledy. "A teď, když dovolíte, musím dodělat práci." Ale kurážný tón stěží zakryl neklamný záchvěv strachu v jejím hlase. Vlezla zpátky do trubice, aby se s nim nemusela dál potýkat. "Počítači," přikázal Geordi, "ukonči simulaci."
Interiér lodi okamžitě zmizel. Nahradilo ho opět pevné a lesklé mřížoví simulátoru. Geordi se přiblížil k nehybné skutečné Reannon a oslovil ji: "Co kdybychom si zašli do klubu na přední palubě a dali si něco k pití? Co říkáš?" Mluvil vesele a ledabyle, jako by tímto nenuceným způsobem mohl Reannon přimět k hovoru. Jako by to celé byl jenom rafinovaný vtip Reannon, a když ji přistihne nepřipravenou a přiměje ji něco říct, bude zase všechno v pořádku.
Ale ničeho se od ní nedočkal a v duchu si povzdechl. Opravdu, nikdo nemohl tvrdit, že by nevěděl, do čeho se pouští. Věděl také, že nebude moci vymazat obraz Reannon z mysli a že se k ní nějak musí dostat, aby jí pomohl.
Vzal ji za ruku a ona šla poslušně s ním.

Beverly Crusherová vešla do nemocnice a přelétla ji Zkoumavým pohledem, než se pustila ke své ordinaci, aby tam vyřídila nějaké záležitosti. Pak se zastavila.
Jedna postel byla prázdná. Okamžitě poznala, čí postel to je. Rychle se obrátila k ostatním Penzattiům a zeptala se: "Kam šel Dantar?"
Dobromyslně na ni koukali a krčili rameny. Rozehráli nádherné představení o tom, jak nikdo nic neví. Možná to opravdu nevěděli. A ještě pravděpodobněji to prostě nechtěli vědět.
"Jak je to dlouho, co odešel?" zkoumala. To mělo ještě menší odezvu. Dotkla se komunikátoru a ohlásila: "Crusherová volá ostrahu. Máme tu asi problém..."

V klubu panovala stísněná atmosféra jako vždy, když posádka věděla, že Enterprise čeká zvlášť nebezpečná situace. Na kosmické lodi se vždycky zatraceně těžko udrželo něco v tajnosti, a tak se i teď šuškalo, že se mají Střetnout buď s Borgy nebo s něčím, co je jako Borgové, jenomže mnohem silnější.
Guinan se proplétala mezi zákazníky a tu a tam něco prohodila. Dávala tak jemně najevo, že je na svém místě, kdyby si s ní někdo potřeboval o něčem promluvit. Přišla ke stolu, za kterým seděl Dat, a s lehkým pokývnutím hlavy na pozdrav se posadila naproti němu.
"To je nezvyklé, vidět vás tu sedět o samotě, Date," poznamenala. "Obvykle jste tu pouze se společností druhých, pokud se ovšem nejedná o nějaký zvláštní případ."
Dat o tom chvíli uvažoval. "Myslím, že tentokrát to není ten případ," odpověděl. "Jenom jsem se chtěl neformálně sejít s kolegy z posádky, a tak jsem sem zašel."
"Máte nějakou představu proč?" ptala se Guinan.
Pokrčil rameny tak, jak se to naučil od Rikera. Dalo mu pořádnou práci se naučit, kdy to má použít. Zpočátku začínal krčit rameny uprostřed věty, naprosto bez vztahu k tomu, co se povídalo. Byl to doklad toho, že Dat ve svém pozitronovém mozku vynalezl cuknutí. "Nemám představu," odpověděl.
"Možná se vám to líbí, Date."
Začal o tom přemýšlet. "To považuji za nepravděpodobné. Mně se nemůže nějaké dění líbit. Nanejvýš ocením různé varianty stimulů, které mi jsou předkládány, když..."
Zvedla ruku a zarazila ho: "Řekněme, Date, že se vám to prostě líbí a že nevíte proč, ano?"
Díval se na ni a chystal se odpovědět, když vstoupil LaForge a táhl za sebou Reannon. Hlavy po celém klubu se otočily k nim a relativní ticho, které zde předtím panovalo, nahradilo tiché a zvědavé bzučení. Geordi a jeho riová společnice se samozřejmě stali námětem rozhovorů všude, kudy procházeli.
Geordi prozkoumal pohledem místnost. Viděl, že se lidé stáhli trochu blíž k sobě, jako by chtěli mít jistou vzdálenost mezi sebou a ženou, která šla s ním. Hlavní inženýr se začínal zlobit. Cítil, jak se v něm vaří vztek.
"Co si myslíte, že se stane?" otázal se hlasitě celé místnosti. "Že když se na ni budete dlouho dívat, nebo se jí náhodou dotknete, nakazíte se od ní?"
Guinan už stála u něj a položila mu ruku na rameno, ale to ho neuklidnilo. "Zajali ji! Copak tomu nerozumíte? Znásilnili její duši i tělo a vy se všichni chováte, jako by to byla její vina! Než se začnete dívat na ni a odvracet pohledy, podívejte se nejdřív lépe na sebe!"
Táhl ji s sebou ke stolu, kde jak si všiml, seděl Dat. Byl hrozně vděčný za to, že tu android je. Dat možná není schopen cítit ty nejlepší z lidských citů, ale také není schopen projevit ty nejhorší, jako je strach a podezíravost. Posadil se proti Datovi a Guinan, ale než mohl něco říci, Guinan si lehce odkašlala a ukázala prstem. Obrátil se a uviděl, že Reannon pořád ještě stojí, a s povzdechem ji stáhl na židli vedle sebe. "Je na tom trochu špatně s chápáním neverbální komunikace," poznamenal.
"To jsem si všimla," odpověděla Guinan.
Dat ji studoval jako pod mikroskopem. "Její motorické funkce fungují skvěle," podotkl."

"Ano, ale za nimi není nic," prohlásil Geordi. Podepřel si dlaní hlavu a vzdychl: "Připadá mi, že bych toho pro ni měl dělat víc, ale nevím co. Vzal jsem ji do simulátoru, abych ji seznámil s ní samotnou, jaká bývala dřív."
"Reagovala nějak?"
"Ani trošičku." Naklonil se s visorem několik palců od očí Reannon. "Možná je pravda, že jen utrácím čas."
Vtom na něho Reannon pohlédla. Pohlédla na něho.
V její tváři se to projevilo jen jako jemný rozdíl, který ovšem Geordi nemohl poznat, ale zdálo se mu, že rozeznává lehounké jiskření v její auře, které ho okamžitě upozornilo. "Date, Guinan... ona se... zajímá o můj visor?" Neucouvl ani o milimetr z polohy, ve které byl.
"Myslím, že slovo zajímá je příliš silné," odpověděl Dat. "Ale všimla si ho. A jelikož si ještě ničeho jiného zjevně nevšimla, můžeme to pokládat za pozitivní krok."
Lehce nakláněla hlavu a prohlížela si visor ze všech úhlů.
Pak pomalu a váhavě vztáhla ruku, až spočinula na visoru. Jela prsty po jeho okraji, zkoumala jej a pozdržela se u zapojení na obou koncích u uší.
"To jsem blázen," šeptal Geordi. Bál se promluvit hlasitěji, aby její pohyb nezaplašil.
"Nepochybně ji přilákal technický aspekt tvojí vizuální pomůcky," zhodnotil to Dat, který ji fascinovaně sledoval. "Má to velice blízko k jejím vlastním nedávným zkušenostem."
"Co... co myslíte, že mám teď udělat?"
"Nechte to na přírodě," radila Guinan. "Není to právě původní rada, ale zato obvyklá." Potom vzhlédla, protože si uvědomila, že došlo k nějaké změně.
Guinan byla bytostně spjata s náladou v klubu a cítila ji, jako jsou průměrní lidé zvyklí na tlukot srdce. Když vstoupil Dantar, okamžitě ucítila, že se něco děje.
Penzatti se pomalu blížil ke stolu a na tváři měl odhodlaný výraz. Antény se mu lehce chvěly, jako by něco chystal. Upíral pohled na Reannon.
"Geordi," ozvala se Guinan šeptem, ale dostatečně důrazně, takže to Geordiho okamžitě upozornilo na nebezpečí. Nemusela nic dodávat, místa toho vstala a oslovila Dantara, vzdáleného pouze pár metrů: "Vítejte u nás v klubu, čím vám mohu posloužit?"
Příští okamžiky se zdály jako zpomalené, jako by trvaly věčnost, ačkoli ve skutečnosti se všechno odehrálo v několika vteřinách.
Dantar držel ruce za zády. Náhle si někdo z posádky u stolu něčeho všiml, varovně vykřikl a vyskočil ze židle. Dantar vytáhl ruce a v každé držel Keldinův odpalovač, oblíbenou ruční zbraň Penzattiů. Byla smrtící, silná a přesná. Namířil na Reannon a s výkřikem: "Zavraždila moji rodinu!" vystřelil.
Geordi se vrhl k Reannon a varovně vykřikl. Nereagovala, stále ji fascinoval jeho visor. Vrazil do ní a srazil ji k zemi mimo svůj dosah.
V tom okamžiku muž, který vykřikl na poplach, skočil ke střílejícímu Dantarovi. Z odpalovačů vyšlehl silný paprsek, který roztříštil nejbližší okno. Vznikl v něm otvor široký přes třicet centimetrů. Předvídatelné důsledky se okamžitě dostavily.
Z místnosti byl s řevem hurikánu okamžitě vysát veškerý vzduch.
Lidé křičeli a ječeli, chytali se jeden druhého i nábytku připevněného k podlaze. Vakuum je vší silou táhlo ven a oni se bránili, jak mohli.
Dantar popadl nejbližší kus nábytku, ale musel pustit odpalovače. S vyděšenou bezmocí sledoval, jak zbraně kloužou po podlaze a mizí v nekonečném vesmíru.
Reannon byla nejblíž u okna, táhlo ji to do otvoru, ve kterém jí zmizela paže a byla by ji následovala i hlava, kdyby se Geordi LaForge s výkřikem nevrhl k ní nedbaje o vlastní bezpečnost a nepopadl ji za nohu. Sám se přitom chtěl nohou zaháknout za nohu stolu, ale nepovedlo se mu to. Podtlak ho neúprosně vtahoval do otvoru, ale zachytit ho Dat, který pevně sevřel Geordiho kotník. Dat sám se pevně zachytil desky stolu a ani se nehnul. Guinan se také pevné držela a šaty jí divoce vlály kolem těla. Pokoušela se něco křičet, ale nebylo tomu rozumět.
Dat, Geordi a Reannon tvořili lidský řetěz. Reannon vlála v prostoru, jednu paži měla v okně a zbytek těla se jen tak tak bezpečně držel v místnosti. A i toto bezpečí bylo pouze relativní. Nohy jí vlály nad zemí, jak kolem ní proudil vzduch, hlava narážela do okna. Geordi křičel její jméno a prsty mu rychle křehly, jak kolem klesala teplota.
Zdálo se mu, že to trvá měsíce, roky. Ve skutečnosti to byly pouhé sekundy a pak velká síla vesmíru náhle ustoupila. Reannon těžce dopadla na podlahu, aniž by se snažila pád nějak zmírnit. Bylo slyšet syčení, jak klubovní místnost zaplavoval nový vzduch.
Geordi věděl, že zasáhly bezpečnostní systémy Enterprise. Přes otvor se natáhl silový štít a zacelil tak kryt lodi, dokud se nedostaví bezpečnostní četa a neopraví otvor trvaleji.
Zhluboka si oddechl a pustil Reannoninu nohu. Sevřel pěst, aby se mu znovu rozproudila krev, a přitom volal: "Jsou všichni v pořádku? Nestalo se nikomu nic?"
Všude kolem se ozývaly chraptivé výkřiky na souhlas, jak otřesení členové posádky potvrzovali, že jsou celí.
Dantar ležel na podlaze a zíral do stropu. "Zabil jsem ji?" úpěl pořád dokola. "Zabil jsem ji? Může teď moje rodina odpočívat v pokoji?"
"Tvoje rodina," křičel Geordi na celou místnost a začal se zvedat z podlahy, "tvoje rodina by byla zděšena, kdyby viděla, že se z tebe stal -"
Náhle se zarazil, jak rukou nahmatal něco teplého, mokrého a lepkavého. Otočil hlavu a hledal zdroj. Jakmile si uvědomil, co to je, zakřičel: "Date!" Byl to tak vylekaný výkřik, jaký od něho android ještě neslyšel.
Reannon ležela na podlaze a z levého ramene se jí řinula krev, z ramene, u kterého nebyla paže.

Neplakala, ani nekřičela bolestí. Jenom se dívala, jak jí chybí končetina, s jakýmsi vzdáleným zaujetím, jako by se to stalo někomu jinému.
Geordi si okamžitě uvědomil, co se stalo. Když vznikl otvor v krytu lodi, silové póle ten otvor překrylo a zacelilo. Také se pokusilo zastrčit Reannon paži zpět dovnitř - ale místo toho ji prosté ukrojilo, jak ji strkalo přes ostré zbytky průhledného aluminiového okna.
"Date!" vykřikl Geordi. Nevěděl přesně, co od androida očekává. Dat však okamžitě vyvinul činnost. Přeběhl k Reannon a zvedl silnými pažemi. Za malou chvilku jeho uniforma vpředu nasákla rudou krví.
Geordi se postavil na nohy a komunikátorem upozornil Crusherovou, že jsou na cestě do nemocnice s vážně zraněnou Reannon. Vyběhli ven, právě když Worf s týmem ostrahy vběhli dovnitř. Na Worfově tváři se na chvíli objevil údiv, když uviděl zmrzačený pahýl, který byl zbytkem paže Reannon, a pak už Geordi a Dat zmizeli. Datovy nohy překonávaly vzdálenost fantastickou rychlostí a Geordi mohl dělat jen to, že s ním držel krok.
Worf nasadil obvyklý zachmuřený klingonský výraz, který mu poskytoval daleko větší pohodlí, a pak se on i další členové ochranky vrhli ke zhroucenému Dantarovi. Seděl mu na prsou jeden člen posádky, aby Dantar nemohl utéci. Nemuseli se bát, Dantar pořád opakoval kolem dokola otázku, zda je bývalý Borg mrtvý a jeho rodina pomstěna.
Worf se zamračil, čili jen maličko pozměnil výraz. Jestli ten Penzatti ztratil rozum, nebo dokonce předstírá, že ztratil rozum, aby vzbudil soucit, brzy zjistí, že ve Worfovi nalezne jen velmi málo soucitu.
Dantar na něho pohlédl rozšířenýma očima a zlomeným hlasem pravil: "Duše mých blízkých mě pořád volaly. Plakaly. Nemohly přestat. Nemohly. Mají už klid? Mají?"
"Ano," odpověděl Worf netrpělivě. "Jejich duše odpočívají v pokoji a ty se k nim na chvíli připojíš." A bez dalšího slova vytáhl Penzattiho na nohy a vyvlekl ho z klubu.

Picard vstoupil do nemocnice a zamířil k Geordimu, který stál před operačním sálem. Nemohl se přimět vstoupit a přímo se podívat, jak se věci mají. Vedle něho stál Dat, který neměl žádný zvláštní důvod nejít na sál, ale cítil, že přítel možná potřebuje jeho přítomnost.
"Jste v pořádku?" zeptal se Picard.
"Ano, kapitáne. Jsem trochu otřesený, ale je mi dobře."
"Guinan říkala, že ten Penzatti měl nějaké odpalovače. Kde k nim k čertu přišel?"
Geordi si odkašlal. "Už jsem po tom pátral," odpověděl. "Byly uskladněny ve zbrojnici a vchod do zbrojnice ovládá počítač. Ale Penzattiové počítačům vždycky výborně rozuměli. Dantarovi se podařilo najít přístupové kódy, dostat se dovnitř a odnést si je. Teď už je to jedno. Viděl jsem, jak uletěly do vesmíru."
"Chci, abyste ty přístupové kódy změnil..."
"Už jsem to udělal, pane."
Picard souhlasně přikývl. "Dobře. A jak jsem se dozvěděl, pan Worf se postaral o nová opatření vůči našemu poněkud agresivnímu hostu. Takže zbývá problém s pacientkou."
Z operačního sálu vyšla Crusherová. Už si svlékla zakrvácený oděv a nahradila jej čistým. Pole kolem operační zóny obvykle okamžitě čistilo rány, ale když pacient krvácel tak silné jako Reannon, nedalo se dělat nic jiného než si ušpinit ruce krví.
Šla rovnou ke Geordimu a zuřivě ho oslovila: "Řekl jste, že za ni berete odpovědnost! Stál jste tady a vykládal jste mi o všem možném, co pro ni dobrého děláte. Zatím jste udělal pěknou věc, co, inženýre?"
"Zachránil jsem jí život!" protestoval Geordi. "To se nepočítá?"
"Pustila jsem tu ženu odsud se dvěma zdravými pažemi, vrátila se mi s jednou. To se počítá."
"Pan LaForge je velmi rozrušen tím, co se stalo, doktorko," zasáhl Picard pevně a ovládaně. "Myslím, že není nutné zahrnovat ho výčitkami."
"Vy jste nestál po kotníky v krvi," bránila se Crusherová.
"Ale já ano!" ozval se Geordi vznětlivě. "Měl jsem krev na rukou, na uniformě i na svědomí, protože jsem se snažil té ženě pomoci, a místo toho v době, kdy jsem ji měl na starost, utrpěla to zranění. Vy na mne chcete hodit vinu, doktorko? Jen do toho. Dejte se do toho. Bude to jen zlomek viny, kterou si přičítám sám."
Našpulila rty a ustoupila stranou. "Chcete se na ni jít podívat? Jděte se na ni podívat."
Geordi rychle přikývl a prošel kolem nich na sál.
Crusherová ho pozorovala a pak zakroutila hlavou. "Nechápu to," poznamenala. "Prostě to nechápu. Proč Geordimu na té ženě tak záleží?"
"Spravuje věci," pokrčil rameny Picard. "Každý den tráví s přístrojem, který mu opravuje zrak. Kromě toho má své povinnosti jako vrchní inženýr, což v podstatě znamená, že má na starosti všechny druhy oprav. Takže místo rozbitého stroje vidí rozbitého člověka a cítí potřebu ho opravit."
"Může v tom být taky něco jiného," řekl Dat zamyšleně. "Může v tom být i to, že když se na ni dívá, vidí ji jinak než my a vnímá možnosti tam, kde druzí vidí jen..." odmlčel se a hledal správné slovo, "...větrné mlýny," dokončil.
Na operačním sále seděla Reannon a zírala před sebe.
"Jak se máš, Reannon?" zeptal se Geordi. V duchu slyšel, jak mu odpovídá sytý hlas simulátorové Reannon: "Docela to ujde, a jak se máš ty, sakra?" Ale tady ve skutečném světě se mu nedostalo žádné odpovědi.
Dál upřeně zírala a Geordi si uvědomil, že se dívá na něco velice zvláštního, na svou paži.
"To je to nejlepší, co jsem s ní mohla pro první čas udělat," ozvala se Crusherová. Geordi za ní uslyšel kroky Picarda a Data. "Za nějaký čas jí budu moci naklonovat novou paži, jakmile budu mít čas vypěstovat kůži ze vzorků. Nebo jestli se rozhodne nechat si tohle, můžu jí na to dát štěpy kůže, aby se zakryl kov. Bude to chtít trochu experimentovat, abychom trefili její bledý odstín pleti, ale můžu to udělat. Nikdo ani nepozná, že to je protéza."

Reannon studovala novou paži. Rýhované kovové součástky se leskly v měkkém světle operačního sálu. Prsty byly špičatější než zakulacené konečky normálních prstů, a když sevřela pěst, lehce to zaklapalo.
"Zdá se, že věnuje mnohem víc pozornosti předmětům a světu kolem než předtím," poznamenal Picard. Čas strávený s panem LaForgem na ni měl zřejmě pozitivní vliv." Bylo to ostentativně namířeno na doktorku Crusherovou a byla v tom jemná špička, která nezůstala bez odezvy.
"Vypadá to tak," připustila. "Přesto bych byla klidnější, kdyby se o ni starala taky Deanna. Psychologie je její obor, ne Geordiho."
"Paní poradkyně toho s ní předtím moc nepořídila," odpověděl Picard, "ale je možně, že..."
"Podívejte se!" zvolala náhle Crusherová.
Reannon pozorovala svou mechanickou paži a konečky rtů se jí lehce zvedly.
"Usmívá se," ohlásil Dat. "To je první významný pohyb obličeje, který provedla."
"Opravdu se usmívá," souhlasila Crusherová, která se dívala na Reannon zblízka: "Je to tak. Dobře, Geordi, omlouvám se vám, opravdu. Je jasné, že jste u ní něčeho dosáhl."
"Ne, nedosáhl," odpověděl Geordi smutně.
Překvapeně na něho pohlédli. "Jak to můžete říci?" zeptala se Crusherová. "Dostat emocionální reakcí z někoho, kdo vypadá tak netečně...."
"Ano, ale copak nevidíte, na co reaguje?" Sevřel kovovou ruku do své. "Je šťastná, protože má umělou paži. Mechanickou protézu. Usmívá se, protože ať z ní zbývá naživu cokoli, je šťastná, že dosáhla prvního kroku zpět, k existenci jako kybernetický organismus."
"Chcete říct, že... " začal Picard.
Geordi přikývl. "Ano. Jediný důvod, proč projevila trochu citu, je ten, že si myslí, že má za sebou první krok k tomu, aby se zase stala Borgem. A je proto šťastná."
Pustil jí ruku, zoufale zakroutil hlavou a vyšel z operačního sálu.

Třináctá kapitola

"TO JE VŠECHNO, co ti můžeme říct, Jeane-Lucu1. Bohužel víc nevíme."
Tvář Ariel Taggertové před chvílí nahradila na obrazovce Repulse visící v prostoru a pohybující se jen na polovinu impulsní energie. Když Enterprise dorazila do hvězdné soustavy Kalish, nalezla tam zničenou kosmickou loď a zjistila, že zmizelo několik planet, pomysleli na to nejhorší... dokud se jim nepodařilo otevřít kanál k Repulse. Pak se dozvěděli, že ztráty na životech jsou minimální. "Je to obrovské monstrum a má strašlivou sílu," pokračovala Taggertová. "Předala jsem vám všechny údaje, které naše senzory nashromáždily. Když jsme to viděli naposledy, vzdalovalo se to od soustavy na souřadnicích dvě-jedenáct, čárka čtyři."
Dat sedící na místě operačního důstojníka rychlé proběhl souřadnice na svých tabulkách. "Kapitáne," ozval se a pak se opravil "Kapitáni," protože jeho komentář byl skutečně určen oběma, "odpovídá to předpokládanému původu přístroje, jak jsme jej vypočítali."
"Přístroj," zakroutila Taggertová hlavou. "Přístroj je chronometr. Tohle je monstrozita. Celá ta věc a ti, kdo ji ovládají, ať je to kdokoli."
"Určitě jste s tím komunikovali," zkoumal Picard.
"To ano. Věnovalo nám to jen málo slov, v kostce by se to dalo shrnout jako 'Jděte mi k čertu z cesty'. Jestli to letí za Borgy, tak bych nechtěla být v jejich kůži."
Já jsem v ní byl a taky bych v ní už nechtěl být, pomyslel si Picard. Nahlas řekl: "Máme vás vzít do vleku, Ariel?"
Zamítavě mávla rukou. "Šetřte si energii. Během dvanácti hodin ukončíme opravy a budeme zase schopni letu. Navíc v současném stavu bychom vám nebyli nic platní. Několik výstřelů z fázerů a pár úhybných manévrů vám nepomůže. Ne že by vám pomohlo, když na tu věc zaútočíte se všemi systémy v pořádku."
"Je to tak silné?"
"Ano," odpověděla s tichým přesvědčením. "Nikdy jsem nic takového neviděla, Jeane-Lucu. Nikdy. Nemůžeš to zastavit. Nikdo to nemůže zastavit."
"Musíme se o to pokusit."
"Tak vám pomoz Pán Bůh, Picarde."
"Když bude chtít. Enterprise končí."
Ariel zmizela z obrazu a nahradila ji opět Repulse. Picard se otočil k Datovi. "Pane Date, na jakou soustavu planet narazí ničitel teď?"
Dat se nemusel ani dívat. "Jestli bude pokračovat v současném kursu, dosáhne brzy prostoru Tholianů."
"Báječné," poznamenal Riker. "Budou nadšeni, že nám můžou pomoct."
"To je sarkasmus, první důstojníku? Možná byste ho mohl použít na ničitele planet," okřikl ho Picard.
"Z toho, co říkala kapitán Taggertová, fázery a fotonová torpéda nemají žádný účinek;" ozval se Riker suše. "Možná by bylo dobře použít jiné zbraně."
"Řeknu panu LaForgeovi, aby připravil nějaké praky. Pane Date, nastavte kurs dvě-jedenáct čárka čtyři. Hyperprostorový faktor sedm." Ukázal lehce tím směrem. "Jedeme."
Enterprise skočila do hyperprostoru a byla pryč.

Taggertová se za nimi dívala a pak řekla: "Můstek volá nemocnici. Jak vám to jde, Kate?"
"Zvládáme to," ozvala se odpověď doktorky Pulaski. "Neposlala jste nám tolik zraněných, kolik jsem předpokládala."

"Na stará kolena nějak měknu," odpověděla Taggertová.
"Stáří nemá na vybranou."
"Ano." Taggertová se odmlčela. "Doufejme, že Picard si nebude muset vybírat. Můstek končí."
Vrátila se do velitelského křesla a dívala se na hvězdy před lodí. Připadala si uboze bezvýznamná.
"Buď opatrný, Picarde," říkala si.

"Kapitáne," ozval se Worf a pak se odmlčel a zkoumal senzory na panelu taktického velení, jako by nemohl docela uvěřit tomu, co na nich vidí. "Myslím, že jsme našli ničitele planet."
"Potvrzeno," přidal se Dat. "Pokračuje ve stejném směru jako předtím a pohybuje se hyperprostorovou rychlostí tři."
"To je relativně pomalý let," poznamenal Picard. "Zvyšte rychlost na šest a doufejme, že z toho nebude dělat dostihy."
Enterprise vystřelila kupředu a za několik okamžiků na jejich obrazovce vyvstal artefakt dávno zmizelého národa.
Na můstku panovalo mrtvé ticho, když si uvědomili jeho objem. Pak se ozval Picard a jeho hlas zněl sotva hlasitěji než šepot: "Údaje senzorů?"
"Neutroniový kryt neumožňuje bezpečně identifikovat obsah," odpověděl. Worf. "Emise naznačují něco jako konverzní motor, nepodobný čemukoli nám známému."
"V jejich hyperprostorovém poli jsem také zachytil kolísání rychlosti, které se liší od standardních vibrací, jaké produkuje naše technika," hlásil Dat. "Ve skutečnosti se to spíš blíží vibracím pohonu lodi Borgů."
"Chcete říct, že Borgové získali svou techniku pohonu od národa, který postavil tu... věc tam?" zeptal se Picard a ukázal na obrazovku.
"Já jenom tvrdím, že je tu jistá podobnost," odpověděl Dat. "Borgové jsou známi tím, že použijí všechen dostupný materiál a techniku těch, které porazí. Kdyby objevili lepší techniku, než je jejich, je možné, že by ji docela přirozeně začlenili do své vlastni struktury."
"Ale Borgové nepožírají planety," upozornil je Riker. "Naši přátelé tam venku se živí planetární hmotou."
"To je pravda. Když vezmeme v úvahu rychlosti, kterými Borgové cestují, jak jsme viděli, jasně musí mít nějaký druh téměř neomezené energetické základny."
Troi s úžasem hleděla na ničitele planet a kroutila hlavou. "Neuvěřitelné," šeptala.
Picard a Riker se k ní obrátili: "Paní poradkyně...?"
"Je to..." byla naprosto ohromena a pokoušela se najít slova. "Kapitáne, z té lodi cítím..."
"Je to živé?"
"Kapitáne," pohlédla na něho a v očích bylo vidět beznaděj, "je to poháněno citem."
"Musím nesouhlasit " ozval se Dat. "Je zřejmé, že konzumace planet..."
"Nemluvím o fyzickém palivu," řekla. "Ten stroj má... má v sobě emocionální sílu. Nikdy jsem se s něčím takovým nesetkala."
"Je to jako Cínový muž?"
"Ne. Ne, Cínový muž byl živý, byla to biologická jednotka, která potřebovala srdce. Tahle věc má mechanickou konstrukci, ale je zkonstruována tak, že má jakési empatické spojení s..."
"S čím?" Picard začal pociťovat strach. Bylo to, jako by mu tahali zub.
Zavrtěla hlavou. "Nevím. Je tam toho tolik. Mnoho hlasů. Nevím, jak to mám popsat, ale určitě jsem to cítila. Volalo mě to ve spánku, kapitáne. Vzpomínám si na mlhavé obrysy, ne na podrobnosti. S největší pravděpodobností to tak vypadalo."
"Necháme spekulací," rozhodl Picard. "Komunikační frekvence."
"Otevřena," oznámil Worf.
"Pozor, volám cizí loď," ohlásil se Picard. "Tady je Jean-Luc Picard z kosmické lodi Enterprise z Federace. Představte se." Nepřišla okamžitá odpověď. Pak se ozval Dat: "Loď zpomaluje, kapitáne. Hyperrychlost dvě... jedna... vystupuje z hyperprostoru."
"Zaveďte nás vedle ní," přikázal Picard a pomalu vstal z křesla. Nemohl odtrhnout oči z obrazu na monitoru. Byl to plovoucí stroj zmaru, vyzařoval víc síly a rychlosti než cokoli, co kdy viděl nebo jen zahlédl. Intelekt a technika, které zkonstruovaly takovou věc, musely být skutečně pozoruhodné.
Náhle se rozblikala světla a po celém můstku se začaly rozsvěcovat panely. Posádka se zmateně rozhlížela kolem, když Worf ohlásil: "Kapitáne, zkoumají nás."
"Nastavte štíty," přikázal Picard.
"Naše štíty tomu nemohou zabránit, kapitáne," hlásil Dat po chvíli. "Zdá se, že to našim systémům nijak neškodí."
"Nedělejte nic," pravil Picard. "Ať si nás prozkoumají," jako kdybychom měli na vybranou, dodal v duchu chmurně. "Ať vědí, že nemáme co schovávat."
A pak vykřikla Troi.

V klubu na přední palubě hleděla Guinan vyhlídkou na obrovskou loď, která visela ve vesmíru před nimi.
"Neuvěřitelné," šeptala si. "Cos to provedla... sestřičko?"
A pak to ucítila. Ucítila duše, tápající až k ní. Zapotácela se, vrazila do stolu a zachytila se jej, aby získala rovnováhu. Nebrala na vědomí ostrou bolest v noze způsobenou úderem, obrátila se a běžela ke dveřím.

Riker byl okamžitě u Troi. Začala klouzat ze židle a oči se jí obracely v sloup. "Deanno!" zakřičel Riker.
Picard se okamžitě spojil s nemocnicí. "Můstek volá ošetřovnu! Doktorko Crusherová, poradkyně Troi má nějaký záchvat."

"Ne."
To promluvila Deanna. Náhle pominuly křeče, výkřiky a veškerá strnulost. Místo toho se nekonečně klidně usmívala a její tmavé oči zářily. Podívala se na Picarda s citem podobným radosti. "Tak... to jste vy."
"Cože?" Picard zmateně pohlédl na Rikera, ale první důstojník zřejmě nechápal situaci o nic víc než sám Picard. "Ano, to jsem já, poradkyně. Co je vám, Deanno?"
"Nic mi není."
Z ošetřovny se stále otevřeným spojením ozval znepokojený hlas Beverly Crusherové: "Co se děje? Mám přijít..."
"Ale ne," odmítla Deanna a vstala. "Všechno bude v naprostém pořádku."
"Zůstaňte na příjmu, doktorko," poručil Picard.
"Zbytečně ji necháváte čekat," tvrdila Deanna.
A pak si toho Riker povšiml. "Máte jiný hlas, jiný přízvuk. Co se stalo, Deanno?"
"Ten hlas," opakoval Picard nevěřícně. "Ano, ten hlas znám, to je..."
Obrátila se k Picardovi. "Už to chápete, Picarde? Záleželo mi na tom, abyste to poznal první."
Picard zavrávoral a chytil se opěradla velitelského křesla, jako by z něj chtěl načerpat sílu. Na okamžik pootevřel ústa a vypadal naprosto bezmocně, jako by se setkal s někým, před kým se cítí zranitelný. Ale byl to jen krátký okamžik, tak krátký, že si toho posádka ani nevšimla, protože pozornost byla upřena na Troi. Nebo na to, čím se Troi stala.
Stála tam s napřímenými rameny a pozdviženou bradou. Na obličeji měla lehce pobavený výraz.
"Nebojte se, Picarde," řekla. "Nezůstanu tu dlouho. Ale po tom všem, co jste pro mne udělal, po tom, co mi vaše prostá a jasná myšlenka ukázala cestu, chtěla sem vám jen poděkovat."
Přitáhla si k sobě Picardův obličej a políbila ho.
Na chvíli téměř ztratil hlavu, ale pak ji chytil za ramena a držel ji před sebou na vzdálenost paží. "Tohle děláte bez dovolení mé poradkyně. Nemůžete obsadit její tělo, ať jste kdokoli..."
"Vy víte, kdo jsem," pozdvihla obočí. "Ale jak si přejete, Picarde. Pravděpodobně je to takhle lepší. Její duše není moc silná. Kdybych v ní setrvávala příliš dlouho, mohla bych ji zničit. To by ničemu neposloužilo, tak ji k vám pustím."
Jako by někdo přestřihl provázek, Deanna se náhle začala kácet. Picard ji zachytil jednou paží a rozhlížel se kolem, jako by hledal ve vzduchu bytost, která tak rychle přišla a odešla. Troi se dívala zmateně.
Otevřel se turbovýtah a z něj vykročila Guinan. Ve světle právě proběhnuvších událostí se její neobvyklé objevení na můstku zdálo zcela na místě.
Stála u turbovýtahu a opírala se rukama o oblouk zábradlí, které oddělovalo zadní stanoviště od prostoru pro velitele. Zvolala jen jedno slovo hlasem, který byl přísnější než cokoli, co od ní kdy slyšeli. A to slovo bylo jméno: "Delcaro!"
Vzduch před obrazovkou se na okamžik jakoby zachvěl a pak se oslovená objevila.
Ne hned - objevovala se pomalu jako negativ. Nejdřív bylo vidět obličej, slabě viditelné rysy. Pak se začalo zhmotňovat tělo. Zpočátku vypadala nahá, ale potom se kolem ní rozvlnily záhyby látky. Vlasy jí vlály všemi směry a vypadaly jako široké pole hvězd.
Byla stejná, jako si ji Picard pamatoval.
Stála před nimi v několika vteřinách jako jiskřivé zjevení. Všichni na můstku se zarazili a zůstali stát bez dechu a bez pohybu, zasaženi zázračným ženským zjevem před nimi.
Téměř všichni.
"Ostraho, poplach," zvolal Worf. "Vetřelec na můstku!"
"Ne, to je v pořádku," ozval se Picard.
"Kapitáne, tohle..."
"Ne," řekl Picard pomalu. Přes všechny city; které se ho zmocnily, přes fakt, že hluboko v jeho nitru se skrýval zmatený kadet Hvězdné flotily, který se před lety setkal se ženou nad všechny představy, nebylo tu místo na shovívavost.
Nemohl si dovolit rozptylovat se vlastním zmatkem nebo dokonalou krásou ženy ze své minulosti. Přinutil mozek jednat podle navyklých vzorů. Zhluboka se nadechl a řekl: "Není to vetřelec. Nemá stín."
Podívali se a viděli, že má pravdu. Bytost před nimi nevrhala vůbec žádný stín.
"Je to hologram," pochopil Riker.
Guinan se k ní pomalu přiblížila bez mihnutí oka. Delcara se nehmotně usmála. "Vypadáš dobře, Guinan," ozvala se.
"Ty taky," odpověděla Guinan starostlivě. "Co tady děláš?"
"Povídám si s tvým kapitánem. Chtěl se mnou mluvit a já jsem mu zavázána. Dlužím mu poděkování."
"Chtěl bych si s vámi promluvit soukromě," ozval se. Picard. "Vy, já a Guinan."
"Kapitáne, to bych neradil," promluvil Worf a Riker dodal: "Já taky ne."
Ale Picard na ně vrhl výmluvný a významný pohled a prohlásil: "To je moje rozhodnutí, první důstojníku."
Ve skutečnosti si nebyl jist, proč to dělá. Možná proto, že představovala ztělesnění něčeho, co bylo pro něho prostě příliš osobní na to, aby to předváděl svým důstojníkům. Nebo to bylo kvůli něčemu jinému. Možná...
Možná se o ni nechtěl dělit.
Pohlédl na Troi, které se podařilo nabýt rovnováhy a o kterou se rázně staral Riker a zkoumal, co se jí stalo. Troi na něho pohlédla očima plnýma pochopení. Zdálo se mu to velmi důležité.
"Ano, pane," řekl jen Riker. Worf neřekl nic, jen se mračil, jako se mračil vždy, když někdo, udělal něco jiného, než Worf navrhoval.
Mávl rukou. "Tamhle je instruktážní místnost."
Přikývla a kráčela k ní způsobem, který připomínal spíše klouzání než co jiného. Picard se na chvíli polekal, když se před ní neotevřely dveře, a vypadalo to, že do nich narazí. Pak ovšem porozuměl, protože Delcara prošla skrze ně jako duch.
Obrátil se ke Guinan a poznamenal: "Tohle vypadá velmi, velmi... zajímavě."

"To není právě to slovo, které bych použila, ale dá se to tak říct," odpověděla.

Čtrnáctá kapitola

Dveře instruktážní místnosti se za nimi zavřely. Picard se otočil tváří k ženě, kterou znal z minulosti. "Tak," začal, "jak jste to provedla? A proč?"
"Co máte na mysli?" ptala se Delcara.
"Všechno. Akademii. Tu loď. Všechno."
Pohlédla z Picarda na Guinan a zpátky a pak prošla Picardovým stolem a zastavila se na druhé stráně.
"Dobře," souhlasila tiše. "Guinan vám toho určitě dost řekla. A tady je zbytek.
Přitahovalo mě to k vám způsobem, který se nedá popsat. Cítila jsem vás. Cítila jsem, že jste v galaxii pro mne," usmála se nádherným úsměvem. "Lidé věří, že někde v galaxii žije někdo předurčený pro ně. Že nikdo nemusí být opravdu sám a že to je jen otázka toho najít pravou osobu. Pro některé z nás je vyváženost vesmíru víc než teorie. Je to hmatatelná věc, která formuje a řídí naše životy."
Zavrtěl hlavou. "Nevím, o čem mluvíte."
"Já ano," řekla Guinan. "Moji lidé mají jistý všeobecný cit - chcete-li - pro kontinuitu časoprostoru. Víc než co jiného je to instinkt jednání. Je to získaný rys, mysl se tak dá vytrénovat, skutečně. Galaxie pořád něco šeptá. My jsme se jen naučili poslouchat lépe než ostatní. Je to technika, kterou se Delcara naučila... může se ji naučit kdokoli, opravdu, když je na to připraven. Ty to trochu moc romantizuješ, sestřičko."
Delcara se otočila od Picarda a pohlédla z okna na loď, ve které bylo její fyzické tělo. Jestli Guinanina slova vůbec slyšela, nedala to nijak najevo. "Ve mně je něco divného," řekla. "Jsem nějak spojena s bezduchými."
"S Borgy," ozval se Picard.
Pokrčila rameny. "Jestli si tak teď říkají. Cítím, že měli mnoho jmen. A jsem nějak přitahována k těm, kteří jsou předurčeni k utrpení z rukou Borgů. Trvalo mi dlouho, než jsem si to uvědomila. Ať jdu kamkoli... jsou za mnou."
"To je směšné, Delcaro," promluvila Guinan poprvé nahlas. Obešla stůl a postavila se přímo před hologram. "Chováš se tak, jako bys byla sama vinna tím, co se stalo."
Delcara na ni ani nepohlédla. "Všechno, čeho se dotknu, zemře," prohlásila. Nebylo to řečeno v sebelítosti, ale jako konstatování, zřejmý fakt. Vztáhla ruku a přejela jí povrch stolu. Ruka přitom projela dovnitř. "Teď jsem v bezpečí. Teď je galaxie před Borgy v bezpečí, a když jsem tu já, už tu nebudou Borgové."
"Říkáte, že vás to přitahovalo ke mně," řekl Picard. "I kdybych to přijal... co se tehdy stalo? Té noci? Proč vás nikdo jiný v Akademii neviděl? Myslel jsem, že přicházím o rozum... Byl to hologram?"
"Ne, tehdy jsem neměla žádnou holografickou techniku. Nikdo jiný mě neviděl proto, že jsem si to tak přála. Guinan vám říkala o mé síle. O tom, jak ovládám mysl. Jsem schopná přikázat mysli, aby si nevšímala toho, co vidí. Vy jste mě ale viděl, protože," znovu se zářivě usmála a v koutcích očí se jí vytvořily drobné vrásky, "protože podvádět mysl takovým způsobem je svého druhu lež. Nechtěla jsem vám lhát."
"A tehdy v noci?"
"Řekněme, že jsem zapůsobila na tu oblast vašeho mozku, která má smysl pro dramatičnost," odpověděla. "Mírný vánek v noci, v omámení spánkem, může vypadat jako skutečná vichřice."
"Dotkla jste se mě." Sáhl si prsty na čelo, jako by tam po tom ještě měl znamení. "Políbila jste mě. Cítil jsem to jako led."
"To byla ode mne nešťastná slabost," odpověděla temně. "Dozvěděla jsem se, co se vám od té doby stalo. Dotkla jsem se vás polibkem na čele. A taky se vás dotkl rozsudek smrti od Borgů život v jejich řadách nebo to, co pokládají za život - to vás postihlo. Kdybych se řídila diktátem svého srdce..."
"Byl bych Borgem dodnes? Nebo mrtvý? Co je to za nesmysl?" prohlásil ostře.
"Picard má pravdu," řekla Guinan. "Sestro, léta samoty, bolest, ztráty... to všechno se na tobě podepsalo. Nemluvíš jako člověk, který ví, co říká."
Delcara prošla stolem a místností. "A ty, Guinan, nechceš vidět to, co je zřejmé. Takovou chybu už neudělám. Jakmile jsem si uvědomila pravdu - jakmile jsem si uvědomila osud, který nesu - teprve jsem byla schopna podniknout kroky k tomu, abych jej uchopila pevně do rukou. A teď jej držím. Podívejte se." Mávla rukou k oknu a k lodi. "Podívejte se na ovoce mé práce."
Obrovský stroj visel v prostoru a zdál se zrůdně krásný, jako by jej obklopovala veškerá ničivá hrůza, kterou byl schopen vyvolat. Na Picarda to působilo skoro hypnoticky, musel vynaložit velké úsilí na to, aby od něj odtrhl zrak.
"Vy jste jej našla...?"
"Vaší zásluhou," odpověděla. "Trvalo mi roky, než jsem získala loď schopnou prorazit energetickou bariéru kolem galaxie. Načrtla jsem si cestu osudného stroje a místo, kudy vnikl do naší galaxie jsem pokládala za indikátor jeho původu. Doufala jsem a modlila se, abych tam našla něco, co by se dalo použít proti bezduchým. To, co jsem našla, přesáhlo veškerá má očekávání."
"Co je to?" zeptala se Guinan proti své vůli.
Delcara se dlouze odmlčela, jako by se pokoušela najít nejlepší způsob vyjádření. "Jaké byste řekl, že jsou, milý Picarde," zeptala se konečně, "hranice lidské představivosti?"
"Žádné," odpověděl Picard pevně. "Lidská představivost nás dovedla ke hvězdám a jednoho dne nás zavede ještě dál."
"Tak si tedy představte," pokračovala, "loď ovládanou představivostí, poháněnou vůlí. Loď řízenou zdrcující, nekonečnou potřebou pomsty."
"Řekla bych," poznamenala Guinan suše, "že podle toho, cos nám řekla, by ses k takové lodi velice dobře hodila."

"Správně," souhlasila Delcara. "A tak to taky je. V té obrovské lodi, kterou vidíte tamhle ve vesmíru, se skrývají srdce, mysli a duše nejskvělejšího z kdysi skvělých národů. Národa, který kdysi kráčel galaxií, jako byste vy překračovali potok. Národa, který věřil v mír - v šíření života - každým vláknem svého kolektivního bytí. Jeho příslušníků, kteří žili v naprostém souladu sami se sebou i s galaxií. A když se střetli s bezduchými - s Borgy - pokusili se je přesvědčovat, pochopit je a milovat, jako milovali všechen život. Nepochopili, že Borgové jsou ztělesněním antiživota, a jejich soucit pro ně znamenal konec. Když se pokusili bojovat, bylo příliš pozdě, ale přesto bojovali. A zatímco bojovali, někteří z nich sestrojili obrovské válečné stroje. Jak jste si domysleli, jedním z nich byl osudný stroj. Byl to skutečně model pro jiný, větší a smrtonosnější stroj, který vyrobili později.
Ale Borgové byli ještě ničivější, než se dalo předvídat. Prototyp byl dokončen, ale konečný model ne. Požírač planet byl vypuštěn na zkoušku, když jeho tvůrci náhle dospěli k závěru, že jejich úsilí trvá příliš dlouho. Hluboko v nitru cítili smrtelné výkřiky svých druhů, vzdálených tisíce světelných let, a věděli, že jsou posledními příslušníky svého národa. To vědomí na ně dopadlo jako rubáš a pohřbilo je v sobě. A tak přestali existovat."
"Zemřeli?" zašeptal Picard, proti své vůli ohromený. "Zbytek národa vyhladili Borgové a oni prostě - přestali existovat?"
"Nezemřeli tak, jak to chápete vy," odpověděla. "Zeslábli a zchřadli, staly se z nich stíny, nehmotné bytosti. Čas pro ně ztratil význam. Jakýmsi vzdáleným a nepřímým způsobe věděli, že prototyp pokračuje v cestě, a to, co bylo zamýšleno jako pokus, je nyní jejich posledním slovem. Prototyp zbraně proti bezduchým byl bolestně pomalý, ale nakonec - s největší pravděpodobností po staletích - proletí galaxií a dosáhne prostoru Borgů. Cítili, že pak budou Borgové zničeni. Ale jejich srdce to netěšilo, protože vždy byli zvyklí dávat život, ne smrt. Jejich nejmocnější zbraň zůstala nedokončená, byla zakotvena mimo galaxii ve velkém doku.
Všichni zahynuli společně, naráz, jako prudký závan vzduchu nebo smrtelné zachroptění stovek hrdel. A přesto... a přesto..."
Hlas jí na okamžik zeslábl, jako by se utopila v myšlenkách. Pak pokračovala, "...a přesto nemohli zemřít nadobro. Byli příliš skvělým národem, mnohem skvělejším, než si dovedli představit. Právě jako vy, Picarde, a vaši lidé jste schopni větších činů, než se dá očekávat - oni byli také takoví. Jejich společné vědomí nechtělo zemřít. .Jejich těla a mysli možná opustil duch, ale jejich podstata, jejich podstata se tak snadno nevytratila. Rozvířila se a bouřila kosmickou nespravedlností toho všeho a obsadila tu pozoruhodnou zbraň, vytvořenou jejich zkušenýma rukama a silou jejich intelektů. Řekli byste, že se v ní usídlili. Obsadili obrovskou loď, která po nich zbyla, a zůstali na ní."
"Vykládáte nám příběhy propletené fantazií a bájemi," poznamenal Picard. "Metafyzika místo fyziky a vědy. Taková technika byla objevena před desítkami let na Camusu II mezi troskami dávno mrtvé civilizace."
"Opravdu?" zeptala se Delcara s výrazem těžko udržované trpělivosti. "Možná ten národ vyvraždili Borgové?"
"Nebo byl kolonií nebo odnoží národa, který vyrobil vašeho ničitele planet," uvažoval Picard. "Technika na Camusu II byla schopna přenášet myšlenky. A také obyvatelé Arretu byli schopni uchovávat své vědomí v koulích k tomu uzpůsobených. Je tedy pravděpodobné, že existuje nějaké racionální vědecké vysvětlení toho, co se stalo..."
"Proč trváte na vědeckém vysvětlení?" Hlas měla plný zuřivosti, oči jí blýskaly hněvem. "Mluvím k vám pravdivě o slávě ducha a touze mimo dosah lidského chápání a vy to chcete srazit do prachu hmotného světa! Říkám vám, že ta loď byla osídlena bloudícími duchy, ztracenými a osamělými..."
"Dokud jsi nepřišla ty," dokončila Guinan.
"Dokud jsem nepřišla já," souhlasila Delcara. Její hněv pominul tak rychle, jako se objevil. "Plakali a volali mě a já jsem je slyšela, když jsem se dostala dost blízko. Přitahovala mě velkolepost jejich výtvoru. Milovali mě, přivítali mě, viděli ve mně svou zachránkyni a spojence, ochranitelku, bohyni. Loď potřebovala, aby ji někdo dokončil. Udělala jsem to. A pak potřebovala fyzickou osobu, která by ji vedla, a to jsem ochotně dělala. V letech samoty čekali, až přijdu, trpěli a stále víc přemítali o pomstě na bezduchých. Stala jsem se prostředkem té pomsty."
"To chtěli oni," zeptala se Guinan, "nebo, ty?"
Delcara se přiblížila ke Guinan a poprvé jí pohlédla přímo do očí. Guinan tam stála s rukama zastrčenýma hluboko do rukávů svého oděvu. Picardovi to připadalo jako lehce obranný postoj.
"Tak i tak, sestřičko," odpověděla Delcara. "Mezi námi existuje dokonalé spojení všech přání. Já a moje loď jsme jedno. Loď chrání moje fyzické tělo a uchovává je v bezpečí před každou škodou. Chrání moji touhu po pomstě na proklatých Borzích a dává jí průchod. A já naopak poskytuji sílu ke splnění snu lodi. Tu loď obývají duše zatracených, drahá Guinan. Milý Picarde, sídlí tam zatracení. A já jsem jejich anděl strážný."
"Strážným andělem zatracených," podotkl Picard mrazivě, "byl Satan."
"Ale Picarde... to je od vás židovsko-křesťanský pohled."
"To není žert, Delcaro!" ozvala se Guinan netrpělivě. "Důvěřovaly jsme si navzájem. Svěřily jsme si tajemství a přísahaly jsme, že je udržíme navěky. Myslela jsem, že ses vyléčila ze své beznadějné nenávisti vůči Borgům."
"Vyléčila? Ne, Guinan. Nevyléčila jsem se," a jak mluvila, vypadalo to, jako by pohasínala světla. "Copak mám jednoduše žít a vědět, že někde jsou Borgové a mohou pokračovat ve své činnosti, jak se jim zlíbí a kde se jim zlíbí? Mám se smířit s tím, co provedli mně a milionům dalších? Možná jsem na čas byla schopna tolerovat to vědomí. Možná jsem byla schopna je odsunout stranou, pokusit se znovu si vybudovat život a předstírat, že stojí za to jej žít. Ale byla jsem z toho rozčarovaná, Guinan. Ukázalo mi to hloupost a marnost," její hlas byl s každým slovem hlasitější a hněvivější. "Beznadějná nenávist, Guinan? Ne. Ne beznadějná. Tohle," řekla a ukázala chvějícím se prstem z okna, "mi dává naději. Dává mi to sílu. Dává mi to moc."
"A moc vám dává právo?" zeptal se Picard.
Pohlédla na něho s temným pobavením. "Ovšem, že mi moc dává právo."
"Ale Borgové byli kdysi mocnější. Bylo tedy to, co dělali, spravedlivé?" tázal se.

Odpověděla se zdviženým obočím. "Borgové byli mocnější. Už nejsou."
A po tomto prohlášením se otočila, prošla stěnou a zmizela ve vesmíru.
Guinan se naklonila kupředu s dlaněmi opřenými o Picardův stůl a vypadala, že se snaží ovládnout. Položil jí ruce na ramena, aby ji uklidnil. Vyprostila se. "Je mi dobře. To bude v pořádku."
"Za celou dobu, co vás znám, Guinan, jsem vás nikdy neviděl tak vyvedenou z míry jako teď."
Klesla na židli a pohlédla na něho udiveně, s náznakem obdivu. "Vyvedená z míry. Ano. Viděla jsem dobrou přítelkyni - milovanou přítelkyni - jak odmítá racionální vysvětlení kvůli - jak byste to nazval?"
"Metafyzickému humbuku," navrhl Picard.
Pomalu přikývla. "Ano. Už jen to, jak se na to upnula, by mě dokázalo vyvést z míry. A že má za sebou zbraň, která je tak silná, aby zničila celou galaxii, to mi nahání hrůzu dvojnásob. S vámi je to ale naopak. Setkal jste se se ženou svých snů - a dokonale jste se ovládal. Vždycky mě něčím překvapíte, kapitáne."
Díval se z okna instruktážní místnosti na mocnou loď, která byla vzdálena pouze několik kilometrů. "Občas," přiznal, "překvapím i sám sebe."

Delcara zmizela nazpět do samoty lodi a cítila chladnou osamocenost všech, kteří ji vítali.
"Zdravím vás, děti moje," oslovila je. "Doufám, že jste mě moc nepostrádaly."
Hrozně jsme tě postrádali, zvolali v ní. Milujeme tě, Delcaro. Potřebujeme tě. Nikdy nás nesmíš opustit.
"Nemůžu vám slíbit, že váš nikdy neopustím, děti moje," odpověděla jim.
A když to říkala, cítila něco jako... rozmrzelost. Ostrý, bodající úlomek, rozpálený doběla ve srovnání s chladem, který byl obvyklým stavem samoty. Zjistila, že ji to znepokojuje a rozrušuje. "Co se děje?"
Miluješ někoho jiného. Znělo to uraženě, v jejich písni zazněl disharmonický tón.
"Nezáleží na tom, co cítím k jiným," odpověděla. "Jakékoli jiné city blednou ve srovnání s tím, co cítím k vám a k našemu polání. Dala jsem se vám dobrovolně a ráda. Chcete o tom teď pochybovat?"
Poslouchala jsi, co říkali. Myslela jsi na to, že by ses vrátila k nim. A k němu.
Dlouho mlčela.
"Myslela jsem na to," přiznala, protože nemělo smysl to zapírat. "Nemohla jsem si pomoci."
Kdybys nás milovala... kdyby sis cenila našeho poslání pomsty...
"Vy nežijete, vyjma odhodlání nenechat bez trestu tu velkou nespravedlnost způsobenou bezduchými. Sdílím vaše odhodlání. Ale moje mysl žije, je ve spojení s tělem a krví. A tyhle... nevýhody, jestli chcete... mě nutí zvažovat další cesty. Zabývat se v prchavých okamžicích tím, co by mohlo být a co nikdy nebude. Nemohu si pomoci. Když jsem Picarda zase uviděla a znovu jsem prožila těch pár chvil, kdy jsme byli spolu..."
Miluješ toho Picarda?
"Nemiluju už nikoho," odpověděla. "Neodvážím se. Ale má v sobě mnoho rysů, které mi připomínají minulé lásky. Vidím v něm některé své životní partnery. Měli podobného ducha, podobnou rozhodnost. Hoří v něm sláva života, a to mě k němu přitahuje jako můru do plamene. Ale nedopustím, aby ho ta kletba zničila. Nemohu ovlivnit svoje city, děti moje, ale mohu ovlivnit svoje činy."
Nechceme, aby tě měl někdo jiný Musíš být naše. Potřebujeme tě k velkému poslání, pro naši pomstu. Při tom budeš mít naši oddanost, ale musíš nám věnovat svoji. My máme sice vůli, ale ty jsi způsob, jak ji prosadit.
"Já vím " odpověděla. "A budu jedna z vás, jak si všichni přejeme."
A tak to má být Na věčnost a ještě dál. A nemysli, pravily temně hlasy, nemysli na to, že nás opustíš. To nás zneklidňuje. Ohrožuje to vendettu a vendetta je všechno.
"Nechci vás znepokojovat, děti moje, za nic na světě. To víte."
Víme, ale chceme to slyšet znovu... a připomínat ti to. Jsi naše a my jsme tvoji. Navždy.

Picard už dávno vyzval Guinan k odchodu, ale sám stále zůstával v instruktážní místnosti a utápěl se v myšlenkách. Byl do nich tak ponořen, že napoprvé vůbec neslyšel zvonek u dveří. To vedlo k dalšímu zazvonění, a tak nakonec vzhlédl a rychle zavolal: "Vstupte."
Dveře se otevřely a v nich stála Deanna Troi. "Kapitáne -?"
Otevřenými dveřmi zachytil letmý pohled Rikera a Worfa z jejich stanovišť. Kradmo pohlíželi k instruktážní místnosti. Když si uvědomili, že si jich kapitán všiml, rychle odvrátili hlavy a zadívali se na přední obrazovku jako v rozpacích, že byli "přistiženi při činu".
"Ano, paní poradkyně," pokynul jí, aby vstoupila. Dveře se zavřely a znemožnily tak pohled na můstek. Picard se v duchu usmál a představil si Rikera a Worfa, jak se naklánějí ke dveřím se skleničkami u uší.
Poradkyně se posadila proti němu a řekla: "Cítila jsem, že jste vyvedený z rovnováhy, kapitáne."
"Nemohu říci, že by mě to překvapilo, paní poradkyně," přinutil se k úsměvu. "Objevení té... ženy, pro mne znamenalo něco jako šok."
"Jaký druh šoku? Příjemný? Nepříjemný?"
"Šok," řekl prostě. "Nevím, jestli jsem schopen to právě teď rozlišit."
"Říkáte, že nevíte, jaké máte pocity z toho, že se objevila?"
Zvedl obočí. "A vy říkáte, že víte, jaké mám pocity?"
"Cítíte to dvojznačně," připustila. "To samo o sobě vás zneklidňuje. Nemáte rád, když se nevyznáte ve své mysli."
"Tomu se říká smíšené pocity, paní poradkyně," usmál se, ačkoli se zdálo, že se úsměv netkne jeho očí: "Není to něco, čemu bych se oddával často."
"Pokud vůbec," ozvala se.

"Pokud vůbec," souhlasil. "Mám pověst jakési cílevědomosti. Cením si ji a snažím se jí dostát."
"Co cítíte k té ženě, k té Delcaře?"
Uvažoval o tom a snažil se vyjádřit slovy city, které se v něm vzdouvaly. Představy mu tančily hlavou, dávné obrazy tváře a hlasu, které v něm sídlily po mnoho let.
"Ta příhoda z mládí pro mne byla dlouho zmatená," začal pomalu. "Taková -" odmlčel se, "taková noc bizarních vzpomínek. Opravdu jsem nevěděl, zda se mi to přihodilo nebo ne. V celé události hrálo roli cosi romantického. Já od přírody nejsem romantik, paní poradkyně. A nemám takových vzpomínek mnoho. Proto mě trochu znejistil objev, že to, co se stalo, se zakládá na realitě. Víte, nejsem si jistý, zda jsem potěšen nebo zklamán."
Usmála se. "Kouzlo ztrácí svůj půvab, když zjistíte, že bylo nastrojeno pomocí zrcadel."
"Přesně tak. A i kdybych jí její historku uvěřil, obsahuje jistý stupeň 'magie'. Mluvila o tom, že ji to ke mně přitahovalo přes celou galaxii, že nějak 'vnímala' moji existenci. Musíte uznat, že pro takové věci neexistuje vědecký podklad. Věříte, že je to možné, paní poradkyně? Že nějaký záhadný osud nebo síla za hranicemi našeho chápání nás může nějak spojovat?"
Pokrčila štíhlými rameny. "Mám o takových případech vědomosti z první ruky, kapitáne. Koneckonců, měla jsem snoubence, a ten maloval portréty ženy, kterou neznal. Nikdo nebyl víc překvapen než on, když se zničehonic objevila ve skutečnosti a věděla o něm, jako on věděl o ní."
"Ano. Ano, zapomněl jsem na to," připustil Picard. "Musím přiznat, že během času jsem měl vážné pochybnosti o věrohodnosti toho všeho tehdy."
"Vím, že jste je měl," usmála se Troi. "Uvažoval jste o možnosti, že je to všechno jen promyšlená lest mého snoubence."
"Vy jste o tom věděla?" zeptal se překvapeně. "Ani jste se mi o tom nezmínila."
"Nebylo proč. Byl jste - a jste - racionální muž a v tomto případě jste se střetl s extrémně iracionálními, dokonce nemožnými okolnostmi. Bylo přirozené domnívat se, že se s největší pravděpodobností jedná o podvod."
"Ano," připustil. "Ale protože se zdálo, že všichni dělají to, co si přejí, a protože jsem neměl jiný důkaz než svůj vrozený skepticismus, byl jsem zticha. A teď..."
"Teď má váš skepticismus znovu práci," poznamenala Troi a zaváhala. "Milujete tu ženu, kapitáne?"
"Milovat ji?" Picard vypadal udiveně, že se na to zeptala.
"Ano. Milujete ji?"
Bezmocně a bezbranně máchl rukama. "Ani ji neznám."
"To je někdy vedlejší."
"U mne ne." "Existuje taková věc jako láska na první pohled."
"Nesmysl. Něco takového je tak absurdní jako..."
"Jako cestovat rychleji než světlo? Přenést se někam během jediného okamžiku? Android, který chce být člověkem? Jako cit, který vás spojuje s druhým jedincem, přestože vás dělí galaxie?"
Opřel se v křesle a povzdechl. "Víte," řekl váhavě, "vy jste se minula povoláním. Měla jste být advokátem."
Usmála se jeho rozpakům. "Proč myslíte, že dělám poradkyni?"
Troi se náhle rozšířily oči. "Kapitáne! Ona odlétá!"
Picard se otočil na křesle a viděl, že Troi má pravdu. Loď, která byla Delcařiným domovem, se náhle bez varování dala do pohybu a vzdalovala se od Enterprise úžasnou rychlostí, když se uváží její hmotnost. Picardovy vycvičené oči poznaly, že se pohybuje maximální impulsní rychlostí.
Vyskočil, právě když uslyšel volání u dveří instruktážní místnosti. Vykročil a rychle vyrazil: "Vstupte."
Dveře se otevřely a v nich stál Riker s rukama založenýma za zády a tvářil se vážně. "Kapitáne, ničitel planet..."
"Se vzdaluje, ano, vidím," odpověděl Picard. "Okamžitě ho začněte pronásledovat."
"Nejde jen o to. Senzory s dalekým dosahem zachytily nového návštěvníka. Loď Borgů na dráze letu ničitele planet."

Patnáctá kapitola

JAKMILE PICARD VKROČIL na můstek, nejistota a zmatek z něho spadly. Romantické teorie a zasuté vzpomínky z mládí ho jaksi znepokojovaly, ale kritický a nouzový stav, ve kterém se ocitli - to byly věci, kterým rozuměl. Picard neměl rád nehmotné věci, zvláště když oslabovaly jeho schopnost pracovat.
Kdykoli se střetli s neznámou lodí, Picard nikdy hned nevyhlásil poplach, ale pouze se choval obezřetně, jak měl pro neznámé situace vrozeno. Nedělalo dobrý dojem mávat hned zpočátku zbraněmi a vztyčovat štíty. To by vypadalo, že je Enterprise stále připravena k boji, a je tedy obzvlášť bojechtivá. Nejprve se vždy pokusil navázat spojení, promluvit s novými bytostmi a učinit obvyklé přípravné kroky k diplomatickému styku.
Když se ale setkali se známým nepřítelem, jako byli Ferengové nebo Tholiané, Picard vyhlašoval obvyklou pohotovost. Existovaly národy, které pokládaly za projev slabosti nebo hlouposti, když jste se k nim blížili jinak než plně zaštítěni a ozbrojeni. Buďto by vás podvedli, nebo by ukázali své pohrdání okamžitým útokem, neboť by předpokládali, že jste zralí k dobytí.
Když se však na scéně objevili Borgové, dalo se postupovat pouze jediným způsobem.
"Nejvyšší pohotovost," zvolal Picard.
Na lodi se okamžitě rozezněl poplašný signál. Veškerý personál se co nejrychleji dostavil na bojová stanoviště. Štíty byly nastaveny a baterie nabitých zbraní připraveny.
"Všechna stanoviště jsou připravena, kapitáne," informoval ho Worf. V hlubokém klingonském hlase zněla pýcha - dokonce i něco, co přecházelo ve vzrušení. Ačkoli Worf zvládal dobře i svoje obvyklé každodenní povinnosti, bylo

vidět, že jakmile nastane krizová situace, je ve svém živlu. "Pronásledujeme ničitele planet."
"Čas, který mu zbývá do střetnutí s lodí Borgů?"
Promluvil Dat. "V současném směru a za současné rychlosti pět minut dvacet jedna sekunda."
"Dejte mi spojení s ničitelem planet."
Po velmi krátké době ohlásil Worf: "Otevřeno."
"Delcaro," promluvil Picard. "Blíží se loď Borgů."
Tentokrát nedošlo k žádnému úvodu. Holografický obraz Delcary se okamžitě objevil na lodi. Měla založené ruce, stála jako královna a vypadala děsivě klidná. "Ano, vím to."
"Jsou to strašní protivníci."
"Mám o tom stejně jako vy zkušenosti z první ruky, milý Picarde," odpověděla. "Vím, co umějí. A oni vědí, co umím já."
"Ano, a to, co o vás vědí, si předávají," řekl Picard. Vstal z křesla a přešel můstek k ní. "Ať jste měla při střetnutích s nimi jakýkoli úspěch, nemůžete si být jistá, že jej tak snadno zopakujete. Tentokrát na vás budou připraveni."
"A kdyby byli připraveni na černou díru," ozvala se, "bylo by méně pravděpodobné, že je rozdrtí, jakmile se do ní dostanou? Myslím, že ne. Znát mě a umět si se mnou poradit jsou dvě naprosto odlišné věci. Ta první je možná, ale ta druhá myslím ne. A teď vám radím, milý Picarde, abyste se drželi daleko... a nezpůsobili si potíže." Pak zmizela.
"Povýšená ženská," podotkl Worf znechuceně. "Uvědomte Hvězdnou flotilu o přítomnosti Borgů."
Tentokrát nastala delší odmlka a pak Worf oznámil: "Nejde to."
"Cože?" Picard se otočil ke Klingonovi. "Co se děje?"
"Subprostorové rušivé vlivy, pravděpodobně vysílané ničitelem planet. Jsou přítomny od té doby, kdy jsme se s tím plavidlem setkali. Mohl jsem je prorazit a navázat místní komunikaci, ale nedaří se mi to se zprávami na delší vzdálenost."
"Borgové už jsou na dohled," hlásil Dat.
"Na obrazovku "
Obraz Delcařiny lodi postupující vesmírem byl okamžitě nahrazen jiným, ještě zlověstnějším obrazem - osamocenou lodí Borgů, protínající vesmír.
Když ji Picard uviděl, zamrazilo ho v páteři. Byl to nečekaný a nežádoucí pocit. To poslední, co potřeboval, bylo, nějaké mrazení kvůli traumatu, které mu způsobili Borgové. Posádka se na něho dívá, zatraceně, dívá se na něho. Nemůže si dovolit nechat se ochromit hroznými vzpomínkami, které v něm zanechali Borgové.
Riker něco říká, uvědomil si najednou. A přestože nerad přiznal, že neposlouchal, to poslední, co si přál, bylo propást něco důležitého. "Promiňte, první důstojníku, co jste říkal?"
Riker okamžitě odpověděl: "Máme připravit oddělení talíře, kapitáne?"
"Není čas, první důstojníku. Kromě toho bych za tohoto stavu věcí nechtěl nechat talíř s lidmi schopný jen impulsního pohonu na pospas Borgům, co říkáte?"
"Já taky ne, pokud by se to dalo vyřešit jinak, pane."
"Minuta do střetnutí s lodí Borgů," hlásil Dat.
"Všichni buďte připraveni," velel Picard. Posadil se do velitelského křesla a fyzicky i duševně se obrnil proti tomu, co přijde.

Myslí si, že nás mohou zastavit.
Delcara se usmála. Její děti byly dychtivé, zpívaly hlasitě, vzrušeně a harmonicky. "Ukážeme jim něco jiného, že, děti moje?"
Nemohou nás zastavit. Nic nás nezastaví.
"Nic. Jsme skvělí. Jsme mocní. Jsme duch pomsty. Jsme okno do kosmu. Jsme vendetta."
Jsme silní, máme právo na své straně a zvítězíme.
"Slavné vítězství bude naše," zvolala Delcara. "Dostaneme ty bezduché parchanty."

Klub na přední palubě se vyprázdnil, jakmile dozněl signál nejvyššího poplachu. Guinan tam stála sama a dívala se před Enterprise. Viděla to, co jiní neviděli. Hleděla na obrovského ničitele planet, který řídila její sestra, a za ním nepřítele, se kterým se chystala utkat.
"Pozor, sestřičko," šeptala si. "Buď moc a moc opatrná... prosím tě."

"Borgové s námi chtějí mluvit, pane," ohlásil Worf beze stopy překvapení.
Picard si uhladil kombinézu, aby si tak poskytl pár vteřin na uklidněnou a připravil se na střetnutí tváří v tvář s bytostmi, které tak ničivě zasáhly do jeho života. "Na obrazovku," řekl. Slova mu těžce vycházela z hrdla.
Na obrazovce se objevil ozbrojený Borg. Za ním probleskovaly chodby a světla lodi. Když zazněl jeho hlas, ústa se mu nepohybovala. Místo toho se zdálo, že hlas přichází z jeho okolí. "Odevzdejte svou loď Borgům," řekl prostě.
"Tady je Jean-Luc Picard z..."
"Známe tvoji identitu," Borg se odmlčel. "Jsi Locutus."
To jméno, to hnusné jméno zaznělo tak děsivě jako bizarní důvěrnost oslovovat se s Borgy křestním jménem.
Picard pomalu vstal. Cítil hlubokou přetrvávající zuřivost nad tím, co mu udělali, a ta přehlušila i chvějivý strach, který se ho zmocnil v první chvíli, když se na obrazovce objevil Borg.
"Locutus," pravil jednoznačně a jistě, "je mrtvý."
"Smrt je irelevantní," odpověděl Borg. "Locutus je irelevantní. Připravuje se další mluvčí."
Picard pohlédl na Rikera, na jehož tvář se zrcadlil otřes jeho kapitána. "Další?" zašeptal Rikerovi. Riker pokrčil rameny.

Picard se otočil zpět k Borgovi a zeptal se: "Jakého mluvčího máte na mysli?"
"Tvoje dotazy jsou irelevantní," odpověděl Borg. "Pohltíme tu druhou loď a pak vás. Připravte se na začlenění mezi Borgy."
"Připravte se na fázery," zamumlal Worf tak tiše, že ho nikdo neslyšel.
Borg bez dalšího slova zmizel z obrazovky a nahradil ho obraz jeho lodi.
"Kapitáne, Borgové zaútočili na ničitele planet," hlásil Dat.
"Držte se na místě," nařídil Picard. Pokoušel se o neutrální a lhostejný tón, když dodal: "Uvidíme, co umí."

Delcařina loď se postavila proti Borgům, velká ústa se do široka otevřela, jako by se na ně hladově chystala.
Tentokrát Borgové nenechali Delcaru doletět na dostřel. Začali střílet se zvýšenou intenzitou, snažili se odloupnout kousek z ničitele planet. Jakmile by se jim to povedlo, mohli by provést lepší analýzu a pak pokračovat v napodobování zbraně, která tak obratně zničila jejich předchozí loď.
Ničitele planet zasáhl paprsek. Loď se lehce otřásla, jako by se polekala síly energie, se kterou se střetla. Kupodivu se na jednom místě neutroniového krytu objevilo škrábnutí.
Jsme zraněni! vykřikly hlasy disharmonicky. Zranili nás!
"Klid, děti moje," těšila je Delcara. "Jenom nás chtějí polekat. Škrábnout. Nemůžou nám ublížit. Nemůžou nás přemoci. Přimkněte se ke mně, děti moje, a ke všemu, co vám mohu nabídnout. Jsem vaše loď, kterou proudí síla."
Měla zavřené oči a rty lehce pootevřené. Cítila, jak do ní proudí všechny mysli, všechny duše přítomné na lodi. Spojovala je, byla jejich ohniskem. V ní tepala srdce, mozky a zuřivost dávno mrtvého národa, staly se její silou a energií. Jim patřila vůle, jí způsob. Jim patřil způsob, jí vůle. Mohly se zaměňovat. Byly jedno. Byly vendettou.
Loď shromáždila sílu, jako by se v ní rozproudila krev a dodala jí energii, dostoupila vrcholu a pak se náhle z hloubi jejích vnitřností vydral hromově silný paprsek a vyšlehl z úst lodi.
Zasáhl loď Borgů...
...a sjel po silovém poli.

"Štíty Borgů odolaly silovému paprsku ničitele planet," konstatoval Worf s klidným údivem.
Ozval se Dat: "Senzory hlásí, že paprsek je z čistých antiprotonů. Štíty Borgů začínají vykazovat známky poškození."
"Podívejme se, jestli bychom je nemohli poškodit o trochu víc," řekl Picard. "Vypusťte torpéda s antihmotou a pak proletíme kolem plnou impulsní rychlostí, kurs čtyři nula tři čárka osm."
Enterprise vypustila antihmotu, a ta zatančila na štítech lodi Borgů společně s paprskem vycházejícím z ničitele planet. Štíty vzplály pod zvýšenou palbou a Borgové začali střílet také na Enterprise. Ale loď už uskutečnila svůj manévr, vrhla se za ně a tentokrát vystřelila plný náboj z fázeru. Fázerové paprsky stekly se štítů Borgů, které byly okamžitě vztyčeny, aby zachytily útok, ale...
"Účinnost jejich štítů je čtyřicet dva procent a rapidně klesá," hlásil Dat. "Útok ničitele planet má velký dopad na schopnost Borgů udržet obrannou sílu na dostatečné úrovni " Náhle dodal: "Pane, Borgové couvají."
"Ustupují?" podivil se Picard a jeho údiv sdíleli všichni na můstku. Borgové věc buďto zničili, nebo nebrali na vědomí. Neutíkali.
Ale teď to tak bylo. Loď Borgů nabrala plnou silou zpáteční směr. Stále přitom střílela na ničitele planet, ale snažila se vzdálit.
Delcara se vrhla za ní, nepolevujíc v útoku. Borgové znásobili úsilí a tentokrát se ničitel planet pod jejich útokem skutečně otřásl. Z krytu se skutečně odštípl kousek neutronia, hmoty, která byla tak pevná, že fázer měl proti ní stejný účinek jako zapálená sirka. Odletěl do vesmíru, ale loď Borgů neměla volnou energii
na to, aby si jej přitáhla vlečným paprskem.

Mnohočetní v Delcařině hlavě vykřikli. Začali ztrácet soustředění.
"Ne!" varovala je Delcara. "Tohle je náš způsob a vůle. Musíme vytrvat a vytrváme. Jejich štíty nejsou proti nám nic, děti moje. Zničíme je. Teď. Teď"

"Teď!" řekl Picard. "Fázery a antihmotová torpéda, palte!"
Enterprise se vrhla na Borgy zezadu, zatímco ničitel planet střílel z druhé strany. Štíty Borgů se prohnuly pod zesíleným úderem. Borgové vystřelili na Enterprise v naději, že zaženou blechu, aby se mohli soustředit na vosu.
Ale blecha se nechtěla dát. Štíty lodi držely, protože Borgové neměli plnou silu. A pak se štíty Borgů zhroutily pod paprskem osudného stroje, který tak udeřil přímo do srdce lodí.
Enterprise o vlásek unikla zničení, protože paprsek vyslaný Delcarou prošel lodí Borgů velkou rychlostí, probodl celou krychli a vyrazil na druhé straně. A na druhé straně, přímo naproti, se právě nacházela Enterprise. Pouze slepý úhybný manévr, který provedl Dat, zachránil kosmickou loď, aby se z ní nestal polámaný kus železa. Enterprise uskočila a posádka otřeseně sledovala, jak se na povrchu lodi Borgů šíří praskliny. Kostka se otřásla jakoby hněvem nebo potlačeným zklamáním. Z Delcařiny lodi vyrazil další proud energie.
Loď Borgů se roztrhla a oslepila je barevným zábleskem světla. Úlomky mocné lodi se rozlétly všemi směry, neškodně zabubnovaly na štíty Enterprise a zmizely ve vesmíru.
Posádka v údivu hleděla před sebe. Událo se to tak rychle, tak snadno. Čtyřicet lodí Federace a elitní planetární obrany byly proti lodi Borgů bezmocné. A teď byla za několik málo sekund boje rozmetána po vesmíru.
Před nimi se vznášel obrovský mrak prachu a úlomků a pak se z něj něco vyhouplo. Byl to ničitel planet, řízený Delcarou, který jím prolétl klidně jako duch. Kusy rozbité lodi se odrážely od obrovského plavidla, které si toho vůbec

nevšímalo.
Delcara prolétla kolem Enterprise bez pokusu navázat komunikaci a nabrala svůj kurs - kurs, který ji nakonec nevyhnutelně dovede do srdce prostoru Borgů.

"Pozoruhodné," vydechl Picard.
Worf studovat senzory a dodal: "Ukazatele energie ničitele planet udávají osmdesátiprocentní pokles. Také má nějaká vnější poškození."
"Poškození neutroniového krytu," uvažoval Riker a mnul si bradu, "mluví buďto pro Borgy, že jsou schopni jej poškodit -"
"Nebo pro ničitele planet, že vydrží takový nápor, který je schopen poškodit neutroniový kryt," dopověděl Picard. Doufal, že úspěšně skrývá úžas. Nechtěl, aby si posádka myslela, že se zalekl nebo nechal zastrašit silou, které byli svědky.
"Ničitel planet nabral kurs a směr a pohybuje se hyperprostorovou rychlostí šest."
Picard vrhl pohled na Rikera. "Předchozí ničitel planet měl zřejmě maximální rychlost čtyři." Riker krátce přikývl. Picard se obrátil zpět k Datovi a přikázal: "Za ním, pane Date."
"Dohonit nebo předhonit, pane?"
"Jenom sledovat," odpověděl Picard, "ale držte se v dostatečné vzdálenosti, abychom vyloučili subprostorové rušivé vlivy, a pošlete zprávu Hvězdné flotile."
"Ano, pane."
Picard zamyšleně hleděl na obrazovku. Mozek mu horečně pracoval, jak se snažil přijít na to nejlepší, co by měli podniknout. "Pane Date," promluvil po chvíli, "odvoďte ze současného kursu, jaká bude další hvězdná soustava, které ničitel planet dosáhne. Pořád tholianská?"
Datovi. trvalo zkoumání jen chvilku. "Ano, pane. Za necelé tři dny vstoupí do prostoru Tholianů."
"Vyšlete zprávu. Upozorněte Tholiany, že budou mít nanejvýš nevítaného hosta."
"Kapitáne, máme tu spojení."
"S Delcarou?"
"Ne, pane," vzhlédl Worf. "S Chekovem, kapitán Korsmo."
"Na obrazovku."
Za chvíli se na monitoru objevil Morgan Korsmo. "Picarde," začal bez úvodu, "míří k vám loď Borgů."
"Mířila," odpověděl Picard. "Ničitel planet se jí rázně zbavil." Korsmo vyvalil oči. "Vy jste ho našli! Repulse hlásila, že míří do tohoto sektoru. Navázali jste s ním kontakt?"
"Ano. Řídí ho žena jménem Delcara, která si umínila, že zbaví galaxii Borgů."
"Její metody nejsou zrovna chvályhodné, ale cíle ano," ušklíbl se Korsmo. "Sdělili jste jí obavy Federace o bezpečnost vzhledem k síle zbraní, kterými disponuje?"
"Ona se stará jen o své cíle," odpověděl Picard. "Myslím, že kašle na to, jestli schvalujeme její řádění v galaxii, nebo ne. Udělá, co chce, poletí, kam chce, a má dost síly na to, aby to prosadila."
Korsmova tvář se zachmuřila. "To je nepřijatelné. Musíme něco podniknout."
"Souhlasím. Zbývá jen stanovit, co by to mělo být."
"Musíme jí ukázat, kdo je tady pánem!" zvolal Korsmo.
Picard s Rikerem na sebe pohlédli a pak se Picard podíval znovu na Korsma. "Ta žena zničila dvě lodi Borgů, kapitáne Korsmo. Jednu z nich jen s maličkou pomocí od nás. Řídí napůl živou loď, která může spolknout celé současné kosmické loďstvo, a ještě jí zbude místo na moučník. Ovládá ničivý silový paprsek, má kryt, který naše fázery nemohou prorazit, a žízní po pomstě, která přežila světelné roky a staletí. Myslím, že ví, kdo je tady pánem, Korsmo."
Korsmo se zarazil. "Zdá se, že tě opravdu zastrašila, Picarde."
"Znát sílu protivníka a své vlastní nedostatky neznamená být zastrašen, kapitáne. Říká se tomu znát své místo."
"Řekl bych, že tvoje místo, Picarde," ozval se Korsmo upjatě, "se spolehlivě neshoduje s přáním velitelství Hvězdné flotily. No, nemůžu ti vydávat rozkazy. Ale při současném kursu a rychlosti se setkáme za dvacet osm hodin. Chci s ničitelem planet jednat a udělám to, ať mi budeš pomáhat nebo ne. A jestli odmítne komunikovat, zaútočím na něj."
"To bych neradil," varoval Picard.
"Byla by to sebevražda," dodal Riker.
"Zřejmě jste zapomněli na rozhodnutí Federace a Hvězdné flotily, že se ten zatracený ničitel planet nesmí jen tak potloukat po galaxii a dělat, co se mu zlíbí," prohlásil Korsmo upjatě. "Zvlášť když mají zemřít nevinní. Naprosto nezáleží na tom, jestli to rozhodnutí podporujete, nebo ne. Musí se s ním jednat, zastavit ho nebo zničit. Stručně řečeno, musíme tu věc zastavit za každou cenu. Nemáme jinou možnost. A otevřeně řečeno, Picarde... myslel jsem, že máš víc kuráže, než aby ses nechal vyděsit nějakou ženskou s velkou lodí. Korsmo končí."
Jeho obraz nahradil vzdálený pohled na ničitele planet, plavícího se přímo k prostoru notoricky netýkavých Tholianů.
"Dokonalé," ozval se Picard. "To je prostě... dokonalé."

Šestnáctá kapitola

"MOHU MLUVIT OTEVŘENĚ, PANE?"

Korsmo pohlédl na Shelbyovou jen s mlhavým zájmem. Odsunul materiály, které pročítal, narovnal se za stolem (v přítomnosti Shelbyové ho vždycky něco nutilo to udělat, jako by mu připomínala přísnou učitelku) a řekl: "Prosím."

"Před několika hodinami jste mluvil s Enterprise," začala Shelbyová upjatě. Stála lehce rozkročená nohama a s rukama za zády. "Zdálo se mi, že jste byl zbytečně příkrý ke kapitánu Picardovi."
"Budeme to zase probírat, poručíku?" zeptal se Korsmo. Něco v jeho hlase napovídalo, že přestože povolil otevřený rozhovor, nehodlá tolerovat diskusi o něčem, co se mu nebude líbit. "Jeana-Luca Picarda si vážím. To jsem vám už říkal mnohokrát. Co ode mne chcete, mám vám ta napsat krví?"
"Když kapitán Picard říká, že zaútočit na ničitele, planet nedoporučuje, vsadila bych se, že se to nedá doporučit, prohlásila chladně.
Korsmo se pomalu vztyčil za stolem jako had zvedající se z koše. "A když nařídím útok, podpoříte moji autoritu na můstku, nebo mě podrazíte?"
Na okamžik se jí napjaly svaly na čelisti. "Vy jste můj velitel, pane, ne kapitán Picard. Nikdy bych se nepostavila proti velícímu důstojníkovi," odmlčela se a dodala, "ať by se jednalo o cokoli."
Pokývl, ale v obličeji nebylo znát žádné potěšení. "Bude dobře, když si to oba zapamatujeme," prohlásil. "Můžete jít."
"Pane, já -"
"Říkal jsem," opakoval hlasem ostrým jako břit, "že můžete jít."
Zhluboka se nadechla a chvíli čekala, jestli ji nenapadne něco dalšího, čím by se dal prodloužit rozhovor a dovést k bodům, ke kterým se chtěla dostat. Ale nic jí nepřišlo na mysl a Korsmo si jí už nevšímal, díval se záměrně na cosi na monitoru počítače.
Natáhla trochu krk a spatřila, že Korsmo studuje materiál o vojenských a služebních záznamech jistého Jeana-Luca Picarda. Lehce a nevěřícně zakroutila hlavou.
Pomalu vycouvala z instruktážní místnosti a vkročila na můstek Chekova. Dveře se za ní syčivě zavřely. Chvilku tam stála a snažila se urovnat myšlenky. Přemítala o tom, co právě spatřila.
"Zatraceně," zašeptala.

Ve strojovně Enterprise se Geordi LaForge udiveně obrátil, když uslyšel rázný hlas kapitána Picarda. "Pane LaForgi, věnujte mi chvilku času, prosím."
"Ano, pane kapitáne," odpověděl Geordi. Vydal se ke své kanceláři. U dveří ustoupil a dal přednost kapitánovi. Pak počkal, až Picard začne mluvit.
"Jak pokračujete s tou ženou od Borgů?" otázal se kapitán.
Geordi lehce pokrčil rameny. "Moc ne," přiznal. "Nevím, jestli jsem k ní vůbec pronikl, ačkoliv projevila zájem o můj visor. A byla šťastná," dodal znechuceně, "když dostala umělou ruku."
"Ovšemže byla šťastná," souhlasil Picard. "Je to mechanická pomůcka. Cokoli mechanického v ní vzbudí reakci."
Odmlčel se. "Doktorka Crusherová nemá příliš velký úspěch s reedukačním programem. Byl bych rád, kdybyste se pokusil k ní proniknout zase vy. Věnujte jí ještě trochu času. Váš visor jí zřejmě usnadňuje styk s vámi. A ze stejných důvodů vám pomůže pan Dat, když bude třeba."
"Protože my dva z celé posádky nejvíc připomínáme Borgy?" zeptal se Geordi s nechutí nad takovým srovnáním.
Picardovi se také nelíbilo. "Tak jsem to nemyslel, poručíku."
"Já vím, pane, omlouvám se," vydechl Geordi. "Myslel jste, že jsem si na to po té dlouhé době už zvykl. Můžu se zeptat, proč máte najednou takový zájem o Reannon?"
Picard se naklonil kupředu. "Kdybychom s ní navázali komunikaci a dostali se k některým znalostem v její hlavě, mohli bychom se toho o Borzích dozvědět víc. Pamatuji si na většinu času u nich, ale ona s nimi byla déle a mohla se naučit mnohem víc. Také by se nám mohla hodit pro navázání lepších vztahů s Delcarou "
"Hodit? Jak?"
"Chtěl bych jí ukázat tvář nepřítele," odpověděl Picard. "Delcara vidí Borgy jako nelidskou, bezduchou věc. Kdybychom zachránili tu ženu a přiměli Delcaru, aby o nich přemýšlela jako o jedincích vězněných coby součástky obrovského centrálního mozku, který' nemohou ovlivňovat - mohlo by to na ni zapůsobit. Kdybychom jí dali sousto na přemýšlení, možná bychom ji přiměli, aby strávila celý chod."
"To je na dlouhé lokty, pane."
"Lepší než nic, poručíku. A teď mě prosím omluvte," zastavil se u dveří. "Musím dohodnout jednání."

Ničitel planet uháněl po své dráze hyperprostorovou rychlostí šest a hluboko uvnitř naslouchala Delcara netrpělivým písním mnohočetných.
Nechceme se s nimi sejít, volali. Je to jen vyrušení. Nechceme se nechat vyrušovat, nechceme jednat. Když s nimi budeme jednat, bude to znamenat zpomalení nebo zastavení letu. Čekali jsme tak dlouho...
"Právě proto " vysvětlovala Delcara trpělivě, jako by mluvila s dítětem, "to nikomu neublíží, když počkáme ještě chvíli."
Chceš to udělat kvůli Picardovi. Nechceš ho zklamat.
"Žádal mě o to," odpovídala Delcara. "Chci to kvůli úctě k němu."
Nenávidíme ho.
"Vděčíte mu za svou existenci," poprvé, pokud si mohla vzpomenout, vzkypěly její mysl i hlas hněvem. "To on mi ukázal cestu a jeho skvělé myšlenky mě zavedly k vám. Síla jeho osobnosti a moc osudu mě k němu přitáhly. Osudné vlny přílivu a odlivu mě zanesly k němu a pak k vám. A jestli si přeje s námi mluvit, tak s ním budu mluvit. To vás nebude stát nic. Vy, jejichž duše křičí po spravedlnosti, musíte chápat, že dělám něco, co je spravedlivé."
Mnohočetní chvíli mlčeli a pak se zachmuřeně ozvali: Chápeme. Dělej, jak chceš. Ale v hlasech neznělo žádné nadšení.

Geordi kráčel chodbou a držel Reannon pod paží z masa a krve. Díval se přímo před sebe jako vždy a nevšímal si a

nedbal pohledů členů posádky Enterprise, kteří je míjeli. Moc dobře si však uvědomoval každý postranní pohled, každý krok navíc, který udělali, aby byli dál od přízraku Borga. Jejich reakce čím dál tím víc rozčilovaly obvykle vyrovnaného inženýra.
"Ta je pořádná loď, co, Reannon?" rozmlouval s ní. "Slouží teprve čtyři roky. Je to nejlepší loď flotily a to se vůbec nevytahuju. To je podložené skutečností. Chceš to vidět, Reannon?"
"Nechce vidět nic."
Hlas se ozval zblízka, byl hluboký, nepřátelský a známý. Geordimu došlo, že se zabýval Reannon a vůbec nevěnoval pozornost tomu, že na své malé procházce po Enterprise došli k lodnímu vězení.
Uvnitř stál Dantar, chráněn nejen spolehlivým silovým polem, ale navíc také přítomností zamračeného člena ostrahy. Nevypadal však, že by se chtěl někam vydat. Místo toho se opřel u dveří, jen kousek od místa, kde by už mohl aktivizovat silové pole, a řekl: "Není to žádná živá bytost, je to jen věc a vražednice."
V první chvíli si ho Geordi skoro ani nevšiml, ale pak se v něm vzedmul hněv. Ukázal na Dantara prstem a odpověděl: "Je to oběť, stejně jako vy. Nechtěla to a nežádala o to. Kdyby plně pochopila, co udělala vaší rodině, rmoutila by se tak jako vy."
"Opravdu?" zamumlal Dantar a antény mu jako by pobaveně zacukaly, "To si myslíte vy."
"To vím."
"Co víte, mladíku? Mně je to jedno. Mně záleží jen na tom, co udělala ona a její hnusný národ. Záleží mi na tom, abych sevřel prsty kolem jejího krku. O to stojím."
Geordi zavrtěl hlavou a zatahal Reannon za ruku. "Pojď, Reannon."
Odcházeli chodbou a Dantar za nimi křičel: "Já tě dostanu! Slyšíš mě, ty děvko? Dostanu tě. Dostal jsem už tvoji ruku, a i kdybych tě měl rozebrat na kousky, dostanu tě!"
Geordi Reannon prakticky hodil do turbovýtahu a vyrazil: "Do strojovny:" Obrátil se k ní a řekl: "Strojovna se ti bude líbit."
Nic.
"Je tam spousta strojů. A motory pracují s takovým hlubokým duněním, dum, dům. Je to fantastické, opravdu."
Nic.
Vzal ji za ramena. "Reannon, jsi tam? Slyšíš mě vůbec? No tak, já vím, že tam jsi. Aspoň část tebe mě slyší. Část tebe chce nazpět. Vím to. Ptal jsem se předtím poradkyně Troi a ona říkala, že z tebe stále ještě nic necítí, ale já ano. Já vím, že tam jsi. Vím to. Pojď ven. Prosím." Vzal ji za ruku a položil si ji na visor. "Vidíš? Vidíš? Mechanická pomůcka, jako máš ty. A nedělá ze mne bezduchou věc. A ty taky nemusíš být taková. Vrať se, Reannon."
Nic.
Uhodil lehce pěstí do stěny turbovýtahu, právě když zpomalil a otevřel dveře do chodby vedoucí ke strojovně.
Stála tam Deanna Troi se založenýma rukama a čekala na ně. "Dobrý den, Geordi," řekla. Chovala se formálněji než obvykle.
"Dobrý den, poradkyně," odpověděl. Lehce naklonil hlavu. "Mohu vám nějak pomoci?"
"Otázka zní, jestli můžete pomoci jí?" pokývla směrem k Reannon.
Geordi přelétl pohledem z jedné na druhou. "Poradkyně, je všechno v pořádku? Myslím... vypadáte... nevím..."
"Ne, to nic není." Mávla rukou a pak se trochu zamračila. "Ne, přece jen něco."
"Nechtěla byste zajít ke mně do kanceláře?" vyzval ji Geordi. "Dnes se toho nějak moc děje."
Za několik okamžiků stáli Geordi, Troi a Reannon v inženýrově kanceláři. Reannon se k nim obrátila zády a dívala se netečně na strojovnu, která se rozkládala před ní.
"Řekla bych, že jsem zklamaná," ozvala se Troi. "Nerada to přiznávám. Poručík Riker by řekl," narovnala se, "že jsem příliš aristokratická na to, abych se takovými věcmi zabývala."
"Ne!" řekl Geordi s předstíranou hrůzou.
Usmála se. "Obávám se, že ano," Pak úsměv vybledl. "Cítím to jako vy - že Reannon potřebuje pomoc. Je pro mne velikým, velikým zklamáním, že moje empatické schopnosti tu víru nepotvrzují. Když moje schopnosti nefungují, cítím, že pracuju sotva na polovinu, nebo dokonce na čtvrtinu."
"Ano, já vím," souhlasil Geordi smutně. "Vzpomínám si, že jste s tím měla nějaké problémy, když jste jednou ztratila empatické schopnosti. Ale řekl bych, poradkyně, že to může být poučná zkušenost."
"To určitě," prohlásila Troi se stopou sebeironie. "Dozvěděla jsem se, že jsem dokonalá čarodějnice, když nemohu použít empatii."
"Ale poradkyně!" protestoval pobaveně Geordi. "Takové výrazy."
"Člověk nemůže být upřímný k druhým, pokud není upřímný sám k sobě," pravila Troi. "Svým způsobem vám závidím, Geordi. V téhle záležitosti jste povolaný stejně jako já, ne-li víc, abyste se pokusil proniknout k Reannon. Měla jsem s ní několik sezení. Musím říct, že moje zklamání se zvětšuje, když se nemohu k někomu dostat na nejzákladnější mentální úrovni. Vy nejste zvyklý přistupovat k lidem tímto způsobem, a tak máte větší trpělivost."
"No, víte, i moje trpělivost dostává trochu na frak," připustil Geordi. "Já..." Náhle vzhlédl. "Hej! Kam šla?"
Troi se otočila a spatřila jako Geordi, že Reannon zmizela z místa, kde stála.
Geordi vyskočil a vyběhl z kanceláře, Troi mu byla v patách. Rychle se rozhlédl kolem a ukázal: "Tamhle! Je tamhle."
Vysoko nad palubou stála Reannon, šplhala po lávce, která vedla do prostoru, kde se tryskou vstřikovala pohonná hmota. Pohybovala se se zachmuřenou odhodlaností. Podporučík Barclay se ji pokusil zastoupit cestu, ale ona ho odsunula umělou paží lehce jako myšlenku a pokračovala v cestě.
Pak Geordi uviděl známou postavu se zářící pletí, jak jde za ní. "Dat," vydechl.
Dat skutečně pronásledoval Reannon. Zastavila se a zadívala se na rozlehlou strojovnu. Zdálo se, že ji hypnotizují

lávky, síla motorů a zářící kov, který ji na všech stranách obklopoval.
Deanna Troi se lehce zapotácela. Geordi si toho všiml a přes své obavy o Reannon okamžitě přehodil výhybku a vrhl se k poradkyni. Podepřel ji, aby se ujistil, že neupadne, protože se s ní něco dělo. "Poradkyně!" vykřikl.
"Panebože!" zašeptala. "Ona si vzpomíná."
Reannon stála vysoko na lávce jako přimrazená. Zdálo se, že se jí chvěje celé tělo. Dat se blížil, byl už pět nebo šest metrů od ní. Vypadalo to, že si ho nevšímá.
"Strach," mluvila Troi, jako by její mysl dlela jinde. Měla rozšířené oči a upírala je na Reannon. "Vzpomíná na něco rozlehlého, pulsujícího silou a životem... Bylo to obrovské... Byla tím oklopena, obklíčena, zajata, zajata, ach Bože, Geordi, zajatá..."
Dat už byl asi tři metry od ní. Oslovil ji svým klidným a přesným hlasem: "Slečno Bonaventurová, jsem poručík Dat. Už jsme se setkali."
Trhla hlavou a zaostřila na něho. Bylo to podruhé od té doby, co přišla na palubu. V očích měla něco podobného čisté hrůze, dívala se jako polapená srna.
"Kapitán Picard mě požádal, abych společně s poručíkem LaForgem pracoval na vaší regeneraci," oznámil Dat zdvořile. "Zdá se, že jsem přišel právě včas. Tady nahoře to pro vás není úplně bezpečné. Když teď půjdete se mnou, mohli bychom se věnovat něčemu zajímavějšímu. Měla byste zájem naučit se stepovat?"
Ustoupila a přitiskla se ke zdi. Ústa se jí pohnula, ale nevydala ani hlásku.
Byl od ní asi metr a půl, metr a natáhl k ní ruku. "Slečno Bonaventurová, bude lépe, když..."
Vymrštila umělou ruku neuvěřitelnou rychlostí a popadla Data za zápěstí. Zakroutila jím a škubla vší silou, až se ruka uvolnila a upadla.
Dat překvapeně ucouvl a prázdný rukáv uniformy mu téměř komicky zavlál. "Tedy, slečno Bonaventurová, tohle... "
Začala ječet.
Primitivně a nepochopitelně. Nebyla to slova, jenom hysterické a vyděšené skřeky, a pak se na něho vrhla a mávala jeho paží jako klackem. Dat zvedl zbývající ruku a zachytil první ránu, ale Reannon udeřila znovu shora a zasáhla Data do obličeje. Upadl dozadu na podlahu.
Uklouzl a automaticky se pokusil zachytit zábradlí rukou, kterou už neměl. Pak je uchopil zdravou paží a pokusil se zvednout, ale Reannon se postavila nad něho, ječela, vřískala a mlátila ho přes ramena a záda jeho vlastní paží. Měla sílu jako šílenec, znásobenou umělou rukou a energii, kterou jí dodávala hysterie. Dat začal vstávat, ale znovu ho srazila na lávku, zuřivě do něho mlátila a pokoušela se ho shodit na podlahu strojovny dole.
Pak zasvištěl vzduchem výstřel z fázeru. Reannon se zapotácela a narazila na stěnu. Ještě stála, ale vědomí ji pomalu opouštělo, klouzala k zemi. Za několik okamžiků ležela na lávce bez hnutí.
Dat pohlédl dolů a spatřil Worfa. Klingonský důstojník ostrahy přiběhl na nouzové volání LaForge. Stál tam s fázerem namířeným vzhůru. Teď už zbraň skláněl a volal: "Jste v pořádku, poručíku?"
"Vyjma skutečnosti, že jsem byl zbaven paže, funguji docela dobře," zavolal Dat. "Skvělý výstřel, poručíku. Zdá se, že moje pokusy navázat s ní komunikaci nedopadly zrovna nejlépe."
"Nejuniverzální komunikace je fázerem," zahřměl Worf a poplácal svou zbraň.
Za chvíli byl Dat dole ve strojovně. Reannon v bezvědomí zanesli pod přísným dohledem Worfa do Geordiho pracovny. Geordi se zabýval připevňováním Datovy paže. "Zdá se, Geordi, že děláme pokroky."
"Pokroky?" podivil se oslovený: "Pokusila se tě zabít."
"Domnívám se," prohlásil Dat po chvilce přemýšlení, "že jak byla zmatená, myslela si, že jsem Borg, a podle toho jednala."
"Dat má pravdu," přikývla Troi. "Tak dramatická emocionální reakce se dá pokládat pouze za pokrok."
"No dobře," poznamenal Geordi žalostně, "ještě trochu takového pokroku a budeme moci prodat Data do šrotu."

Tři plavidla se přiblížila k sobě a pokračovala v kursu stanoveném ničitelem planet, ale jen na čtvrtinu impulsní energie - relativně loudavým letem.
Picard a Riker stáli v transportní místnosti, kde důvěryhodný O'Brien pracoval na ovládacích tlačítkách transportéru.
"Chekov signalizuje, že jsou připraveni k transportu, kapitáne," ohlásil.
"Aktivizujte transportér," přikázal Picard, narovnal se a uhladil si uniformu, jak měl ve zvyku.
Transportér se zajiskřil a za okamžik se na podiu objevil kapitán Korsmo a poručík Shelbyová.
"Kapitáne, poručíku," promluvil Picard a pokývl oběma na pozdrav. "Vítejte na palubě Enterprise. Měl bych dodat, poručíku, vítejte nazpět."
"V mnoha směrech vás nikdy neopustila, Picarde," řekl Korsmo, sestoupil dolů a natáhl ruku. Když jí Picard pevně potřásl, Korsmo pokračoval: "Mluví o tobě skoro pořád."
"Kapitán přehání," odporovala Shelbyová s úsměvem. "Ráda vidím, že vypadáte tak dobře, kapitáne. A vy se zdáte ve formě, poručíku."
Riker se usmál. Kdysi by přísahal, že kdyby měl příležitost, dal by Shelbyové nejraději do zubů, hned jak na ni pohlédne. Teď s překvapením zjistil, že ji rád vidí. Je podivné, že když s někým člověk prožije kritické situace a vyvázne z nich živý, změní to jeho pohled na něho. "Místo prvního důstojníka vám očividně svědčí, poručíku."
Korsmo hlasitě a záměrně luskl prsty. "Tak, když jsme už prokázali, že známe svoje hodnosti, odsuňme zdvořilosti stranou a přejděme k věci. Kde máte tu osobu, tu Delcaru, Picarde?"
"Přijde," odpověděl Picard. "Sdělil jsem jí naše přání setkat se s ní."
"Odpověděla?"
"Ne přímo, ale..."

"Tak jak k čertu můžeš vědět, že přijde, Picarde?" vybuchl netrpělivě Korsmo. "Co to tady pořádáte za představení?"
Riker se zamračil, pohlédl z jednoho kapitána na druhého a pak na Shelbyovou. Nesvá přešlapovala na místě, Korsmovo chování jí jasně vadilo stejně jako Rikerovi.
Picard se ozval tichým hlasem, který věstil nebezpečí: "Její odpověď, kapitáne, je jasně kladná, protože vylétla z hyperprostoru před našimi loděmi. Má dost síly na to, aby z našich lodí zbyly jen molekuly. Nemusí s námi mluvit, Morgane. Nemusí udělat ani jedinou zatracenou věc, kterou nechce, a čím dřív si uvědomíš, že kráčíme mezi vejci, tím líp pro nás všechny. Je to jasné?"
Korsmo zvedl obočí, ale vypadal pobaveně. "Naprosto jasné. Veď nás, Jeane-Lucu."
Picard to udělal a Korsmo si dával pozor, aby s ním držel krok, dokonce se mu podařilo být o půl kroku, napřed. Oba dva první důstojníci zůstali pozadu, jakoby v nevyslovené dohodě, a když velitelé zmizeli z dohledu, Riker a Shelbyová ještě zpomalili.
"Co je s ním?" zeptal se Riker bez úvodu.
Shelbyová zpočátku chtěla ostře protestovat proti Korsmovu chování, ale pak si uvědomila, že to nemá smysl. "Žárlí na Picarda," odpověděla.
"Žárlí?"
"Zřejmě spolu soutěžili na Akademii," vysvětlila. Mluvila potichu, jako by se obávala, aby se k nim její hlas nedonesl. "Závidí Picardovi jeho postavení a to, jak se na něho dívá Hvězdná flotila."
"Korsmo má přece úctyhodný služební záznam," podivil se Riker. "Medaile a pochvaly, velení na Chekovu, to není žádná bezvýznamná lodička "
"Ale není to Enterprise," poznamenala a Riker na to musel přikývnout. "A i s tím vším není kapitán Picard. Když došlo k tomu dostaveníčku Hvězdné flotily na Wolfu 359, Chekov se tam nedostal včas. Myslím, že kapitán Korsmo je přesvědčen, že kdyby se tam dostal, dopadlo by to jinak."
"Pravděpodobně má pravdu. Mohlo by tam figurovat jedenačtyřicet zničených lodí místo čtyřiceti."
"Pravděpodobně," připustila. "Ale on si představuje, že by to nějak ovlivnil. Užírá se, že neměl možnost. A užírá se ještě víc, že ze všech lidi to byl právě..."
"Jean-Luc Picard, který zastavil příval. Chcete říct, že se kapitán Korsmo nehodí k velení?"
"Vůbec ne. Jenom když jde o Picarda, je to jeho slabé místo, to je všechno. Všichni máme slabá místa. Znám například důstojníka, který má slabé místo v tom, že si neuvědomuje, že nejlepší pro jeho kariéru by bylo přijmout místo kapitána na jiné lodi a přenechat své místo jinému."
"Ale vyjma téhle slabosti je to skvělý důstojník," poznamenal Riker suše.
"Zcela výjimečný. Absolutně výjimečný." Usmála se, měla milý úsměv. "A nebojí se tvrdých rozhodnutí."
Oba kapitáni před nimi kráčeli Vedle sebe beze slova, až se konečně ozval Picard. "Dobře, že tě zase vidím, Morgane. Až tuhle záležitost vyřídíme, zvu tě napít do klubu a popovídáme si o starých časech."
"O starých časech?" Korsmo vyrazil krátké zasmání. "Šel jsem po tobě jako ďábel, Picarde. Znepříjemňoval jsem ti život. Neříkej, že se ti po tom stýská."
Picard pokrčil rameny. "Přeháníš."
"Ani trochu. Svým způsobem bys mi měl poděkovat za své současné úspěchy."
Picard na něho pohlédl s těžko skrývaným překvapením. "Opravdu?"
"Ovšem. To moje stálé dobírání tě přivedlo k tomu, že jsi dosáhl všeho, co se dalo."
"To je báječný způsob jak vzpomínat na Akademii."
"Je to pravda. Strávil jsem spoustu času tím, že jsem ti připomínal tvoje hranice, takže jsi cítil potřebu překračovat je, kde se dalo."
To je snad ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel, pomyslel si Picard. Ale něco ho varovalo, že Korsmo ho jen tak nepopichuje. Měl podivný pocit, že tomu Korsmo skutečně věří, a ještě víc, že ta víra je pro něho důležitá. Ale v tom okamžiku opravdu neměl čas to zkoumat.
"Tak děkuju, Morgane," řekl jen a pak rychle změnil předmět hovoru. "Co chceš říct té ženě, která řídí ničitele planet?"
"Stanovisko Hvězdné flotily. Stanovisko, ve kterém mě doufám podpoříš. Jsem tu koneckonců služebně starší, Picarde."
"Služebně star -"
"Dostal jsem kapitánské pověření dřív než ty," skočil mu do řeči Korsmo. "Nebo to snad nevíš?"
"O čtrnáct dnů dřív," pokusil se Picard skrýt posměch v hlase. "Služebně starší je služebně starší, Jeane-Lucu, těší mě, že si to pamatuješ."
"Jsem rád, že tě to těší " odpověděl Picard a náhle přikázal: "Stát."
Turbovýtah se zastavil a Picard se obrátil k překvapenému Korsmovi.
"Máme co do činění se ženou, která je posedlá," začal a nedovolil Korsmovi ani otevřít ústa. "Máš zřejmě dojem, že ji zastrašíme našimi loděmi a mluvením. Měl by sis to rozmyslet, Morgane. Je odhodlaná udělat, co chce, a má na to sílu. Nebudeme asi schopni ji zastavit."
"My ji zastavíme, k čertu."
"Nebude nás poslouchat."
"Bude, i kdybych jí měl urazit nohy. Kromě toho, prozkoumali jsme její loď. Na jedné části neutroniového krytu je poškozená. Můžeme ji tam zasáhnout a s největší pravděpodobností poškodit."
"Nechci jí ublížit."
"Poslouchej, Picarde..."
Picard namířil ukazováček Korsmovi do tváře a pronesl důrazně, takže každé slovo znělo jako dýka: "Nechci... jí...

ublížit."
Korsmo s úžasem zíral na Picarda. "Ztratil jsi rozum? Co pro tebe znamená?"
"Oběť. Mnohonásobnou oběť. A nechci, aby se zase stala obětí. Jasné?"
Korsmo se chystal zasmát, ale zpozoroval vážný výraz v Picardově obličeji. Ztuhl a zamračil se.
"Udělám, co musím, kapitáne," řekl. "A věřím, že ty uděláš totéž."
Dlouho se na sebe dívali a pak Picard řekl ostře: "Pokračujeme." Turbovýtah v hrobovém tichu poslušně dokončil cestu na můstek.
Když Picard a Korsmo vstoupili do jednací místnosti, čekaly tam na ně Deanna Troi a Guinan. Korsmo samozřejmě poznal lodní poradkyni, ale na Guinan pohlédl s otevřenou zvědavostí. Picard je rychle představil.
"Můžu se zeptat, kapitáne, čistě ze zvrácené zvědavosti, " popíchl ho Korsmo, "proč pokládáte za důležité zvát sem barmanku?"
"Stevardku," opravila ho Guinan zdvořile. "Mám... společné zážitky s tou ženou, o kterou se jedná:"
"Můžu se zeptat jakého charakteru?"
"Je to osobní."
Korsma to trochu vyvedlo z rovnováhy. Otočil se k Picardovi, aby protestoval proti takovému přístupu od někoho, kdo je nanejvýš řadovým členem posádky a jehož přítomnost je za těchto okolností pochybná. Ale pevný výraz Picardovy tváře ho rychle odradil od dalšího rozebírání problému.
Picard se obrátil k Troi a zeptal se: "Jak se má slečna Bonaventurová? Prý došlo k nějaké nepříjemnosti ve strojovně?"
"Pohodlně odpočívá. Určili jsme jí byt, aby se dostala z toho napjatého prostředí v nemocnici."
"Napjatého?" Korsmo pohlédl tázavě na Picarda.
"Máme tam Penzattie, kteří se zotavují ze zranění, a ti reagují na přítomnost slečny Bonaventurové poněkud vypjatě. Je to žena, kterou se nám podařilo oddělit od Borgů, od jejich kolektivního mozku."
Korsmo si prohrábl šedivé kotlety na skráních. "Ty se na téhle lodi nenudíš, že ne, Picarde? Je to tu jak v zoo."
"Mně to připadá spíš jako prostředí stimulující k práci," odpověděl Picard. "Bylo by nejlepší postavit před její byt strážce -"
"Poručík Worf se o to už postaral," sdělila mu Troi a Picard souhlasně pokývl.
Dveře se otevřely a vstoupili Shelbyová a Riker. Picard na ně pohlédl s lehkým nesouhlasem. "Dali jste si na čas, první důstojníku."
"Podnikli jsme malou prohlídku lodi, pane."
"Chápu."
Za chvíli vstoupil také Geordi LaForge. Picard mu mlčky pokývl na pozdrav.
Korsmo obcházel místnost a tvářil se rozzlobeně. "Tak kde je ta žena? Všichni jsme už tady. Kde je?"
"Přijde," řekla Guinan.
"Aha, hlavně že máme osobní ujištění vaší stevardky," ušklíbl se Korsmo.
"Kapitáne," vybuchl Picard nahněvaně.
Ale Korsmo pokračoval. "A co je s tou její lodí? Celou posádku tvoří jen ona? Jak to funguje?"
"Ona tvrdí, že loď pohání nenávist duší," prohlásil Picard umíněně. "Zklamaných duší, které na ni čekaly, až přijde a poskytne jim svoji sílu. Pan LaForge ale postupoval mnohem prozaičtěji a zjistil, čemu vlastně čelíme."
"Našim senzorům se podařilo částečně proniknout přes soustavu silových polí a krytu," spustil Geordi a přesunul se k hlavnímu monitoru počítače. Nastavil na něm připravené schéma a pokračoval. "A také jsme s Datem zkoumali jiné kultury, které mají podobnou techniku - řekněme - světštějšího charakteru, a vycházeli jsme přitom z poznatků, které kapitán získal od Delcary."
Na obrazovce se objevil ničitel planet a Geordi poklepal na kuželovité výběžky. "Tohle určitě loď pohání. Slouží k pohybu hyperprostorem podobně jako naše hyperprostorové komory, ale zřejmě trochu odlišným způsobem. Zachytili jsme hyperprostorové vlnění pole odlišné od našeho systému. Bude nám trvat nejméně týden než dokonale analyzujeme jeho strukturu. Nemáme techniku, kterou bychom to mohli napodobit. Zdá se však, že má obrovský potenciál, zvláště v efektivním využití paliva."
"Paliva, které pochází z planet. Tak se pohybuje a žádný nesmysl o pohánění dušemi neplatí..." ozval se Korsmo.
"K tomu se dostanu," pokračoval Geordi. "Na Orinu IV je národ, který užívá podobné technologické postupy, jaké popsala Delcara kapitánovi, když mluvila o své lodi, a není v tom žádný podvod."
"Orin IV byl kolonizován před padesáti lety, že?" zeptal se Picard.
"Máte výbornou paměť, kapitáne. A kolonisté učinili fantastický archeologický objev - důmyslnou počítačovou síť, ještě funkční, vyrobenou dávným národem - má se za to, že to byli Ochránci - a pak opuštěnou. Vypadala jako krystal velikosti menší hory a obsahovala složitou síť jednotlivých kapes paměti.
Předpokládá se, že když členové národa zemřeli, byli schopni vtisknout záznamy svého mozku - nebo možná celého vědomí do propojené sítě krystalu. Tak uchovali znalosti a informace, které byly přístupné znalému operátorovi."
"Jak přístupné?"
"Pomocí jakéhosi ústředního panelu," odpověděl Geordi. "Víte, to je právě to nejtěžší. To je svým způsobem hlavní rozdíl mezi strukturou na Orinu IV a tím, jak podle mne fungují Borgové. Borgové mají jedno centrální vědomí. Mechanismus na Orinu IV se skládal ze stovek, tisíců jednotlivých kapes paměti. Jako kartotéka počítače, chcete-li. Ale aby k nim byl přístup, potřebovaly ústřední mozek, který by fungoval jako zpracovávací stanice. Ten ústřední mozek musel být zaprvé živý jedinec a za druhé musel být neobyčejně silný. Krystalový počítač, který našli na Orinu IV, se poprvé pokusil zpřístupnit jeden z kolonistů, Betazoid, pomocí svých empatických schopností. Mozky uschované v počítači ho doslova zaplavily a rozmetaly mu šedou hmotu mozkovou. Nakonec zavolali Vulkánce, ale už bylo pozdě.

Neúspěšný pokus vymazal všechny údaje."
"Takže lidé, kteří postavili ničitele planet," řekl Picard pomalu, "zřejmě přeměnili kolektivní vědomí na ústřední databanku lodi. Ale potřebovali dost silnou živoucí mysl, aby zpracovala jejich individuální impulsy, spojila je a vedla je k jednomu cíli."
"Potřebovali jeden centrální mozek, dostatečně silný na to, aby jim všem vládl a řídil funkce lodi," souhlasil Geordi. "Jinak jsou z nich jen bezvýznamné útržky informací a údajů. Jenom ústřední funkční imperativ umožňuje ničiteli planet být složitějším strojem než bezmyšlenkovitý zabiják, jako byl jeho prototyp.
Jednou z funkcí lodi, kterou udržuje mozek, je konzumování planet a jejich přeměna v energii pohánějící loď a obranný systém. Ty věžovité výčnělky," ukázal znovu, "mohou sloužit pro pohyb hyperprostorem a také vystřelovat na všechny strany silové paprsky s přesností na špičku špendlíku. Ošklivá zbraň."
Korsmo se vydal k němu, aby něco poznamenal a prošel Delcarou.
Uskočil leknutím, když se holografická postava Delcary obrátila tváří k němu a chvíli se na něho dívala s pobaveným pohrdáním. Pak pohlédla na Geordiho. "Takové výklady," ozvala se, "tolik úsilí a pokusů udělat z mého božsky spravedlivého a podivuhodného poslání něco obyčejného. 'Ústřední panel' a 'funkční imperativ'. To nejsou slova lidí, kteří chápou, co to je žít, dýchat a nenávidět. To jsou slova, která by použili Borgové. Pomni, že nepřítel se stává tebou a ty nejsi tak slepý na duchu jako na očích." Pak se obrátila zpět k Picardovi. "Slyšela jsem vás, Picarde. Jsem tady." Rozhodila rukama. "Co si ode mne přejete?"
Picard se na ni ostře zadíval. Nějak se změnila. Vypadala jaksi starší. Zář, která ji obklopovala, trochu opadla. Její tvář se zdála delší, protáhlejší. Vlasy, které kolem ní stále vlály, jako by je rozfoukával věčný vánek, visely zplihle. Oči nejiskřily jako předtím. Pohlédl na Guinan a Troi a poznal, že si toho také všimly.
Nemohl se tím zabývat. Nechtěl ani přihlížet Delcařinu prostoduchému odhodlání odmítnout každou racionální odpověď ve prospěch iracionální. Musel vést oficiální jednání. "Delcaro," oslovil ji obřadně, "tohle je kapitán Morgan Korsmo. On a já se na vás obracíme jako zástupci Hvězdné flotily."
"Opravdu, milý Picarde?" Zdálo se, že ji to pobavilo, ale v úsměvu se skrývalo i něco jako únava. "A co je Hvězdné flotile po mně, kapitáne Morgane Korsmo?" Vykročila k němu jednacím stolem. Stála tam a vidět bylo pouze horní polovinu těla, dolní polovinu zastiňoval stůl, takže to budilo dojem, že je jen nějakou ozdobou stolu. Byl to zneklidňující pohled.
Korsmo si odkašlal a pravil: "Kapitán Picard a já bychom chtěli vyjádřit znepokojení nad vaším současným kursem letu."
"Vám vadí, že chci vyhladit nejnebezpečnějšího nepřítele v galaxii?" Pozvedla skepticky obočí.
"Obáváme se," řekl Korsmo, "že váš plán bude mít ničivé důsledky pro celou Federaci. Vaše loď konzumuje planety. Existují národy, spřátelené i nespřátelené, které nepřijmou nadšeně myšlenku, že pohltíte jejich planety nebo planety jejich slunečních soustav."
"Myslím, že lidé mají takové přísloví 'Když se kácí les, létají třísky'," odpověděla Delcara.
"To nejsou jen třísky, Delcaro," promluvil Picard. "Mluvíte o největším ničení, jaké naše galaxie poznala. Mnohem ničivějším, než když se někudy přeženou Borgové."
"Opravdu, milý Picarde, mluvím jako někdo, kdo ještě nezažil, aby se přes něho Borgové přehnali."
"My jsme se s nimi už střetli."
"To nic nebylo," odporovala a hlas jí náhle zpřísněl. "Jedna loď Borgů. Loď, která rozmetala vaši flotilu, zmařila tisíce životů a byla zastavena napůl náhodou. Nemáte ponětí, co by s vámi udělala plná síla Borgů. To by bylo mnohem horší než moje skromné potřeby."
"Kvůli vašim skromným potřebám vám galaxie vyhlásí válku!" zvolal Korsmo. "A Hvězdná flotila tu válku povede! Nemůžete křižovat kvadranty ve stroji s takovou silou - ve stroji, který požírá planety jako palivo!"
"Ve stroji, který bude znamenat vaši záchranu," odpověděla.
"Delcaro," ozvala se Guinan rázně, "uvědomila sis rozsah toho, o čem mluvíš? I hyperprostorovou rychlostí ti bude trvat léta, než se dostaneš do prostoru Borgů. A po celá ta léta budeš vykusovat pruh zmaru a ničení do obydleného vesmíru. Opravdu nechápeš tu nesmyslnost?"
"Nesmyslnost je jen slovní hříčka, protože se vztahuje jenom na relativní hrstku životů, zatímco Borgové o život vůbec nedbají. Pokusím se vyhnout obydleným světům, když budu moci, ale moje loď - i když má zdokonalenou přeměnu hmoty v energii - má své potřeby. Ty potřeby se musí uspokojit. Když bude třeba, musím načerpat pohonnou hmotu. A bude-li to znamenat ztrátu životů, bude mi to líto, ale bude to nutné. A jestli se mě nějaké národy pokusí zastavit smrtící silou, zastavím je ještě smrtonosnější silou. A opět pro ně budu truchlit, ale bude to nezbytné. Jejich duše poznají, že posloužily vyššímu dobru. Když slíbím, že budu co nejopatrnější, politováníhodné ztráty na životech nejsou důvody, které by se mi mohly postavit do cesty za Borgy."
"Sotva postačí slíbit, že budete co nejopatrnější," odporoval Picard. Naklonil se nad stůl a díval se na holografický obraz. "Za půl dne například vletíte do prostoru Tholianů. Pouhá vaše přítomnost pro ně bude hrozná urážka, stejně jako naše. Napadnou vás vší silou, kterou mají k dispozici."
"Můj otec," poznamenal Riker, "byl jediným, kdo přežil útok Tholianů před patnácti lety. Jsou zuřiví a nelítostní."
"Vy mně budete vyprávět o nelítostnosti? Mně? Jen ať přijdou!" vykřikla Delcara ještě ostřeji. Místo, kde měla oči, ještě víc potemnělo. "Nemůžou mě zastavit. Nemůžete mě zastavit."
"Ale léta ničení -" namítla Guinan.
"Co pro mne znamenají léta? Mám všechen čas vesmíru."
"Delcaro, jasně jste vyjádřila svůj úmysl použít vaši loď k destruktivním účelům," prohlásil Korsmo. Odvrátila se od něho a on obešel stůl, aby jí mohl hledět do tváře. "Hvězdná flotila to nemůže dovolit. Proto vám nařizujeme -"

"Kapitáne," ozval se varovně Picard.
Korsmo si ho nevšímal a mluvil ještě pevněji a hlasitěji a ukazoval prstem na Delcaru tak prudce, že se mu třásl hněvem. "Proto vám nařizujeme, abyste se se svou lodí vzdala mně nebo kapitánu Picardovi jako pověřeným zástupcům Hvězdné flotily. Jestli to neuděláte, povede to k přímé akci proti vám."
Delcara se k němu obrátila černá hněvem. "Vy ubozí bezvýznamní blázni!"
"Delcaro," pokusila se ji Guinan uklidnit. Troi se svíjela pod silnými emocemi, které k ní proudily jako hněvivý příboj.
"Máte ponětí o tom, co říkáte? Nedovedete si představit, na koho útočíte?" ozvala se Delcara rozzlobeně. "Jsem váš zachránce! Měli byste na kolenou děkovat bohům, že mě vám seslali na pomoc. Váš beznadějně malý národ by neměl šanci přežít, kdyby nebylo mne! Myslíte si, že na vás Borgové prostě zapomenou? Že je porážka odradí od dalších pokusů? Ne!" pochodovala jednací místností a jako rozzlobený duch procházela vším, co bylo před ní. "Ne! Budou sem přilétat stále další a další a další. Nezastaví se. Neunaví. Nepřestanou. Budou vás napadat, dokud nezemřete, nebo dokud vás nezačlení mezi sebe, a bude jim jedno, co z toho to bude, protože nemají srdce ani duši ani lidský přístup. Jenom zabíjejí, zabíjejí a zabíjejí. O to bojujete? Proto mě chcete zastavit? Abyste získali privilegium být vymazáni z vesmíru bezduchými stvořeními, která si říkají Borgové? To nedovolím!" Udeřila pěstí o stůl, ruka jí prošla deskou, ale ona si toho zřejmě nevšimla. "Zachráním vás, ať chcete nebo ne. Ať to pochopíte, nebo ne."
"Jste blázen!" vyrazil Korsmo. "Jste hloupá ženská..."
Guinan nesouhlasně zvedla ruce. "To je báječně uhlazený hovor, kapitáne."
Korsmo se otočil a pohlédl na Picarda. "Dovolíte té 'stevardce' takhle se mnou mluvit?"
"Buď zticha, Morgane!" zahřměl Picard tak hlasitě, že Korsmo opravdu ucouvl.
A Delcara se zasmála hlubokým, nepříjemným a trochu přihlouplým smíchem.
"Víte, on má pravdu," řekla tiše. "Já jsem hloupá. Ale můj hloupý mozek stojí za víc než takový, jaký máte vy. Moje posedlost mě dovedla na pokraj šílenství, i dál, ale vaše ignorantství vás tak oslepilo, že nevidíte skutečnost."
Rozhodila ruce, jako by se radovala z vítězství, a její hlas vítězně zazněl: "Jsem jako jednooký. Podívejte se na mne a bojte se mě. Ano, jsem jednooký a procházím královstvím slepých. A mezi slepými je jednooký králem."
Otočila se, sepjala ruce nad hlavou, jako by chtěla skočit šipku do vody, a proskočila stěnou lodi. Korsmo sebou trhl, jako by se chtěl vrhnout k ní, ale rychle se zarazil, protože si uvědomil, že je to zbytečné.
"Kouzelná žena," řekl.
"Kapitáne," prohlásil Picard ledově, "mohl bych s vámi mluvit o samotě?"
Ostatní okamžitě opustili místnost, poslední Guinan, která vrhla pohrdavý pohled na Korsma, než se za ní zavřely dveře.
"Můžeš mi k čertu říct, co jsi chtěl dělat?" zeptal se Picard.
"Jednat v souladu s přáními Hvězdné flotily," odsekl Korsmo.
"Nesmysl! V situaci, která vyžadovala trpělivé a jemné jednání, jsi přišel se střílením z fázeru. Udělal jsi všechno, co jsem ti říkal, že nemáš dělat."
"A odkdy mi dáváš rozkazy, Picarde?"
"Od té doby; co se chováš jako zatracený blázen!" vyjel Picard. "Nadávat lidem není způsob, jak s nimi vyjednávat. A pokoušet se někoho zastrašit je nechutná taktika za všech okolností. A zastrašovat někoho, když nejednáš z pozice síly, je čiré šílenství!"
"Musel jsem jí ukázat, kdo tady rozkazuje," řekl Korsmo prudce. "Tvůj problém, Picarde, je, že se můžeš přetrhnout, abys nikoho neurazil. Kolikrát jsi musel spolknout svou hrdost? Kolik národů se nám vysmívá, protože když se ti dívali do očí, mrkl jsi první?"
Picard ustoupil a díval se na Korsma, jako by objevil nový druh bakterie. "Vykonávám své povinnosti tak, aby moje loď byla v bezpečí a s vědomím toho, že tato galaxie se pokouší dospět k harmonii. Té nikdy nedosáhneme hněvem, hrozbami a zastrašováním."
"A nedosáhneme jí ani zbabělostí," utrhl se Korsmo.
Atmosféra se ještě více ochladila a Korsmo v duchu zaklel. Co to k čertu povídal, jako by byl Picard nějaký zbabělec. Ten muž byl nesnesitelně sebevědomý, zatracený hrdina od jednoho konce galaxie ke druhému, ale to neznamená, že...
Picard neřekl nic, přestože zuřil každým pórem. Byl příliš ukázněný na to, aby řekl všechno, co se mu honilo hlavou, místo toho řekl jen: "To mi nestojí ani za odpověď."
Korsmo otevřel ústa k odpovědi, ale než se k ní dostal, otevřely se dveře a v nich stál Riker. Bez úvodu oznámil: "Ničitel planet odlétá. Nabral kurs a zmizel hyperprostorovou rychlostí sedm."
Picard a Korsmo si vyměnili pohled a Korsmo vystřelil z místnosti.
Nechtěl ztrácet čas chůzí do transportní místnosti, dotkl se komunikátoru a ohlásil: "Korsmo volá Chekova."
"Tady Chekov," přišla odpověď.
Shelbyová se k němu přidala a Korsmo přikázal: "Okamžitě přepravte dva lidi," pohlédl na Picarda a řekl: "Víš, co musíme dělat."
"Ano," odpověděl Picard prostě a zatímco se Korsmo a Shelbyová transportovali z můstku, musel přemítat o tom, jak to k čertu dokážou.

Sedmnáctá kapitola

V HLAVĚ SLYŠELA HNĚV mnohočetných.
Jsme hladoví, volali. Dlouhou dobu jsme mluvili o Picardovi a mysleli na Picarda. Potřebujeme potravu. Nestaráš se o pomstu ani o nás, poslední věta obzvláště žalovala.

Delcara se náhle cítila nevýslovně unavená. "Ovšemže se o vás starám," řekla. "Jsme všechno. Jsme spolu. Jsme skvělí. To přece víte."
Dokaž to. Najdi nám potravu.
"Za chvíli tam budeme " těšila je. "Kousek před námi je hvězdná soustava. Přece ale ještě nemůžete mít hlad. Konverzní motory mají víc než dost energie z planet, které jsme už pozřeli. Jak to, že už jste hladoví?"
Myslíme si, že už nás nechceš krmit. Myslíme, že se bojíš, aby se na tebe Picard nezlobil, kdybys to udělala.
"To má být něco jako zkouška, že?" Už věděla, že je unavená. Připadalo jí, že jí mozek zahaluje hustá mlha. Náhle si uvědomila, že si nemůže vzpomenout, kdy naposledy spala. "Zkoušíte, co cítím k Picardovi, ve srovnání s tím, co cítím k vám."
Ano, odpověděli mnohočetní.
"Tak dobře. Ukážu vám, že moje odhodlání nekolísá. Ukážu vám všem."
Ničitel planet zamířil přímo do srdce prostoru Tholianů.

"Zbývá dvacet dva minut do prostoru Tholianů, pane," hlásil Dat.
Picard seděl nehybně v křesle a sledoval hvězdy, jak ubíhají kolem Čtyřicet tisíc kilometrů po pravoboku letěl Chekov a snažil se vyrovnat jejich hyperprostorové rychlosti.
"Pane," ozval se náhle Worf, "senzory objevily nehybnou loď Tholianů před námi. Emise energie jsou extrémně nízké."
"Bezpochyby vyčerpali své zbraně v boji," usoudil Riker. "Výstup z hyperprostoru, pane Chafine," nařídil Picard a vstal.
"Otevřete komunikační frekvenci k -"
Chekov volá Enterprise," ozval se Korsmův hlas a aniž čekal na Picardovu odpověď, pokračoval: "Proč zpomalujete, Picarde?"
"Chceme nabídnout pomoc oslabené tholianské lodi," odpověděl Picard. "Proti ničiteli planet nemůžeme podniknout nic. Nemůže to podniknout nikdo menší než celý zbytek flotily a možná ani ten ne. Musíme pomoci, kde můžeme, a potom počkáme na spojení s Hvězdnou flotilou."
"Ta tholianská loď," podotkl Korsmo kysele, "by nezpomalila, aby vám pomohla. My letíme za ničitelem planet. Dělejte si, co chcete, k čertu. Korsmo končí."
Chekov poskočil kupředu a po několika okamžicích zmizel z obrazovky. Tholianská loď visela zřetelně před nimi.
Picard už nemyslel na nepříjemnou výměnu názorů, která právě proběhla, a přikázal: "Otevřete mi komunikační kanál k tholianské lodi."
"Otevřen," řekl Worf.
"Volám tholianskou loď, tady je kapitán Jean-Luc Picard z Enterprise."
Trojúhelníková loď se kroutila a točila jako na provázku. Pak zmizela a vystřídala ji oslepující modročervená záře nějakého Tholiana. Picard sebou automaticky škubl, jako vždycky při řídkých příležitostech, kdy se setkal s některou z těch bizarních a notoricky vznětlivých bytostí. S nikým se nejednalo hůř než s rozhněvaným Tholianem, a přesto Picard cítil, že musí něco udělat.
Hlas byl pronikavý a rozléhal se kolem řečníka. "Zase Enterprise?" zeptal se Tholian,
"Zase?" podivil se Picard. Naposledy viděl nějakého Tholiana, když byl ještě na Stargazeru. Od té doby, co převzal velení na Enterprise, se s žádným nesetkal. "Nerozumím."
"Jsem poručík Loskene," zahlaholil hlas. "Před devadesáti vašimi roky narušila náš prostor Enterprise. Tehdy jsme jednali s prolhaným Vulkáncem jménem Spock. Je nyní mezi vámi?"
Picard pohlédl na Rikera, který pokrčil rameny. Tholiané byli známi svou přesností, ale zřejmě měli velice malé ponětí o čase, kterého se obvykle dožívají lidé - nebo Vulkánci. "V současné době ne," řekl a nepokoušel se dokazovat, že Vulkánci nelžou. "Pronásledujeme loď, dost velkou na to, aby pohltila planety..."
"Vypustili jste ji na Tholiany, abyste nás zničili," řekl Loskene hněvivě. "To není pravda," odsekl Picard. Začal se cítit zatraceně unaven tím, jak ho ten den všichni ze všeho obviňují. "Řídí ji osoba, která jedná ze své vlastní vůle a proti přání Federace a Hvězdné flotily. Mám pravdu, když se domnívám, že jste ji neúspěšně napadli?"
"Důstojníci Federace lžou, zvlášť ti, kdo velí lodi jménem Enterprise," oznámil jim Loskene.
"Pane, když dovolíte, tohle nikam nevede," namítl Riker podrážděně.
"Tholianské loďstvo tu ničivou, loď zastaví," řekl Loskene. "A jakmile ji porazí, pomstíme se Hvězdné flotile za zákeřný útok."
"Hvězdná flotila se modlí, abyste to přežili," poznamenal Picard a stěží ovládal hněv. "Enterprise končí." Otočil se a kráčel zpět ke křeslu. Přitom řekl: "Pane Date, za ničitelem planet hyperprostorovou rychlostí osm. Jedeme."
Enterprise se vrhla do hyperprostoru v zoufalém pokusu předhonit obrovský stroj.
Nemuseli pospíchat.

Když Chekov dohonil ničitele planet, ten právě pokojně polykal nejvzdálenější planetu tholianské sluneční soustavy.
"Varujte ji, pane Hobsone," úsečně poručil Korsmo.
Hobson udělal, jak mu bylo řečeno, ale ničitel planet klidně pokračoval ve svém díle. Vlečné paprsky hladově olizovaly kusy planety a přitahovaly je do obrovských úst.
"Zaměřte místo, kde je poškozený neutroniový kryt," nařídil Korsmo. "Nabijte přední torpéda."
"Torpéda nabita a připravena," hlásil Hobson.
"Palte."
Přední torpéda vystřelila do vesmíru a o několik sekund později zasáhla malou plochu na zádi ničitele planet.

"Žádné viditelné poškození," ohlásil Hobson. "Pod neutroniovým krytem je druhá vrstva kastrodinia."
"Dokonalé," zamumlal Korsmo.
"Pane, zpozorovali jsme sedmdesát lodí mířících k ničiteli planet," oznámil náhle Hobson. "Je to tholianské loďstvo."
"Čím víc, tím líp."
Shelbyová střelila pohledem po Korsmovi, který se na ni zkoumavě díval. "Co byste udělala, poručíku? Máme se držet zpátky a nechat Tholiany, ať si to vyřídí sami? Nebo posílíme jejich útok?"
"Musíme ji zastavit," odpověděla Shelbyová bez váhání.
"Přesně moje řeč. Kupředu, kormidelníku. Otevřete kanál k Tholianům a oznamte jim, že jim pomůžeme, ať chtějí nebo ne."

Delcara byla v extázi. Hýčkala - téměř smyslně - mocný paprsek, který ukrajoval kusy planety, a ztotožnila se s jiskřivým veselím mnohočetných, kteří polykali poslední sousto.
Ještě, křičeli, chceme ještě.
"Můžete dostat ještě," odpověděla. "Kolik jen chcete. Před námi je další mrtvá planeta -"
Ne mrtvou. Teď ne.
Chvíli váhala, nechápala. "Cože?"
Nahlédli jsme do srdcí, myslí a duší těch bytostí. Jsou malicherní. Žárliví na své území. Pořádají nájezdy na ty, kdo jsou slabší než oni. V mnoha směrech nejsou lepší než Borgové. Chceme je.
"Ne," odporovala Delcara nejistě. "Přes všechny jejich chyby nejsou bezduší."
Zničili by nás, kdyby mohli.
"Nemohou."
Zkusí to. Přilétnou třeba teď.
A oni přiletěli.

Tholiané už značně vylepšili vlečné pole, zbraň, která, se pro ně stala typickou. Dříve trvalo hodiny, než spletli svou nechvalně známou síť, teď však uměli vytvořit důmyslně propletenou konstrukci v několika minutách.
Tholiánské vrhače sítí, jak posádka Chekova přezdila jejich hlavním lodím, vystřelily kupředu a obklopily ničitele planet. Byl několiksetkrát, možná tisíckrát větší, ale Tholiany to neodradilo. Jejich typickou vlastností byla odhodlanost. Jejich lodi začaly tkát sítě kolem nehybného ničitele planet. Mamutí stroj je však naprosto nebral na vědomí a místo toho zpracovával poslední porce toho, co bylo předtím krajní planetou soustavy.
Během několika minut byly spleteny první provazy a za pět minut byl ničitel planet dokonale polapen ve složitých, zářivě modrých silových vláknech tholianské pavučiny. Vlečné pole bylo určeno k tomu, aby odsálo energii vyráběnou v čemkoli, co obklopuje, a použilo i k napájení vlastní sítě. Bylo to chytře a elegantně vymyšleno. Čím víc energie polapená loď vydávala, tím rychleji ji síť absorbovala a tím silnější se stávala. Čím silnější tedy byla oběť, tím pevnější pouta se kolem ní vytvořila.
Chekov se držel zpátky a jeho posádka váhala, zda má začít střílet, protože se obávala, že by mohla náhodou zasáhnout tholianskou loď. Tholiané byli nedůtkliví i tak, a přes Korsmovy původní nápady o pomoci mu dali jednoznačně najevo, že se má se svou lodí držet pěkně daleko. Na zdůraznění jedna z tholianských lodí na Chekova nazdařbůh pustila několik výstřelů, které neškodně zabubnovaly na štíty. Mělo to sloužit jen jako varování, ale takové, aby je Chekov vzal vážně.
Síť kolem ničitele planet se uzavřela a Tholiané si mezi sebou gratulovali k vítězství. Planety požírající loď zřejmě strnula nad silou Tholianů a obávala se vystřelit třeba jen jediný výstřel.
Veselí trvalo přesně devatenáct sekund, pak ničitel planet použil svůj silný antiprotonový paprsek. Síť zazářila, po celém obvodu jí projela energie, rozbila se a popraskala. Dva vrhače sítí se ještě nestačily od ní odpojit a v okamžiku se usmažily. Za chvíli se celá síť začala kroutit a jiskřit. Byla konstruována tak, aby absorbovala vydávanou energii, ale nemohla stačit na to, co používal ničitel planet. Po několika okamžicích se rozpadla a shořela.
Zoufalí Tholiané začali střílet a Chekov se k nim připojil, vypustil další fotonová torpéda, použil fázery a kompletní antihmotový vějíř. Ničitel planet přerývaně odpovídal střelbou a tu a tam zasahoval lodi, jako kdyby to bylo spíš jakési cvičení v přesnosti než vážně míněný útok. Nemusel žádnému čelit. Lodi, které se proti němu sešikovaly, neměly šanci.
Pak se ničitel planet uklidnil, nevšímal si pokusů zpomalit ho a zamířil přímo k planetě Tholianů.
V tom okamžiku se objevila Enterprise.

Ano, zpívali mnohočetní. Vidíš, že nám chtěli ublížit. Jsou zlovolní. Nestarají se o nikoho a o nic vyjma sebe. Zaslouží si zemřít.
Delcara cítila, že její obrana slábne. Opravdu to dávalo smysl. Vnímala v této části galaxie velký nesoulad. Bylo tu tolik chaosu, tolik zlovůle. Nejen u Borgů, ale všude. Ano. Ano, Tholiané jí způsobili škodu. Cítila, že to je pravda. Došlo k nájezdům, k útokům na sousední hvězdné soustavy. Měli tu proměnlivé okraje hranic, takže prolétávající lodi mohly být zničeny pod průhlednou záminkou, že narušily tholianský prostor. Ano, byla to pravda, jasná jako světlo, řídící jako maják, která ji vedla k planetě.
Ničitel planet svištěl prostorem a blížil se. Nedaleko od něj praskalo ve vesmíru obrovské slunce tholianské soustavy a nestaralo se o osud planet, které kolem něj obíhaly. Nezajímalo je, zda druhá oběžnice - mateřská planeta Tholianů - přežije, nebo bude zničená. Hvězda bude zářit miliony let a jenom na tom záleží.
Tholianské lodi se postavily hrozbě a byly nemilosrdně smeteny. Ničitel planet se zastavil a nevšímal si zničených lodí, které pluly kolem, ani polámaných těl Tholianů, v nichž vyhasly plameny života. Také si nevšímal malých útoků

Chekova. Delcara cítila, že jsou vedeny v dobrém úmyslu, a proto by Chekova zničila, jen kdyby to bylo absolutně nezbytné.
Dvacet sekund na dosah planety.
Osmnáct sekund, sedmnáct. Obrovská přívětivá planeta visela před ní. Měla horký povrch, nejméně 200 stupňů Fahrenheita, který se ještě ohříval. Intenzivní teplo dobře poslouží ničiteli planet. Zapálí planetě břicho.
Patnáct, třináct sekund, ničitel planet se přibližoval stále víc. Jedenáct...
Devět...
A náhle se před ním objevila překážka.

"Osm sekund do střetnutí," ohlásil Dat bezvýrazně.
Ničitel planet vyvstával na obrazovce víc a víc. Picard seděl na velitelském křesle a upíral pohled na blížící se nástroj osudu.
Když nařídil postavit se mu do cesty, všichni na můstku si uvědomili, jaké je to šílenství. Picard stavěl loď a životy všech na palubě mezi mateřskou planetu Tholianů a blížícího se ničitele planet.
Tholiané nebyli žádnými přáteli Federace, spíš než co jiného naháněli hrůzu. Kromě toho s nimi byly neustálé potíže. Před několika měsíci se odmítli přidat ke spojené obraně proti Borgům na Wolfu 359 a ještě dali jasně najevo, že neuroní ani slzu, když Borgové pohltí Zemi i celou Federaci. Vlajkové lodi tholianského kosmického loďstva se ve skutečnosti chystaly napadnout Enterprise, než je ničitel planet rozmetal po vesmíru.
Nicméně když Picard vydal rozkaz, který s největší pravděpodobností bude stát posádku život, disciplinovaně se s naprostou důvěrou podřídili. Byli oddáni Picardovi a neváhali mu obětovat i své životy.
Jen kdyby to nebylo kvůli Tholianům, pomyslel si Worf hořce.
"Sedm," počítal Dat, "šest, pět..."
Pět sekund. Ničitel planet buď vrazí přímo do Enterprise, nebo na planetu vystřelí svůj smrtonosný paprsek a Enterprise, která mu stoji přímo v cestě, rozstřílí na kousky, nebo je jeho široká, rychle se blížící ústa všechny pohltí. Zdálo se, že mezi možnostmi, které pro ně přicházejí v úvahu, se přežití nevyskytuje.
Delcara viděla, cítila nebo jaksi věděla, že jim Enterprise stojí v cestě. Loď byla dokonale umístěná - k planetě se nedalo dostat, aniž by byla zničena.
"Picarde," zašeptala.
Udělal to schválně, křičeli mnohočetní. Myslí si, že ho nezničíš. Myslí si, že zvítězí. Zabij ho. Smeť ho a dej nám tu planetu. Je naše. Chceme ji. Hladovíme po ní.
"Ale Picard riskuje život, aby je zachránil. To pro ně musí něco znamenat," namítla Delcara zoufale.
To znamená, že je blázen. To znamená, že místo nás miluješ blázna. Chceme tu planetu. Je naše. Dej nám ji. Dej nám ji. Dej nám ji!
Enterprise visela před ní jako třpytící se bílá oběť.
Dej nám ji! křičeli mnohočetní.
"Picarde!" vykřikla jediná.

"Tři " počítat Dat.
Enterprise se nehnula ani o kousek.
Osudný stroj také nezpomalil.

Posádka na můstku Chekova s hrůzou přihlížela.
"Panebože, to je sebevražda," zašeptal Korsmo.
Shelbyová zoufale zavrtěla hlavou. "Musí mít něco v záloze, nějaký trik. Něco."
"Vystřelte z fázerů!" vykřikl Korsmo, ale byli mimo dostřel. Bylo pozdě.

"Dvě," počítal Dat.
Picard pevně sevřel lenoch křesla. Rikerovi ztuhla záda. Bradu měl vyzývavě vystrčenou. Troi byla klidná a smířená. Worf byl zklamán, že nestřílejí, přestože by to nemělo smysl. Dat přemítal, zda v případě, že se loď rozbije a on přežije úder, bude potom při plném vědomí plout vesmírem mezi ostatními úlomky a nikdo si ho nebude všímat a nebude o něm vědět.
"Jedna," dokončil.
Hleděli přímo do úst ničitele planet. Hluboko uvnitř tancovaly pekelné paprsky, zatracené duše vítaly nové příchozí. Horko bylo nesnesitelné, bylo všude...
Pak opadlo.

"Ten parchant," zašeptal Korsmo a nevěřícně zíral před sebe. "Má největší štěstí v celém vesmíru."

"Ničitel planet změnil směr," ohlásil Dat klidně, jako by oznamoval běžnou opravu kursu.
Ničící stroj se vzdaloval od Enterprise rychleji a rychleji, jako by se zoufale snažil dostat mezi sebe a kosmickou loď co možná nejdelší vzdálenost. Nabral kurs přímo k -
"Letí k slunci. Srazí se s tholianským sluncem," dokončit Dat. Obraz na monitoru se okamžitě změnil a ukázal nový směr. Bylo vidět, jak se ničitel planet zmenšuje proti ohnivé tváři tholianské hvězdy. Jeho obrovitost nebyla nic ve srovnání s obřím sluncem, ke kterému se blížil. Vypadal proti bílému peklu tak bezmocně, jako vypadaly před několika

okamžiky tholianské lodi.
"Gravitační síla hvězdy ho přitahuje," hlásil Dat.
Picard pomalu vstal a nechtělo se mu věřit tomu, co vidí. "Delcaro," zašeptal.

V klubu na přední palubě se na to dívala Guinan a šeptala to samé.
Ničitel se zmenšoval stále víc a víc. Picardovi se zdálo, že v duchu slyší výkřiky a jeden z těch křičících hlasů je jeho. Vlečné paprsky nebyly k ničemu. Všechno bylo k ničemu. Z nějakého nevysvětlitelného, ošklivého důvodu se chystala zemřít a on nemohl nic dělat.
Loď, která polykala celé planety, vypadala proti slunci politování hodná a bezvýznamná, a pak už naprosto. Nicotná. Ponořila se přímo do srdce hvězdy, do pece žhnoucí silou a teplem stovek milionů nukleárních výbuchů, a zmizela.
Na můstek padlo ticho, hrůzyplné a trochu zmatené ticho. Většina posádky na můstku cítila, že se stalo něco většího, než mohou pochopit.
Picard pomalu klesl do svého velitelského křesla, jako kdyby z něho vyprchal vzduch. Troi se na něho dívala zarmouceně a soucitně, ale kapitán neřekl nic. Jenom upřeně hleděl na tholianské sluce, netečné k tomu všemu.
"Hlásí se Chekov," ozval se Worf nezvykle zaraženě.
Picard neodpověděl, jen prostě pokývl hlavou. Worf nastavil přistroj a hned se ozval Korsmův energický hlas:
"Picarde? Jste v pořádku?"
"Všichni jsme v pořádku, kapitáne," odpověděl Picard. Ať už cítil cokoli, dokonale to ukryl v sobě, ale měl zestárlý hlas. "A vy?"
"My jsme všichni zdraví. Zatracené štěstí, že si nás to monstrum nevšimlo."
"To monstrum," řekl káravě Picard, "raději spáchalo sebevraždu, než by poškodilo naši loď. Tak laskavě -"
"Kapitáne!" zvolal náhle Worf.
Picard i Korsmo se najednou ozvali: "Ano."
"Senzory hlásí -"
"Proboha," ozval se Korsmův hlas.
Teď to uviděl i Picard a zbytek posádky na můstku.
Ničitel planet se odloupl od slunce na druhé straně. Vyletěl bez poškození a zpomalení a každou sekundou nabíral rychlost. Byl rozžhavený doběla a pak chladl, když se vzdaloval dál a dál do vesmíru, dál a dál od svých pronásledovatelů. Za několik sekund zmizel v hyperprostoru a uletěl.
Dvě kosmické lodi a zbývající tholianské lodi se vznášely v prostoru tiše jako prázdnota, která je obklopovala. Nakonec Korsmo přerušil ticho a jeho sarkastický hlas zazněl na můstku Enterprise.
"No tak, Picarde," řekl, "máš ještě nějaké podobně skvělé myšlenky?"

VELKÉ FINÁLE

Osmnáctá kapitola

SLUNCE ZŮSTALO DALEKO za nimi, ale hněv přetrvával. Mnohočetní zuřili.
Chtěla jsi nám ublížit, volali. Pokusila ses nás zabít!
"Ne, děti moje, ne miláčkové," tišila je Delcara a připadala si velice unavená. "Věděla jsem, že to přežijeme. Věděla jsem, že jsme skvělí, že nám energie a síla umožní přežít i v běsnícím srdci slunce, protože naše srdce jsou daleko zuřivější." Vystavila jsi riziku raději nás než Picarda.
"Ano!" Delcara už dál nemohla skrývat hněv. "Ano, a udělala bych to znovu. Picard a já jsme spojeni způsobem, který se nedá vysvětlit ani pochopit. Vždycky budeme spolu, i když osud rozhodne, že se musíme rozdělit. Nebudu nástrojem, který ho zničí, s tím se musíte smířit."
Nelíbí se nám to.
"Nemusí se vám to líbit," řekla mnohočetným, "ale smiřte se s tím."
Dlouhou dobu mlčeli. Na naší vendettě ti nezáleží? Naše láska ti nestačí? ptali se. Milujeme tě tak, jak tě on nikdy nebude milovat. Je smrtelný. Je z masa a krve, zemře a shnije. My jsme věční. Můžeme tě milovat navěky. To ti Picard nemůže nabídnout.
"Ne," řekla tiše. "Nemůže. Láska mezi smrtelníky je tak pomíjivá. Když nic jiného, tak tohle jsem se za svůj dlouhý život naučila. Ztratila jsem tolik dětí, manželů, milenců. Tolik."
Nás ne, Delcaro, ozvali se mnohočetní. Nás ne. Nikdy.
"Nikdy," opakovala.
Poletíme rychleji, Delcaro? Můžeme letět mnohem rychleji, to víš. Rychleji než Picardovy lodi. Horní hranice naší rychlosti ještě nebyla změřena. Jestli chceš, abychom...
"Naše současná rychlost stačí," řekla. "Máme veškerý čas vesmíru, děti moje. Vychutnejme pomstu a šetřme zdroje."
Nechceš spěchat, obvinili ji mnohočetní a jejich hlas znovu zostřel, protože nechceš nechat Picarda za sebou.
"Možná," vydechla. "Snad je to tak. Jestli ano, je to moje přání a vy to budete respektovat, miláčkové. Budete to respektovat."
Vždycky uděláme, co si přeješ, Delcaro, odpověděli mnohočetní. Ale v hlase jim znělo něco, co Delcaru znepokojilo. Něco velmi nepříjemného. Nechuť, neuhasitelná žízeň po pomstě, která i ji zneklidnila. A nejvíce zneklidňující na tom bylo, že stejnou žízeň stále jasněji cítila i v sobě.

Deanna Troi seděla proti Reannon Bonaventurové v jejím účelném a funkčním pokoji. Držela její ruku ve své a dívala se jí hluboko do očí. Pokoušela se nahlédnou za ty oči, do hlubin mysli.
"Reannon," oslovila ji měkce, "začínám vás cítit. Schováváte se jako ustrašené dítě, které se bojí vylézt. Vaše duše je vyděšená a zranitelná, je skutečně zničená Borgy. Ale můžete ji opravit. Láskou a porozuměním ji můžete opravit. Bude to chtít čas, ale toho máte dostatek. Bude to chtít pomoc, ale tu vám poskytneme ve velké míře. Vyjděte ke mně. Natáhněte se k mé duši, Reannon. Vidíte, že vás volá."
Nic.
Venku se ozvaly kroky. Vstoupil Geordi LaForge. Zastavil se na prahu a řekl: "Promiňte, poradkyně, nevěděl jsem, že jste tady... přijdu později."
"Ne, to je v pořádku, Geordi," pokynula mu, aby vstoupil. "Vaše přítomnost může být jen ku prospěchu věci."
Posadil se na dosah ruky a zavrtěl hlavou. "Pořád nemůžu uvěřit tomu, že ta věc proletěla přímo sluncem a přežila to. Radiaci, žár - to je prostě neuvěřitelné."
"Ještě neuvěřitelnější je, že ji stále pronásledujeme a snažíme se sami sebe přesvědčit, že ji můžeme zastavit," odpověděla Troi.
Pohlédl na ni. "To od vás zní překvapivě fatalisticky, poradkyně."
"Mezi fatalismem a realismem je jemná hranice, Geordi."
"Kdo by si jen pomyslel, že nás Tholiané nechají odletět ze svého prostoru bez dalších útoků? Pořád nemohou uvěřit, že kapitán riskoval všechno, aby zachránil jejich planetu." Naklonil se k Reannon. "Nějaký pokrok?"
"Ten okamžik ve strojovně," opřela se Troi na židli a pokusila se nedat najevo zklamání, "to byl definitivní průlom. Ale teď nic. Je to jako by se schovávala."
"Řekl bych, že to nelze klást za vinu jenom jí," poznamenal Geordi.
"Já taky. Je jasné, že se nechce vystavit realitě vzpomínek na Borgy. Než by se tím zabývala, raději zablokovala všechno." Geordi se natáhl, vzal Reannon za ruku a pozvedl ji k obličeji.
"Tohle v ní vzbudilo reakci předtím," řekl. "Zajímala se o můj visor. Možná bude mít zase zájem."
Přiblížil ledově chladnou ruku k obličeji, vzal konečky prstů a přejel jimi po visoru. Když se dostali na konec, vedl je nazpátek a po celou dobu opakoval: "Reannon? Reannon? Vím, že jsi tam. Vím, že ti můžu pomoct. Reannon?"
Pomalu, pomaloučku obrátila pohled ke Geordimu a skutečně se zdálo, že na něho chvíli zaostřuje pohled.
"Geordi, ona reaguje," řekla Deanna potichu, jako by se bála, že když promluví nahlas, poruší nějak kouzlo.
Reannon sevřela prsty visor a vší silou škubla. Visor se uvolnil z Geordiho tváře a svět kolem něho okamžitě zčernal. Svírala pevně visor a opět začala vydávat zvuky, mumlala nesouvislé útržky. Geordi LaForge se v reflexivním záchvatu paniky a strachu ze tmy, která ho obklopila, vrhl kupředu a pokusil se visor popadnout. Minul a dopadl těžce na podlahu. Hluk přiměl muže na stráži před kajutou vběhnout dovnitř s namířeným fázerem. "Poručíku!" vykřikl, když spatřil Geordiho, na podlaze, jak zoufale hmatá kolem sebe.
"Ne!" vykřikla Deanna, vyskočila a zvedla ruce, jako by chtěla zadržet výstřel z fázeru. "Ne, nestřílejte. Všechno bude v pořádku!"
Reannon se rychle obrátila, ale držela se pořád na stejném v místě. Pokoušela se nasadit si visor na obličej. Jednou se jí to podařilo, ale sklouzl jí. Zachytila jej a přitom mumlala nesouvislé, nesrozumitelné zvuky.
"Co se děje!" křičel Geordi. Troi pomáhala inženýrovi na nohy a on se znovu ptal: "Co se stalo? Co se děje? Co dělá?"
Reannon chvíli váhala a zmateně se rozhlížela kolem, pak po' padla jednou rukou visor a druhou si zaryla do očí. Naštěstí to nebyla mechanická paže, tou držela visor, protože kdyby na svůj obličej použila tuto ruku, mohla si vážně ublížit.
Troi se vrhla kupředu a popadla Reannon za zápěstí, přitom ji tišila, šeptala jí, aby se uklidnila, že všechno bude v pořádku, že je mezi přáteli. Konečně se zdálo, že záchvat pominul a Reannon upadla zpátky do zachmuřeného, mdlobám podobného stavu, v jakém byla předtím.
Troi beze slova vrátila visor Geordimu, který si jej rychle nasadil na obličej. Vydechl úlevou, když zase spatřil, co se děje. "Není poškozený. To je úleva. Co se stálo, poradkyně?"
"Myslím," řekla Deanna pomalu, "že se pokoušela vyloupnout si oči a nahradit je mechanickou pomůckou."
Svěsil hlavu. "Pokouší se udělat ze sebe Borga. Můj Bože. Pokoušela se o to, že?"
"Myslím si to," odpověděla Deanna. "Ale přesto je rozpolcená. Na jedné straně se pokouší změnit na Borga. Na druhé straně," Deanna mateřsky pohladila Reannon po vlasech, "ji to odpuzuje " a pokouší se zapřít sama sobě, co se jí přihodilo. Je to pro ni mučivé."
"Ale já jsem si byl jistý, že jsem k ní pronikl," bědoval Geordi. "Byl jsem si tak jistý."
Troi na něho zvědavě pohlédla. "Pro vás je to důležité, Geordi. Víc, než jsem předpokládala. Víc, než všechna vysvětlení, která jste nám poskytl. Proč? Co je na ní, že se vás její případ tak dotýká?"
Seděl a hledal způsob, jak to vyjádřit slovy, ale nakonec toho nebyl schopen. "Cítím se k ní blízko, to je všechno. Obdivuji typ žen, jako je ona. Nebo byla. Odvážná a podnikavá. Naprosto nezávislá, ochotná pustit se do čehokoli. Obdivuji ji a vážím si jí a"
"Milujete ji?"
LaForge vypadal trochu zaraženě, "Já... myslím, že ne. Jsem rád, že mám příležitost jí pomoci a přemýšlet o tom..." Hlas mu na chvíli zeslábl a pak tiše připustil: "Myslím na ni pořád." Pak se narovnal, napřímil ramena a řekl: "Je to výzva, to je všechno. Pokus. Stejný jako jiné pokusy. Chci jí pomoci, aby se cítila lépe. To je všechno."
"Když to říkáte, Geordi," poznamenala Troi neutrálně. Díval se jí do tváře a přemítal, jestli se usmívá nebo ne.
V tom okamžiku se ozvaly oba komunikátory. LaForge spustil svůj a Troi udělala totéž. Oba oslovil Picardův hlas: "Svolávám okamžitou poradu všech vyšších důstojníků."

"Co se stalo, kapitáne?" Troi okamžitě ucítila kapitánovu ovládanou úzkost. "Zprávy z odlehlých hvězdných základen podél hranice," ozval se Picard. "Borgové jsou na cestě." Odmlčel se a dodal: "V plné síle."
Picard zmlkl a Geordi a Troi na sebe pohlédli. "Zřejmě chtějí zlikvidovat ničitele planet, než se dostane do jejich prostoru," řekl Geordi.
"A v bitvě mezi Delcarou a Borgy... na čí stranu se postavíme? " zeptala se Troi.
Geordi se kousl do spodního rtu a nakonec odpověděl: "To bude velká otázka, že? Velká a možná poslední."
Guinan kráčela pomalu chodbou a ani si nevšímala členů posádky, kteří ji míjeli. To u ní bylo, velmi neobvyklé, protože při řídkých příležitostech, kdy ji mohli spatřit na chodbách Enterprise, měla vždycky vlídné slovo nebo zdvořilé kývnutí pro každého, kdo šel kolem. Teď však byla očividně ustaraná.
Zastavila se před vchodem do simulátoru a čekala, jako by zvažovala své možnosti. Na lodi byla pořád ještě vyhlášena pohotovost, takže se žádní členové posádky nevěnovali zábavným fantaziím v palubním simulátoru. Guinan se uklidnila a vešla dovnitř.
Stála uprostřed simulátoru a kolem ní svítilo žluté mřížoví. Zhluboka se nadechla, pročistila myšlenky a pak přitiskla prsty k hlavě.
"Delcaro " zašeptala a pak znovu: "Delcaro." Její hlas se nesl daleko za stěny simulátoru i normální prostor.
Delší dobu panovalo ticho, pak se před ní zajiskřilo a objevil se obraz.
Guinan zalapala po dechu jakoby bez sebe, když ji spatřila. Na Delcařině tváři bylo víc vrásek než dřív, vlasy byly křehčí a zdálo se, že vypadávají. Měla shrbená záda, jako by na nich nesla tíhu světa. I její aura se změnila. Dříve svítila čistě bíle, teď byla temná a porušená. Obočí měla těžší, oči jakoby vpadlé. Když se na Guinan,dívala, vypadalo to, že celá tvář vyzařuje podezíravost.
"Co se ti stalo?" zašeptala Guinan.
"Nic," odpověděla Delcara. "Nic, sestřičko. Zavolala jsi mě, tak jsem tady. Co si ode mne můžeš víc přát?"
"Počítači," přikázala Guinan náhle, "zpřístupni lodní deník, hvězdný čas 4479.3. Z vizuálních záznamů vytvoř ženu jménem Delcara, která se objevila ve formě hologramu. Pouze fyzickou formu. Neoživovat."
Za okamžik počítač splnil příkaz. Před oběma stála dokonalá postava Delcary. Stála tiše a nehybně, pouhá. skořápka. Přesto v ní byl patrný půvab a tichá krása, která už vymizela z bytosti, která přišlá ke Guinan na zavolání před několika okamžiky.
"Geordi tohle zkusil se svou přítelkyní od Borgů," vysvětlila Guinan. "Se ženou, jejíž duši se pokouší nalézt. Myslím, že když je to dost dobré pro něho..."
"Přítelkyní od Borgů?" Delcara na ni skepticky pohlédla. "Nalézt duši? To se nemůže podařit, sestřičko. Nemají duši. Jako tohle," fascinovaně hleděla na postavu, která stála nehybné před ní. "Přesto to poskytuje zajímavé... příležitosti."
Vykročila kupředu jako duch a splynula s tělem.
Tělo se na okamžik zapotácelo, jako by hledalo polohu, a pak oči ožily. Zvedla ruce a zkusila dotknout se tváří.
"Zajímavé," řekla. Pohlédla na Guinan, která tam stála s tichým zadostiučiněním a natáhla k ní ruce. "Cítím, jako bych tě viděla novýma očima, sestřičko. Vypadáš dobře."
"A ty..." Guinan ji vzala za ruce, "...vypadáš strašlivě."
"Rázná jako vždy," odpověděla Delcara. "A mýlíš se jako vždy. Radila jsi mi odpustit, Guinan. Radila jsi, že mám žit svůj život a nelpět na minulosti. Ale podívej, čeho jsem dosáhla, sestro. Podívej se."
"Ano, podívejme se, ano?" zvolala Guinan ostře. "Copak nechápeš, co se s tebou děje? Tvoje posedlost tě ničí. Užírá tvoji duši. Jenom Bůh ví, co udělala s tvým tělem. Nedovolíš nám, abychom to viděli."
"Tělo mám dokonale zdravé," tvrdila Delcara.
"Pojď na palubu Enterprise, Delcaro," naléhala Guinan. "Nech ničitele planet. Buď tady se mnou. My jsme tvoje budoucnost, ne ten stroj, ve kterém se skrýváš."
"Ty tomu nerozumíš, Guinan. Potřebují mě a já potřebuju je."
"Potřebuješ je, jenom když potřebuješ pomstu. Když pomstu opustíš, budeš potřebovat jenom lásku. A ne stroj, který byl postaven k ničení."
Delcara se k ní obrátila zády. "Nechápeš to."
"Ne, ne. Nikdy to nepochopím," řekla Guinan. "Je mi naprosto cizí dovolit, aby člověka tak ovládla posedlost. Vzpomínám si, jaká jsi byla, Delcaro. Bylo v tobě něco temného, to je pravda, ale ochotně jsi vstřebávala světlo. Ochotně jsi milovala. Snila jsi a doufala v jiné věci než ničení."
"Měníme se, Guinan. Ty ne, samozřejmě," dodala Delcara s trochou sarkasmu. "Ty jsi pořád stejná, roztomilá, pozorná bytost, jakou jsi byla vždycky."
"Vzpomínám na časy, kdy to pro tebe bylo důležité," odpověděla Guinan. "Delcaro, vrať se k nám. Ke mně."
"Potřebují mě," začala znovu Delcara.
Guinan stiskla Delcaře "ruce" tak pevně, jak jen mohla, "Potřebují, potřebují. Ale nic ti nedávají, sestřičko. Pořád si od tebe jen berou. Není to vztah z masa a krve, takový ti můžou poskytnou jenom živé bytosti. Duše mrtvých tě ovládají a ničí. Nech je být a vrať se k nám."
"Nemůžu!" vykřikla Delcara podrážděně. "Co bys ze mne měla, Guinan! Co bys ze mne měla?"
"Vzdej se vendetty..."
"Nemůžu! Copak to nevidíš? To všechno jsem já. To všechno zbylo z ženy, kterou jsi kdysi znala. Neznám nic jiného, ani mi na ničem jiném nezáleží!"
"Tomu nevěřím."
"Ať tomu věříš, nebo ne, nic se na tom nezmění."
"Dovol nám přijít k tobě," naléhala Guinan zoufale.

"To není možné."
"Je to možné. Pusť nás k sobě na loď. Uvidíš nás v takovéhle podobě," a stiskla pevně Delcařinu "ruku". "Dovol nám promluvit s těmi bytostmi, které zastupuješ. Picard umí mluvit velmi přesvědčivě."
"Picard," zašeptala Delcara neslyšně, a pak pevnějším hlasem dodala: "Není to možné, už jsem to říkala."
"To nemluvíš ty," ozvala se Guinan s překvapivou zuřivostí. "To oni."
"Jich je mnoho. Já jsem jedna."
"Ale jsi ta, na které mi jedině záleží."
"Dobře," řekla Delcara a znělo to opět velmi unaveně. "Dobře, Guinan. Dám krk za to, že ty se svou neúnavnou povahou bys rozzlobila i bohy trpělivosti."
Guinan se usmála: "Přinejhorším bych jim poskytla něco na přemýšlení."
"Čas se nám ale krátí," ozvala se Delcara temně. "Cítím na horizontu vesmíru další bezduché. Tentokrát to jsou tři lodi."
Guinan vrhla pohled směrem, kterým ukazovala Delcara, jako by mohla vidět přes pažení lodi. "Tři?"
"Ano. Bude to obtížná bitva. Ale já zvítězím. To je hlavní důvod, proč teď souhlasím se setkáním s Picardem."
"V předvečer tvého velkého vítězství?"
"Ne," řekla prostě a smutně. "Protože tuším, že se znovu střetne s Borgy a nevím, zda to přežije. A jeho odchod by ve mně zanechal velice prázdno. Ještě štěstí, že ho nemiluju."
Simulátorová postava lehce ohnula záda a pak klesla k zemi s prázdnýma, široce rozevřenýma očima, které se nedívaly na nic. Guinan pomalu pokývla a řekla: "To je opravdu štěstí."

Picard opět svolal vyšší důstojníky do jednací místnosti a znovu pozval Korsma a Shelbyovou.
Bylo to strategické jednání. Picard doufal, že takové nebude muset už nikdy vést.
"Borgové jsou na cestě," řekl. "Kosmická základna 222 hlásila hyperprostorovou rychlost přesahující devět celých devět."
Geordi hvízdl. "Neuvěřitelné. Subprostorová radiotelegrafie funguje hyperprostorovou rychlostí devět celých devět devět devět, a to se zesilovacími relé což znamená že Borgové jsou někde těsně za radiovým přenosem. Víte, podle fyzikálních zákonů je nemožné dosáhnout hyperprostorovou rychlost deset, ale jestli to někdo umí, tak určitě Borgové. Ale abyste mi rozuměli, ne že bych z toho pomyšlení měl nějakou zvláštní radost."
"Ještě neuvěřitelnější je, že nechali na pokoji kosmickou základnu," poznamenala Shelbyová.
"Zřejmě nějak moc spěchali," řekl Riker. "Myslím, že vím proč."
Pohlédl oknem do kosmu. Vesmír se ohýbal kolem ubíhajícího tvaru ničitele planet, stále udržujícího kurs přímo do prostoru Borgů. Enterprise a Chekov zatím držely krok, ale nebyl to lehký úkol a vyžadoval pečlivé sledování motorů. Riker v údivu zakroutil hlavou. Delcaru zřejmě vůbec nezajímalo, že bude trvat roky, než dosáhne svého cíle. Má k dispozici veškerý čas vesmíru, jak prohlásila.
Ten čas Enterprise nesdílela, na což právě upozorňoval Dat. "Budeme-li předpokládat, že ničitel planet přežije nový útok Borgů, další hustě obydlená soustava, která mu stojí v cestě, je gornská. A za ní - za předpokladu že nezmění kurs - musí nutně vstoupit do prostoru Romulanů."
"No výborně," ozval se Riker sarkasticky.
"Proč nezačne prostě střílet na ústředí Federace a neskoncuje s ním?" zeptal se Korsmo otráveně. "Než proletí celou galaxii, rozbije ji na cucky."
"Uvědomuji si, co by mohla a nemohla udělat, kapitáne, " odpověděl Picard tiše.
"No, nebude mít k tomu příležitost," řekl Korsmo. "Dostal jsem komuniké od Hvězdné flotily..."
"Ano, já vím," odpověděl Picard. "Dostali jsme to samé."
Korsmo vypadal chvíli překvapeně, ale pak pokrčil rameny. "Tak to víte."
Crusherová se tvářila zmateně, stejně jako Troi a LaForge. "Já to tedy nevím," ozvala se. "Nikdo se neobtěžoval mi to sdělit."
"Hvězdná flotila shromažďuje loďstvo, které má ničitele planet zastavit," vysvětlil Korsmo s velkým zadostiučiněním. "Jestli ho nedostanou Borgové, dostaneme ho určitě my."
V místnosti bylo chvíli ticho. Picard vrhl pohled na Shelbyovou, která seděla vedle svého kapitána, ale zřejmě nesdílela jeho nadšení. Ani Riker nevypadal potěšeně. "Nějaký problém, poručíku? Poručíkové?" otázal se Picard.
Shelbyová pohlédla na Rikera. "To je zase Wolf 359."
"Přesně to si myslím," přidal se Riker.
"Vůbec se mi nelíbí, na co narážíte," prohlásil Korsmo. "Hvězdná flotila nemůže nechat tu ženu, aby si prokousávala cestu galaxií, stejně jako nemůže nechat bez odpovědi útoky Borgů. Aby galaxie žila v míru, musí se mír chránit. Hvězdná flotila a Federace se prostě nemohou obrátit zády, když se objeví taková obrovská hrozba, ať už se jedná o ničitele planet nebo o Borgy. A rád bych, abyste si uvědomili, důstojníci," dodal upjatě, "že na Wolfu 359 se odehrálo příkladné hrdinství!"
"Na Wolfu 359 se odehrál masakr," řekl Riker. "Nikdy nezapomenu výraz tváře admirála Hansona, když nám říkal o boji s Borgy, na který se chystá. Vypadal jako válečný kůň, kterého zapřáhli zpátky k vozu. Vy jste tam nebyli, kapitáni. My jsme to viděli. Statečný bojovník, který odchází na porážku. A viděli jsme hřbitov lodí, který zůstal v brázdě za Borgy."
"A to se jednalo o jedinou loď Borgů," přidala se Shelbyová. "Teď nám říkáte, že se shromažďuje loďstvo - loďstvo, které asi nebude tak silné jako lodi na Wolfu, protože o většinu těch nejlepších jsme tam přišli - a má se postavit proti ještě silnějšímu nepříteli?"
Picard si hlasitě odkašlal a prohlásil tónem, který dával najevo, že už nepřipustí další diskusi o tomto tématu. "Myslím, že je mnohem důležitější, abychom se bavili o tom, co je tady a teď. A tady a teď se podle všeho dříve či později, bude

záležet na jejich rychlosti, setkáme se třemi loděmi Borgů. Pane LaForgi, jaké máme možnosti?"
"Vyvinuli jsme způsob, jak dočasně zastavit Borgy při útoku," řekl Geordi. "Rozkolísání resonančních frekvencí fázeru ovlivňuje jejich schopnost odolat našim zbraním. Také měnění nutoniky zpomaluje jejich schopnost proniknout našimi deflektory, přestože se jedná jen o sekundy."
"Udělali jste ještě něco. Memoranda o tom obíhala Hvězdnou flotilu," řekl Korsmo, "a Shelbyová mi to taky říkala, o tom deflektorovém talíři..."
Geordi kýval hlavou. "Objevili jsme, že silové uzliny Borgů reagují, na frekvence fázeru na horním okraji pásma. Způsobilo to poklesy v celém systému lodi Borgů, když se na ně střílelo. Říkali jsme si, že čím víc, tím líp, a vyvolali jsme zhuštěný výbuch energie s použitím síly z hyperprostorových motorů, vedený kanálem přes deflektorový talíř, abychom docílili silnějšího úderu než fázery nebo fotonová torpéda. Bohužel si vyžádal tolik energie, že jsme se nemohli pohybovat hyperprostorovou rychlostí. Navíc to vedlo k selhání chladicího zařízení jádra hyperprostorového reaktoru a tak jsme se dostali zatraceně blízko k výbuchu krystalů dilithia."
"A výsledek?" zeptal se Korsmo.
Geordi se neklidně zavrtěl na židli a nikdo kolem stolu nevypadal zrovna uvolněně. "Žádný. Štíty Borgů to absorbovaly."
"To byla moje práce," přiznal Picard. "Když mě Borgové naverbovali mezi sebe, dostali z mého mozku všechny naše plánované strategické postupy."
"Dalším nedostatkem je, že by se z nás staly skutečně sedící kachny," řekl Riker. "Takové selhání proti lodi Borgů je dost špatné. Zkoušet to znovu, oslabit se útokem na jednu loď, když na nás budou útočit další dvě, je ještě riskantnější."
"Mohou se připravit jen na to, o čem vědí, že to podnikneme, tedy až do chvíle, kdy unesli kapitána," usoudil Geordi, "ale nevědí o tom, na co jsme přišli od té doby."
"Máte něco na mysli, pane LaForgi?" zeptal se Picard.
"Něco, co stojí za pokus," řekl Geordi. "Wesley experimentoval s vytvářením hyperprostorových bublin."
"Panebože, nepřipomínejte mi to," ozvala se Beverly Crusherová. "Ale je to něco, co můžeme použít," pokračoval Geordi.
"Všechny rovnice a záznamy experimentu jsou v počítači. Občas jsem je procházel, když jsem měl pár volných minut. A diskutoval jsem s Datem o možnostech..."
"Vytvořili jsme teorii," řekl Dat, "že by bylo možné naprogramovat počítač na smícháni hmoty a antihmoty a vytvořit ve velkém měřítku hyperprostorovou bublinu, jakou vytvořil Wesley."
"V hlavních motorech?" zeptal se Picard a vypadal poněkud překvapeně.
"Ne, pane," řekl Dat. "Směs by byla v náhradním antihmotovém generátoru na spodním krytu strojovny. Ale na povel by ji počítač prohnal generátory hyperprostorového pole přívěsných komor. Hyperprostorová bublina by zareagovala se subprostorovým polem lodi Borgů a obalila by ji pružným univerzálním polem, podobným tomu, které uvěznilo doktorku Crusherovou. Ve svých důsledcích by odstranilo loď z našeho časoprostoru."
"Takže bychom se museli pohybovat dost blízko lodi Borgů, abychom v podstatě 'vypustili' hyperprostorovou bublinu do jejich subprostorového pole," řekl Picard.
"Ano, pane," potvrdil Geordi. "A abychom tam náboj dopravili, museli bychom se stále pohybovat impulsní rychlostí. Měli bychom asi tři sekundy na to, dostat se pryč - impulsní rychlostí - nebo bychom riskovali, že nás bublina obklopí společně s lodí Borgů."
"To zní nebezpečně," ozval se Riker.
"Jak dlouho by vám trvalo připravit náhradní antihmotový generátor?" zeptal se Picard.
"Wesley všechno teoreticky vypočetl, když prováděl své pokusy poprvé," pokrčil Geordi rameny. "Tohle je jen přímá aplikace. Možná půl hodiny."
"Udělejte to," Picard se odmlčel. "Kapitáne Korsmo, já -"
Ale nedokončil větu, protože se ozval místní komunikátor: "Kapitáne," zazněl Chafinův hlas, "ničitel planet omezuje rychlost."
"Jsou před ním lodi Borgů?"
"Ne, pane."
"Možná mu dochází plyn," ušklíbl se Korsmo.
Dveře se otevřely a dovnitř rychle vešla Guinan. Korsmo vzhlédl a podrážděně vydechl, ale zůstal zticha. Guinan si ho vůbec nevšímala a šla přímo k Picardovi.
"Chce nás vidět."
"Chce?" zeptal se Picard a ani se nemusel ptát, koho Guinan míní.
"Možná je 'chce' trochu silné slovo," připustila Guinan. "Zve nás na návštěvu. I to je průlom."
"Kdo je to zač?" zeptal se Korsmo. "Ta žena v ničiteli planet?"
"Kapitáne," ozval se Chafinův hlas, "vystupuje z hyperprostoru."
"Zaveďte nás vedle něj," řekl Picard a vstal. "Transportní místnost. Připravte se na přepravu čtyř osob na palubu ničitele planet. Doktorka, Guinan a pan Dat půjdou se mnou."
"Ne, pane!" zasáhl Riker. "To by byla -"
"Jediná logická věc, kterou můžeme udělat," odpověděl Picard s klidnou sebedůvěrou. "Možná je to naše jediná šance, jak důkladně seznámit ničitele planet se zájmy Federace a přimět ho ke spojenectví. Kdybychom toho dosáhli, nemuseli bychom se už obávat hrozby Borgů. Pane LaForgi, paní poradkyně, řekněte mi o té Bonaventurové. Mohla by nám být nějak užitečná v jednání s Delcarou?"

"Nemůžeš s ní jednat, Picarde," ozval se Korsmo. "Je to teroristka! Dělá si, co chce a kde chce. Nemůžeme dělat kompromisy s někým takovým."
Picard se na něho díval s ledovým výrazem a pak velmi tiše řekl, jako by Korsmo vůbec nepromluvil: "Čekám na odpověď, poradkyně."
"Nedoporučovala bych použít Reannon," ozvala se Troi. "Je ve velmi zranitelném stadiu zotavování a nedá se předpovědět, jak bude reagovat. Mohla by způsobit škodu stejně jako užitek."
"Souhlasím," přidal se Geordi.
"Tak dobře, zůstane tady." Picard viděl, že Riker otvírá ústa, a rychle a úsečně dodal: "Není o čem diskutovat, první důstojníku."
"Kapitáne," ozvala se Shelbyová a naklonila se kupředu, "teď, na to není čas."
"Poručík Shelbyová má pravdu, pane. Nemůžete se teď vzdálit z Enterprise. Blíží se Borgové."
Picard se otočil k Rikerovi a první důstojník z výrazu tváře okamžitě pochopil. Šlo o víc než o odhodlání nést sám riziko. Ze strany kapitána šlo o osobní naplnění celoživotního hledání a Riker si tiše uvědomil, že ho nijak nemůže zastavit.
"Budete jim muset tlumočit moje politování," řekl Picard.

Devatenáctá kapitola

KORSMO VKROČIL NA MŮSTEK Chekova a klesl do velitelského křesla. Shelbyová šla několik kroků za ním a vypadala mnohem klidněji a ovládaně.
"Proti všem zásadám zdravého rozumu," prohlásil Korsmo spíš pro sebe než pro ostatní. Ale všichni na můstku to slyšeli a zvědavě se k němu obrátili.
"Prosím, pane?" zeptal se muž na operačním stanovišti. Korsmo se na nikoho nedíval, jenom zakroutil hlavou a řekl: "V galaxii jsou lidé, kteří se řídí pokyny, dělají vždycky správné věci, a dočkají se uspokojivé, ale nudné kariéry. A pak jsou jiní, kteří si dělají, co se jim k čertu zlíbí, a těm se dostane pozornosti a ovací. Můžete mi říct, jak byste to nazvali?"
Na můstku bylo chvíli ticho a pak se ozvala Shelbyová, prostě a jasně: "Já bych to nazvala spravedlností."
Korsmo ji sežehl pohledem, která nebyl příliš láskyplný. "Děkuji vám, že jste nám to osvětlila, poručíku."
Shelbyová neřekla nic, jen lehce sklonila hlavu, jako by jazykem vyboulila tvář v tichém "není zač".
Korsmo pohlédl na obrazovku, na ničitele planet, který stál v prostoru. Enterprise se k němu přiblížila a Korsmo přikázal: "Zastavíme tady."
"Pane," ozval se Hobson překvapeně, "ničitel planet vyráběl obranné pole, které znemožňovalo přepravu na palubu. Ale senzory objevily, že se v poli právě vytvořil otvor. Neměli bychom..."
"Ne," řekl Korsmo tiše. "Nepodnikejte nic. Držme se na místě. Nepozvali nás, víte?"

Guinan, Picard, Dat a Troi vkročili na pódium transportéru. Worf a Riker stáli pod ním, zatímco O'Brien zkoumal své údaje. "Transport je teď možný, pane," ozval se, ne bez jistého překvapení. "A mám tu dokonce signál z ničitele planet. Někdo dal velmi jasně najevo, že chce, abych vás tam vyslal."
"To je tedy nesmíme zklamat," řekl Picard.
"Pane, pořád ještě jsem proti tomu," ozval se Riker pevně, ačkoli si nemyslel, že ho v tomto stadiu Picard poslechne. V tom se nemýlil.
"Beru na vědomí, první důstojníku."
V tom okamžiku vykročil Worf a nabídl Picardovi fázer. "Pane, měl byste si s sebou vzít tohle."
"Myslím, že to nebude nutné, pane Worfe."
"Já myslím, že ano," odpověděl Worf pevně, dokonce i zuřivě.
Picarda moc nepřekvapila prudkost šéfa ostrahy. Dokonce ji chápal. Bylo velmi obtížné chtít po Klingonovi, aby přihlížel a dovolil velícímu důstojníkovi něco, co on, Worf, pokládá za nevhodné. Klingoni se vyznačovali obrovským smyslem pro povinnost a Worf prožíval velký konflikt. Na jedné straně byl nucen kapitána poslouchat, na druhé se cítil povinen chránit ho před nebezpečím.
Picard choval úctu k Worfovým citům a spíš kvůli tomu než pro co jiného si fázer vzal. "Děkuji, poručíku," řekl.
Worf odměřeně kývl a ustoupil s rukama složenýma na široké hrudi.
Picard se vrátil na podium a pohlédl na Guinan. "Jste poprvé v transportéru?"
Pokrčila rameny: "Všechno je jednou poprvé."
Picard kývl a pak se otočil k O'Brienovi. "Zapněte energii," přikázal.
Jejich postavy zajiskřily a zmizely z transportéru.
"Vaya con dios - Pán Bůh s vámi," zamumlal Riker.

Picard se díval sám na sebe.
Ucouvl o krok a instinktivně sáhl po fázeru. Pak si uvědomil, že člověk, před kterým stojí a který vypadá stejně jako on, dělá přesně to samé. Ve vteřině si uvědomil, že vidí svůj odraz, a cítil se trochu hloupě. Ještě o krok ucouvl, aby se mohl rozhlédnout kolem.
"Přesně jak předpokládal Geordi," řekl. "Krystal."
Picard, Troi a Guinan stáli uprostřed krystalů a prohlíželi si je. Troi a Picard vypadali užasle nad tím, co je obklopovalo. Guinan však stála netečně a dívala se kolem, jako by to už někdy viděla.
Všude kolem nich, tak daleko a vysoko jak jen mohli dohlédnout, je obklopovaly složité struktury materiálu, který vypadal jako krystal.

Stěny, rozlehlé plochy a pilíře z krystalu odrážely donekonečna obrazy čtyř návštěvníků z Enterprise. Picard prostudoval údaje na Datově trikodéru, pak opatrně vztáhl ruku a položil dlaň na jeden z pilířů. Zdálo se, že jeho odraz sahá zase na něho. Pilíř byl teplý na dotek, jako by pulsoval svým vlastním životem.
"Neuvěřitelné," zašeptal.
Troi tušila život všude kolem. Nepodobalo se to ničemu, co kdy cítila. Stěny, podlahy, stropy, všechno bylo naprosto prostoupeno emocemi. Řekla to Picardovi a dodala: "Zdá se, že jsou nějak spoutáni."
"Uvězněni?" zeptal se Picard.
"Ne. Ne, využiti, ale dobrovolně. Jako by... jako by loď poháněla jen pouhá síla vůle."
"Pohání ji víc než to," řekl Dat po novém prostudování trikodéru. "Tyhle krystalické struktury jsou ve skutečnosti silové buňky, které obsahují veškerou energii: fyzickou, kinetickou, elektromagnetickou." Odmlčel se a zkoumal dál. Neutroniový kryt velmi ztěžoval práci senzorů, ale teď, když jej překonali, vstřebával informace tak rychle, jak jen to bylo možné - což bylo u Data dost rychle. "Moje vnitřní údaje potvrzují Geordiho hypotézu. Hyperprostorová technika zřejmě produkuje energetická pole odlišně od Enterprise. V harmonické rezonanci existuje různá úroveň, která lodi umožňuje dosahovat v hyperprostoru vyšší energetickou účinnost a rychlost." Obrátil se k Picardovi. "Neliší se to od techniky Borgů - dokonce to může být ještě účinnější."
"Borgové vždycky mluví o tom, že přejímají techniku," mumlal Picard. "Z toho plyne, že sami sotva vynalezli něco, co by stálo za zmínku."
"Samozřejmě," řekla Guinan, podívala se na svůj odraz a narovnala si čapku. "K vytváření nové techniky je třeba představivosti. Člověk musí o něčem snít, než to udělá. A protože Borgové nemají představivost, jejich schopnost vynalézat je omezená."
"A je možné, že si to Borgové uvědomili," řekl Picard pomalu. "Divili jsme se, proč, jak se zdá, dávají přednost jiným věcem. Proč se zřejmě nezajímají jen o lidskou techniku, ale také o styk s lidmi. Je možné, že si uvědomili hranice svého vývoje a chtějí získat lidskou schopnost vynalézat místo toho, aby rozšiřovali své území."
"To by mohla být velmi překvapivá hypotéza," pravil Dat. "Centrální mozek Borgů může snadno analyzovat své vlastní nedostatky. Možná chtějí využít tvořivou schopnost lidské mysli. Fascinující. Když, jste zastupoval Borgy jako Locutus, zmiňoval jste se o mně jako o primitivním umělém organismu, přes moji schopnost vynalézat."
"Zřejmě se naučili ocenit lidskou schopnost myslet, jak o tom svědčí jejich pokusy vylepšit samy sebe, protože si uvědomují hranice mechanického života." Pohlédl na Data. "Bez urážky."
"Nic se nestalo," odpověděl Dat klidné.'"Já se nemůžu urazit."
Pak Deanna Troi vykřikla.
Ostatní se hned seskupili kolem ní. Deanna zírala na krystalovou stěnu. Ukazovala na ni zmateně a hovořila: "Můj obličej... viděla jsem svůj obličej a pak to byl... obličej někoho jiného. Nejen jednoho. Byl to obličej stovek lidí, tisíců..."
Zdálo se, že je upřímně otřesena, ale uklidnila se, když jí Guinan položila ruku na rameno. Potřásla hlavou, aby si ji pročistila a řekla: "Omlouvám se, polekalo mě to."
"To je od vás velice lidské," prohlásil Dat konejšivě.
"To byli mnohočetní."
Obrátili se k Delcaře, která stála před nimi. Picard byl překvapen, protože neviděl Delcaru v simulátoru, a ona vypadala ještě hůř, než když ji Guinan viděla naposledy. Troi také zalapala po dechu. Dat na ni pouze zaměřil trikodér.
Měla teď vlasy špinavě bílé a každý viditelný kousek kůže pokrývaly vrásky. Usmívala se, ale bylo to jako úšklebek smrti. Obočí se spojilo a tvořilo na obličeji jedinou ošklivou linii a její kdysi krásné oči jím byly zastíněny. Byla shrbená jako čarodějnice, celý obličej se jí změnil. Obočí vystupovalo jako u neandrtálců, a když lehce naklonila hlavu a podívala se na ně, vypadala jako obludný chrlič.
Kupodivu se zdálo, že nedbá o to, jak vypadá. Jako by někde hluboko v ní stále ještě zářila čistota ducha. Nevinnost a naivita, která si nevšímala toho, co se s ní stalo. Jako by se ošklivé záměry, které ji prostoupily, prosté na ni navrstvily, aniž by se dotkly její vnitřní jiskry, která byla kdysi prostou milující ženou jménem Delcara. Ženou, která neznala nenávist a pomstu, jenom lásku.
Ženou, jejíž vnitřní krása se kdysi na okamžik poodhalila kadetovi jménem Jean-Luc.
Picard vykročil kupředu s jeho ruka jí prostoupila. "Pořád hologram, jak vidím."
"Pořád kapitán, jak vidím," opáčila Delcara. "Byl jste vůdcem lidí, už když jsem vás poprvé viděla. Jak málo se věci mění."
"Delcaro "začala Guinan.
Ale Delcara ji umlčela ostrým, hněvivým mávnutím. "Vzala jsem vás sem, protože jste nechtěli rozumět," v jejím hlase byla znát těžko ovládaná zuřivost. "Vzala jsem vás sem, abyste pochopili. Nemohu se vrátit k tomu, jaká jsem byla. Nic z toho nezůstalo. Pojďte."
Obrátila se, než mohli cokoli říct, a kráčela chodbou, která se před nimi táhla bez konce. Picard se pustil okamžitě za ní a ostatní také. Překvapovalo je ticho kolem. Na Enterprise bylo vždycky slyšet v pozadí nějaký hluk. Pravidelné hučení silných motorů, chod tisíců standardních automatických počítačových systémů - vždycky něco.
Ale tady ne. V srdci ničitele planet bylo všude ticho. Ani jejich vysoké boty nedělaly hluk, protože krystalické stěny a podlahy zřejmě všechny zvuky pohlcovaly.
Zahnuli za roh labyrintu a zastavili se.
Až dosud je obklopovaly tyčící se pilíře a vysoko nad nimi trubice a křižovatky, které vypadaly jako kanály pro čistou silu, protékající celou strukturou ničitele planet. Teď se však dívali do jediné, dlouhé, ubíhající chodby, lemované řadami podivných desek, jednou za druhou, každá z nich stála samostatně, vysoká asi dva metry a umístěná v úhlu přibližně 45 stupňů u stěny. A na konci chodby stál osamocený sloup, který se tyčil vzhůru a jehož konec nebyl vidět.

Holografická Delcara kráčela k němu odměřenými kroky a pak se zastavila. Obrátila se čelem k Picardovi a ostatním. "Už chápete?" otázala se.
Uprostřed krystalového sloupu jako moucha v jantaru, nedotčené časem a krásu ničící posedlostí po pomstě, stálo vzpřímeně čisté a neporušené tělo Delcary.

Na můstku Enterprise náhle vzhlédl Worf. "Pane, senzory s dalekým dosahem objevily tři lodi blížící se hyperprostorovou rychlostí sedm, mířící směrem tři dva dva čárka devět. Současnou rychlostí tu budou za sedmnáct minut."
"Borgové?" zeptal se Riker nehlučně.
"Jsem o tom přesvědčen, pane."
"Okamžitě uvědomte kapitána. Sdělte výsadku, aby se připravil k návratu na palubu."
"Nemohu je na palubě najit," ohlásil Worf po chvíli, a než mohl Riker vydat další rozkaz, pokračoval: "A pole lodi neumožňuje je zaměřit."
"Takže je nemůžeme stáhnout zpátky, dokud Delcara nebude chtít," řekl Riker. "Strašné. Strojovno," zavolal, "jak dlouho vám bude trvat, než budete mít připravenou tu hyperprostorovou bublinu v generátoru?"
"Ještě patnáct minut, poručíku," ozval se Geordiho hlas.
"Senzory hlásí, že to máte vypočítáno těsně, pane LaForgi. Borgové tu budou za sedmnáct minut."
"Jestli něco nenávidím, je to přebytečný čas," řekl LaForge.
"Tady toho k nenávidění moc nezbude, pusťte se do toho."
"Ano, pane."
"Pane," ozval se Worf s neskrývaným překvapením, "máme tu vzkaz z lodi Borgů."
"Bezpochyby vyjadřuji radost z příletu," ušklíbl se Riker. "Vysílají to i na Chekova?"
"Zdá se, že ano, pane."
"Vypadá to, že Borgové nemají problémy s překonáním subprostorových rušivých vlivů, které vydává ta věc tam," poznamenal Riker. "Na obrazovku, poručíku."
Ničitel planet zmizel a na obrazovce se objevilo to poslední, co čekali.
Na první pohled to byl Borg, ale jen na první. Hlava měla jiný tvar, viditelná místa z masa a kostí měla tvar a velikost...
"Fereng?" ozval se Riker překvapeně. "Je to -?"
"Vypadá to tak," řekl Worf s nemenším údivem.
Fereng-Borg chvíli mlčel, jako by chtěl lidem poskytnout čas na procítění plného dosahu své přítomnosti. Pak promluvil: "Jsem... Vastátor. Vastátor z Borgů."
Riker se chtěl představit, ale pak uslyšel jiný hlas. "Tady je kapitán Morgan Korsmo z kosmické lodi Chekov." Riker se rychle odmlčel - podle hodnosti měl Korsmo vyšší šarži a byl tedy, tím pravým pro styk s Borgy. Ne, že by se Rikerovi ta myšlenka nějak zvlášť zamlouvala.
"Vastátore z Borgů," pokračoval Korsmo, "jste v prostoru Federace. Nařizují vám jako kapitán Hvězdné flotily, abyste se okamžitě vrátili do svého vlastního kvadrantu."
"Vaše rozkazy nás nezajímají," odbyl ho Vastátor a pak jeho hlas náhle a neuvěřitelně zazněl s hedvábnou jemností Ferengů. "Nicméně jsme připravení k vyjednávání."
Riker pohlédl na Worfa a bezhlesně artikuloval to slovo vyjednávání?
"K jakému druhu vyjednávání?" ozval se Korsmův hlas.
"Dozvěděli jsme se o síle zbraně, která je právě ve vaší blízkosti. Znamená hrozbu nejen pro Borgy, ale i pro vás. Zničíme tu zbraň a vy nebudete zasahovat. Na oplátku nezničíme vás." Bylo bizarní vidět Ferenga mluvit bez obvyklého pošklebování.
"Nebudeme vyjednávat," zasáhl Riker ostře.
Udivilo ho, když uslyšel Korsmovo ostré okřiknutí: "Poručíku, tady velím já."
"Federace nevyjednává s teroristy," prohlásil Riker. "Sám jste to řekl, pane."
"Tohle není terorismus. To je jednání s ohroženým národem."
"Borgové nejsou ohroženi, kapitáne," odporoval Riker stroze. "Ve velké míře sami ohrožují."
"Nemusíte se rozhodnout hned," řekl Vastátor klidně. "Máte šestnáct minut na rozmyšlenou. Nakonec, vaše rozhodnuti pro nás není vůbec relevantní. Jen pro vás." S tím Borg ukončil spojení.
Obraz Borga okamžitě vystřídal Korsmo, který rozzlobeně pohlížel na Rikera. "Nelíbí se mi vaše zasahování do rozhovorů, poručíku."
"Enterprise nebude stát stranou a nedovolí Borgům zničit Delcařinu loď."
"Nedovolí?" vyštěkl Korsmo.
"Ne. Ta loď se radši vrhla do slunce, aby nás nezničila. Obávám se, že Borgové nebudou tak uznalí."
"A pomyslel jste na to, poručíku," řekl Korsmo ledově, "co se stane, když se Delcaře podaří zničit ty lodi Borgů a pokračovat nerušeně dál? Za týden se střetne s loďstvem, o kterém jsem vám říkal. Vy sám jste předpovídal pohromu v takové bitvě. Padlo i slovo masakr, jak si vzpomínám. Kdybych měl možnost zastavit ji tady, buď tím, že nebudu zasahovat, nebo dokonce tím, že ji sami napadneme, zachráním nespočetně životů členů Hvězdné flotily ohrožených budoucí bitvou. Chcete nést za ty životy odpovědnost, poručíku?"
"A co myslíte, že udělají Borgové, když ji zničí?" zaútočil Riker a pokoušel se ze všech sil udržet tón hlasu na slušné rovině podřízenosti. "Otočí se, zamíří zpátky domů a nechají nás tu?"
"Možná. Možná budou pokračovat do srdce Federace. A tam se shromáždí lodi, aby se jim postavily a naše lodi se aspoň připojí k nim. Nemůžeme zaručit to samé, když je tu teď napadneme. A možná se s nimi dá vyjednávat. To

začlenění Ferenga mezi ně signalizuje vůli Borgů vyjednávat."
"Nemůžete vyjednávat s ďáblem, kapitáne Korsmo," odsekl Riker, "ale vy vždycky berete věci za špatný konec."
"To je vaše mínění, poručíku. Moje mínění je, že až se Borgové objeví, nebudeme střílet, dokud nezačnou oni, a neuděláme nic na obranu ničitele planet. Navíc, bude-li ničitel planet v úzkých, uděláme, co budeme moci, abychom přispěli k jeho zničení. Představuje příliš velkou hrozbu. Navíc, poručíku," pokračoval, než mohl Riker říct jediné slovo, protože mám vyšší hodnost, budete plnit moje přání podle předpisů Hvězdné flotily. Je to jasné?"
"Vaše přání jsou velice jasná, kapitáne. Ale zapomínáte na jednu věc. Kapitán Picard a výsadkový tým jsou na palubě ničitele planet."
Následovala mrazivá pauza. "Na nic jsem nezapomněl, poručíku Rikere. A kapitán Picard byl na palubě lodi Borgů, jak nám poručík Shelbyová mnohokrát vyprávěla, i když jste vy vydal rozkaz na ni střílet. Picardova, další přítomnost mezi námi závisí víc na technice Borgů než na vaší obavě o konečné bezpečí kapitána. Tak na mne nechoďte zhurta, pane Rikere. Vy jste mi ukázal, jak přijímat těžká rozhodnutí. Teď mi prosím vás dovolte to samé. Vycházíme z toho, že rozkazy Hvězdné flotily jsou jasné. Chtějí zastavit ničitele planet. Borgové se ho chystají zastavit. Proto dovolíme Borgům, aby to udělali. Co my víme? Může to být první krok k uzavření míru s nimi."
"Vaše interpretace rozkazů Hvězdné flotily -"
"Je jediná, která platí, poručíku," zdůraznil poslední slovo, aby podtrhl hodnostní rozdíl. Chekov končí."
A s tímto posledním varováním se Chekov odmlčel.
"Stále se pokoušejte spojit s kapitánem Picardem," řekl Riker tiše. Vstal a kráčel k vyhlídce, jako by chtěl skrz ni natáhnout paži, vylovit výsadkový tým z ničitele planet a přenést jej bezpečně na můstek Enterprise.
Když se znovu ozval, mluvil jako člověk, který si povídá pro sebe - ale kvůli posádce. "Odmítám interpretovat rozkazy takovým způsobem," prohlásil stroze, "aby to znamenalo zůstat stranou a dovolit těm nejobludnějším bytostem, s jakými jsme se setkali, zničit našeho kapitána i jedinou zbraň, která má naději je porazit. A jestli to má Hvězdná flotila v úmyslu, mohou přiletět a vysvětlit nám to osobně. Mezitím můžeme takovou interpretaci odložit k ledu." A tebe taky, Rikere, jestli nebudeš mít zatracené štěstí, pomyslel si.
Obrátil se k Worfovi. "Zapněte nejvyšší poplach. Všichni na bojová stanoviště." Odmlčel se, jakoby kvůli dramatickému účinku. "Řekněte posádce, ať se připraví na pekelný boj."

Dvacátá kapitola

"DELCARO?" ZAŠEPTAL PICARD.
Položil ruce na krystalové vězení a cítil ještě silněji než předtím, jak jím pulsuje teplo. Byla v krystalu nahá, každá křivka těla vypadala tak, jak si ji pamatoval z té noci, kdy je zahlédl přes průsvitný oděv. Měla zavřené oči, vlasy jí padaly na ramena.
Deanna Troi zalapala po dechu, ruce jí vylétly k ústům, jako by chtěla vzít zpět první polekanou reakci. Guinan stála nehybně, ale z jejího chování bylo jasné, že ji to také zasáhlo. Jenom Dat naprosto nebyl na rozpacích. Místo toho před sebou držel trikodér a klidně studoval údaje. "Je živá," řekl.
"Ovšemže jsem živá," ozvala se Delcara uraženě. Postavila se vedle svého těla a zjevné si neuvědomovala rozdíl mezi svými dvěma podobami. "Jsem život. Jsem život celé lodi. Pilot s dostatečně silnou myslí, takže mohu využít své tělo a duši jako fungující spojnici pro přání a touhy mnohočetných. Bez takového pilota by neměli vedení. Neovládali by se. Jsou roztěkaní jako velká třída dospívajících dětí. Copak nevidíte?" zeptala se zklamaně. "Jsou mrtví! Mrtví potřebují živé, pokud mají fungovat! Mrtví se nemohou hledat. Potřebují -"
"Oběť," ozvala se tiše Guinan. "Jsi oběť. Nástroj konce."
"Slavného konce."
"Vyjdi odtamtud, Delcaro," řekl Picard. "Přidej se k nám. Ještě není pozdě." Přejel rukama po krystalu. . "Tahle překážka nás dělí. Nemusí nás dělit."
"Ach, Picarde," vydechla Delcara. "Drahý Picarde. Báječný Picarde. Už mě unavuje vysvětlovat skutečnost ducha, když jste tak posedlí neskutečností těla."
"Odmítám něco takového přijmout!" zahřměl Picard. "Nemohu se prostě k tobě otočit zády a dovolit, abys... existovala... za těchto podmínek. Zmrazená mezi životem a smrtí, mezi nebem a peklem. Trávíš věčnost v očistci pro hříchy, které jsi nespáchala."
"Ty ale umíš přehánět, milý Picarde," řekla Delcara. Žalostně se usmála a pohladila ho nehmotnou rukou po tváři. "Tak dlouho jsem na tebe myslela. Přemýšlela jsem, čím jsi se stal, jak daleko tě zavedla odvaha. Je to opravdu škoda. Kdybychom se setkali v jiném životě..."
"Možná jsme se setkali," odpověděl Picard měkce. "Možná jsme dvě staré duše, které se snaží spojit. Teď stojí mezi námi jen tahle překážka."
"Stojí mezi námi Borgové. Stojí mezi námi nestejná měřítka."
"Ne!" zvolal Picard a napřímil se ve spravedlivém rozhořčení. "Ne. Jenom tahle překážka. Protože tahle překážka je dílo tvé vlastní potřeby pomsty. Můžeš tu potřebu překonat, odsunout stranou nenávist a vztek. Vyjdi z toho vězení. Vrať se s námi."
"Ještě není pozdě," zašeptala Guinan. "Sestřičko, ještě ne. Vím, že jsi přesvědčena, že ano -"
"Jsem přesvědčena o tom, co je pravda. Jsem přesvědčena o tom, co vím. Je to zbytečné. Vraťte se na svou loď. Tady není nic pro vás. Jděte." A když se výsadkový tým nehýbal, hologram vykřikl: "Jděte!" A pak znovu, ještě hlasitěji: "Jděte!"
Pak zmizel.

A všude kolem nich obživly krystalové stěny. Tváře, stovky, možná tisíce tváří, všechny pokřivené, zuřivé, zžírané vášní, která překonala smrt, všichni křičeli a jejich hlasy zněly ozvěnou chodbami a v mozcích lidí. "Jděte! Nechte nás! Nechceme vás tady! Jsme mnohočetní! Vás je málo!
"Ne!" vykřikl Picard a přitiskl ruce k uším. Vedle něho se zhroutila Deanna Troi, její mozek byl na pokraji šílenství z empatického přetížení. Guinan zavrávorala a zvedla ruce v obranném gestu. Dat stál u Troi a pokoušel se jí pomoci, ale nevěděl jak. "Přestaňte!"zavolal znovu Picard.
"Nemůžeš ji mít! Nemáš na ni žádné právo!"
"Mám právo!" vykřikl Picard. "Mám tolik práva jako vy! Nemáte ponětí, čím pro mne je! Uchoval jsem si ji v duši, měl jsem její obraz před očima po celou svou kariéru!" Stěží se slyšel přes ohlušující řev hlasů, které se ho pokoušely překřičet. "Od té noci v Akademii jsem ji viděl jako ztělesnění všeho, o co jsem usiloval! Živoucí vtělení, ať už vysněné nebo ne, mého největšího cíle! Byla pro mne jako galaxie! Byla tajemstvím objevů, voláním neznáma. Skutečně jsem ve svém životě nemiloval žádnou jinou ženu, protože mojí milenkou jsou hvězdy a hvězdy jsou ona! Ve dne se dívám na hvězdy a vidím její vábící obraz, který mě volá dál a dál. V noci ležím ve své kajutě a sním o ní. Je mojí myšlenkou a mojí duší! Od té doby ani předtím nebyl nikdo, kdo by tak ovládl vše, co jsem. Ona je jako hvězdy! Je mým životem! Dejte mi ji, zatraceně! Jděte k čertu, vy patetické stíny, které znají jen nenávist a žádnou pochybnost. Dejte mi jí!"
Picard si dovolil vychutnat krátký záblesk pýchy. Zašel daleko na pole romantického extempore. Také si uvědomil, že Delcara ve svém šílenství odmítá všechny racionální a normální prosby. Místo nich tedy zvolil dramatické horoucí fráze v naději, že prolomí její bariéru a ovlivní ji. Bylo to afektované, bombastické a jaksi přehnané. Ale také v tom bylo dost pravdy, která dodala pravou bolest. Možná víc pravdy, než si chtěl přiznat.
Mnohočetní zklamaně vykřikli a zakvíleli. Jejich hněv a nehmotná zuřivost se opřela o strukturu, která jim dávala život i věčné zatracení. Ale Picard se nesklonil, nepřipustil, aby ho hysterické kvílení mnohočetných oslabilo.
Obraz Delcary vystoupil z uvězněného těla. Ošklivost z ní spadla, fyzické důkazy ovládnutí její krásy se jako kouzlem smazaly. Holografické postava otevřeně zavzlykala a natáhla se k Picardovi, její ruka jím opět prošla. Picard křečovitě objímal krystalovou hrobku...
A Delcara v krystalu začala otvírat oči.
Ničitel planet se jakoby zuřivě otřásl. Picard uklouzl, uvolnil stisk a upadl dopředu, narazil si přitom čelo o okraj krystalového sloupu. Spadl na podlahu a překulil se na záda právě včas, aby uviděl, jak postavy ostatních členů výsadku jiskří v podivném úkazu, který vypadal podobně jako transportování, ale přesto se tišil.
"Co se děje?" vykřikl.
Výsadek byl pryč.
Uvnitř v krystalu začala Delcara zase zavírat oči a hologram se otočil k Picardovi s tváří zářící vzrušením. "Mám své vlastní možnosti transportu, milý Picarde. Říkal jsi tak krásné věci o lásce, až jsem si uvědomila, že musíme zůstat spolu. Tak jsem poslala ostatní zpátky na loď. I Guinan, kterou budu vždycky milovat."
"Ale tady nemůžeme zůstat, Delcaro, tahle loď -"
"Musí čelit útoku, drahý Picarde," usmála se. "Borgové jsou tady."

Reannon Bonaventurová ve svém pokoji zírala z okna a spatřila, jak z hyperprostoru vystupují tři obrovské kostky Borgů a střílejí na masivní loď, která visela poblíž. Dech se v ní zastavil, rozšířila oči...
A vykřikla jedno slovo.
"Borgové!"vydralo se z jejího nejvnitřnějšího já.
Strážce přede dveřmi ji uslyšel a v šoku vyvalil oči. Věděl, že - až dosud nevydala žádné srozumitelné slovo. Okamžitě vytáhl fázer, připraven na nejhorší, protože z jejího vyděšeného výkřiku usoudil, že uvnitř bude nějaký Borg, který se možná snaží unést ji nazpět.
Vrhl se do pokoje a uviděl jen ženu, která stála uprostřed místnosti a znovu a znovu vykřikovala: "Borgové! Borgové! Borgové!" a mávala rukama, jako by chtěla odletět. Ale nikde nebylo ani stopy po nějakém útočníkovi a strážce se vzdal původního úmyslu zavolat posilu.
"Všechno je v pořádku!" řekl, ale to bylo všechno, co se mu podařilo ze sebe vypravit, než to přestalo být v pořádku. Reannon neuvěřitelnou rychlostí a s veškerou silou mávla umělou paží. Dopadla na tvář strážce a zlomila mu čelist. Upadl do bezvědomí, ještě než se dotkl země. Reannon popadla fázer, který upustil, a vyrazila ze dveří.
Vběhla do chodby, rozhlédla se zmateně kolem a pustila se napravo.
Běžela chodbou a u jedněch dveří zahlédla známý symbol. Věděla, že už v té místnosti byla, ačkoli si nemohla vzpomenout proč, a co je to za místnost. Všechno bylo zamlžené, vyjma několika paprsků světla, které prorážely mlhu, ale byly černé a zlověstné. V mozku jí hlodala živá hrůza.
Proběhla dveřmi a zastavila se.
Byla v nemocnici. Hrstka Penzattiů, která se tam stále zotavovala z ran (zbytek se už přestěhoval do soukromých pokojů), na ni podmračeně pohlédla.
Chvíli ji nenapadlo nic, ale pak jí mozek vykreslil obraz. Byl to obraz bezduchých, mechanických stvoření, která byla jako živoucí vězení, páchala nevyslovitelné a nemilosrdné činy všude v kosmu. A ona byla jednou z nich, vraždila a ničila, a bylo jí to jedno, chtěla ten život vést znovu, život, který ji děsil a špinil, byl jí odporný...
Zapotácela se, vrazila do nějakého stojanu a shodila z něj lékařské nástroje. Popadla jeden nebo dva a zírala na ně. Částí mozku, která fungovala, okamžitě vytušila jejich účel.
Za sebou slyšela zmatené výkřiky lékařského personálu. Sebrala se a vyběhla ze dveří, právě když na druhé straně vstoupily doktorka Crusherová a doktorka Selarová. Nechápaly, co pacienty tak zneklidnilo. Mnozí z nich vykřikovali něco o Borzích. Všechno se seběhlo tak rychle, že nikdo z ošetřovatelů nic neviděl.

"Musí nějak cítit, že jsou Borgové nablízku," usoudila doktorka Crusherová, která věděla, že se lodi právě objevily ve vzdálenosti několika, kilometrů. Riker ji na to upozornil a ona připravila nemocnici na přijetí těžkých případů.
"To je logická domněnka," souhlasila doktorka Selarová. Bylo to sice logické, ale naprosto nesprávné.

Všechny oči na můstku byly upřeny na to, co se dělo na obrazovce.
Tři lodi Borgů, hrůzu vzbuzující, děsivý pohled sám o sobě, začaly pálit na ničitele planet. Nedělaly nic napůl. Místo toho všechny tři vystřelily všechno, co měly. Silný paprsek, který kdysi rozkrojil Enterprise jako pečeni, měl nyní trojnásobnou sílu, a zaryl se do krytu Delcařiny lodi.
A na můstku Enterprise se začaly formovat tři postavy.
Worf okamžitě vytáhl fázer a Riker hned vyskočil z křesla. Oba se domnívali, že se objeví Borgové. Pak zazářilo světlo, a když vybledlo, všichni na můstku překvapeně pohlíželi na Guinan, Troi a Data. Stejně překvapivá jako jejich přítomnost byla kapitánova nepřítomnost.
"Podejte hlášení, pane Date," řekl Riker, který nikdy neztrácel čas.
Dat se rozhlédl kolem, ani ne tak překvapen, jako spíš se zájmem o nečekaný vývin situace: "Objevili jsme živé tělo Delcary, pane, a zaútočily na nás ostatky bytostí, které vytvořily ničitele planet. Kapitán Picard proslovil výmluvnou řeč za propuštění Delcary -"
"Která se zřejmě obrátila proti němu," dokončila Guinan. Zavrtěla hlavou. "Jestli nemáte námitky, poručíku, vrátím se do klubu. Tady nemám co dělat." Její pohled zabloudil na obrazovku, kde bylo vidět, jak ničitel planet odolává střelbě. Obrátila se k Rikerovi a dodala tiše: "Předpokládám, že vy máte." Poté se vzdálila z můstku.

Picard klopýtl a upadl na koleno, protože ničitel planet se kolem něho otřásal.
"Vidíš, Picarde," zvolala Delcara. "Vidíš sílu těch, ke kterým se mám podle tebe obrátit zády?"
"Žádal jsem tě, aby ses obrátila zády k nenávisti!" odpověděl Picard.
"Nechápou takové věci. Chápou jen tohle."
Ničitel planet odpověděl lodím Borgů výstřelem. Vyšlehl z něj antiprotonový paprsek, kolem kostek se objevily silové štíty a pohltily úder. Lodi jiskřily pod intenzivní střelbou, které musely odolávat, ale vydávaly totéž, co dostávaly, a na neutroniovém krytu ničitele se začaly objevovat praskliny.
A mnohočetní vzkřikli vztekem a strachem. "Nezaostřila jsi! Nejsi soustředěná! Co se s tebou děje?"
Picard si zakryl uši, ale to byl jen reflexivní pohyb. Hlasy mu zněly v hlavě a on věděl, že nejsou zaměřeny na něho. Pravým cílem jejich hněvu byla Delcara. Obával se, zda to vydrží.
"Nic se se mnou neděje!" vykřikla.
"On tě zkazil! Picard tě zkazil!"
"Nezkazil mě! Jak by mohl? Jestli mi něco dal, tak čistou lásku!" odpověděla zoufale.
"Tohle nemá nic společného s láskou! To má co dělat s naší vendettou, tvojí a naší! Zaútoč na ně! Zaútoč na ně s hněvem a pomstou, které tě pohánějí, jako pohánějí nás. Zaútoč, nebo jsme ztraceni!"
Delcara se odvrátila od Picarda a rozpřáhla ruce. Zdálo se, že se její tělo v krystalu na okamžik zachvělo.
"K čertu s vámi!" vykřikla. "A k čertu se mnou!"

"Borgové si nás nevšímají, pane," řekl Dat, sedící opět na operačním stanovišti a pracující, jako by se mu nepřihodilo nic mimořádného. Troi však mohla sotva promluvit, stále byla pod vlivem šoku z mentálního útoku, který utrpěla na Delcařině lodi. Riker ji chtěl poslat do nemocnice, ale trvala na tom, že zůstane na svém místě, přestože vypadala bledá a otřesená. "Soustřeďují všechnu sílu na ničitele planet."
"Jaké škody utrpěli Borgové?" .
"Úroveň energie poklesla v průměru o dvacet jedna celých tři desetiny procenta. Ničitel planet likviduje jejich silové štíty. Oni tase působí značné škody ničiteli planet. Jestli Borgové dokáží znovu zásobit energií své silové uzle, jako to velmi rychle dokázali v minulosti, a budou pokračovat v útoku..."
"Pak kapitán zemře, společně se zbraní, které se Borgové skutečně bojí a chovají k ní úctu. Pane Worfe, zaměřte zbraně na nejbližší loď Borgů." Posadil se ve velitelském křesle a uhladil si uniformu přesně tak, jak do dělal Picard, s plným vědomím toho, jaká bude Korsmova reakce, když Enterprise začne střílet. "Kompletní vějíř fotonových torpéd a fázerů. Všechno, co máme k dispozici, včetně kuchyňského dřezu. Palte."
Worf se o kapitána obával neméně, ale nemohl skrýt zadostiučinění v hlase - zadostiučinění Klingona, který se zapojuje do bitvy. "Pálíme," odpověděl.
Enterprise vystřelila a její útok se zaměřil na jednu loď Borgů, která odolávala náporu Delcařiny palby. Ale loď Borgů se neodvážila odvrátit pozornost od ničitele planet, protože na toho se zaměřil spojený mozek Borgů jako na cíl útoku. Enterprise tedy pokračovala v odstřelování lodi a čím dál tím rychleji ničila jeho energii.
"Poručíku, volá nás Chekov,"oznámil Worf.
"Řekněte mu, že si zrovna myjeme vlasy," odsekl Riker. "Pokračujeme v palbě, pane Worfe," a znovu pohlédl na ničitele planet, který útočil na lodi Borgů jedním výstřelem za druhým. "Nepřítel mého nepřítele je můj přítel."

Kapitán Korsmo na Chekovu stál a zatínal zuřivě pěsti. "Co si k čertu myslí, na co si to hrají?"
"Úroveň energie na lodi Borgů po útoku Enterprise omezena na padesát devět procent," oznámil Hobson. "Další lodi Borgů utrpěly škody. Všechny dál útočí na ničitele planet."
"Předpokládá se, že budou útočit! Zavolejte mi Rikera, okamžitě!"
"Neodpovídají, pane."

"Zatraceně! Zamiřte na ně fázery!"
"Na koho, pane?" zeptal se důstojník na stanovišti taktického velení.
"Na Enterprise!"
Shelbyová se otočila na křesle a pohlédla s úžasem na Korsma. "Na Enterprise?" Nepokoušela se zakrýt šok.
"Dal jsem jim přímý rozkaz a oni neposlouchají. Pane Davenporte," vyštěkl na důstojníka taktického velení, "řekl jsem, zamiřte fázery! Poloviční výkon, to bude stačit, aby to jimi otřáslo a uvědomili si, že nás musí brát na vědomí!" Na hrdle mu vystoupily žíly.
"Fázery zaměřeny," ohlásil Davenport s hrobovým klidem.
"Palte!" vyštěkl Korsmo.

"Delcaro, nemůžeš mě tu držet proti mé vůli," překřičel Picard hluk. "Musíš mě vrátit na mou loď!"
"Tohle jsi přece chtěl! Být se mnou!" odpověděla. "Říkal jsi mi to."
"Nechtěl jsem být tady! Uvězněný v tomhle ničivém stroji!"
"Nemůžu je opustit! A ty mě nesmíš zastavit! Bitva začala a já jsem jedinou naději na záchranu tvé lodi!" .
Věděl, že má pravdu. I se všemi nouzovými postupy a strategiemi, které vyvinuli, byly vyhlídky na to, že Enterprise zůstane netknutá v boji třeba s jedinou lodí Borgů, mizivé, natož se třemi.
"Tak mě vrať na mou loď," žádal znovu. "Tam je moje místo."
"Tvoje místo je se mnou. Říkal jsi to!"
"Delcaro! Soustřeď se na to, co je tady a teď!" křičeli mnohočetní. .
"Buďte zticha!" zavyla Delcara. "Buďte zticha!"
Loď se kolem nich chvěla daleko silněji než dřív a výkřiky mnohočetných byly skutečně děsivé, protože v nich bylo něco, co se v nich předtím neobjevilo. Nikdo si nemyslel, že by se to mohlo objevit.
Bolest.

"Pane Bože," zvolal Riker. "Podívejte se na to. Ono to... krvácí."
A bylo to tak, nebo to tak aspoň vypadalo. Na povrchu ničitele planet vyvěralo z praskliny v trupu něco jako průhledný, hustý sliz, rozprostírající se na míli daleko.
"Nějaký druh energie přeměněné v plazmu," řekl Dat, který rychle prozkoumal senzory. "Užívaný pro rozvádění energie v těle ničitele planet."
"Všechny zbraně na Borgy. Palte!"
"Pane!" ozval se Worf. "Začal na nás střílet Chekov!"
Fázery Chekova překonaly vzdálenost dělící je od Enterprise v mžiku oka.
Davenport vzhlédl ze svého stanoviště a jeho hlas zněl opět naprosto neutrálně, když oznámil: "Minuli jsme."
Korsmo se otočil a podíval se na něho. "Minuli?"
"Ano, pane."
"Vystřelte znovu!" Fázery vystřelily.
"Ach, zase jsme minuli," hlásil Davenport.
Na můstku panovalo mrtvé ticho. Korsmo viděl, jak se na něho Davenport dívá, a otočil se k Shelbyové, která ho pozorovala přesně stejným způsobem.
A na okamžik - na velice krátký okamžik - se uviděl tak, jak se na něho dívali ostatní. Uviděl racionální zdůvodnění, která používal, a všechny důvody, kterými se řídil, a které vždy vypadaly jako dobré důvody. A uviděl také, co mohlo být za těmi důvody. Všechno se to odráželo v očích Shelbyové a zbytku posádky na můstku.
Věděl, že není špatný člověk ani špatný důstojník. V srdci to věděl. Ale nic z toho neviděl ve způsobu, jakým na něho pohlíželi jeho lidé. A po dlouhém pohledu na dno své duše už to také neviděl.
Když znovu promluvil, zazněla v tom tichá ironie. "Máte dnes nějak potíže se zaměřováním, pane Davenporte."
"Vypadá to tak, pane."
"Myslíte, že byste některou z lodí Borgů zaměřil lépe?"
Po Davenportově tváři se pomalu rozšířil úsměv a na tváři Shelbyové a ostatních také. "To je větší objekt, pane."
"Dobře. Loď na souřadnicích" - pohlédl krátce dolů - "sedmnáct čárka osmnáct. Jak si vzpomínám, poručíku Shelbyová, paprsky z fázeru na horním okraji pásma jsou účinnější."
"Ano, pane," potvrdila Shelbyová šťastně.
"Možná se někdy zapomínám, ale fakta nezapomenu nikdy," poznamenal Korsmo odměřeně. "Pane Davenporte, jakmile budete připraven, pošlete je k čertu."

"Poručíku Rikere," hlásil Worf, "Chekov začal střílet na jednu , loď Borgů."
Opravdu, Chekov se vrhl k další ze tří lodí a vypálil proti ní veškerou silou, kterou měl.
V tom okamžiku se Enterprise otřásla.
"Loď Borgů, na kterou útočíme, nás zachytila vlečnými paprsky," oznámil Worf. "Štíty selhávají."
Geordi přišel ze strojovny na své stanoviště na můstku, které mu umožňovalo reagovat rychleji na to, co se děje.
"Modulujeme kolísání," řekl.
"Štíty dále selhávají," oznamoval Worf. "Devadesát... osmdesát..." Znělo to jako odpočítávání na smrt. "Přestali střílet na ničitele planet. Plně se soustředili na nás. "Štíty na šedesát... padesát..."
"Střílejte z fázerů a změňte kmitočet. Přizpůsobili se výstřelům na horním okraji pásma. Zkuste dolní."
"Fázery střílejí," hlásil Worf.

"Menší pokles energie Borgů," řekl Geordi. "Stále mají potíže způsobené ničitelem planet. Jejich energetické systémy jsou omezeny na šedesát sedm procent."
"Vystřelte antihmotový vějíř."
Enterprise do něj vložila všechno, co měla k dispozici.
"Štíty se drží na padesáti... klesají na čtyřicet procent," oznamoval Worf.
"Nutonické variace selhávají, řekl Geordi jako umíráček. "V nejlepším případě zbývají sekundy."
Loď Borgů se zachvěla, když do ní udeřil antiprotonový paprsek ničitele planet. Jiskry a energetické výboje proskočily po celé lodi.
"Vlečný paprsek zmizel!" konstatoval Geordi.
"Plnou parou vzad!" vykřikl Riker. "Pracujte na obnově štítů! Musíme se dostat kousek od nich!"
Enterprise uskočila a za několik sekund další úder ničitele planet roztříštil loď Borgů na kusy. Vytvořil se z ní velký oblak prachu a úlomků, kterým vítězně proletěl osudný stroj, zraněný a krvácející, s dalšími dvěma loděmi v patách.
"Někdy jde jen o sekundy."
Borgové dotírali znovu a znovu na zející ránu, v trupu ničitele. Chekov soustředil palbu na jednu ze zbývajících lodí a o několik vteřin později se Enterprise s obnovenými štíty vrhla ke druhé lodi.
Plán byl nedomluvený, ale jasný: napadnout lodi Borgů a dopřát ničiteli planet čas a prostor, aby na ně mohl zaměřit silný úder.
Riker se modlil, aby to fungovalo. Modlil se až do okamžiku, kdy ničitel planet přestal střílet.

"Jsme zraněni," křičeli mnohačetní. "Jsme zraněni!"
"Je mi to líto!" vykřikla Delcara. "Je mi to líto, děti moje. Neměla jsem ho poslouchat! Odvedl moji pozornost. Dovolila jsem si myslet na jiné věci než náš cíl!"
"Ne, Delcaro, poslouchej " řekl Picard, zapomínaje na sebe. Vztáhl ruku, která jí prošla a spočinula na krystalu.
"Poslouchej mě -"
A pak to uslyšel. Zvuk, který zněl jako silné a řízené cvaknutí.Zvuk, který nikdy nezapomene.
V srdci Delcařiny lodi se objevil Borg.
Pak uslyšel další takový zvuk. A další. Proboha, kolik jich je. Přinejmenším půl tuctu.
Blížili se k němu zpoza rohu. Picard svíral v ruce fázer. Páteří mu probíhalo mrazení. Chtějí zničit Delcaru. Snad dokonce chtějí znovu dostat jeho. Pomyšlení na to, že by se vrátil do té živoucí noční můry, které říkali Locutus, bylo silnější, než mohl snést. Když se objevil první Borg, začal pálit na nejvyšší výkon.
Borg se zapotácel, upadl a okamžitě se za ním objevil druhý. Picard znovu stiskl zbraň, rychle změnil frekvenci E-M pásma a znovu vystřelil. Druhý Borg padl a za několik okamžiků třetí.
Holografický obraz Delcary zmizel, jako by se obával postavit se největší noční můře tváří v tvář. Picard vyrazil kupředu, přikrčil se a vystřelil. Čtvrtý Borg padl, ale náhle se objevil pátý. Zaměřil Picarda svítícím mechanickým okem a zvedl silnou kovovou paži. Z jejího konce vyšlehla elektřina a Picard sotva stačil uskočit.
Borg pochodoval kupředu, s obrazem Picarda pevně vtisknutým v mozku. Pochodoval kupředu a znovu vystřelil, když uviděl Picarda proběhnout mezi dvěma deskami krystalu. Picard z úkrytu vypálil a tentokrát se ochranný štít Borga úderu přizpůsobil. Voják byl nyní připraven na jakýkoli výstřel z fázeru.
Picard se přitiskl zády k jedné z desek a srdce mu tlouklo tak hlasitě, že si byl jist, že ho Borgové uslyší.
Borg kráčel pomalu kupředu, společný mozek Borgů mu diktoval opatrnost. Pátravým okem přejížděl po sestavách krystalových desek před ním a pokoušel se najít jedince jménem Picard. Obraz člověka měl pevně zakotven v sobě...
A náhle byl Picard všude.
V každé desce číhal jeho obraz, připravený k útoku. Všichni ti Picardové se křivili, vypadali zuřivě a představovali hrozbu.
Borg se otočil nalevo i napravo, mávl paži na jednu stranu a pak na druhou. Všude byli Picardové.
Vystřelil napravo, elektřina neškodně zabubnovala na krystalovou desku a Picard zaútočil zleva. Borg ho v poslední vteřině uviděl a mávl mechanickou paží. Picard dostal elektrickou ránu, která mu ochromila pravou ruku. Upustil fázer, upadl na koleno a odkutálel se stranou. Když k němu Borg došel, vrhl se kupředu a vrazil Borgovi do břicha. Borg byl připraven na výstřel z fázeru, ale nepředpokládal fyzický útok. Borgové nepředvídali, jenom se přizpůsobovali. To byla jediná výhoda, kterou kapitán měl. Oba padli na zem ve změti paží, nohou a umělých končetin.
Borgova síla získávala převahu. Pokoušel se dosáhnout umělou rukou na Picardův obličej. Přibližovala se stále víc, Picard se bránil jedinou fungující paží, jak jen mohl. Byla to ztracená bitva a Picardovi zbývaly pouze vteřiny.
Náhle se přestal bránit umělé paži a vyrazil jiným směrem. Vymrštil ruku a popadl Borga za rameno. Borg zamířil umělou rukou Picardovi přímo do obličeje a chystal se vystřelit elektrický náboj, aby kapitána omráčil a snad, usmrtil.
Picard vytrhl obvod na Borgově rameni, obvod, který ho udržoval ve spojení se, společným mozkem Borgů. Borgova hlava okamžitě klesla dozadu, jako loutka odstřižená z provázků. Picard se odkutálel stranou, protože voják se hned proměnil v tenkou vrstvu popela a zmizel.
Asi na vteřinu pocítil záblesk vítězství. A pak hned uslyšet ošklivé hvízdání fázeru ve vysokých obrátkách - svého fázeru.
Vyskočil na nohy a málem vykřikl.
Stál tam Fereng, přetvořený v Borga a střílel na krystalovou komoru, která v sobě držela Delcaru. Používal fázeru, který upadl Picardovi.
Ze zvuku a intenzity paprsku Picard poznal, že je nastavený na ráži 16. Byl to tak silný náboj, že mohl zničit metamorfovanou horninu o tloušťce 100 metrů. Zavrtával se do, krystalové schránky, a ať byla vyrobena z čehokoli,

nemohlo to být dost silné. Byl téměř zázrak, že odolávala tak dlouho.
Picard a mnohočetní společně vykřikli: "Přestaň!"
Před krystalem se objevil hologram Delcary, fázerový paprsek ji samozřejmě procházel. Měla zvednuté ruce, jako by chtěla výstřely zadržet.
Fereng-Borg nepřestal. Krystal v několik vteřinách zčernal a popraskal a tělo Delcary se začalo smažit, čistá pleť se svrašťovala, krásné vlasy hořely jako tráva. Hologram vydal výkřik, který bude Picarda pronásledovat až do konce jeho dnů, a zmizel.
Picard se právě chystal na Ferenga vrhnout, když cizinec náhle přestal střílet, obrátil se a namířil fázer přímo na Picarda.
Zatímco krystal chvíli dokázal odolat výstřelům o síle úderu 16, i když ne zvlášť dobře, Picard nepřežije ani vteřinu.
Nemohl se nikde skrýt.
"Žádné vyjednávání," prohlásil Vastátor z Borgů a stiskl spoušť.

Dvacátá první kapitola

NIČITEL PLANET PŘESTAL střílet," oznámil Worf. "Přesto se pohybuje. Borgové na něj soustřeďují palbu. Hladina jejich energie začíná vzrůstat."
"Pane LaForgi, připravte tu hyperprostorovou bublinu. Pane Chafine, zaveďte nás nejvyšším impulsním pohonem přímo k nim pod nos. Pane Date, sledujte strojovnu a signál počítače k uvolnění antihmoty. Načasování musí být naprosto přesné, chci, abyste si to vzal na starost."
"Ano, pane."
"Pomocný antihmotový generátor je připraven, pane," oznámil Geordi.
"Přibližujeme se k lodi Borgů," hlásil Chafin. Monstrózní loď se zvětšovala stále víc. O kus dál bylo vidět záblesky, jak Chekov střílel na druhou loď.
"Za patnáct sekund budeme na dostřel," řekl Dat. "Čtrnáct... třináct..."
"Pomocný antihmotový generátor vystřikuje obsah do hlavních hyperprostorových komor," hlásil Geordi. "Připravuje se uvolnění."
Podíváme se jim přímo do chřtánu, pomyslel si Riker zachmuřeně.
Dat odpočítával. Riker prakticky cítil vzestup energie motorů, které držely výbušnou sílu hyperprostorového pole na místě. Když Enterprise nestřílela, loď Borgů jí nevěnovala vůbec žádnou pozornost. Místo toho pokračovala v ostřelování ničitele planet.
"Tři... dva... jedna," bylo slyšet Data.
"Zapínáme hyperprostorové motory!" zvolal LaForge.
A přesně v tom okamžiku vpadla na můstek Reannon Bonaventurová.
Hyperprostorové motory Enterprise uvolnily upravené hyperprostorové póle a vystřelily je před sebe.
Hyperprostorová bublina se okamžitě spojila s polem obklopujícím plavidlo Borgů a smrštila se. Prostor kolem ní se zakroutil a zamotal.
Na můstku se všechno odehrálo neuvěřitelnou rychlostí. Worf uviděl Reannon a vyvalil oči. Bez váhání se vrhl k ní a na jeho stanoviště taktického veleni se přirozeně, jako by se takové věci stávaly každý den, postavil jiný důstojník.
Geordi se obrátil, zpozoroval Reannon a ztuhl v šoku.
Reannon zvedla fázer a Worf se vrhl na podlahu, aby se vyhnul výstřelu.
To všechno se odehrálo v jediné vteřině.
V další Reannon skočila kupředu na operační stanoviště, kde Dat připravoval rychlé odpálení lodi impulsní rychlostí od rychle se šířící hyperprostorové bubliny. Zaječela jedno slovo, jediné slovo, které ji kdy slyšeli vyslovit: "Borg!" a udeřila vší silou umělou paží.
Paže dopadla na spánek Datovy hlavy.
Úder byl tak silný, že Dat spadl z křesla a vrazil do Chafina u řízení. Muž také upadl a zůstal ležet pod bezvládným tělem androida.
U řízení ani na navigačním stanovišti nezůstal nikdo. Enterprise zbýval jediná sekunda k úniku.

Na můstku Chekova varovně vykřikl Hobson, když se loď prudce otřásla. "Kapitáne, nějaký vlečný paprsek! Ztrácíme štíty!"
"Změňte nutoniku," nařídila Shelbyová.
Technicky měl takový rozkaz vydat Korsmo, ale uvědomoval si, že Shelbyová je v této oblasti odborník a navíc, má pravdu. "Udělejte to!" prohlásil úsečně.
"Není to účinné!" hlásil Davenport ze stanoviště taktického velení, který nevěděl, že loď Borgů před nimi se už umí přizpůsobit, protože Enterprise použila stejný trik před několika vteřinami na druhou loď. "Štíty na osmdesát... šedesát..." ,
"Vypalte z fázerů!"
"Štíty selhaly."
Chekov oplatil úder lodi Borgů, která na chvíli odvrátila pozornost od ničitele planet, aby se zbavila otravného komára, jakési kosmické lodi.
"Hladina jejich energie je padesát procent, ale stoupá," zvolal Davenport.
"Torpéda a antihmotový vějíř. Palte."
Chekov zaútočil vším, co měl, a loď Borgů to pohltila.

"Vlečný paprsek zmizel," oznámil Davenport.
Borgové vystřelili laserový paprsek, který se zaryl do nechráněného trupu Chekova. Stěny se prolomily dovnitř a členy posádky to po tuctech vysálo do chladných hlubin vesmíru.
"Prolomený trup!" křičel Hobson. "Hyperprostorová rychlost zrušena! Poškození konstrukce na třicáté šesté palubě, sekce 19 až 24."
Borgové udeřili znovu. Tentokrát paprsek prorazil strojovnu, posunul se a odkrojil levou komoru. Když se uvolnila, došlo k obrovské explozi. Všude po lodi popraskaly kryty a na dolních palubách se prolomily stěny.
Energie na celé lodi selhala, Chekov se sotva plazil kupředu. Pohyboval se pouhým zlomkem impulsní energie, a i tu měl pouze na několik minut.
Na můstku se kouřilo z trosek. Všechno se odehrálo tak rychle, že ani neměli čas zareagovat. Jako by se jim Borgové předtím jen vysmívali, nechali je domnívat se, že jim na nich záleží.
Davenport ležel zhroucený na stanovišti taktického velení a na čele mu zela obrovská rána. Shelbyová kašlala a Snažila se narovnat, tvář měla zašpiněnou. Vyplivla zub a olízla si krev ze rtů. "Kapitáne," zachraptěla.
Korsmo seděl na velitelském křesle a kroutil hlavou. Po pravé tváři se mu řinula krev, a přesto se v šeru rozbitého a téměř mrtvého můstku zdálo, že má v očích ponuré pobavení. Pomalu se otočil k Shelbyové a popraskanými a krvácejícími rty se zeptal: "Picard ty parchanty porazil?"
Přikývla.
Zavrtěl hlavou. "Ten ničema " Nežádal hlášení o škodách. Věděl, jaké jsou škody. A viděl jenom jedinou odpověď.
"Shelbyová - myslíte, že když se o loď těch parchantů roztříští kosmická loď, pomůže je to zastavit?"
Odevzdaně pokrčila rameny. Vlastně pořád nemohla uvěřit tomu, že přežila první střetnutí s Borgy. V nitru byla přesvědčena, že od té doby žije na dluh, v zapůjčeném čase. Tohle tedy... bude splátka. "Nebude škodit, když to zkusíme, kapitáne."
"Pan Hobson je zřejmě v bezvědomí. Převezměte řízení."
Udělala to. Odstrčila Hobsonovo bezvládné tělo stranou. Nechovala se k němu nijak jemně, ale za minutu nebo dvě to bude úplně jedno.
Obrazovka neměla dostatek energie. Obraz se třepetal, ale stále na ní rozeznali krychlovou loď.
"Loď Borgů stále funguje se sníženou energií," řekla Shelbyová a doufala, že může věřit údajům na počítači.
"Výstřelem na nás spotřebovala sílu. Obnovuje ji."
"Tak musíme zaútočit první. Můstek volá strojovnu. Hlaste se, Parkeová."
Bylo ticho a pak se ozval hlas na pokraji paniky. "Volám můstek, hlavní inženýrka Parkeová je mrtvá. Všichni... všichni jsou tu mrtví... tady je... tady je podporučík Toomey, pane."
Korsmo souhlasně pokývl. "Dobře, chlapče, seberte se.. Právě jsem viděl proletět kolem naši levou komoru, takže předpokládám, že hyperprostorovou rychlost asi nemůžeme použít. Jak to vypadá s impulsní energií, podporučíku?"
"Můžu vám poskytnout poloviční impulsní rychlost, pane, ale ne moc dlouho."
"To bude stačit. Připravte se, chlapče." Obrátil se k Shelbyové. "Plnou parou vpřed," zavelel tiše, vědom si toho, že vydává svůj poslední rozkaz.
"Kapitáne," ozvala se Shelbyová, když se ujistila, že jí hlas neuvízne v hrdle. "Bylo mi ctí s vámi sloužit."
"Ano." Korsmo se usmál. "To určitě."
Potřásla hlavou a nastavila kurs. Loď se kymácivě vydala na svou poslední cestu vstříc srážce s Borgy. Náhle před nimi vyvstalo něco obrovského.
"Co to k čertu je?" zeptal se Korsmo.
Vyskočilo to jakoby odnikud, zazářilo to bílé proti zjizvenému povrchu krychlové lodi a zablokovalo sebevražednou cestu Chekova.
Korsmo měl zlomek vteřiny na rozhodnutí. Udělal ho. "Kormidlo těsně k levoboku!" vykřikl a Shelbyová okamžitě zabočila nalevo. Nové plavidlo rychle zareagovalo a pustilo se hladce za Chekovem. Zahnulo od lodi Borgů a náhle pevně popadlo vlečným paprskem Chekova a vzalo jej do vleku.
Byla to kosmická loď a i přes poničenou obrazovku Shelbyová rozluštila registrační číslo na spodní straně talířové části: NCC-2544. "To je Repulse!" ozvala se.
"Repulse?" Korsmo tomu nemohl uvěřit. "Co tady dělá?"
"Zachraňuje naše trosky, kapitáne."
Repulse se zhoupla kolem, uvolnila vlečný paprsek Chekova a zamířila zpět k lodi Borgů.
"Dejte mi spojení. Repulse! Jste to vy, Taggertová?"
"Už jste vypadali líp, Korsmo," ozval se hlas kapitána Ariel Taggertové. "Pěkně se usaďte a dívejte se, jak budeme střílet. Náš inženýr Argyle připravil úder, který asi poručík Shelbyová bude znát. A naše senzory hlásí, že loď Borgů nebude mít dost síly jej v příštích deseti vteřinách odrazit. Naštěstí budeme připraveni za tři... dva... jedna... pal!"
Kolem deflektorového talíře Repulse zavířila energie a o chvilku později z něj vyšlehla obrovská dávka energie. Zasáhla plně loď Borgů, ze které odlétly obrovské kusy do vesmíru, rychleji než je to monstrum mohlo opravit.
Shelbyová vyvalila oči. "To byl Geordiho nápad! Zesílit úder energie přes hyperprostorové motory a vést přes hlavní deflektorový talíř! Ale když jsme to zkusili, byli na to připraveni!"
"Tentokrát možná byli připraveni, ale nepoužili to. Možná to nečekali od jiné lodi a ani neměli energii, aby tomu čelili."
Krychle opravdu vypadala, jako když se vnitřně rozpadá. Silové jednotky se nemohly vyrovnat s náhlou velkou ztrátou. Celá loď držela pohromadě kolektivní silou Borgů a bez síly nebyla ani loď. Repulse střílela dál, vteřinu za vteřinou. Loď Borgů se pokusila vzchopit, ale už neměla nic na obranu.
Shelbyová a Korsmo pozorovali s bezmocným údivem, jak Repulse s použitím strategie, která v případě Enterprise

nefungovala, rozstřílela loď Borgů na kusy. Plavidlo ztratilo soudržnost a prostě se rozpadlo. Obrovské kusy se rozlétly kolem.
"To je rošťák," poznamenala Shelbyová. "Fungovalo to. Riker bude rád, až se to dozví."

Riker se vrhl kupředu a pod mávající paží Reannon sáhl po tlačítkách. Enterprise odvážně poskočila a impulsní motory zařvaly.
Subprostorové pole lodi Borgů vypadalo, že se kroutí jako živé, když se Enterprise odtrhla. Geordi překonal šok z náhlého a násilného vystoupení Reannon, rychle změnil směrování navigačních systémů na inženýrském stanovišti a spustil impulsní motory, ať doletí tak daleko, kam jim bude stačit síla. Sledoval monitory a byl si jistý, že přetížené motory každou sekundou odpojí talířovou část od trupu.
Vypadalo to, jako by se Enterprise opravdu natáhla, prostor kolem ní se zakřivil, a pak silná kosmická loď volně poskočila. Prostor před nimi se hroutil do oslepujícího spirálovitého světelného víru. Enterprise skočila k němu a silné nohy impulsní rychlosti nabíraly rychlost každým krokem.
Reannon dorážela kovovou paží na Rikera a on se bránil. Udeřil ji pěstí do žaludku. Předklonila se a Riker ji rychle postrčil k Worfovi. Klingon ji popadl a úderem pěsti omráčil.
"Vyveďte ji sakra odtud!" vykřikl Riker. Worf okamžitě poslechl, strčil ji do výtahu a odjel s ní. Riker pokračoval: "Geordi, co se děje? Jsme volní? Říkal jste, že máme jen sekundy!"
Světlo kolem bylo oslepující, oslepovalo každého kromě Geordiho, jehož visor se okamžitě přizpůsobil ostrosti. A pak se Enterprise odtrhla od vlnící se struktury vesmíru a vyskočila do požehnaného klidu normálního prostoru.
"Osvobodili jsme se! Jsme venku!" vyrazil ze sebe Geordi. "Dokázali jsme to!"
Riker si všiml, že se na obrazovce objevila další loď, a právě bombarduje druhou loď Borgů údery energie, které vypadají ničivě. Podobala se Repulse. Také si v krátkém záblesku povšiml špatného stavu poničeného Chekova. Ale věci musely mít své pořadí. "Kde je loď Borgů, na kterou jsme vypustili bublinu? Zafungovalo to?"
Na monitoru se objevil pohled dozadu a tam za nimi se obrovský kus vesmíru vlnil jako jezero, kam někdo právě hodil kámen.
Pořád se vlnil.
Pak se uklidnil, zdálo se dokonce, jako by se nadzvedl, jako by se něco chtělo dostat ven.
"Nevěřím tomu," ozval se Riker. "Nemohu tomu uvěřit."
Místo, kde byla předtím loď Borgů, se náhle srazilo do viditelné krychle, jako by někdo prostě vystřihl čtverec a odnášel si ho pryč. Čtverec se zformoval, zviditelněl a pak se otočil kolem své osy a nabral na sebe podobu krychle.
Loď Borgů byla zpátky a přímo za nimi.
"Myslím, že se z nás zbláznili," řekl Geordi.

Dvacátá druhá kapitola

VASTÁTOR Z BORGŮ stiskl spoušť velkého fázeru, kterým mířil přímo na Picarda.
Nic se nestalo.
Picard však už byl v pohybu. Uvědomil si to, co Fereng nevěděl: že když osobní fázer typu II vystřelí souvislý náboj o síle 16, naskočí automatické chlazení. Jinak by se zbraň mohla přehřát a dříve či později by explodovala. Ochlazení trvalo přesně šest sekund.
Picardovi to stačilo, aby překonal vzdálenost k Vastátorovi a vrazil do něho ramenem. Borg se zapotácel, ale držel fázer tak pevně, jak jen mohl. Picard však jej popadl a podařilo se mu pevně fázer sevřít. Tahali se o něj a strkali, dokud Picard neupadl a fázer mu vyklouzl z rukou.
Skočil za jednu krystalovou desku a přitiskl se k ní.
"Picarde," zavrčel Fereng. Jeho hlas byl naprosto neskutečný. Ozývaly se v něm nepříjemně afektované tóny Ferengů, ale spojené s ledovou, strojovou přesností Borgů. "Picarde... jednejme spolu."
Blížilo se to k němu. "O čem se tady dá jednat?" zeptal se Picard.
Uslyšel náhlé svištění fázeru a krystal, za kterým se skrýval, se začal přehřívat. Vrhl se jinam, aby se schoval, a krystal vybuchl. Pohrával si s myšlenkou, že se na Ferenga znovu vrhne, ale zavrhl ji. Byl příliš daleko a mohl se dokonce skrývat za jiným krystalem. Šest sekund je příliš krátký čas na dosažení cíle, když ani nevíte, kde je.
Krystalové desky byly jako bludiště, poskytovaly aspoň nějaký úkryt. Viděl, jak se v nich zrcadlí jeho obličej. Jeho tvář křičela, jako by mnohočetní zosobňovali jeho osobní agonii. Agonii bezmoci. Několik metru od něho umírala Delcara. Věděl to. A několik kilometrů odsud bojuje jeho loď a on tam není.
Jaké šílenství se ho to zmocnilo? Říkal si, že když půjde přímo na její loď, přímo k Delcaře, bude ji moci přesvědčit, aby ničitele planet opustila. Jakmile by se to stalo, byl si jist, že by se jeho síla dala využít pro Federaci. Jako poslední obrana proti Borgům.
Tomu věřil. Ale byla to pravda? Nebo se jenom hnal za léta starým bláznivým snem, snem, který si vysnil nezkušený mladík jménem Jean-Luc, a nesmyslně jej pronásledoval dospělý šílenec jménem Picard?
"Picarde!" ozval se znovu hlas Ferenga-Borga a fázer znovu vystřelil. Tentokrát však na krystalovou desku vpravo od něho. Krystal se úderem rozprskl a rozdrobil. Picard si rukou chránil obličej, protože úlomky létaly, až na něho.
Takže Fereng nevěděl přesně, kde je. To bylo příjemné. A krystalové bloky byly tak hustě u sebe, že mu poskytly obranu, a dokonce udržely molekulární soudržnost.
Vrhl pohled směrem, kde byla Delcara, ale neviděl tam. To bylo štěstí. Věděl, že by mu pohled na ni zlomil srdce.
Další krystal se rozletěl - dál napravo od něho - a doprovázelo ho svištění kdysi jeho fázeru. Borg jasné začínal být

netrpělivý, "Picarde," ozval se znovu.
"Co chceš?" zavolal Picard a raději se vrhl dozadu a jako krab se odplížil k další krystalové desce přímo za ním. "Jsem připraven vyjednávat," zavolal Vastátor.
"Odkdy Borgové vyjednávají?" zeptal se Picard. Nevěřil Ferengům, ani když to byli normální Ferengové. A ani za svět by nevěřil těm, kteří byli přetvořeni v kráčející kybernetické noční můry. "Předpokládal bych, že vyjednávání je irelevantní."
"Jsi zvláštní případ..." odmlčel se a pak dodal s mrazivou familiárností: "Locute."
Picard zadržel dech a čekal, až ho přejde mrazení. "Locutus je mrtvý!" zavolal.
"Locutus nefunguje. Locutus se může opravit."
"To mě budeš muset nejdřív zabít!"
Vastátor znovu vystřelil na desku, za kterou se Picard skrýval před několika okamžiky. Roztříštila se zvlášť prudce a Picard děkoval bohům, kteří dopustili to šílenství, že se choulil za jinou. Kolem něho prolétla spousta střepů, které vypadaly nepříjemně ostře.
"Nechápu tě," řekl Vastátor. Jeho hlas zněl zdaleka, ale Picard se neodvážil vystrčit hlavu a vyzkoušet to. Zvědavost by ho mohla zabít. "Tvůj odpor je zbytečný. Chceme jenom, aby ses podílel na Novém řádu."
"Novém řádu!" zvolal Picard a přál si, aby mohl odpovědět fázerem a ne slovy. "Nejpohrdavější výraz lidského jazyka. Ve dvacátém století mluvili o Novém řádu a omílali takové hlouposti, i když začala třetí světová válka. Nevykládej mi o Novém řádu Borgů."
"Ale, Picarde," řekl Vastátor. Zdálo se, že se jeho hlas opět pohybuje, a Picard nemohl rozeznat, zda je blíž nebo dál. "Neodříkej se Borgů. Neotáčej se k nám zády."
"Proč? Aby se mi v nich neocitl nůž?"
Další zvuk fázeru, další krystalová deska se rozbila na kousky.
Picard náhle zalapal po dechu a pohlédl dolů. Z pravé nohy mu trčela střepina a z rány tekla krev. Nohou vystřelila bolest. Cítit, jak se pomalu otupuje.
Uslyšel další výstřel fázeru a ten zasáhl desku, za kterou se skrýval. Vrhl se k další desce nalevo a náhle se mu v mozku vynořilo, co mu celá soustava krystalů připomíná: hřbitov. Zástupy pomníků, řada za řadou blízko vedle sebe, mrtví pohřbeni hluboko v zemi. Nebylo to příjemné uvědomění.
Lezl po břiše a zalykal se prachem a kašlem. Skousl dolní ret, rozhodnut nekřičet nahlas, a uchopil střepinu, která mu vyčnívala ze stehna. Vytáhl ji, což rozpoutalo bolest, která hrozila ochromením celého těla.
Loď kolem se náhle začala třást. Něco se dělo, něco jiného. Něco, co zřejmě náhle povzbudilo Vastátora. Třikrát vystřelil, všechny střely proletěly blízko Picarda. Kapitán se nechtěl vzdát, nechtěl tiše sedět, nechtěl podlehnout, přestože každý koneček nervů volal po odpočinku. Jeho mozek si chtěl odpočinout, pokoušel se přesvědčit ho, že na ničem nezáleží víc než na několika minutách odpočinku, jen to, jen několik minut.
"Chceme jen zlepšit kvalitu života pro všechny druhy!" přemlouval ho Vastátor slovy, která se Picardovi zdála povědomá.
"Jak to chcete udělat?" zakřičel.
"Zlepšením kvality Borgů, samozřejmě," odpověděl Vastátor. "Kvalitní Borgové pak začlení mezi sebe všechny druhy a bude konec válkám. Konec bojům."
"A konec představivosti!"
"Borgové ji taky začlení. Začleňování představivosti už začalo. Používá se to, co jsme získali z Locuta a teď také z Vastátora. Borgové pokračují v adaptaci a vylepšování. Proto Borgové zvítězí, Picarde... Zkoušel jsem dát ti příležitost, aby ses objevil dobrovolně. Vybral sis něco jiného. Tak tě tedy přinutím." Následovala krátká odmlka a pak Borg řekl: "Ukaž se, nebo úplně zničím tu ženu."
"Nech ji na pokoji! Už jsi ji zabil!"
"Ještě je v ní jiskřička života. Ale tu jí teď vezmu, jestli se neukážeš."
Vastátor stál dlouhou chvíli tiše a uvažoval o tom velkém bláznovství. "Jak si přeješ, Picarde."
"Počkej!"
Picard vykročil doprostřed chodby vedoucí ke krystalovému sloupu, ve kterém stála Delcara. Krev se mu řinula z nohy a musel se opírat dlaní o jeden ze zbylých krystalů, aby se udržel na nohou.
"Vidíš, Picarde," řekl Vastátor. "Borgové by takhle nejednali předtím, než byl vytvořen Locutus a později já. Borgové by, nepředpokládali takové sebeobětování. Ceníš si něčího života víc než svého vlastního. Locutus a já jsme dali Borgům nové podněty. Locutus v tom může pokračovat."
"Locutus," opakoval Picard pevně, "je mrtvý." Byl bledý a cítil, jak se mu do nohou šíří otupělost. Nemohl pohnout ani prsty u nohy. Chůze by znamenala rozhýbat netečný kus masa, který byl jeho pravou nohou jen podle jména.
"Nechci ti ublížit, Picarde," řekl Vastátor. "Kdybych chtěl, už bys byl mrtvý."
"Vastátore," zeptal se Picard pomalu, "kým jsi byl dřív?" Posunul se o krok kupředu.
Vastátora to neznepokojilo. Picard neznamenal žádnou hrozbu. Měl zraněnou nohu a Vastátor navíc držel v ruce fázer.
"Dřív je irelevantní."
"Pro mne je to relevantní," naléhal Picard.
"Jmenoval jsem se Daimon Turane z Ferengů. Daimon Turane je irelevantní. Ferengové jsou irelevantní. Jenom být Borgem stojí za to."
"Turane," řekl Picard pomalu a s námahou. Byl sotva tři metry od Borga. "Vzpomínám si... jaké to bylo, když jsem byl Locutus. Vzpomínám si, že ze mne zůstala část, ukrytá tak hluboko, že se jí nemohli dotknout. A ta část volala po svobodě, volala i po smrti, která by jí byla milejší než pokračování tak nepřirozené existence."

"Romantizuješ to, Picarde. Romantika je irelevantní."
"To není irelevantní, zatraceně!" Picard se snažil neupadnout. Už byl dva a půl metru od Borga, dva metry. "Tahle skořápka, která se jmenuje Vastátor, to nejsi ty! To je jen představa, uměle vytvořená věc. To nejsi opravdu a skutečně ty. Bojuj, aby ses dostal ven. Bojuj za svobodu. Na Enterprise ti můžeme pomoci, jako pomohli mně."
"Zbavit tě Locuta nebyla pomoc," řekl Vastátor. "Zbavilo tě to místa v Novém řádu."
"Žádný Nový řád nebude! Daimon Turane by to pochopil. Vastátor nemůže. Vastátor nemůže pochopit, že lidstvo bude bojovat a nikdy nepřestane. Pořád se bude stavět proti Borgům a vždycky najde nějaký způsob. V dějinách byla řada dobyvatelů, jeden za druhým, a my jsme všechny přežili."
Vastátor pyšně vztyčil hlavu. "Potřebujete lepší dobyvatele." Namířil fázer na Picardovu hruď. "Už dost. Vyber si. Vyhovíš mému přání a podrobíš se zákonu Borgů, nebo zemřeš. Jiná volba není."
"Bojuj proti nim, Turane! Bojuj..."
"Žádný Turane neexistuje. Existuje jen Vastátor. Vyber si."
"S tímhle mě nezabiješ," prohlásil Picard s důvěrou.
"To je tvoje poslední marná naděje, Picarde?" zeptal se Vastátor. "Odvoláváš se k bytosti, která už neexistuje? Chceš očarovat fázer, aby nemohl způsobit tvůj konec? Věříš, že tvoje řečičky Vastátorovi zabrání tě zabít?"
"Vůbec ne," řekl Picard.
"Tak proč tedy myslíš, že tě nezabiju?"
"Myslím, že fázer nastavený na ráži 16 má kapacitu jen deset výstřelů, než se úplně vyprázdní. Došla ti energie."
Vastátor zamířil a vystřelil.
Výstřel zasáhl Picarda do levé strany prsou.
Kapitán se zapotácel, zamával rukama a pak se zachytil o okraj jednoho krystalu. Ucítil tupý úder v hrudi a náraz vzduchu. Vastátor vykročil, k němu a znovu zmáčkl spoušť. A tentokrát ve zbrani nic nebylo.
"Možná jedenáct výstřelů," připustil Picard, "ačkoli ten poslední je většinou značně slabý. Při přímém zásahu ráží šestnáct by tu ze mne zbyly jen atomy. Zůstal ti jen zbyteček energie, který by omráčil tak kolibříka. Možná."
Vastátor odhodil fázer a, pustil se přímo k Picardovi s napřaženou protézou. Modře zabarvený elektrický výboj zatančil na jeho konci.
Picard klesl na jedno koleno, když smrtonosná paže prošla těsně nad jeho hlavou. A tom okamžiku vytáhl z kombinézy střepinu krystalu, tmavou od krve, kterou si před krátkým časem vytáhl ze stehna. Vastátor se řítil kupředu setrvačností a vahou paží a minul cíl. Na zlomek vteřiny ztratil rovnováhu a obranyschopnost. Picard toho okamžiku využil. Vymrštil ruku a vrazil špičku krystalového střepu Vastátorovi hluboko do hrudi.
Neobjevila se žádná krev. Stejně tak mohl zasáhnout nějaký přístroj. Nezáleželo na tom, mělo to stejný účinek. Vastátor upadl dozadu a přitom vydával podivné zalykavé zvuky. Pokusil se mechanickou paží znovu uchopit Picarda, ale ani se k němu nepřiblížil. Zaúpěl a jako padající strom dopadl těžce na podlahu.
Picard klesl s oslabenou energií a začal se plazit od zhrouceného těla Borga. A vtom se Vastátor k jeho hrůze začal zvedat, jako by ho něco vytlačovalo. Pak se převrátil na záda, upřel strnulý pohled na strop a jeho ústa se pohybovala ve snaze zformulovat slova. Tiše a chraptivě vydechl: "Pi - car - de."
Kapitán hned neodpověděl. Snažil se překonat bolest a potom řekl: "Ano?"
Vastátor znovu pohnul ústy, ale už se neozvalo žádné slovo. Ale Picard věřil - přestože si nikdy nemohl být jistý - že slovo, které uvízlo na rtech Ferenga-Borga, bylo slovo Děkuju. Pak mu hlava klesla na stranu a už se nepohnula.
Picard se obrátil a uviděl vězení Delcary, které se zdálo na míli daleko. Skousl si dolní ret tak silně, že si nebyl jistý, zdáli jej neprokousl. Namáhavě se postavil a oběma rukama svíral poraněné stehno, jako by se pokoušel udržet nohu u těla. Klopýtal uličkou a připadal si jako bláznivý ženich na nějaké neskutečné svatbě. Jeho nevěsta na něho čekala blízka smrti. 'Dokud je smrt nerozdělí.'
Podlaha kolem se zase začala třást. Posledních pár kroků zoufale spěchal. Překonal zbývající kousek cesty a dopadl na krystalový sloup. Byl silnější než krystalové desky, a proto přežil tolik výstřelů z fázeru. Ale nestačilo to. Moc to nestačilo.
Dívala se na něho.
Ne její holografický obraz - ona sama. Zářivé oči měla otevřené, svítily na něho z tváře, která byla spálenou vzpomínkou na to, čím bývala kdysi. Ani centimetr kůže nezůstal nepoškozený. Byla spečená dočerna, pokrytá trhlinami a škrábanci, prýštila z ní krev. Krystal býval kdysi symbolem čistoty, ale teď byl zakouřený a potřísněný zaschlými skvrnami životně důležitých tekutin těla. Krásně dlouhé vlasy jí ohořely a obočí také. Na některých místech byla tak poraněná, že mezi svaly bylo vidět zčernalé a roztříštěné kosti. Rty, které mu jednou přitiskla k čelu, byly spálené, ve zčernalých dásních bylo vidět zbytky zuřážených a rozbitých zubů.
Vypadala jako přízračná, plamenem ožehnutá skořápka své vlastní krásy. Jediná slza jí stékala po tváři, krystalická slza, která za sebou zanechávala ostrou mokrou stopu na obličeji.
Rozbité čelisti se pohnuly, ale hlas mu zazněl v hlavě.
Ach, milý Picarde. Podívej, co mi udělali.
"Na Enterprise," řekl Picard naléhavě a přitiskl ruce ke krystalu. Byly v něm otvory, ale stále ještě se do něj mohl dostat. Chtěl se jí dotknout. Chtěl sevřít v náručí její spálené a polámané tělo a setřít jí slzy. "Můžeme tě dostat zpět na Enterprise. Tam tě můžeme zachránit. Musíme."
A jestli ne, milý Picarde? Jestli nemůžete? Pak zemřu a na ničem nezáleží.
"Můžeme! Ale musíme se tam dostat! Moje loď mě potřebuje! S tebou nebo bez tebe, já..."
Tvoje loď je bezpečná, miláčku. Vlastně mi pomohla. Dala nám sílu, kterou jsme potřebovali, abychom udělali to, co muselo být uděláno.

"O čem to mluvíš...?"
A ničitel planet se dal do pohybu.

Dvacátá třetí kapitola

BOYAJIAN, ČLEN OSTRAHY na Enterprise, který stál před celou Penzattie Dantara, se zatvářil překvapeně, když uviděl, jak k němu kráčí poručík Worf a táhne s sebou ženu, která kdysi patřila mezi Borgy. Vzpírala se mu, ale ne vší silou. Klingon se netrpělivě zastavil u cely na protější straně chodby a strčil ji dovnitř. Pak zapnul silové pole a otočil se ke strážci. "Hlídejte ji, aby se odtud nikam nedostala."
"Ano, pane," řekl Boyajian, který úplně nechápal, co se stalo. Ale moc dobře znal výraz na Klingonově tváři, takže věděl, že další dotazy by nebyly právě vítané, natož zodpovězené. Zůstal teď klidný, zatímco Worf se otočil a spěchal chodbou zpátky.
Žena chvíli stála a dívala se zmateně, pak přešla ke kavalci u protější stěny a lehla si zády k chodbě.
Ale Dantar viděl, jak ji přivedli, a začal na ni pokřikovat., "Hej, Borgu? Pamatuješ se na mě? To jsem já, zlikvidovala jsi mi rodinu!"
"Hej! Nechte toho!" vyštěkl Boyajian.
Dantar si ho nevšímal. "Aha, ty se asi nepamatuješ. Jsem jenom jeden z mnoha takových a tobě je to jedno, že? Přijdeš, zmasakruješ pár milionů živoucích, dýchajících a milujících bytostí, a táhneš dál. To je pro tebe denní chleba."
Viděl přes chodbu, jak se jí začala třást ramena a uslyšel tlumené vzlyky. "Á, snad tě to teď neznepokojuje?"
"Poslouchejte, já vás varuju," řekl Boyajian rozzlobeně.
"Varujte ji!" vykřikl Dantar. "Varujte ji, že nikdy nezapomenu. Ani zbytek mého národa! Varujte ji, jestli si myslí, že se někdy vrátí k normálnímu způsobu života, že zapomene. Má na rukou krev milionů, protože byla jednou z nich. Jednou z těch prokletých Borgů. A nezáleží na tom, co dělá, a nezáleží na tom, co předstírá, že dělá, nikdy to nebude moci vymazat. Je toho příliš. Dotýká se to všeho! Slyšíš mě, Borgu? Slyšíš? Nezapomeň! Nezapomeň, co jsi udělala! Nikdy v životě! Varuju tě! Borgu! Obludo! Obludo mimo veškerou představivost, Zatracená a odsouzená navždy a navěky..."
Utrápené vzlykání znělo hlasitěji .a hlasitěji. Boyajian vytáhl fázer a zamířil na Dantara. "Nikdy jsem nestřílel na neozbrojeného vězně," řekl hněvivě, "ale ať se propadnu, jestli to teď neudělám. Uspím tě do začátku příštího století, jestli nezavřeš pusu!"
Dantar na něho chvíli zamračeně pohlížel, jako by přemítal, zda ho strážce jen straší nebo ne. Zřejmě se rozhodl pro to druhé, protože ustoupil na druhou stranu cely a spokojil se se vzlykáním, které slyšel přes chodbu a o kterém doufal, že bude počátkem dlouhého a strašného trestu, který si ta děvka vytrpí za to, co udělala. Ať bude jakkoli dlouhé, nebude stačit.
Byl zklamán, když popotahováni nakonec zesláblo, a rozhodl se, že ji bude muset brzy znovu vyprovokovat. Doufal, že ji neodvedou jinam.

Worf to stihl zpět na můstek v rekordním čase, ale neshledal tam nic zvláště potěšujícího. Loď Borgů se znovu objevila na obrazovce a Geordi právě poznamenal něco o tom, že jsou šílení. Klingon okamžitě vystřídal na stanovišti taktického velení muže, který ho tam nahradil.
Chafinovi se podařilo odsunout bezvládného Data. Neměl ponětí, co s ním dělat, umístil tedy androida zase zpátky na jeho místo na operačním stanovišti. Vypadalo to bláznivě. Kdyby neměl pomačkané dost velké místo na spánku, člověk by nepoznal, že s nim něco je, když seděl na svém místě.
"Poručíku," řekl Worf, "údaje o energii na zbývající lodi Borgů hlásí pouhých dvacet sedm procent normálu "
"Zatraceně je to sebralo," poznamenal Geordi.
V tom okamžiku se ničitel planet vydal k masivnímu plavidlu Borgů, jeho velká ústa se blížila. Z nich vyšlehl zářivý paprsek modrého světla a uchvátil Borgy.
"To je vlečný paprsek!" vykřikl Geordi. "Delcara se pokouší přitáhnout loď Borgů."
"Loď Borgů teď má třicet tři procent obvyklé energie a síla stoupá," hlásil Worf. "Odolává síle vlečného paprsku."
"Když se nedá táhnout, možná se dá strkat," rozhodl Riker. "Pane LaForgi... stav deflektorů?"
"Plně nabitý a připraveny."
Riker se tvářil odhodlaně. "Nastavte vlečné paprsky ne na přitahování, ale na odražení, a zaměřte je přímo plnou silou na Borgy."
"Můžu je udržet jen pět celých tři desetiny minuty, aniž bych riskoval zkrat," upozornil ho Geordi.
"A při hmotnosti lodi Borgů bychom se jich museli prakticky dotýkat, aby to mělo nějaký účinek."
"Aktivujte vlečné paprsky a mezitím se postupně přiblížíme až na vzdálenost pět tisíc kilometrů. Doufejme, že v kombinaci s ničitelem planet budou mít naše vlečné paprsky dost síly. Do toho."
"Doufejme," zamumlal Geordi a provedl rozkaz.
Enterprise se lehce otřásala, když se přiblížili k lodi Borgů a dělali všechno, co mohli, aby postrčili Borgy k osudu, který je očekával.
"Proč na ně ničitel planet nestřílí?" zeptal se Worf.
"Vlečný paprsek si pravděpodobně bere méně energie než antiprotonový výstřel," uvažoval Geordi. "Asi zkouší nashromáždit energii."
Borgové bojovali proti síle vlečného paprsku jako pavouk chycený v síti.
"Poručíku, Borgové na nás začínají útočit," ohlásil náhle Worf. "Nastavte deflektory naplno! Udržujte vlečný paprsek!" nařídil Riker rychle.

Za okamžik štíty znovu zakryly Enterprise, právě včas, aby se od nich odrazil výstřel Borgů. Vlečný paprsek se do nich stále opíral.
O vteřinu později se k velké lodi připojila další. Repulse přidala svůj paprsek, a přestože měla značně snížené zásoby energie z úderů, které zasadila lodi Borgů předtím, pořád jí měla víc než dost, aby se přidala k úsilí Enterprise.
Pomalu a neúprosně se loď Borgů blížila k tlamě ničitele planet. Zdálo se, že plameny ze silných motorů osudné zbraně hladově olizují kostku, jako když dítě dychtivě balancuje sladkou kostkou cukru na jazyku.
A v tom okamžiku vyšlehl z lodi Borgů vlečný paprsek.
"Pane!" vykřikl Worf. "Zachytili Repulse! Stáhnou ji tam s sebou!"
"Fotonová torpéda a fázery! Palte!"
Zbraně udeřily do krytu lodi a odrazily z ní úlomky, ale Borgové přesto tvrdošíjně drželi druhou loď. Repulse se v jejich hrsti zmítala a pokoušela se uniknout, celá se třásla úsilím.
"Zpětný vlek!" přikázal Riker. "Uchopte Repulse a přitáhněte ji k nám!"
Geordi okamžitě poslechl a o chvíli později držel Repulse pevně v objeti vlečných paprsků Enterprise.
Loď Borgů osvobozená od paprsků nepřátelských lodí se dala na útěk...
Ale bylo příliš pozdě. Byla příliš blízko hrdla osudného stroje a vlečný paprsek ničitele planet ji táhl dovnitř vší silou. Plameny jeho motorů ji pohltily, roztrhly a z hrdla stroje se vyvalil obrovských výbuch. Repulse za pomoci svých impulsních motorů, vlečného paprsku Enterprise a špetky štěstí přejela hřeben tlakové vlny a odskočila do vesmíru jen s několika údery a šrámy, kterými zaplatila tu zkušenost.
Geordi LaForge si krátký okamžik myslel, že je s ničitelem planet konec. Když si uvědomili, s kým mají tu čest, prostudoval historii předcházejícího ničitele a zjistil, že výbuch motorů kosmické lodi stačí k jeho vyřazení.
Ale údaje na počítači mu rychle oznámily, že tentokrát je to jiná historie. Tahle obluda byla mnohem větší a silnější a hladově strávila surovou sílu, kterou jí poskytla explodující loď Borgů. Pochutnala si na ní, šla jí k duhu. Zdálo se, že obrovské rány na povrchu mizí. Geordi si uvědomil, co se děje. Ta věc se sama opravovala.
Ale byla pomalá a loudavá, jak Geordi řekl Rikerovi. "Hladina síly stoupá, ale nepohybuje se tak jako předtím."
"Tak co..."
Riker nestačil dokončit větu, protože ničitel planet se náhle vrhl vpřed.
"Ničitel planet odlétá hyperprostorovou rychlosti sedm!"
"Sledujte ho, hyperprostorová rychlost sedm! Rychle!"
Enterprise se vydala za ním a Repulse, jejíž motory byly vyčerpány po útoku na Borgy, ji nemohla následovat. Místo toho se postará o záchranu zbývajících členů posádky nešťastného Chekova.
Když se Enterprise vrhla za ničitelem planet, Riker přikázal: "Pokuste se vyhledat kapitána."
"Nic, pane," hlásil Worf.
"Pořád jsou naše, transportéry rušeny?"
"Ano, pane. Loď pořád vysílá nepravidelné pole, které znemožňuje uchopení a přepravu objektů."
"Zatraceně," zamumlal Riker. "Můstek volá transportní místnost."
"Transportní místnost," ozval se O'Brienův hlas.
"O'Briene, sledujte tu bestii, kterou pronásledujeme. Jestli v některém okamžiku poklesnou rušivé vlivy a budete moci zaměřit kapitána, okamžitě ho stáhněte nazpátek."
"Ale pane," ozval se O'Brien varovně, "nemůžeme ho stáhnout v hyperprostorové rychlosti, pokud nebudeme letět přesně stejnou rychlostí jako ta druhá loď. Jinak to rozmetá jeho molekuly po celém transportéru."
"To vím," odpověděl Riker chladně. "Nechte to na nás. Můstek končí. Geordi, převezměte řízení."
Geordi byl na chvíli překvapen. Neseděl u řízení už nějaký čas, ale okamžitě pochopil, o co Rikerovi jde - aby rychlost lodi ovládala nejzkušenější ruka. Dat se svým počítačovým mozkem by byl dokonalý. Bohužel stále ještě nebyl v stavu, aby se toho mohl ujmout. Geordi okamžitě zaujal svou pozici na místě, které hlavnímu inženýrovi přenechal Chafin.
"Ničitel planet se pohybuje hyperprostorovou rychlostí osm."
"Vyrovnejte ji."
"Rychlost devět."
"Dotáhněte ji, pane LaForgi, nebo ho ztratíme," řekl Riker.
"Rychlost devět, pane. Podle veškerých našich výpočtů můžeme tuto rychlost udržovat dvacet minut."
"Jestli se nemýlím, pane LaForgi, tohle bude sotva teorie, " řekl Riker zachmuřené. A pak potichu zamumlal: "Tak, kapitáne, snad se k nám dostanete."

Picard sevřel krystalovou schránku, která měla sloužit Delcaře jako rakev. Pohlédl na ni a téměř cítil, jak z ní vyprchává život.
Instinktivně věděl, co se děje, stejně jasně, jako když se sám rozhodl, co bude dělat. Cítil, že umírá, i když ona to nepřiznala ani sobě. A v zoufalství řídila svou loď překotně vesmírem veškerou rychlostí, kterou z ní mohla dostat, a snažila se uskutečnit svůj zoufalý sen.
Zklamaně zabušil na krystal. "Delcaro, zastav. Zastav!"
Její hlas zněl jako slabý šepot v jeho hlavě. Ne, drahý Jeane-Lucu. Je na to příliš pozdě. Dokončím to.
"Nedokončíš!"
Dokončím. Musím. Kvůli nim. Kvůli mně.
"Delcaro, umíráš. Jestli mi nedovolíš vzít tě na Enterprise, nemůžeme tě zachránit!"
Proč byste mě zachraňovali? Její hlas mu zněl v mysli jako umírající motýl. Abych celý život litovala? Abych byla celý život zklamaná? Abych celý život věděla, že jsem nesplnila poslání?

"Tvoje poslání už stačí!" vykřikl Picard. "Už dost nenávisti a vendetty! Dost! Příliš dlouho ses tím nechala sžírat! Ukonči to!"
O to se pokouším, drahý Picarde. A ty budeš se mnou.
"Delcaro -"
Pomstím všechny národy. Mnohočetné. Všechny, které jsem ztratila. Všechny, kdo pláčou. Všechny rozbité sny, všechna slova vyslovená s nenávistí, všechny životy ztracené v nesmyslném násilí a krutosti, moje, všechny jsou moje. Musím toho tolik udělat. Tolik udělat. Její hlas mu zněl v hlavě jako říkanka, jako by byla dítětem. Nikdy jsem si neuvědomila, že jsem pomalá. Tolik toho musím udělat a kdo ví, co se může stát. Borgové jsou pro mne první. Borgové hned teď. Nemám už čas čekat.
"Nemáš čas čekat, protože umíráš! Zatraceně! Pojď sem. Pojď ke mně! Mluvíš o lásce! Udělej něco z lásky! Teď. Teď!"
A z hloubi zničené tváře na něj pohlížely její oči.
Později. Slibuji. Ty a já, spolu, všechno bude později.

"Hyperprostorová rychlost... devět celých dva... devět celých čtyři..." Geordi to odříkával jako umíráček. "Nemůžu tomu uvěřit."
Hvězdné pole se řítilo kolem jako různobarevné provázky. Bože chraň, aby při své rychlosti zavadili o planetu nebo dokonce asteroid. Kosmické lodi by mohli shledávat kousky Enterprise tisíce let.
"Hyperprostorová rychlost devět celých šest!" zvolal Geordi. "Maximální vypočítaná rychlost! Nebezpečí přehřívání chladičů!" Ničitel planet nevykazoval žádné známky zpomalení.
"Letí rychlostí devět celých sedm! Devět celých osm!"
"Dohoňte ji, pane LaForgi," ozval se Riker hlasem tak tvrdým, že by jím mohl zatloukat hřebíky.
Enterprise se s řevem vrhla kupředu, každá plocha trupu byla přetížená.
Nikdo nemluvil. Všichni věděli, co se děje a co je v sázce. A jejich prostor pro chybu se smrskl na deset procent.
O'Brien v transportní místnosti držel prsty nad tlačítky a očima zoufale pátral po nějakém znamení, údajích o známce života na ničiteli planet. Rušící pole stále působilo, jeho pokusy selhávaly. Děsivý obraz kapitána Picarda, materializujícího se na podiu v nějaké odporné demolekularizované podobě mu stále nešel z mysli. Jednou viděl, jak se to stalo, a ještě teď se v noci občas budil Ze sna se studeným děsem.
"No tak, kapitáne," řekl. "Zašeptejte. Udělejte něco."

Picard nějakým způsobem, který neuměl vysvětlit, cítil, jak letí rychle a jak rychle ještě poletí.
"Tohle nemůžeš dělat!" křičel. "Vím, o co se pokoušíš! Pokoušíš se překročit veškeré známé hranice hyperprostorové rychlosti! Chceš se dostat do prostoru Borgů za několik minut, místo roků! Doufáš, že oklameš smrt! Ale to se ti podaří, jen když půjdeš se mnou!"
Oklamat smrt a oklamat sebe. Ne, milý Picarde. Ty a já -
"Ne! Zatracené! Žádné ty a já!" Uhodil pěstí do krystalu. Jeho ruce byly od ní vzdáleny několik centimetrů, ale stejně tak to mohly být míle. "Jsi blázen! Zešílela jsi z pomsty! Nechceš mě poslechnout! Nechceš poslechnout Guinan! Posloucháš jen hlasy, které křičí, aby ses řídila svou posedlostí! Nebudu se na tom podílet!"
Říkal jsi, že mě miluješ. A zatím jsi jenom chtěl, abych šla s tebou. Teď musíš se mnou, milý Picarde. Báječný Pi -
"Jsi blázen! Myslel jsem, že máš naději!" a na zraněné noze se od ní odvrátil. Bolest mu nasadila ostruhy. "Myslel jsem, že je tu co zachránit a milovat! Chtěl jsem něco, co neexistuje. Co nikdy neexistovalo! Choval jsem tě v duši a jenom tam jsi byla! Zříkám se tě. Teď a navždy, už nejsem tvůj! Patřím sobě a nechci mít s tebou nic společného! Nic! Nic!"
Delcara vykřikla.
"Hyperprostorová rychlost devět celých devět," řekl Geordi tiše.
"Zvyšte rychlost na devět celých devět," řekl mu Riker a každé slovo dopadlo jako olovo.
"Motory za dvě minuty automaticky vysadí," upozornil Geordi, hned jak mu vyhověl. V nejlepších podmínkách mohli takovou rychlost vydržet jen deset minut.
"Teď nebo nikdy, kapitáne," zašeptala Troi.

V klubu na přední palubě se dívala z okna Guinan a čekala. A věděla.

Delcara vykřikla a její výkřik se zaryl Picardovi do mozku i do duše. Zavolal její jméno.
Jméno. A slovo, obě byla stejná.
A to jméno a slovo znělo vendetta a bylo vyslovené s nenávistí, vztekem a ošklivostí. Nebylo v něm ani stopy po lásce.
V mysli mu zazněl hlas a pronesl čtyři slova jako odpověď. Odpověď byla prostá a věčná: Myslela jsem, že pochopíš.
V záblesku modrého jiskření zmizel.

"Hyperprostorová rychlost devět celých devět devět," pronesl Geordi rozsudek smrti.
Osudný stroj se téměř osmitisícovým násobkem rychlosti světla, dalším a posledním zvýšením, vzdaloval pryč. Motory Enterprise zpomalily.
A pak, výbuchem energie, jaký v análech Hvězdné flotily a fyziky nebyl zaznamenán, osudný stroj na souřadnici dvě překonal veškeré známé rychlosti. Cizí hyperprostorová technika, jaká předtím nebyla spatřena a už nebude, se vrhla proti bariérám času a prostoru, vedena obrovskou vůlí.
Protrhla nezadržitelně a nevyhnutelně hranici rychlosti galaxie. Nedosažitelnou hyperprostorovou rychlost deset.

A zmizela.

Dvacátá čtvrtá kapitola

MILÝ PICARD ODEŠEL.
Delcara to chápala. Někdy musíme ty, které milujeme, nechat odejít. Na ničem už nezáleželo. On má svůj život a ona také.
Enterprise zůstala vzadu, neschopná udržovat stejnou rychlost. Delcara dosáhla a překročila rychlosti, o kterých se předpokládalo, že jsou nemožné. Ale nic není nemožné, když jsou vůle, odhodlání a odvaha dost silné.
Její život. Její vendetta. Cesta trvající roky bude místo toho trvat minuty. Stála na prahu dovršení toho, co ji tak dlouho vedlo. Střetne se s Borgy. Porazí je.
A pak, kdo ví? Možná se vrátí k Picardovi. Všechno se může stát. Byla toho živoucím dokladem. Vesmír je nekonečné množství možností.
Zadržela dech. Bolest zmizela.
Zbývá jen pár minut...

Dvacátá pátá kapitola

MILÝ PICARD ODEŠEL.
Delcara to chápala. Někdy musíme ty, které milujeme, nechat odejít. Na ničem už nezáleželo. On má svůj život a ona také.
Enterprise zůstala vzadu, neschopná udržovat stejnou rychlost. Delcara dosáhla a překročila rychlosti, o kterých se předpokládalo, že jsou nemožné. Ale nic není nemožné, když jsou vůle, odhodlání a odvaha dost silné.
Její život. Její vendetta. Cesta trvající roky bude místo toho trvat minuty. Stála na prahu dovršení toho, co ji tak dlouho vedlo. Střetne se s Borgy. Porazí. je.
A pak, kdo ví? Možná se vrátí k Picardovi. Všechno se může stát. Byla toho živoucím dokladem. Vesmír je nekonečné množství možností.
Zadržela dech. Bolest zmizela.
Zbývá jen pár minut...

Dvacátá šestá kapitola

MILÝ PICARD ODEŠEL.
Delcara to chápala. Někdy musíme ty, které milujeme, nechat odejít. Na ničem už nezáleželo. On má svůj život a ona také.
Enterprise zůstala vzadu, neschopná udržovat stejnou rychlost. Delcara dosáhla a překročila rychlosti, o kterých se předpokládalo, že jsou nemožné. Ale nic není nemožné, když jsou vůle, odhodlání a odvaha dost silné.
Její život. Její vendetta. Cesta trvající roky bude místo toho trvat minuty. Stála na prahu dovršení toho, co ji tak dlouho vedlo. Střetne se s Borgy. Porazí. je.
A pak, kdo ví? Možná se vrátí k Picardovi. Všechno se může stát. Byla toho živoucím dokladem. Vesmír je nekonečné množství možností.
Zadržela dech. Bolest zmizela.
Zbývá jen pár minut...

Dvacátá sedmá kapitola

RIKER SOUHLASNĚ SLEDOVAL, jak Picard sklouzl z biopostele a vyzkoušel sílu zraněné nohy.
"Pár dní budete kulhat," řekla doktorka Crusherová. "Tak si z toho nic nedělejte."
"Ano, doktorko"
"Ach, takhle pěkně, tě poslouchá?" zeptala se Katherine Pulaski, která tu byla na pár minut na návštěvě z Repulse. Její loď letěla vedle Enterprise hyperprostorovou rychlostí jedna na kosmickou základnu 42. Členové posádky Chekova, kteří přežili útok, byli všichni ve stabilizovaném stavu. Kapitán Korsmo byl vysloveně nepříjemný, a tak přivítala možnost krátce si od něho odpočinout na palubě Enterprise.
"Ve skutečnosti to není jednoduché," povzdechla Crusherová. "Má sklon chovat se podle své hlavy."
"To patří k věci. Mimochodem, Beverly, slyšela jsem, že byl Wesley přijat na Akademii. Gratuluju " Zavrtěla hlavou.
"Tolik novinek za tu půlhodinu, kterou tady mohu strávit. Slyšela jsem, že Worf má syna? A Dat dceru?"
"Ale ne spolu," poznamenal Riker suše.
"Dat jako otec." Zavrtěla hlavou. "Většinou nepodceňuji jedince, se kterými se setkám, ale když se to stane, nedělám to napůl."
"A jak se vám daří na Repulse?"zeptal se Riker.
Pokrčila rameny a usmála se. "Znáte mě. Jakmile jsem tam přišla, okamžitě jsem stanovila pravidla a všechno běželo jako po másle."
"To si dovedu představit," řekl Picard. "Doktorko Crusherová, když jste skončila se mnou, mohla byste dát O'Brienovi něco na uklidnění. Pořád se ještě třese z toho, jak mě zázračně přenesl ve zlomku sekundy v rychlosti devět celých

devět."
"Říkal, že rušivý signál zrovna ustoupil," vykládal Riker. "V tom okamžiku vás zaměřil a přenesl. Bylo to na poslední chvíli."
V tom okamžiku vstoupil Geordi se založenýma rukama. "Kapitáne, doufal jsem, že budete mít chvilku, abyste mi řekl, co jste viděl v ničiteli planet. Mám jednu nebo dvě teorie o tom, co se stalo s..."
V tom okamžiku zazněl z reproduktoru na ošetřovně poplašený hlas strážce Boyajiana: "Doktorko Crusherová! Pošlete lékařský tým první pomoci do vězení! Okamžitě!"
Crusherová hned vyběhla, sledována doktorkou Pulaski, Geordim, Rikerem, kulhajícím Picardem a ošetřovateli s lehátkem první pomoci.
Všichni se nevešli do jednoho turbovýtahu, a tak ošetřovatelé jeli prvním a o pár vteřin později Picard s důstojníky vstoupili do druhého. Kapitán zjistil, že se automaticky opírá o Rikerovo a Geordiho rameno jako o podporu.
Za chvilku vystoupili na dolní palubě, kde bylo umístěno vězení. Ale než cokoli uviděli, uslyšeli zvuk.
Byl to smích. Hlasitý, divoký smích, vycházející z vězení. Byl to Penzatti, Dantar.
Doběhli tam a uviděli Dantara, jak se opírá těsně vedle silového pole cely, směje se a ukazuje prstem a zase se směje. Boyajian na něho zuřivě křičel a tvář měl téměř nachovou.
Picard; Riker a Geordi postoupili kupředu a uviděli, že to, co ho tak rozrušilo, leží v cele naproti Dantarovi. Než tam mohli vstoupit, postavil se před ně Boyajian. a oslovil Picarda: "Omlouvám se, pane!" drmolil pořád dokola. "Vůbec mě to nenapadlo! Ležela tam tak tiše, myslel jsem, že se vyplakala a usnula! Nechal jsem ji odpočívat. A pak jsem viděl, jak na zem kape krev a už bylo pozdě..."
"Cože?!"
Geordi je odstrčil a najednou mu bylo všechno jasné, cítil to s nepříjemnou jistotou. Pohlédl do cely. Riker a Picard šli s ním, a když tam Riker nahlédl, položil pevně ruku Geordimu na rameno.
Crusherová zkoumala trikodérem tělo Reannon, ale byla to už jen formalita. Ohromeně zavrtěla hlavou.
Reannon pořád ležela na kavalci a pod ní se vytvořila kaluž krve.Byla teď napůl otočená na záda a Geordi uviděl její oči, dívající se do prázdna, právě tak, jako to dělala už dlouho. Ale teď za tím pohledem nebyl žádný život - protože přes hrdlo se jí táhl dlouhý, dokonalý řez, tmavý a pokrytý zaschlou krví.
Pulaski jí sebrala něco z bezvládné levé ruky. Podala to doktorce Crusherové, aby se na to podívala.
"Skalpel?" zeptala se udiveně Crusherová a vzala jej do ruky. Byl to laserový skalpel. "Jak se k tomu k čertu dostala? Musela ho tajně sebrat na ošetřovně a schovat v šatech."
"Worf neměl zrovna čas ji prohledat, když ji sem vedl," řekl Riker s lítostí. "Ale proč...?"
A ta otázka zůstala viset ve vzduchu.

Dvacátá osmá kapitola

A PAK, KDO VÍ? Možná se vrátí k Picardovi. Všechno se může stát. Byla toho živoucím dokladem. Vesmír byl nekonečným množstvím možností.
Zatajila dech. Bolest zmizela.
Zbývá jen pár minut.

Milý Picard odešel.
Delcara to chápala. Někdy musíme ty, které milujeme, nechat odejít. Na ničem už nezáleželo. On má svůj život a ona také...

Dvacátá devátá kapitola

"CÍTÍM JI, TADY. A tam venku. Všude," řekla.
V klubu na přední palubě seděla Guinan s Rikerem, Geordim a Picardem. Muži měli před sebou plné sklenice synteholu.
"To je dobré pro vás, Guinan, ale nám to nepomůže. Kde je? " zeptal se Riker. "V prostoru Borgů? Nebo je mrtvá? Je -"
"Existuje jeden starý paradox," odpověděla Guinan. "Říká se v něm, že když stojíte, dejme tomu, metr od cíle, a pak urazíte polovinu té vzdálenosti a pak zase polovinu té nové vzdálenosti, a polovinu té a tak dál... nikdy nedosáhnete cíle. Že budete nekonečně blízko, ale do cíle se nikdy nedostanete."
Pak promluvil Geordi, ale byl tichý a uzavřený. "A existuje jiná teorie, která aplikuje to samou myšlenku, že se člověk přibližuje nekonečně blízko hyperrychlosti deset. Maximálně můžete dosáhnout rychlosti devět celých devět devět s nekonečným množstvím devítek, které se do nekonečna opakují. A když se dostanete nekonečně blízko k rychlosti deset... subjektivní čas se zpomalí."
"Slyšel jsem o tom," řekl Riker. "Čas se kolem vás nekonečně zdeformuje, když se dostanete nekonečně blízko k hyperprostorové rychlosti deset."
"Ani nepoznáte, že se to děje," vysvětloval Geordi. "Je to jako když se srazí vesmír a všechny měřené jednotky se srazí proporcionálně. Nemáte žádné srovnání a neuvědomíte si, že pro zbytek vesmíru čas probíhá normálně. Ale pro vás už není normální. Co je pro nás sekunda, to se stává věčností pro někoho, kdo je polapen v nekonečném zakřivení času. Je to jako starý princip: 'Čím rychleji jdu, tím víc jsem vzadu'."
"Ale kde je?" naléhal Picard. "Chápu, co říkáte, a samozřejmě znám ty teorie, ale... kde je? Je polapená v hyperprostoru?"
"Je v hyperprostoru," odpověděla Guinan velice tiše. "A subprostoru."

"Cože?"
"A je tady v klubu a všude po Enterprise," pokračovala Guinan. "A všude v galaxii a všude v kosmu. Copak to nevíte? Věčně putuje časem, jak kolem ní ubíhá vesmír, protože vesmír se roztahuje. Zaujímá všechny body vesmíru současně. Pro ni se budou hvězdy řítit kolem a bude se těšit na nekonečné zítřky a nekonečný proud včerejšků Pořád bude prozírat vlastní nedávnou minulost a nebude mít budoucnost. A nikdy se to nedozví," dokončila tiše. "Nemohu se k ní dostat. Cítím ji tady," dotkla se srdce, "ale to je všechno. A to je všechno, co kdy bude..." Sklonila hlavu. "Myslím, že už o tom nechci mluvit."
Guinan vstala a vzdálila se od stolu. Riker po chvíli udělal totéž a zamířil na můstek, aby tam dohlédl na hladký chod. Data plně opravili po těžkém zranění, které utrpěl, ale příštích čtyřiadvacet hodin bude podroben pečlivému pozorování, aby měli jistotu.
LaForge a Picard zůstali sami u stolu a dívati se do sklenic.
"Vždycky říkala, že má všechen čas vesmíru," promluvil Picard pomalu. "A teď ho má. A vendetta, která ovládla její život, bude jejím životem navždy. Bude ji pohánět kupředu a stane se hlavní věcí v její existenci, ale ona ji nikdy neuskuteční." Zakroutil hlavou a jediným douškem vyprázdnil sklenici. "To je odporně ironické."
Geordi ani nevzhlédl, ale zeptal se: "Co pro vás znamenala, kapitáne, jestli se mohu zeptat?"
"Znamenala..." odmlčel se a hledal slova. "Znamenala pojem. Symbol. Myšlenka na to, že přijde, pro mne znamenala víc než její skutečná přítomnost. To, co představovala, bylo tak čisté, ale skutečnost od toho byla daleko. Na konci jsem se pokusil udělat z ní to, co jsem si představoval, že bude, a co nemohla být. A přesto to svým způsobem je. Byla. Byla všechno, co jsem si mohl přát. Nedosažitelná, nedotknutelná. Vždycky přede mnou, vedoucí mě kupředu. Chtěl jsem se dotknout hvězd, pane LaForgi. Přejet je prsty a objevit tajemství, která skrývají. To všechno byla ona. To všechno a ještě víc."
"Protiřečíte si, kapitáne."
"Tak dobře, tak si protiřečím," odpověděl Picard a koutky úst se mu lehce zvlnily. "Jsem rozlehlý, obsahuji množství možností."
"Shakespeare?"
"Whitman."
"Aha." Odmlčel se. "Mohl psát o Delcaře."
"Ano," řekl Picard. "Ano, mohl." Sáhl po sklenici.
"U mne s Reannon to bylo stejné," poznamenal Geordi po chvíli. "Chtěl jsem k ní proniknout. Chtěl jsem kvůli ní něco udělat. A nakonec jsem nemohl."
"Ta žena byla zničená, ještě než jste se k ní dostal, Geordi," řekl Picard měkce. "Reannon Bonaventurová zemřela před lety. Vy jste si také vytvořil obraz, o který jste se snažil a kterého jste nikdy nemohl dosáhnout. Což jenom dokazuje, že poručíci a kapitáni mohou být stejně slepí k prosté skutečnosti."
"Je to něco jako krutý úder na quijotský přístup k životu, že?" uvažoval Geordi. "Borgové jsou zatraceně velké větrné mlýny k boji."
"Ale jsou to obři, Geordi," řekl Picard po chvíli. "A když nás chytí obrovské otáčející se paže Borgů, můžeme skončit na zemi, nebo být vrženi ke hvězdám. Všichni prožíváme své hledání. A děláme, co musíme, protože se to od nás očekává, protože to potřebujeme, protože chceme, protože -"
"Kvůli Dulcinei," dokončil Geordi a pozvedl sklenici.
Picard pozvedl svou. "Na Dulcineu."
"Na další obry," řekl Geordi. "A na další nešťastná dobrodružství."
"Na šťastná dobrodružství, kamaráde," opravil ho jemně Picard a usmál se, když si přiťukli.
Ale ten úsměv nebylo vidět v očích.

Třicátá kapitola

VESMÍR JE NEKONEČNÉ množství možností.
Zadržela dech. Bolest zmizela.
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut...
Zbývá jen pár minut..
Zbývá jen pár minut.
Zbývá jen pár minut
Zbývá jen pár minu
Zbývá jen pár min